

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΦΙΛΙ

Πρωτότυπο διήγημα

ΠΩΣ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ
τὰ χαρτονομίσματα

Τὰ πρώτα έγιναν πάνω σὲ τραπουλόχαρτα

Ἄν τὸ χρήμα εἶνε μέσον προόδου, ἡ τιμὴ ὅτι ἐξεπλήρωσε καὶ ἐκπληρώνει αὐτὸ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναμφισβήτητα στὸ χαρτονομίσμα, πού κατέστησε δυνατὴ τὴν κυκλοφορία του ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς γῆς ὡς τὴν ἄλλη.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι τὸ χαρτονομίσμα δὲν ἀποτελεῖ ἐπινόημα οὔτε κανενὸς τραπεζίτου, οὔτε κανενὸς οἰκονομολόγου, ἀλλ' ἐνὸς ταπεινοῦ στρατιωτικοῦ διαχειριστοῦ, πού δὲν φαντάσθηκε ποτέ ὅτι, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ προσέφερε μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ 1684 βρισκόταν στὸ Σάν Λορέντζο τοῦ Καναδά ἓνα μικρὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα, ἀπὸ 400 Γάλλους στρατιώτες. Ἄλλ' οἱ συγκοινωνίες ἦταν τότε δυσχερεῖς καί, μιὰ μέρα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δρέθηκαν χωρὶς μετὰλλινα νομίσματα. Ὁ διαχειριστὴς τῆς μικρῆς αὐτῆς μονάδος, ντὲ Μέλ, εἶχε τότε μιὰ ἐξυπνὴ ἐπινόηση: Προμηθεύτηκε μερικὰ τράπουλες χαρτιῶν, ἔγραψε πάνω σ' αὐτὰ ἓναν ἀριθμὸ, ἀπὸ κάτω τὴν ὑπογραφή του, κι' ἄρχισε νὰ τὰ δίνει τοῦς στρατιώτες ἀντὶ μισθοῦ.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σάν Λορέντζο — 10.000 ψυχὲς — δέχθηκε μὲ προθυμία αὐτὰ τὰ τραπουλόχαρτα, σὰν νὰ ἦταν ἀληθινὰ νομίσματα, κι' ὅταν ἀργότερα ὁ Λουδοβίκος 14ος τὰ ἀναγνώρισε, ἡ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὰ ἐγίνε ἀπερίοριστη.

Συνέβη, μάλιστα, τὸ ἐξῆς παράδοξο: Ὅταν τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα ἐφωδιίσθη μερικὰ μετὰλλικα νομίσματα, πού εἶχαν στολῆ ἀπὸ τὴ Γαλλία, οἱ ἐντοπίοι ἄρχισαν νὰ δυστροποῦν καὶ ζητοῦσαν ἐπίμονα τὰ παλαιὰ τραπουλόχαρτα.

Ὁ λόγος ἦταν ἀπλός: Τὰ μετὰλλινα νομίσματα ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ παραπονημένα τις περισσότερες φορές κι' ὁ ἔμπορος πού τὰ ἔπαιρνε ἔπρεπε νὰ τὰ ζυγίσῃ καὶ νὰ τὰ ἐξετάσῃ προσεκτικὰ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ γνησιότητά τους. Ἐνῶ τὰ τραπουλόχαρτα εἶχαν σταθερὰ ἀξία καὶ διευκόλυναν σὲ μεγάλο βαθμὸ τις συναλλαγές.

Τὰ τραπουλόχαρτα αὐτὰ ἦσαν τελειῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τις «πιστωτικὲς ἐπιστολές», πού εἶχαν ἐπινοήσῃ κατὰ τὸν 13ο αἰῶνα οἱ τραπεζίται τῆς Λομβαρδίας. Τὰ πρώτα ἦσαν ἀληθινὰ νομίσματα, πού κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι. Οἱ «πιστωτικὲς ἐπιστολές», ἀντίθετα, ἔμοιαζαν μὲ τις σημερινὲς ἐπιταγές. Ἀπῆλλασσαν, δηλαδὴ, ἓναν ἄνθρωπο πού ταξίδευε ἀπὸ μιὰ πόλιν εἰς ἄλλη ἢ ἀπὸ μιὰ χώρα σὲ ἄλλη, νὰ σέρνῃ χρήματα μαζί του, πράγμα πού, ὡστόσο, ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν ν' ἀντικαταστήσουν τὸ νομίσμα.

Τὰ «χάρτινα νομίσματα», ὅπως ἐκαλοῦντο, ἀναγεννόνταν κάθε φθινόπωρο. Ἐτσι διητηροῦντο πάντοτε σὲ καλὴ σχετικὰ κατάστασι. Ἡ κυκλοφορία των στὸν Καναδὰ διατηρήθηκε ὡς τὸ 1760.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, τὰ χάρτινα νομίσματα εἶχαν διαδοθῇ καὶ πέραν ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ γαλλικοῦ τμήματος τοῦ Καναδά.

Κατὰ τὸ 1729, μερικοὶ Ἀμερικανοὶ ἔμποροι ἀπὸ τὴ Βοστώνη, διασχίζοντας τὸν Καναδὰ, εἶχαν σταματήσει στὸ Κεμπέκ καὶ τὰ χάρτινα αὐτὰ νομίσματα κίνησαν τὸ θαυμασμὸ τους. Ὅταν γύρισαν, λοιπόν, στὴν πατρίδα τους, πρότειναν στὴ Βουλὴ τῆς Μασσαχουσέτης τὴν ἐκτέλεσι διαφόρων ἔργων κοινῆς ὠφελείας μ' ἓνα ἀναγκαστικὸ δανεισμὸ εἰς βάρος τῶν πολιτῶν, πού θὰ ὑποχρεώνονταν ν' ἀντικαταστήσουν ἓνα μέρος τῶν χρυσῶν νομισμάτων πού εἶχαν στὴν κατοχὴ τους μὲ χάρτινα.

Τὸ δάνειο εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ πολὺς ἄλλες πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς τὸ μιμήθηκαν σὲ λίγο.

Τὰ πρώτα χαρτονομίσματα τῆς Μασσαχουσέτης ἐξεδόθησαν πάνω σὲ τραπουλόχαρτα. Ἄλλ' οἱ πονεῖται ἐξηγήθησαν, καὶ σὲ λίγο ἀντικατεστάθησαν μὲ ἄλλα, πού ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ κοινὸ χαρτόνι. Τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ ἦσαν γιὰ πολὺ καιρὸ χειρόγραφα καὶ μόνον ἀπὸ τὸν 19ον αἰῶνα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους τὰ ἔντυπα.

Ἔγινε καλὸς γερὸς

Ὁ Ἀρθούρος Κολόμπο, πρῶν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς κυβερνήσεως τῆς Μάλτας, ἐφόρεσε τὸ ῥάσο τοῦ Φραγκισκανοῦ μοναχοῦ στὸ Λόδερε, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς συγκινητικῆς τελετῆς.

Ὁ δρόμος ἀπ' τὸ χωριὸ πρὸς τὴν πόλιν ἀντρεχθεὶς ἀπὸ φωνὲς μανίας. Ἐνῶ ἐξαγριωμένον πλήθος βρίζει ἓνα παιδί ὡς 10 χρόνων, πού τὸ πηγαίνουν δυὸ χωροφύλακες στὴ φυλακή. Τὶ ἐγκλημα ἔκαμε λοιπόν ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς μικρός;...

Ὅταν ἦταν ἀκόμη χλωμὸ κι' ἀσθενικὸ παιδάκι, ὁ πατέρας του, γνωστὸς λαθροπράκτης, τὸ παίρνει μαζί του γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιῇ ἂν παρουσάζονταν κανεὶς φυλάκας. Πολὺς φορές, ἀνασῆκωνε τὸ μικρὸ Πιέρ, τὸν περνοῦσε πάνω ἀπὸ ἓνα φράχτη καὶ τὸν ἔστελνε νὰ κλέψῃ κάτι πού δὲν ἔφτανε αὐτός. Καὶ τὸ παιδί ὑπάκουε, δίχως νὰ συναισθάνεται τί ἔκανε.

Ἄν, κουρασμένος ἀπ' τὴν αὐπνία, ὁ Πιέρ ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι του σ' ἓνα χαμόκλαδο, ἓνα χαστούκι τοῦ πατέρα του τὸν ἀνάγκαιε νὰ ξανανοήσῃ τὰ φλογισμένα βλέφαρά του.

Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει, φερόντως τὸν σὸν κόσμον. Δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τὰ τρυφερά της χάδια, δὲν εἶχε ἀποκοιμηθῇ ποτὲ στὴν ἀγκαλιά της, μὲ τὸ ναυνοῦσμά της. Ἡ φοβερὰ τῆς τιμωρίας εἶχε πνίξει πάντα τὰ παρὰπαντα τῆς μικρῆς του καρδιάς, διψασμένης γιὰ στοργή. Δὲν ἤξερε κανὴν τὴν πικρὴ ἀνακούφισι τὸν δακρύων.

Ἐνῶ βράδυ, γυρίζοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο, εἶδε δυὸ χωροφύλακες κι' ἄλλους πολλοὺς ἀνθρώπους ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Τ' ἄλλο πωρὶ, ὅταν ζύγνησε, βόηκε ἀδειανὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πατέρα του. Τὸν εἶπαν τότε πὸς θὰ ζοῦσε στὸ ἐξῆς δολομόνους. Ἡ σκέψι τῆς μοναξιάς τὸν φόβισε, μὰ δὲν ἔκλαψε, γιατί ἀγνοοῦσε τὰ δάκρυα. Ἡ καρδιά του, σκληρὴ πιά ἀπ' τὴ δυστυχία, ἔμεινε στεγνὴ, μὲ τὴν ἀγωνία κλεισμένη μέσα της...

Πάντα ὁ δασκάλος του τοῦ φερόνταν περιφρονητικὰ. Μὰ αὐτὸς μάθαινε καλὰ τὸ μάθημά του, χωρὶς νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν ἀδίκαια.

Τὸ πωρὶ ἐκείνον, μόλις ἔφτασε στὸ σχολεῖο, ἔχοντας ἀκόμη στὴ φαντασία του τὴ χρεστοδοραδὴν σκηνή, ὁ δασκάλος τὸν ἔβαλε νὰ γράψῃ στὸν πίνακα τὴ φράσι: «Ὅσοι παῖρες ἔχουν ἔξω πράγματα εἶνε κλέφτες καὶ συλλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες».

Τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν, ἐνῶ ἔγραφε αὐτὲς τις λέξεις. Οἱ συμμαθητὲς του γελοῦσαν καὶ τὸν κύτταζαν σαρκαστικὰ.

Τὶς πρῶτες μέρες πού ἔμεινε μόνος στὸ ἀδειανὸ σπῆτι, τρεφόταν μὲ λίγο ψωμί. Δὲν ἄργησε ὥστόσο νὰ γνωρίσῃ τὸ μαρτύριο τῆς πείνας. Γέρονες δολοφόνους, δὲν εἶχε νὰ φά τίποτα. Ὑστερα τὸν πῆρε ὑπρέτης τοῦ ἑνὸς γείτονος.

Γιὰ νὰ εὐχαριστῇ τὸν ἀφέντη του, ἔκανε μ' ὅλη του τὴν καρδιά τις βαρύτερες δουλειές κι' ὑπόμεινε ὅλα τὰ μαλώματα ἀπὸ φόβο μὴ γίνῃ πάλι ἀλήτης καὶ κοιμάται μ' ἀδειανὸ στομάχι. Μιὰ μέρα, στὸ θοισμὸ, πᾶτσε μὲ τὸ ἐυπόλητο πόδι του τὴν κόψι ἐνὸς δρεπανιοῦ, κρυμμένου στὰ χόρτα. Κι' ὅταν ὁ ἀφέντης του εἶδε ματωμένους πατημασιές στὴν αὐλὴ καὶ τὸ σπῆτι, ὁ Πιέρ τοῦ εἶπε:

—Ὁἶσέ με τὸ σκυλὶ τὸ πόδι του. Εἶχε ἐφεύρει αὐτὸ τὸ ψέμμα, ἀπὸ φόβο μὴν τιμωρηθῇ γιὰ τὴν ἀπροσεβία του.

Γιὰ μερικὲς μέρες, ἡ πληγὴ του πονοῦσε τόσο πολὺ, ὥστε ἐσφιγγε τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Τὴ νύχτα, πῆγαινε κρυφὰ νὰ δροσίῃ τὸ φλογισμένον πόδι του στὸ γειτόνιο πωρὶ...

Ἐνῶ πρῶτ' ὅμως, ἐνόησε ἓνα πό-

νὸ διαπεραστικὸ, ὥστε λιποθύμησε. Ὁ ἀφέντης του πρόσεξε τότε τὸ πρησμένον πόδι του, καὶ τὸν ἐδίωξε ἀμέσως γιὰ νὰ μὴν πληρώσῃ γι' αὐτοῦ καὶ φάρμακα.

Ἀπὸ τότε, κατάντησε σὰν ἀδέσποτο σκυλί. Κανεὶς δὲν τὸν ζύγωνε, γιατί τὸν βάραινε ἡ ἀτιμία τοῦ πατέρα του. Τ' ἄλλα παιδιὰ τὸν βασάνιζαν σκληρὰ. Ὡστόσο κανεὶς λυγμὸς δὲν ἔβγαине ἀπ' τὸ λαιμὸ του, κανένα δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια του. Ἀμύνονταν μόνον ὅσο μπορούσε, χτυπώντας κι' αὐτοὺς τοὺς δημίους του.

Τὰ κακὰ κληρονομικὰ ἔνστικτα ἄρχισαν νὰ ξυπνᾶνε μέσα στὴ φρομακωμένη ψυχὴ του. Ἐνῶ βράδυ, εἶδε τὸ χειρότερο ἀπ' τοὺς μικροὺς βασανιστὲς του νὰ περνοῦν δίπλα ἀπ' τὸ πωρὶ. Ἐσπασε τότε μέσα του ἓνας ἄγριος πῶθος ἐκδικήσεως. Ζύγωσε ἀθόρυβα τὸν ἐχθρὸ του, τὸν ἔσπρωξε ξαφνικὰ καὶ τὸν πέταξε στὸ βαθρὸ νερό.

Τὸ παιδί πνίγηκε. Μὰ κάποιοι εἶχε δὴ ἀπὸ μακριὰ τὴ σκηνὴ καὶ κατήγγειλε τὸν Πιέρ...

Νὰ γιατί τὸ πωρὶ αὐτό, ἓνα πλήθος χωρικών βρίζει καὶ καταριέται ἐν' ἀγρόν 10 χρόνων, πού τὸ τραβᾶνε μαζί τους δυὸ χωροφύλακες...

Ὁ δεσμοφύλακας τὸ πέταξε βάνασα μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλί καὶ ξανάκλεισε τὴ βαρεῖα πόρτα.

—Τὶ ἔκανες ἐσύ, μικρὸ μου; ἀκούστηκε ξαφνικὰ μὲ φωνή, στὸ σκοτάδι.

Ὁ Πιέρ δὲν εἶχε προσέξει στὴν ἀρχὴ μιὰ ἀνθρώπινη μορφή, συμαζεμένη στὴ γωνιά τοῦ κελλιοῦ. Τώρα πού συνήθισαν τὰ μάτια του στὸ σκοτάδι, βλέπει μιὰ γυναίκα, μὲ φυσιογνωμία σκαμένη ἀπ' τὰ βάσανα, ἀκαθόριστῃς ἡλικίας, μὲ τὴν ἀθλιότητα ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Ποιὸς ξέρει γιατί τὴν ἔφεραν κι' αὐτὴν ἐκεῖ οἱ χωροφύλακες!...

—Τὶ ἔκανες ἐσύ, μικρὸ μου; τὸν ξαναρωτᾷ.

Ὁ Πιέρ ψιθυρίζει λίγες λέξεις ἀκατάληπτες. Ἡ γυναίκα πᾶει κοντὰ του καὶ τὸν χερμαχίζει μὲ μιὰ γλυκεῖα χειρωναγία.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, ἐμένα... τοῦ λέει. Ἐλα, μὴ διστάζεις!

Τὸ ἀνασῆκωνε μαλακὰ τὸ κεφάλι. Ἡ ἐπαθὴ τῆς τοῦ φέρονε ἓνα καινούργιο, ἀγνώνιστο συναίσθημα. Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς εἶνε γλυκός, ὅσο καὶ τὸ χῶδι της.

Ὁ Πιέρ ἀρχίζει νὰ ἐξομολογῇ τὸ ἐγκλημά του, σιγανὰ, τόσο σιγὰ ὥστε ἡ γυναίκα ἀναγκάζεται νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

—Πόσο θὰ ὑπόφερες καὶ σύ, μικρὸ μου, γιὰ νὰ φτάσῃς ὡς ἐκεῖ!... τοῦ λέει.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού συναντᾶται ὁ Πιέρ κάποιον πού νὰ τὸν λυπηθῇ. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε κυττάξει κανεὶς μὲ τέτοια πονετικὴ ἔκφρασι.

Σφιγνόντας τὸν στὸ στήθος της, ἡ γυναίκα ἀκουμπάζει τὰ χεῖλιά της στὸ μέτωπό του. Καὶ τότε ἀναβλύζουν ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὰ δάκρυα πού εἶχαν μαζεθῇ ἐκεῖ μέσα τόσα χρόνια. Ὁ μικρὸς παρὶς δοκιμάζει ἐπὶ τέλους τὴν ἀνέκφραστη ἀνακούφισι τῶν λυγμῶν...

...Ὁ κλάψι ἔτσι ὅλη τὴ νύχτα. Ὅταν ζυγνῇ, τὸ πωρὶ, θάνα ἀκόμη ὕγρα τὰ μάγουλά του. Κι' ὅταν τὸ δηλητήριον τῆς πληγῆς του, πού ἔχει μολύνει πιά τὸ πόδι του, θὰ μεταδοθῇ σ' ὅλο τὸ ἄδωστο κορμὶ του, ἡ ἀνάμνησι τοῦ μοναδικοῦ φιλοῦ πού πῆρε ἀπὸ μιὰ ἀπόκληρη τῆς κοινωνίας, θὰ γλυκαίνει τις τελευταῖες του στιγμὲς...

Π. ΝΑΡΣΙΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιεκτῆταξ — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27.135—29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ διαζύγιο

Πὶδ τρυφεροὶ — γράφαμε τὴν προηγούμενη φορὰ — εἶνε οἱ ξένοι σύζυγοι στὶς γυναῖκες τους: πὶδ ψυχροὶ οἱ Ἕλληνες. Διαπίστωσι πού προέρχεται ἀπὸ Ἕλληνα τῆς Ἀμερικής. Διαπίστωσι ὁρῇ. Κατὰ καινὰ, ὁ Ἕλληνας θερμὸς, διαχυτικός κι' εὐγενικός γίνεται στὴ γυναῖκα τοῦ γείτονα. Στὴ δική του φέρει μὲ ἀδιαφορία ἂν τύχῃ ὁ θερμός, θὰ εἶνε ἡ ἐξαιρέσι. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν «κατ' οἶκον» συμπεριφορὰ, τὴν ξέρετε... Ὁ γάμος συμπίπτει μὲ τὴν κατάργησι ὅλων ἐκείνων τῶν τύπων πού ἀμβλύνουν τις τραχύτητες τῆς ζωῆς. Ἀναπτύσσεται μιὰ οἰκιστικὴ κι' ἓνα σφραγισμὸς πού δὲν ἀπέχουν καὶ πολὺ ἀπὸ τὴ θανασιότητα. Καὶ ὅμως — ἦταν τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐπιστολογράφου — συμβαίνει τὰ διαζύγια νὰ εἶνε πολὺ πὶδ πυκνά στους ξένους παρὰ στοὺς Ἕλληνες.

Πῶς γίνεται αὐτό; Τρυφεροὶ οἱ ξένοι σύζυγοι, ἀβροὶ μεταξὺ τους, καὶ χωρίζουν. Ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι οἱ δικοὶ μας, μένον ἐνωμένοι ὡς τὸ τέλος τοῦ βίου τους. Ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ μυστήρια κι' αὐτό. Ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἀνεξήγητο ὅσο φαίνεται. Ἡ παράτασι τοῦ ἔγγαμου βίου δυὸ ἀνθρώπων, δὲν εἶνε καὶ ἀπόδειξι ὅτι πάνω σὲ τριαντάφυλλα κυλᾷ ἡ συζυγία τους ζωῇ. Πόσα δράματα πίσω ἀπὸ κάθε πόρτα... Ὅχι μόνο τὰ δράματα τὰ ἐξωτερικὰ πού ἔχει ν' ἀντιμετώπισῃ ἡ κάθε οἰκογένεια: ἡ ἀνέχεια, ἡ ἀνεργία, ἡ ἀρρώστεια, ὁ θάνατος πού τους παίρνει κάποιον ἀγαπημένο, ὁ κακὸς δρόμος πού ἀκολουθεῖ τὸ παιδί, οἱ διαφορὲς ἀνάμεσα σὲ συγγενεῖς... Ἐκτός ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ ἐσωτερικὰ, τὰ δράματα πού ἐκδηλώνονται ἀνάμεσα στοὺς συζύγους. Ἀσυμφωνίες, χόσματα ἀγεφύρωτα, δυσαρμονία ψυχικὴ, ἀπάθεια ἐρωτικὴ, συγκρούσεις, ἀντιθέσεις χαρακτήρων. πού δὲν δημιουργοῦν τὴ συμφωνία, ἀλλὰ γίνονται πηγὲς δυσαρμονίας, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦν στὴν ἀντιπάθεια καὶ συχνότερα στὸ μῖσος.

Ἐνῶς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους θὰ ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ξένο ζευγάρι στὸ διαζύγιο. Ὁ Ρωμῆος ἀντέχει. Τὰ πάντα ἐκτός ἀπὸ τὸ διαζύγιο. Κόλασι μπορεῖ νὰ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἀντρα στὸ πλεῖρον μιᾶς γυναίκας πού τοῦ εἶνε ἀφόρητη, ἡ τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία συνοδοιπορεῖ μ' ἓνα ἀντρα τὸν ὅποιον ἔπαισε ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἐκτίμα. Ὅταν δὲ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ νοιώθῃ ὅτι ζῇ στὴν κόλασι δὲν μπορεῖ ὁ ἄλλος νὰ αἰσθάνεται γύρω του τὸν παράδεισον. Ἡ γκρίνια, ἡ συμπλοκή, ἡ βρισιὰ, ἡ κακία, τὸ πάθος... Δυὸ ἐχθροὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη. Μὴ μιλήσετε ὅμως γιὰ διαζύγιο. Ἰδίως στὶς λαϊκὲς τάξεις. Τόχουν γιὰ ντροπὴ.

Ἐπιμένουν στὴν ἰσοδιότητα τοῦ γάμου τους ἀκόμα καὶ στὴν περίπτωσι πού δὲν ὑπάρχουν παιδιὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακόπτουν τὸ δρόμο

πρὸς τὸ διαζύγιο. Ἀλλὰ καὶ παιδιὰ ὅταν ὑπάρχουν εἶνε τάχα καλύτερο γι' αὐτὰ νὰ μεγαλύνουν ἀνόμεσα σὲ γονεῖς πού βρίζονται καὶ δερνόνται, ν' ἀναπνεύουν τις ἀναθυμῖσεις τοῦ μίσους, παρὰ νὰ στερεθῶν μὲν τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, νὰ μὴ ἔχουν ὅμως τὸν συνεχῆ ἐκεῖνον τραυματισμὸ τῆς ψυχῆς πού δημιουργεῖ ἡ δυσαρμονία τῶν γονέων; Μὲ τὸ χωρισμὸ θάχουν μόνον τὴ θλίψι γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ ἀνωμαλία τους. Μιὰ θλίψι πού μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἀπαλυνθῇ καὶ θὰ σβύσῃ. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὶς περιπτώσεις τοῦ τραυματισμοῦ μὲ τὴν παρατεταμένη ἀσυμφωνία. Γιατί, τὸ τραῦμα σὲ κάθε συγκρούσι τῶν γονέων ἀναγεννιέται καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ ματώνει. Κακὸ, βέβαια, γιὰ τὸ παιδί καὶ τὸ διαζύγιο καὶ ἡ κακὴ ζωὴ. Ἀν ἐπρόκειτο ὅμως ἀπὸ τὰ δυὸ κακὰ νὰ ἐκλέξωμε τὸ λιγώτερο κακὸ, θὰ προτιμοῦσαμε καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς τὸ πρῶτο.

Ἀλλὰ ἡ ζωὴ δὲν βάζει ποτὲ μὲ τους κανόνες τῆς λογικῆς. Ἀπειροὶ ἀστάθμητοι παράγοντες ρυθμίζουν τὴν πορεία της: Ἡ παράδοσι, ἡ ἀγωγή, ἡ κοινωνικὴ συνθεσι, ἡ μέρφωσι, ἡ μικρὴ ἢ μεγάλη σημασία πού ἀποδίδουμε στὴ γνώμη τοῦ γείτονα. Τόσοι κι' ἄλλοι τόσοι παράγοντες. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εὐνοεῖ στὴν Ἑλλάδα τὸ διαζύγιο.

Ὑπάρχει ὅμως κι' ἓνας ἄλλος, ὁ οἰκονομικός. Πολὺ σημαντικός ἐπίσης. Ἡ οἰκονομικὴ ἐξάρτησι τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὸν ἄντρα κάνει διστακτικὴ τὴν γυναῖκα νὰ σημάνῃ διάλυσι. Ἐκεῖ ὅπου εἶνε πυκνά τὰ διαζύγια, εἶνε καὶ σὲ μεγάλη κλίμακα ἀνεπτυγμένη ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία τῶν γυναικῶν. Ὅταν ἡ γυναῖκα ἐξασφαλίζῃ μὲ τὴν ἐργασία τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεως της, διακοπτεῖ πὶδ ἀνετα τις σχέσεις της μὲ τὸ σύζυγον πού της κάνει ἀβίωτη τὴ ζωὴ. Δὲν βλέπετε ὅτι ἀκόμα καὶ σ' ἑμᾶς ἔδα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει σχετικῶς αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων; Φάχνουν νὰ βροῦν τοὺς λόγους τῆς αὐξησεως. Εἶνε ὁ βασικός; Ἡ στοργὴ τῆς γυναίκας στὸ ἐπαγγελματι;

Ὅταν εἶνε ἱκανὴ γιὰ ἐργασία, δὲν αἰσθάνεται νὰ εἶνε δεμένη στὸ συζυγικὸ ἄρμα.

Γι' αὐτὸ ἀκριβὲς μιλοῦμε τόσο συχνὰ γιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ ἐπαγγελματικὰ ἡ Ἕλληνίδα. Καὶ διότι, στοὺς δύσκολους καιροὺς πού περνοῦμε, ὁ μόνος τοῦ ἀντρα μόνον δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὴν συντήρησι τῆς οἰκογενείας: ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὸ πού μας ἀπασχολεῖ σήμερα — ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχή — θὰ ἐπιτρέψῃ στὴν Ἕλληνίδα νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπερφηανεία καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια της. Ὅταν ἡ ἐργασία γίνῃ ὁ γενικός κανὼνας καὶ ἀποκτήσῃ ἡ καθεμὶα τὸ τσαντάκι της, δὲν θὰ παρουσιάζονται στὶς μέλλουσες γενεὲς δυστυχισμένα πλάσματα πού βρίζονται, περιφρονῶνται, ταπεινώνονται, ἐξευτελίζονται, δερνόνται ἀπὸ τοὺς ἀνδρες τους, δὲν τολμοῦν ὅμως ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν στέγη τους, γιατί βλέπουν φοβερὸ τὸ πρόβλημα τῆς συντηρήσεως νὰ ὀρθώνεται μπροστὰ τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Καὶ εἰς τὸν Δῆμον θὰ ἐπιβάλλομεν τάξιν, σεβασμὸν καὶ πειθαρχίαν... ὅπως καὶ εἰς τὸ σπίτι μας!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Λυρικὰ τραγούδια

Μὲ τὰ μάτια

Προτιμῶ καμμιὰ φορὰ νὰ μὴ μιλάμε, νὰ σὲ βλέπω, νὰ μὲ βλέπῃς μοναχά, τὴ γαλήνη μιᾶς σιωπῆς νὰ μὴ χαλάμε μὲ τὰ λόγια πούναι πάντοτε φτωχά. Δὲν σ' ἀρέσει κάτι τέτοιο; Γιατί τάχα; Ἄς τ' ἀφίσωμε; καλὴ μου, μιὰ στιγμὴ νὰ μιλήσουμε τὰ μάτια μας μοναχὰ γιὰ νὰ δοῦμε... πὸς θὰ πῇ ἡ δοκιμὴ...

*

Μὴ θυμῶνῃς καὶ μὴ δαίγνῃς ἀπορία... Τί θὰ πρῶμε; Πάλι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια πάντα μιὰ συνθησιμένη φλυαρία. Μὰ τὰ μάτια μας μ' ἀλλοιωτικά παιγνίδια θὰ μιλήσουν, θὰ γελάσουν, θὰ σιωπήσουν καὶ χωρὶς οὔτε στιγ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι του λιμανιού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η άμοιρη η Τζένη λιποθύμισε κι' έτσι ο κ. Τρύφων έκμεταλλεύεται την περίπτωση για να πραγματοποιήσει το σκοπό του. Όταν συνέρχεται η νέα ρίχνεται να τον πνίξει. Ηρεμεί τέλος κι' αφήνεται στη μοίρα της. Μένει με το γέρο-ψωρά, ως που εκείνος, ένα θράδυ, παθαίνει συμφορή και πεθαίνει κοντά τα ξημερώματα. Φτάνει μια ξαδέρφη του νεκρού κι' οι γειτόνισσες της λένε πως το μακαρίτη τον έπνιξε η Τζένη. Είδοποιούν την άστυνμία και η άτυχη νέα ακολουθεί έντρομη τον άστυφύλακα πορεύσας στο σπίτι.

17ον 'Ο αξιωματικός της υπηρεσίας την κούταξε αφηρημένα. 'Υστερα όμως, θαμπωμένη από την ομορφιά της, η ματιά του ζωντάνεψε κι' έμεινε καρφωμένη απάνω της, γοητευμένη...

—Τι τρέχει;... ρώτησε τον άστυφύλακα, χωρίς να τον κυττάει.

—Ένας άνθρωπος δρόθηκε πεθαμένος στη γειτονιά... απάντησε ο άστυφύλακας. Και οι γειτόνισσες όλες φωνάζουν ότι τον σκότωσε η κοπέλλα από δω...

—Η κοπέλλα από δω;... απόρησε ο αξιωματικός. Δεν φαίνεται για φόνισσα...

—Ένωσε τα χέρια της σε μια στάσι ικετευτική η Τζένη, και του είπε με δάκρυα στα μάτια:

—Δεν τον σκότωσα εγώ!... Σας όρκίζομαι!... Μόνον του πέθανε... Ούτε το κατάλαβα πώς... 'Εκεί που τρώγατε κι' έβγαζε στο τραπέζι... Νόμισα πως κοιμότανε... Το πρωί μόνο, ο γιατρός μούπε την αλήθεια...

—Τι τον είχα;...
—'Εσκυψε το κεφάλι της η Τζένη και —περιεργό!— για πρώτη φορά ύστερ' από τόσον καιρό, κοκκίνισε...

—Τι τον είχα;... την ξαναρώτησε πιδ έντονα ο αξιωματικός. Πατέρα σου;... Συγγενή σου;...
—Πάλι δεν απάντησε η Τζένη. Τι νάλεγε...

—Γύρισε στον άστυφύλακα ο αξιωματικός:

—Και, ποιός την κατηγορεί;... ράντησε.

—'Ολ' η γειτονιά...

—'Ηρθε 'ονένες μάρτυς;...

—Πώς! Δυο-τρεις γειτόνισσες...

—Φέρετε μέσα...

Μπήκανε μέσα οι τρεις γειτόνισσες —μπροστά-μπροστά η ξεραγκιανή, με τα άλλοιθωρο μάτι της γεμάτο κακία.

—Τι έγινε;... ρώτησε ο αξιωματικός.

—Τι νάνι;... είπε η άλλοιθωρη. Τον έφαγε το χριστιανό!

—Απλά, τι τούκανε, να πούμε;

—Ξέρω και γώ;... Μήδως ήμωνα μπρο-

στά;... Μια φορά, δεν πέθανε κανονικά ο άνθρωπος...

—Πού το ξέρεις του λόγου σου, μια και δεν ήσαν υποστά;

—Κι' άλλοτε παρά λίγο να τον καρυδώνω...

—Γέλασε ο αξιωματικός:

—Πώς γίνεται; 'Ηταν κανένα μωρό ο μακαρίτης;...

—Καλέ όχι! Κανονικός άντρακλας, ως εκεί πάνω, να σε χαρώ, κύριε ναύαρχε!...

—Ξαναγέλασε ο αξιωματικός, κι' άναψε ξανά τσιγάρο:

—'Αμ' τότε; Πώς πήγε να τον καρυδώνω;... Αυτή εδώ είνε ένα αδύνατο κοριτσάκι-πουλά...

—'Ετσι φαίνεται!... Είνε όμως μια σιγανοπαθίδισα...

—Τι λέτε και σείς;... ρώτησε γυρίζοντας και στις άλλες δυο ο αξιωματικός.

—Αυτές κουνήσανε αμίλητες τα κεφάλια τους.

—Δηλαδή, σά να λέμε, συμφωνείτε ότι η κοπέλλα από δω σκότωσε τον άνθρωπο που δρόθηκε πεθαμένος;...

—Δεν βάζουμε δα και το χέρι μας στο Εύαγγέλιο, έκανε η μία. Μά, έτσι φαίνεται...

—Είνε μια παστρικά αχτή!... συμπλήρωσε κι' η άλλη. 'Ολο φαντασία και ξεπασιά!

—Περνούσε στη γειτονιά, και λες πως ήτανε καμιά ποιγκήπισσα!... ούλιασε η ξεραγκιανή.

—Γι' αυτό δεν τη χωνεύετε;... ρώτησε ο αξιωματικός. Τη ζήλευτε;...

—Τι λες εκεί! Χαρά στο μούτσο!... φώναξε με μια φοβερή γκριμάτσα η άλλοιθωρη. Μια ντροπισμένη, μια άστεφά-νωτη!...

—'Εσείς, να πούμε, είσατε ήθικες;...

—'Εμείς είμαστε νοικοκυρές γυναίκες, με τιμή και με υπόληψη... Με ψηλά το κεφάλι!...

—Μήν αγριεύεις!... φώναξε δυνατά ο αξιωματικός, οίχνης ξεραγκιανή, και σπκώθηκε όρός. Θά σε στείλω μέσα!...

—'Εμένα; Κι' όχι αυτή!...

—Και σένα, και τις άλλες δυο!... 'Ολες μαζί!

—'Επειδή δεν ξέρουμε να σφανάζουμε και ν' άρέσουμε στους άντρες;...

—'Αγορεύε στα σοβαρά ο αξιωματικός:

—Φευγάτε κι' οι τρεις άμέσως!... τσακιστήτε, μη σας χώσω στο κρατητήριο!...

Φύγανε μουρμουρίζοντας οι τρεις γειτόνισσες. 'Η ξεραγκιανή, πρίν βγν, γύρισε και κούταξε δυο-τρεις φορές κουνώντας το κεφάλι της στον αξιωματικό και στη Τζένη.

—'Ακού, τον διάταξε, βάλ' την στο κρατητήριο ως αύριο, πού θα τη στείλωμε στον Εισαγγελέα!...

—'Η Τζένη δγνέ με το κεφάλι ψηλά! 'Ο άστυφύλακας την κατέβασε κάτω στενά μαρμαρίνα σκαλοπάτια, και την έσπρωξε μέσα σ' ένα δωμάτιο πού άνοιξε την πόρτα του. Ξαφικά, η φτωχιά δρόθηκε μέσ' στο άπόλυτο σκοτάδι. Μια βροκεία μυροδιά από χνώτα και μούχλα χτύπησε τη μύτη της. Προχώρησε ψηλαφητά ένα-δυο βήματα, και σκόνταψε απάνω σε κάτι μαλακό.

—'Σιγά!... ακούστηκε μια βραχνή φωνή. Δεν βλέπετε;...

—Νά δη! Πού να δη;...

—Με συγχωρήτε... μουρμούρισε.

—'Εκαστε κοντά στον τοίχο. Σιγά-σιγά, άρχισε να συνηθίζει το σκοτάδι. Δίπλα της, είδε δυο μάτια να λάμπουν καρφωμένα απάνω της με άπληστη περιέργεια. 'Ενα χέρι μαλακό, γλυτερό, κρύο, ακούμπησε απάνω στο δικό της.

—Τι έκανες του λόγου σου; τη ρώτησε η ίδια βραχνή φωνή πούε ξεανακούστη, —Ξέρω κι' εγώ; απάντησε η Τζένη.

—Πώς δεν ξέρεις;... Είνε δυνατό να μην ξέρεις;...

—'Αφού δεν έκανα τίποτα;...

—'Αδιάφορο γιατί σε κατηγορούνε;

—Σκότωσα, λέει, έναν άνθρωπο...

—Τά δυο γλυτερά χέρια τριφτήκανε το ένα με τ' άλλο με χαϊδεάκη ικανοποίηση.

—Μπράβο!... ακούστηκε πάλι η βραχνή φωνή. Μπορεί να πας και ισόδια!...

—Μ' άφού δεν τον σκότωσα;... διαμαρτυρήθηκε η φτωχιά.

—'Ακού, τον διάταξε, βάλ' την στο κρατητήριο ως αύριο, πού θα τη στείλωμε στον Εισαγγελέα!...

—'Η Τζένη δγνέ με το κεφάλι ψηλά! 'Ο άστυφύλακας την κατέβασε κάτω στενά μαρμαρίνα σκαλοπάτια, και την έσπρωξε μέσα σ' ένα δωμάτιο πού άνοιξε την πόρτα του. Ξαφικά, η φτωχιά δρόθηκε μέσ' στο άπόλυτο σκοτάδι. Μια βροκεία μυροδιά από χνώτα και μούχλα χτύπησε τη μύτη της. Προχώρησε ψηλαφητά ένα-δυο βήματα, και σκόνταψε απάνω σε κάτι μαλακό.

—'Σιγά!... ακούστηκε μια βραχνή φωνή. Δεν βλέπετε;...

—Νά δη! Πού να δη;...

—Με συγχωρήτε... μουρμούρισε.

—'Εκαστε κοντά στον τοίχο. Σιγά-σιγά, άρχισε να συνηθίζει το σκοτάδι. Δίπλα της, είδε δυο μάτια να λάμπουν καρφωμένα απάνω της με άπληστη περιέργεια. 'Ενα χέρι μαλακό, γλυτερό, κρύο, ακούμπησε απάνω στο δικό της.

—Τι έκανες του λόγου σου; τη ρώτησε η ίδια βραχνή φωνή πούε ξεανακούστη, —Ξέρω κι' εγώ; απάντησε η Τζένη.

—Πώς δεν ξέρεις;... Είνε δυνατό να μην ξέρεις;...

—'Αφού δεν έκανα τίποτα;...

—'Αδιάφορο γιατί σε κατηγορούνε;

νη. Στο τέλος, η πόρτα έκλεισε. 'Εκαστε ο αξιωματικός στην καρέκλα του κι' έσδυσε το τσιγάρο του.

—'Ακουσες τι είπανε για σένα;... ρώτησε σιγά τη Τζένη, πού στεκότανε άπέναντί του σκοτεινή, αμίλητη.

—Τι είπανε; Δεν άκουσα;... απάντησε εκείνη με μια παγερή αδιαφορία.

—Σηκώθηκε ο αξιωματικός, και, σιγά-σιγά τη ζύγωσε. Την έπιασε από το σαγόνι και της σήκωσε άπότομα το κεφάλι:

—Ξέρεις ότι μπορώ να σε στείλω στον Εισαγγελέα;... τη ρώτησε κυττάζοντάς τη στα μάτια.

—Γιατί;

—Δεν άκουσες; Σκότωσες, λένε, το φίλο σου!...

—'Εχουν άποδείξεις;

—Για να το λένε...

—Με μισούνε. Το μίσος τους τ'ονοίωθα τόσον καιρό να βασανίζω απάνω μου... Σήμερα δρόκε άφορη να ξεσπάσω...

—Αυτά τα λες εσύ;... Να δούμε τι θα πη κι' ο Εισαγγελέας;...

—Στείλτε με, και να δούμε τι θα πη...

—Δεν σε νοιάζει;

—Δεν με νοιάζει πια τίποτα από καιρό...

—Ξαφικά, όπως ήτανε δίπλα της, ο αξιωματικός την άγκάλιασε σφιχτά.

—Ξέρεις ότι είσαι πολύ όμορφη;... της ψιθύρισε στ' αυτί.

—'Η Τζένη τον έσπρωξε με δύναμη:

—'Αφίστε με!... του φώναξε.

—Γιατί, ήτανε πιο καλός, ο φίλος σου;...

—Κι' εκείνος, και σύ, κι' όλοι οι άντρες, είσατε τα ίδια κτήνη!... Ξέσπασε.

—Της άρπαξε το χέρι της δυνατά:

—Πρόσεξε πως μιλάς!... Μπορεί να μετανιώσεις!...

—Δεν μετανιώνω πια για τίποτα...

Δεν φοβάμαι τίποτα!...

—Είσαι ένα ωραίο άγορικότασικο!... της είπε. Την άναγκάισε και προσπάθησε να την φιλήσει στα χείλια.

—Γλύττωσε μέσ' απ' την άγκάλια του —έκλεινε, σήκωσε το χέρι της, και τούδωσε ένα χαστούκι. 'Αφρισμένος ο αξιωματικός, της άρπαξε και τα δυο χέρια μέσ' στα δικά του, σά να ήθελε να τα σπάσει.

—Τώρα θα δούμε γιατί σκότωσες τον άνθρωπο!... της μουρμούρισε με μίσος.

—Ξαφικά, η Τζένη έγινε πιο θαρραλέα. Σήκωσε το κεφάλι της και τον κούταξε στα μάτια:

—Δηλαδή, αν είχα κάσει να με φιλήσεις, δεν θα τον είχα σκοτώσει;...

—Νευρισμένος, ο αξιωματικός χτύπησε το κουδούνι. Παρουσιάστηκε ένας άστυφύλακας.

—'Ακού, τον διάταξε, βάλ' την στο κρατητήριο ως αύριο, πού θα τη στείλωμε στον Εισαγγελέα!...

—'Η Τζένη δγνέ με το κεφάλι ψηλά! 'Ο άστυφύλακας την κατέβασε κάτω στενά μαρμαρίνα σκαλοπάτια, και την έσπρωξε μέσα σ' ένα δωμάτιο πού άνοιξε την πόρτα του. Ξαφικά, η φτωχιά δρόθηκε μέσ' στο άπόλυτο σκοτάδι. Μια βροκεία μυροδιά από χνώτα και μούχλα χτύπησε τη μύτη της. Προχώρησε ψηλαφητά ένα-δυο βήματα, και σκόνταψε απάνω σε κάτι μαλακό.

—'Σιγά!... ακούστηκε μια βραχνή φωνή. Δεν βλέπετε;...

—Νά δη! Πού να δη;...

—Με συγχωρήτε... μουρμούρισε.

—'Εκαστε κοντά στον τοίχο. Σιγά-σιγά, άρχισε να συνηθίζει το σκοτάδι. Δίπλα της, είδε δυο μάτια να λάμπουν καρφωμένα απάνω της με άπληστη περιέργεια. 'Ενα χέρι μαλακό, γλυτερό, κρύο, ακούμπησε απάνω στο δικό της.

—Τι έκανες του λόγου σου; τη ρώτησε η ίδια βραχνή φωνή πούε ξεανακούστη, —Ξέρω κι' εγώ; απάντησε η Τζένη.

—Πώς δεν ξέρεις;... Είνε δυνατό να μην ξέρεις;...

—'Αφού δεν έκανα τίποτα;...

—'Αδιάφορο γιατί σε κατηγορούνε;

—Σκότωσα, λέει, έναν άνθρωπο...

—Τά δυο γλυτερά χέρια τριφτήκανε το ένα με τ' άλλο με χαϊδεάκη ικανοποίηση.

—Μπράβο!... ακούστηκε πάλι η βραχνή φωνή. Μπορεί να πας και ισόδια!...

—Μ' άφού δεν τον σκότωσα;... διαμαρτυρήθηκε η φτωχιά.

—'Ακού, τον διάταξε, βάλ' την στο κρατητήριο ως αύριο, πού θα τη στείλωμε στον Εισαγγελέα!...

—'Η Τζένη δγνέ με το κεφάλι ψηλά! 'Ο άστυφύλακας την κατέβασε κάτω στενά μαρμαρίνα σκαλοπάτια, και την έσπρωξε μέσα σ' ένα δωμάτιο πού άνοιξε την πόρτα του. Ξαφικά, η φτωχιά δρόθηκε μέσ' στο άπόλυτο σκοτάδι. Μια βροκεία μυροδιά από χνώτα και μούχλα χτύπησε τη μύτη της. Προχώρησε ψηλαφητά ένα-δυο βήματα, και σκόνταψε απάνω σε κάτι μαλακό.

—'Σιγά!... ακούστηκε μια βραχνή φωνή. Δεν βλέπετε;...

—Νά δη! Πού να δη;...

—Με συγχωρήτε... μουρμούρισε.

—'Εκαστε κοντά στον τοίχο. Σιγά-σιγά, άρχισε να συνηθίζει το σκοτάδι. Δίπλα της, είδε δυο μάτια να λάμπουν καρφωμένα απάνω της με άπληστη περιέργεια. 'Ενα χέρι μαλακό, γλυτερό, κρύο, ακούμπησε απάνω στο δικό της.

—'Αδιάφορο. Για να σε κατηγορούνε, θα πη ότι κάτι θα δρούνε για να σε τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί και να σε στείλουνε μέσα για δα σου τα χρόνια!...

Δεν μίλησε η Τζένη. Τι να πη;... Νά διαμαρτυρηθν για την άθωότητά της;... Και για ποιά λόγο; 'Εμεινε γι' αρκετή ώρα σιωπηλή μέσ' στο σκοτάδι, μέσ' στη μούχλα. Σε μια γωνιά της κάμαρας, στο ταβάνι, άνοιγότανε μια γρίλλια. 'Από πάνω φαινότουσαν άνθρωποι να περπατάνε—άνθρωποι άδιάφοροι στον ανθρώπινο πόνο πού σπάρανε τρία μέτρα κάτω από τα πόδια τους...

—'Η βραχνή φωνή ακούστηκε πάλι:

—Ξέρεις, εγώ δεν σκότωσα...

Δεν απάντησε η Τζένη. Δεν δρόκε λόγια και κουράγιο ν' απαντήσει...

—Με πιάσανε για πρέλα;... συνέχισε η άλλη, βραχνά, χαμηλόφωνα. 'Ανάθεμα την ηρωίνη! Μήπως, αλήθεια, σου βρίσκειται καθόλου απάνω σου;...

—Τι πιάμα;... απάντησε η φτωχιά.

—Δεν άκούς;... 'Ηρωίνη;...

—Τ' είν' αυτό;

—'Ενα βραχνό γέλιο διαδέχτηκε τη βραχνή φωνή.

—Ξαχαρώτ!... σάρκασε η άγνωστη. Φοτάν;... Πώς να σ' το πώ;...

—Δεν καταλαβαίνω...

—Κι' ούτε θα καταλάβεις...

Πέρασε λίγη ώρα μέσ' στην άπόλυτη σιγή. Μόνο τα βήματα των άδιόφορων του δρόμου πάνω από τη γρίλλια άκούγόντουσαν. Πού και πού μόνο, η βραχνή φωνή άκούγότανε παραπονιάρικα:

—Λίγη ηρωίνη!... 'Αυάν, χριστιανό!... Δεν βρίσκειται κανέναν να μου δώση λίγη ηρωίνη;...

Γεμάτη φρίκη, η Τζένη πέρασε όλη τη νύχτα της, εκεί στο ίδιο μέρος, απάνω στα ύψα πλακάκια, με τη ράχη της άκουμπισμένη στον κρύο τοίχο. Πρώτη φορά ένοιωσε τόση άπόλυτη μοναξιά γύρω της, τόση τέλεια έγκατάλειψη... 'Ακούα κι' αυτός ο φοιητός κ. Τρύφων της έλειπε. 'Η παρουσία του ήτανε κι' αυτή μια παρηγοριά... Νά όμως πού κι' η τελευταία της έλπιδα για συντροφιά, για προστασία, είχε πεθάνει μαζί με τον άποκρουστικόν αυτόν έραστή της ανάγκης... Τώρα, δίπλα της, μέσ' της, κυριαρχούσε το άπόλυτο κενό. Το άπόλυτο τίποτε. Πόσο νοσταλγούσε τη φτωχιά της πεθαμένη μανούλα... Κι' εκείνη, άκόμα, πεσμένη στο κρεβάτι της, ήτανε γι' η Τζένη μια μεγάλη παρηγοριά... Κι' ο Τέλης... 'Ω, αν είχε δίπλα της τον Τέλη! Τώρα πια, δεν θα δίσταζε. Θά του άνοιγε την καρδιά της, θα του τάλεγε όλα!... 'Ολα!... Και θα του ζητούσε να στηριχτεί απάνω του να ξεκουράσει λίγο το τσακισμένο της κορμί, πού απάνω του η ζωή είχε αλύπητα άποτυπώσει τα βαθειά σημάδια της ντροπής και του πόνου... Δεν ήταν άνάγκη, επί τέλους, να δεχτεί τ' όνομά του, να γίνη γυνίκα του, άς έμεινε φιλένδα του, σκουπίδι του — άκοι νάμεινε στη ζεστή άγκάλια του... 'Εβαλε το χέρι της στην τσέπη της η φτωχιά, κι' ακούμπησε με λατρεία το μικρό κομματάκι χαρτί με τη διεύθυνσί του σ' εκείνο το μακρινό μέρος. Μόνο η έπαφή με το χαρτάκι αυτό, την έκανε να νοιώση την ευεργετική θαλπωρή της παρηγοριάς... Άύριο κιόλα, θα τούγραφε πού άναπημένον της! — Άύριο... Μά, αύριο θα τη στέλνανε στον Εισαγγελέα!... Κατηγορούμενη για ένα έγκλημα πού δεν είχε κάνει!...

Δίπλα της, η βραχνή φωνή ξεανακούστηκε, γεμάτη παράπονο:

—'Ηρωίνη!... Λίγη ηρωίνη, χριστιανό!...

Τά λόγια της άγνωστης συντροφίσσας του κρατητηρίου καρφώθηκαν βαθειά μέσ' στο μυαλό της Τζένης, σαν πυρωμένα καρβιά... Και της δείσανε πως η ζωή, ο ήλιος, η ευτυχία, ήτανε τόσο μακριά απ' αυτή... Τώρα, εκεί πούε φτάσει, εκεί πούε κυλήσει, συντροφιά της ήτανε το έγκλημα, το πάθος, η βρωμία... 'Ολοι οι τίμιοι άνθρωποι θα κλείναν σε λίγο τα μάτια τους μπροστά στην άποκρουστική της προσωπικότητα... Παρέα της, περιβάλλον της, έλπίδα και ζωή της, από δω κι' έμπρός ο βούρκος!... 'Επρεπε να συνηθίσει σ' αυτό, έπρεπε να ξεχάσει πως ήσαν άνθρωπος, και να βουλιάξει χωρίς διαμαρτυρίες...

—'Εκεί, στη γωνίτσα του κρατητηρίου, μόνη της, τουρτουρίζοντας από το κρύο κι' από τη φρίκη, είδε η Τζένη τις πρώτες λάμψεις της αυγής να χαράζουν τις γρίλλιας πού τη χωρίζαν από τον άπαιτο κόσμο... Ξημέρωνε. Για όλους, εκτός απ' αυτήν...

ΚΖ'.

Περάσανε μερικές μέρες. Οίκορές, άπελπιτικές, γεμάτες έλπεινες διατυπώσεις; 'Από τον Εισαγγελέα στον άνακριτή, κι' από εκεί στο μπουντρούμι πάλι... 'Ολη η γειτονιά πέρασε κι' άνακριθηκε. Καμιά δεν είπε τίποτα συγκεκριμένο, ύποψιες μόνο. Στο τέλος, διατάχτηκε τοξικολογική εξέταση των σπλάχνων του νεκρού. Κι' αυτή απέδειξε πια όλοάφανερα την άθωότητά της Τζένης: 'Ο θάνατος είχε γι' άφορη της την υπερβολική οινότοσια...

Βγήκε η Τζένη, 'Αθώα. 'Ηταν ένα μουντό πωινό του φθινοπώρου όταν άνοίχτηκε μπροστά της η πόρτα πού τη γούριζε από τη ζωή... Και τότε, ένοιωσε πανικό! 'Αυτή απέδειξε πια όλοάφανερα την άθωότητά της Τζένης: 'Ο θάνατος είχε γι' άφορη της την υπερβολική οινότοσια...

Βγήκε η Τζένη, 'Αθώα. 'Ηταν ένα μουντό πωινό του φθινοπώρου όταν άνοίχτηκε μπροστά της η πόρτα πού τη γούριζε από τη ζωή... Και τότε, ένοιωσε πανικό! 'Αυτή απέδειξε πια όλοάφανερα την άθωότητά της Τζένης: 'Ο θάνατος είχε γι' άφορη της την υπερβολική οινότοσια...

Βγήκε η Τζένη, 'Αθώα. 'Ηταν ένα μουντό πωινό του φθινοπώρου όταν άνοίχτηκε μπροστά της η πόρτα πού τη γούριζε από τη ζωή... Και τότε, ένοιωσε πανικό! 'Αυτή απέδειξε πια όλοάφανερα την άθωότητά της Τζένης: 'Ο θάνατος είχε γι' άφορη της την υπερβολική οινότοσια...

Βγήκε η Τζένη, 'Αθώα. 'Ηταν ένα μουντό πωινό του φθινοπώρου όταν άνοίχτηκε μπροστά της η πόρτα πού τη γούριζε από τη ζωή... Και τότε, ένοιωσε πανικό! 'Αυτή απέδειξε πια όλοάφανερα την άθωότητά της Τζένης: 'Ο θάνατος είχε γι' άφορη της την υπερβολική οινότοσια...

Βγήκε η Τζένη, 'Αθώα. 'Ηταν ένα μουντό πωινό του φθινοπώρου όταν άνοίχτηκε μπροστά της η πόρτα πού τη γούριζε από τη ζωή... Και τότε, ένοιωσε πανικό! 'Αυτή απέδειξε πια όλοάφανερα την άθωότητά της Τζένης: 'Ο θάνατος είχε γι' άφορη της την υπερβολική οινότοσια...

Βγήκε η Τζένη, 'Αθώα. 'Ηταν ένα μουντό πωινό του φθινοπώρου όταν άνοίχτηκε μπροστά της η πόρτα πού τη γούριζε από τη ζωή... Και τότε, ένοιωσε πανικό! 'Αυτή απέδειξε πια

που γύριζε άσκοπα από γραφείο σε γραφείο κι' από μαγαζί σε μαγαζί, έπεσε άπάνω στη Βούλα! Κιτρίνισε. Τόσον καιρό τώρα, δην την είχε δει. Και ξαφνικά, την έβλεπε σήμερα. Έστερ' από τόσα που είχαν γίνει...

—Τι κάνεις;... τη ρώτησε ή Βούλα, εύγενικά μ'ά λίγο συγκρατημένα.

—Καλά, Βούλα, σ' ευχαριστώ! άπάντησε ή Τζένη.

Οι δυο κοπέλλες περπατήσανε δίπλα-δίπλα, για λίγη ώρα. αμίλητες. "Έστερ' ή Βούλα είπε:

—Έχεις χαιρετισμούς από τον Τέλη!

Κοκκίνισε άπότομα ή Τζένη, κι' ύστερα αμέσως χλώπιασε. Αυτό τό λατρευτό δνομα χύηξε από τα βάθη της καρδιάς της, όπου δριςκότανε κοιμμένο, για να τη θαυμάσει με τη μακρυνή του μ'ά πάντα άσδυστη άκτινεβολία...

—'Αλήθεια; ρώτησε, σά να μην τό πίστευε.

—Ναί. Περνάει καλά έκει, δουλεύει σκληρά, φαίνεται κερδίζει άκοτά... "Ονειρό του όμως είνε πάντα να γυρίστ.

—Έκλεισε τα μάτια της ή φτωχιά ή Τζένη, σά θαυπωμένη από τό άπότομο φώς της αναπάντεχης εύτυχίας.

—Και... ρωτάει, είπες, για μένα, Βούλα; ξανάπε.

—Ναί. Σέ δυο-τρεις μεριές μέσ' στο γράμμα του. Ρωτάει πώς περνάς, τί κάνει ή μαμά σου...

—'Η μαμά μου...

—Δέν ξέρει, βλέπεις, ό καύμένος τ'ά άσχημα έά σου...

—Τού τάχατες;

—Φυσικά!

Κύτταξε ή Τζένη με την άκρη του ματιού της τη Βούλα:

—'Ολα;... ρώτησε μουδιασμένα.

—'Οχι, όλα! διάστηκες να την καθησύχασε σοβαρά ή Βούλα.

Περπατήσανε για λίγο πάλι σιωπηλές οι δυο κοπέλλες. "Υστερα ή Τζένη είπτε:

—Σ' εύχαριστώ, όλη μου Βούλα! Εί-σαι καλή κι' εύγενικά. 'Εσύ κι' ό Τέλης μένετε οι δυο μοναδικές άχτίδες μέσ' στα σκοτάδια της ζωής μου...

Και, ξαφνικά, άπ' την ξεραμένη της ψυχή ανάβλυσε ή δροσιά της εύαισθήσιας:

'Ακράτητα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. "Υστερ' από τόσον καιρό, ύστερ' από τόσους ξερούς κι' άγονους μήνες, ή στωική πληγωμένη κοπέλλα κατάφερε να κλάψ.

Πρόθυμη ή Βούλα, άφησε την έλαφριά της έπιφύλαξη και την τράβηξε στην άγκαλιά της.

—Κλάψε! της είπτε. Κλάψε, για να ξεσπάσης...

Για να ξεσπάση... Μά πόσα δάκρυα έ-πορτε να χύση μαζεμένα τόσον καιρό μέσ' στην ψυχή της!

'Η Βούλα την τράβηξε σ' έν' άπόμερο καφεενάκι, που έκείνη την πρωινή ώρα δέν είχε κανέναν πελάτη.

—Πόνεσες πολύ... της είπτε με πραγματική συμπόνια.

—'Ο πόνος είνε τίποτα... μουμούρισε ή Τζένη. Δέ φανταζόμουν, δέ μπορούσα ποτέ ν' αναλογιστώ, ότι ήταν δυνατό ένα άνθρωπινό πλάσμα να κουρελιαστή τόσο, όσο έγώ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

'Αλληλογραφία

Κώστα Ν. Κοτανίδης ν. Θεσνίκην: Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας—συνέχεια της γνωριμίας μου με τον τόσο εύγενικό πατέρα σας—κι' ευχαριστώ για τα τόσο κολακευτικά σας λόγια. 'Η πρωταγωνίστρια που σας ενδιαφέρει είνε γαλλικής καταγωγής—αυτό που μεταχειρίζεται είνε το πραγματικό όνομά της—κι' έπαίξε σ'ά «Χειροκροτήματα» του 'Ατίκ, σ'ά «Πρόσωπα λημονημένα», και τώρα σ'ά «Τέσσερα σκαλοπάτια». Λυπάμαι που δέν μπόρεσα να σας άπαντήσω πιο γρήγορα. 'Ο φίλος του πατέρα σας μπορεί να μού στείλ η ό,τι θέλει για να τό κρίνω. Π. Κ. σ. μ. ε. τ. α. τ. ο. ν. 'Από τα ποιήματά σας, σχετικά καλύτερο τό «'Ανοιξές». Διαβάστε ποιήσι, μετρική. Χαίρω που σας άρέσουν τόσο τα μυθιστορήματά μου, που σας ένθουσίασε τό διήγημά μου «Φίλι το θανάτω» και που σας συγκίνη ή αουχική μου. Ζεθός Ε. ο. α. γ. ε. λ. ί. ο. υ. Κων/πολιν: Χαίρομαι ιδιαίτέρως για τις επι-τυχίες σας.

—Αυτό εδω είνε ένα διήγημά μου. Σας παρακαλώ να τό διαβάσετε και αν τό κρίνετε κατάλληλο, να τό δημοσιεύσετε...

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ της κυκλοφορίας...

Δημοσιογραφικές άκμησεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

'Ο δρόμος των έφημερίδων δέν είνε στρωμένος πάντα με ρόδα, όπως είνε πιθανόν να νομίζει ένα μέρος του αναγνωστικού κοινού. 'Ασφαλώς δέν ήταν στρωμένος με ρόδα ούτε ό δρόμος του «Έλευθέρου Λόγου» κατά τις άρχες του 1927—αν θυμούμαι καλά. Μιά από τις άρτιώτερες έλληνικές έφημερίδες, ό «Έλευθερος Λόγος», είχε πάρει εξέχουσα θέση στη δημοσιογραφική μας ζωή, όταν πρωτοεξεδόθη. Με ήγετικό έπιτελείο από τους έγκρίτους συναδέλφους Κώστα 'Αθανάτο, Κώστα Ούραν η και άλλους, με άρτία δημοσιογραφική και τεχνική δογάνωση, ή έφημερίδα έπεδλθή γρήγορα και άπέκτησε τεραστία κυκλοφορία.

Διαδοχικές όμως άναποδιές της έματαιώσαν τη ζωτικότητα. 'Ο ένας μετά τον άλλον έσφηναν οι ήγετικοί δημοσιογραφικοί παράγοντες και τό φύλλο μαράζωσε. 'Η κυκλοφορία έπεφτε. Και έπειδη έφεταν αντίστοιχα και οι εισπράξεις, δημιουργήθηκε ζήτημα κανονικών πληρωμών των μισθών.

Μιά άλλη συνέπεια της κυκλοφοριακής καταρρέουσας της έφημερίδας ήταν ή πώσις του έπιτελείου των άγγελιών. Γενικά ή άγγελία είχε έλαχιστή κίνηση έκείνη την εποχή, αλλά και ό,τι ύπρχε έπήγαινε στις έφημερίδες της μεγάλης κυκλοφορίας.

'Ετσι έφθασε ή μέρα όπου το συντακτικό προσωπικό της έφημερίδας περιωρίσθηκε στο ελάχιστο, λόγω παραιτήσεων. 'Οσοι έμειναν, δέν είχαν θέβαια εξασφαλισμένο τό μισθό τους, είχαν όμως δικαιώματα επί των... συμπωματικών άγγελιών—κηδεών κυρίως—και έν πάση περιπτώσει δέν έχαναν τα δικαιώματα άποζημιώσεως. Κανείς δέν άδικήθηκε στο τέλος.

Διευθυντής της έφημερίδας σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο της ζωής της ήταν ό κ. Θεόδωρ. Σπεράντζας, ό κατόπιν κυβερνητικός 'Επίτροπος στην 'Ιερά Σύνοδο. 'Αγωνιζόταν με όλη του τη δύναμη να συγκρατήσει τα άσυγκράτητα, μά του κάκου.

'Ετσι είχαν τα πράγματα όταν έκλεισε ό «Έλευθερος Τύπος» κι' έβρινα χωρίς δουλειά. Μιά μικρή ανταπόκρισις που είχα δέν ήταν ικανή να καλύψη ούτε τα έξοδα των τσιγάρων μου. Στις έκδιδόμενες έλάχιστες έφημερίδες δέν ύπρχαν κενά και δέν είχα πολλές έλπίδες ότι θα εύρισκα εύκολα θέση και μισθό. 'Όπου μιά μέρα συναντήθηκαν τυχαία με τον κ. Σπεράντζα, ό οποίος μου έπρότεινε να αναλάβω την άρ-

χισυνταξία του «Έλευθέρου Λόγου». 'Ο άγνωστος μου έξήγησε λεπτομερώστατα την κατάσταση. Δέν μου έδωσε πολλές έλπίδες ότι θα εισπράττω τακτικά τον άσυλήπτο ύψους—για την εποχή έκείνη—μισθό των 10 χιλιάδων δραχμών, μου ανέπτυξε όμως τα όμολογουμένως λαμπρά σχέδιά του, που αν πετύχαιναν θα ξανάδιναν άκμή στην έφημερίδα και χρήματα.

Τα σχέδια όμως του κ. Σπεράντζα προσέκοψαν σε άνυπέρβλητες δυσχέρειες. Δέν προωθήθηκαν καθόλου. 'Η έφημερίδα έμεινε με τη φτώχεια της, με τό πάρα πολύ μειωμένο προσωπικό της, με την άπόλυτη έλλειψη άγγελιών, με την άδιάκοπη άγωνία μας για τό γέμισμα των έξασελίδων της...

Μεταξύ των πιστών της έφημερίδας ήταν ό έξαιρετος συνάδελφος μακαρίτης Κ. Φαλιτάις,—που γέμισε στίλβες δολόκληρες κάθε μέρα—, ό Ν. Καζαντζάκης, που δέν ήταν μόν έπαγγελματίας δημοσιογράφος, αλλά μάς έδινε ένδιαφέρουσα λογοτεχνική συνεργασία, ό κ. Στ. Κουκουτσάκης, που ήταν άνεξάντλητος στα άνατολίτικα άναγνώσματα και 3—4 άλλοι.

Μιά μέρα άρρώστησε βαρεία ό Φαλιτάις. Και την έπομένη έφυγε για ένα ταξίδι στο 'Όρος Σινά ό Ν. Καζαντζάκης. Τό κενό που δημιουργήθηκε άπότομα ήταν δυσαναπλήρωτο. Πώς να γεμίσουν οι 48 στήλες του έξασελίδου!

'Ενα Σάββατο δοιςκόμουν σε άπόγνωσι. 'Υλη—έξω από την είδησεολογική—για τό γέμισμα των σελίδων δέν ύπρχε. 'Αγγελίες μηδέν. Σκάλιζα τα συρτάρια μήπως ανακαλύψω κανένα λησιονημένο χειρόγραφο, αλλά δέν δόηκα παρά μιά θεατρική κριτική για ένα έργο που είχε παίχξη προ... διετίας.

'Εκείνη τη στιγμή της άγωνίας ό κλητήρας μου άνάγγειλε ότι θέλει να με δει ή ήθοποιος 'Ηρώ Χαντά. Μόλις είχε βγη τότε στο θέατρο και είχε ήδη κατακτήσει τη σκηνή. 'Επαίξε στο θέατρο Παπαιωάννου και υπέθεσα ότι θα ήθελε να δημοσιεύσωμε καμιά φωτογραφία της. 'Αλλά δέν έπρόκειτο περί αυτού. 'Η Δνίς Χαντά κρατούσε ένα μάστο χειρόγραφο στα χέρια της και με κάποια συσταλή, αντίθετη προς την ιδιοσυγκρασία των ήθοποιών, μου είπτε:

—Αυτό εδω είνε ένα διήγημά μου, Σας παρακαλώ να τό διαβάσετε και αν τό κρίνετε κατάλληλο, να τό δημοσιεύσετε στον «Έλευθερο Λόγο».

'Ομολογώ ότι τό μόνο που δέν περίμενα από τη νεαροτάτη και συμπαθεστάτη καλλιτέχνίδα ήταν ένα διήγημα. 'Από την πρώτη ματιά που έροίξα στα χειρόγραφα διετίστωσα ότι έπαιαν περί τις 2½—3 στήλες. Δηλαδή ήταν ή... μερική λύσις του προβλήματος που μ' άπασχολούσε. Τό διαβάσα στα πεταχτά. Δέν μπόρεσα να πώ ότι ήταν άξιο του δραβείου Νόμπελ, δέν ήταν όμως και για τον κλάδο των άνοηστων.

Τους τελευταίους—και όχι πολύ σοβαρούς άλλους—δισταγμούς μου τους διέλυσε ένα τηλεφώνημα του άσχιεργάτη, ό όποιος ζητούσε έπιγόντως ύλη.

'Εβαλα διαστικά έναν πρόλογο και τό έστειλα στο τυπογραφείο. 'Ετσι και δημοσιεύτηκε.

Τό κυκλοφοριακό δελτίο της έφημερίδας είχε κάθε μέρα τα άπερίγραπτα χάλια του! Τό δελτίο όμως της ημέρας που δημοσιεύθηκε τό διήγημα της δίδας Χαντά παρουσίαζε μιά άποσδόκητη αύξηση. 'Ο κ. Σπεράντζας τό είδε αυτό με θαθεία συγκίνηση και με πολλές έλπίδες, χωρίς να μπορέ να έξηγήσει και την άφορη.

Δυστυχώς ή πρds τα άνω όρημύ του δελτίου δέν κράτησε περισσότερο από ένα είκοσιτετράωρο. Την έπομένη ό άοιςβος της κυκλοφορίας έπαήλθε σ'ό... κανονικό του έπίπεδο. Είχε συμβή τό έξης: 'Η Δνίς Χαντά άγόρασε μεγάλη αριθμό φύλλων που περιείχαν τό διήγημά της. Και έπειδη ή φιλολογική έμφάνισις της καλλιτέχνιδος σχολιάσθηκε άπασσισαίως στους θεατρικούς κύκλους, πολλοί συνάδελφοί της έφρόντισαν να άγοράσουν την έφημερίδα για να διαβάσουν τό διήγημα.

Αυτό ήταν τό μυστικό μίς μικρός και φευγαλέας κυκλοφοριακής έκπληξης...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με τό φαχό του ματιού

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ σταθμό στη σύγχρονη έλληνική ζωή άποτελούν οι δημοτικές και κοινοτικές έκλογές που θα διεξαχθούν μεθαύριο Κυριακή. Πρώτα, έπειδη ύστερα από 16 έτών διορισμούς των δημοτικών και κοινοτικών άρχόντων—όχι βέβαια των καλύτερων—ό λαός θα έκλέξει τα κατά τη γνώμη του ένδεδειγμένα όργανα της τοπικής αυτοδιοικήσεως. Και συνήθως ό λαός δέν πέφτει έξω στις προτιμήσεις του. Δεύτερον, έπειδη για πρώτη φορά οι 'Ελληνίδες θα άσκήσουν έπίσημα τό δικαίωμα της ψηφου με τό πλεονέκτημα του «έκ-λέγεσθαι». Και δέν μπορεί να ύπάρξη αντίρρησης ότι ή παρουσία γυναικών στους Δήμους και τις Κοινότητες θα είνε χρησιμωτάτη σε πολλούς τομείς...

ΠΡΕΠΕΙ να σταματήσει ή μανία μετονομασίας των δρόμων. Δέν έξυμνρεί κανένα πρακτικό σκοπό, ένw, αντίθετως, προκαλεί σύγχυση. Τό κοινόν τουλάχιστον δέν συμφωνεί με την τακτική αυτή και δείχνει την αντίθεσή του με τό να άγνοη τα νέα όνοματα και να χρησιμοποήσει μόνον τα παλαιά. 'Απόδειξις ότι κανείς δέν κάνει χρhσιν των νέων όνομάτων κεντρικωτάτων αθηναϊκών δρόμων, μολοντί οι μετονομασίες τους έγιναν προ έτών. 'Όσον άφορά τό ζήτημα της άπονομής τιμών σε προσωποκότητες ή φιλικά μας κράτη, ύπάρχουν χίλιοι άλλοι τρόποι γι' αυτό. 'Ας μείνουν ήσυχοι οι δρόμοι...

ΟΛΟΤΑΧΩΣ, χωρίς να μάς έπιτρέψη να πάρουμε άναπνοή, μπήκε τό καλοκαίρι με τα πολλά βάρσά του και με τα λίγα—έλάχιστα δυστυχώς—καλά του. Φυσικά δέν ύπάρχει κανείς λόγος να ξαναθυμίζουμε ένα προς ένα τα δεινά του καλοκαιριού ή τις πιθανότητες δεινών. Πάντως ύπάρχουν δυο περιπτώσεις που δέν έπιδέχονται συζητήσις: οι περιπτώσεις των αντιλυσιστικών και των άνθελονοσιακών μέτρων.

Τό ότι κατά τη διάρκεια των χειμερινών μηνών σημειώθηκαν δεκάδες κρουσμάτων λύσσας, άρκει για να ύπογραμμισή τη σοβαρότητα του κινδύνου και την άνάγκη των πλέον δραστικών μέτρων για τό

Ετό τεύχος του Πάοχα

'Η νέα αισθηματική σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΚΟΥΡΕΛΙΑ της ζωής

Είνε μιά άλυσίδα από πονεμένες ιστορίες γυναικών, πού, άφού ή ζωή τους χάρισε στην αρχή τό πιο έκθαμβωτικό φεγγυοδόλημα, τό πιο ήλιγγιώδες μεσουράνημα, καταδικάζονται στο τέλος να ζήσουν στερημένες, άξισβρήντες, κοινωνικά έρείπια, πραγματικά κουρέλια της ζωής, τό υπόλοιπο της θλιβε-λής τους ύπάρξεως.

καλοκαίρι. Τό γεγονός έξ άλλου ότι έφέτος θα μείνουμε χωρίς ντί-ντί-ντί—για λόγους... οικονομίας συναλλάγματος—δημιουργεί και για τις άρμόδιες κρατικές ύπηρεσίες, αλλά και για όλους μας την ύποχρέωσι είδικών προφυλακτικών μέτρων, άνεξάρτητα από την ύδρευτική περιπέτεια.

ΓΙΑ ΠΟΙΟ λόγο παρατείνονται μέχρι της 4ης μ. μ. οι ραδιοφωνικές έκπομπές; Μετά τις 2½ πολύς κόσμος—ό περισσότερος—άναπαύεται. Τό ραδιόφωνο λοιπόν άπευθύνεται σε ότα μη άκουόντων, ή μάλλον σε ότα κοιμώμενων και τους ζυπνάει. Γιατί ύπάρχουν πάντα οι άδιαφορούστες για τον ψαλμόν οι όποιοι βάζουν τα ραδιόφωνα τους στη διασάων, προφανώς από σαδιστική διάθεση. 'Υπάρχουν βέβαια οι άστυνομικές άπαγορεύσεις, οι όποιες όμως δέν μπορούν να έφαρμοσθούν σε κάθε περίπτωση. Τό καλύτερο είνε να διακόπη ή σταθμός στις 2½.

Η ΟΔΟΣ Θηδών—Χαλκίος διατηρεί άμετάβλητη την προπαλεμική της αθλιότητα. Η διαδρομή με τό αυτοκίνητο προϋποθέτει... θάρος, γενναίότητα και άντοχη στη σκηνή. Και όμως ή Χαλκίς έχει μεγάλη κίνησι. Τα Σάββατοκυριακά δέν σταματούν τα λεωφορεία και τα ιδιωτικά αυτοκίνητα. 'Εξ άλλου είνε τόσο μικρό τό όδικό αυτό δίκτυο, ώστε δέν μπορεί να έξηγήση κανείς γιατί δέν έπιδιωρόθήκε, ένw έχουν έπισκευασθή άρτηρίες πολλών χιλιάδων χιλιόμετρων. Οι Χαλκίδεις δικαίως διαμαρτύρονται για την άσυγχώρητη παράλειψι...

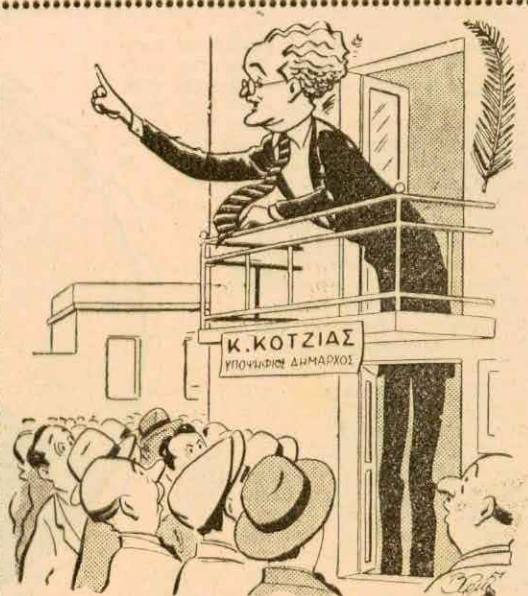
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ότι δεκάδες τόννοι ψαριών, προϊόντων της έλληνικής άλιείας, πετιούνται στη θάλασσα. έπειδη δέν ύπάρχει τρόπος να συντηρηθούν. 'Εν τώ μεταξύ φέρνουμε... ναπα ψάρια από τό Μαρόκο και από άλλα κράτη της Μεσογείου. Αυτό σημαίνει ότι ή άλιεία μας, αν και χωρίς έπιστημονική καθοδήγησι, μπορεί να κληθεί να κατασκευασθούν στον Πειραιά μεγάλα είδικά ψυγεία για τη συντήρησι των ψαριών.

'Ο τόπος μας είνε βουτηγμένος στη θάλασσα. Δέν είνε ντροπή να φέρνουμε ψάρια από τη μακρυνή 'Αφρική και να αφήνουμε τα δικά μας να καταστρέφονται έπειδη δέν ύπάρχει τρόπος συντήρησώς τους;

ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ, βέβαια, τον περίφημο Τούρκο ποδοσφαιριστή Σουκρη και τό έπεισόδιο που δημιουργήθηκε κατά την διάρκεια της περυσινής ποδοσφαιρικής συνάντησεως του «Κυπέλλου Φιλίας». 'Ο Σουκρη, λοιπόν, που έχει ήδη προσληφθή σε ιταλική ομάδα, συνάντησε στο γήπεδο του Παλέρμου τό δικό μας ποδοσφαιριστή Μουράτη—με τον όποιον είχε... παρεξηγηθή κατά τους άγώνες για τό Κυπέλλο Μεσογείου—τον άγκάλασε και τον φίλησε. 'Ετσι, τό έκκρεμές έπεισόδιον θεωρείται λήξαν!

'Ελπίζουμε ότι αυτό τό γεγονός, θα δώση άφορμή να εξομαλυνθούν και οι άθλητικές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών, που δριςκονται σ' ένα στάδιο ψυχρότητας, έπειτα από τα λυπρά εκείνα έπεισόδια. Και ότι θα ξαναρχίσουν οι έλληνοτουρκικές συναντήσεις, πραγματικά φιλικές αυτή τη φορά και θα περιρυσθούν στο όριο της εύγενης άμίλλης, που πρέπει να έμπνεύη τους άξιους άθλητάς.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Προεκλογικός λόγος!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Αυτή δέν είνε, μαμαπά, πού την τσίμπησες χτές και σου έδωσε μιά με την όμπρέλλα της στο κεφάλι...

—Θά είνε άσφαλώς κορίτσι... 'Αργεί πολύ να έρθη!...

Όταν το 1948 ο μακαρίτης σκηνοθέτης Βίκτωρ Φλέμιγκ απέφασε να μεταφέρει στην οθόνη το ιστορικό έργο του Μάρκουελ Άντερσον «Ιωάννα της Λωρραίνης» με πρωταγωνίστρια την Ινγκρίντ Μπεργκμαν, δεν ήξερε ποιος από τους στάρ του Χόλλυγουντ θα μπορούσε να αναλάβει το βαρύ και δύσκολο ρόλο του Δελφίνου της Γαλλίας.

—Γιατί, μίστερ Φλέμιγκ, δεν δοκιμάζετε τον Χοσέ Φερρέρ; του είπε μία μέρα ο βοηθός του. Είπε τότε η επιτυχία του στον ίδιο ρόλο στο θέατρο!

—Πράγματι, στη σκηνή είχε περφόρμους! του απάντησε ο Φλέμιγκ, αλλά θα είναι και στον κινηματογράφο; Είπε καιρός τώρα να κάνουμε δοκιμές.

Και συνέχισε τις ερευνές του για να βρει τον κατάλληλο ηθοποιό. Δεν βρήκε όμως κανένα και γι' αυτό σε λίγο κάλεσε το Φερρέρ στο Χόλλυγουντ.

—Σας είδα στο ρόλο του Δελφίνου, του είπε. Μαυ' άρεσάτε... Σας άρεσέ τον ίδιο ρόλο στην ταινία που έτοιμάζω. Έχω εμπιστοσύνη στην τέχνη σας. Δεν θέλω να κάνω καμμία δοκιμή...

Ο μεγάλος ηθοποιός Χοσέ Φερρέρ.

Χοσέ ΦΕΡΡΕΡ

Ο καλύτερος ηθοποιός του 1950

Ο Φερρέρ δέχθηκε την πρόταση του Φλέμιγκ και υπέγραψε το σχετικό συμβόλαιο που του εξασφάλιζε ένα μεγάλο ρόλο και μία εξαιρετική αμοιβή. Για τους τέσσερις μήνες που κράτησε το «γυρίσμα» της ταινίας ο Φερρέρ εισέπραξε 40.000 δολάρια!

—Αν και για πρώτη φορά στην πολυετή θεατρική καριέρα μου έπαιξα στον κινηματογράφο, ωστόσο δεν είχα κανένα φόβο, έλεγε τότε ο Φερρέρ. Είχα απόλυτη πεποίθηση στον εαυτό μου!

Έτσι ανέτειλε το άστρο του Χοσέ Φερρέρ στο στερέωμα του Χόλλυγουντ. Ο μεγάλος αυτός ρόλος στο πλευρό μιας διασημής ηθοποιού τον έκανε γνωστό σε όλο τον κόσμο.

Αμέσως μετά από την «Ιωάννα» πρωταγωνίστησε σε ένα άλλο φιλμ με τον τίτλο «Δίνη» και έπειτα στο δραματικό φιλμ «Αίχμαλωτοι της καταιγίδας», με τον Γκάρι Γκράντ. Οι αλληλεπληλές αυτές επιτυχίες και τα μεγάλα χρηματικά κέρδη έκαναν τον Χοσέ να μείνει στο Χόλλυγουντ. Σήμερα είναι περιζήτητος από τα στούντιο. Τελευταία του κινηματογραφική επιτυχία είναι το φιλμ «Συρρανό ντε Μπερζεράκ», από το γνωστό έργο του Ροσταν, στο οποίο ο Φερρέρ υποδύεται το ρόλο του Συρρανό.

Ο Φερρέρ γεννήθηκε στη πόλη Σανταρούκ του Πορτο Ρίκο στις 8 Ιανουαρίου του 1911. Κατάγεται από ευγενή και πλούσια οικογένεια της Νοτίου Αμερικής και το πραγματικό όνομά του είναι Χοσέ Βινσέντε Φερρέρ Ότερο Υ Σιντρόν.

Όταν ήμουν μικρός με διασκέδαζε πολύ το όνομά μου που έμοιαζε με σιδηρόδρομο, λέει με χιούμορ ο Χοσέ. Κατόπιν όμως πήγα στη Νέα Υόρκη και τότε είδα ότι δεν μπορούσα να χρησιμοποιώ πια ολόκληρο αυτό το όνομα. Και το έκανα Χοσέ Φερρέρ...

Όπως λένε σήμερα στη κινηματογραφόπολη, η αιτία που ο Χοσέ κουτσούρεψε το όνομά του είχε οι διαρκείς παρεξηγήσεις που γινόντουσαν με αυτό. Μία μέρα, π. χ., θέλησε να διεισδύσει σε ένα κοσμικό κέντρο και για να εξασφαλίσει τραπέζι κοντά στην πίστα του χορού, τηλεφώνησε στο μαίτρ λέγοντας ολόκληρο το όνομά του. Αυτός όμως παρεξήγησε και κράτησε τραπέζι για πέντε άτομα!

Όταν το βράδυ πήγε ο Χοσέ και ζήτησε το τραπέζι του ο μαίτρ απάντησε: —Δεν θα έρθουν οι άλλοι τέσσερις κύριοι; ρώτησε εκπληκτός. —Δεν έχω συντροφιά, απάντησε ο Χοσέ σοδάρ. Είμαι μόνος μου... —Δεν είναι δυνατόν! επέμενε ο μαίτρ. Σεις είστε ο κ. Χοσέ. Οι κύριοι Βινσέντε, Φερρέρ, Ότερο και Σιντρόν δεν θα έρθουν; Τότε μόνο κατάλαβε ο Χοσέ την παρεξήγηση και έσκασε στα γέλια.

—Έχεις δική, φίλε μου, έκανε για πέντε αλλά θα σου πω κάτι: έχω όλα αυτά τα όνομα. Απλούστατα λέγομαι Χοσέ Βινσέντε Φερρέρ Ότερο Υ Σιντρόν!

Από ηλικίας 5 χρόνων ο Χοσέ εγκαταστάθηκε, όπως είπαμε, στη Νέα Υόρκη. Πλούσιος καθώς ήταν, δεν είχε ανάγκη να εργασθεί κι έτσι μπορούσε να ζήσει όπως ήθελε. Έμαθε εξαιρετικό πιάνο, σπούδασε φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον και λίγα χρόνια αργότερα βγήκε διπλωματούχος ηθοποιός από τη σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Κολούμπια.

Την θεατρική του καριέρα την άρχισε το 1934 και μέχρι το 1946 έπαιξε σε περισσότερα από 50 θεατρικά έργα. Το 1947 έρμηνευσε το ρόλο του Ιάγου στον «Οθέλλο» του Σαίξπηρ. Εκεί τον είδε ο Σάμ Γουανσμέικερ, σκηνοθέτης, δημιουργός και πρωταγωνιστής του γνωστού φιλμ «Με ιδρώτα και αίμα» και τον προσέλαβε για τον ρόλο του Δελφίνου στο θεατρικό έργο «Ιωάννα της Λωρραίνης». Στον τελευταίο αυτό ρόλο, τέλος, τον πρόσεξε ο Φλέμιγκ, ο οποίος έπειθό τον να ερμηνεύσει τον ρόλο στο Χόλλυγουντ.

Έτσι από το 1948 η αμερικανική κινηματογραφόπολη πλουτίστηκε με ένα καινούργιο και μεγάλο ταλέντο όπως ήταν και είναι του Χοσέ Φερρέρ του δυναμικού αυτού καλλιτέχνη.

Ο Φερρέρ είναι μετρίου αναστήματος και μάλλον άσχημος ως άντρας. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να είναι συμπαθέστατος στο κοινό και ιδίως στις γυναίκες ως καλλιτέχνης και ως ανδρικός τύπος.

Όταν δεν έχει δουλειά, πηγαίνει στην έξοχ με τη γυναίκα του για να παίξει γκολφ. Είναι το μόνο σπορ που του αρέσει. Απεχθάνεται επίσης την πολυκοσμία γι' αυτό μόλις τελειώσει τις δουλειές του φεύγει στην έξοχ.

Ο Χοσέ παντρεύτηκε το 1948, λίγο μετά την άφιξή του στην κινηματογραφόπολη, την ωμορφη ηθοποιό της πρόζας Φύλλις Χίλλ με την οποία ζει αρμονικά.

Η ζωγραφική, τέλος, και η μαγειρική είναι οι αγαπημένες του ασχολίες μετά το θέατρο και τον κινηματογράφο. Κι όταν τον ρωτούν τί σχέσι μπορεί να έχουν οι δυο αντίθετες αυτές τέχνες, ο Χοσέ απαντά γελώντας με τον καλοκαγαθο τρόπο του: —Για μένα έχουν μεγάλη σχέση. Στη ζωγραφική εργάζομαι με τα χέρια. Στη μαγειρική με το μυαλό. Κι ωστόσο και στις δύο κάνω θαύματα, όπως λένε!...

Ο Φερρέρ όμως ξεχνάει ότι κάνει «θαύματα» και στον κινηματογράφο. Άλλωστε του το αναγνωρίζουν και έχθροι και φίλοι.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Αν Σερντάν
Γκαρ-Κούπερ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αιδηματικά δράματα

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Θυσία στον έρωτα

Ζαλισμένος από πόνο και από το κρασί, ο Κυριάκος ο Ξανθός, κηπουρός στα Σεπόλια, γύρισε τα μεσάνυχτα στο φτωχικό του.

Όταν έκλεισε την πόρτα, σωριάστηκε σε μία καρέκλα:

—Βρέ, ντροπή!... μονολόγησε, σφίγγοντας τους κροτάφους του μ' απελπισία.

Τό μυαλό του ήταν αναστατωμένο. 'Η καρδιά του πληγωμένη βαθειά. Και με το δικό του. 'Η Μοσχούλα, η θυγατέρα του ή μονακίρι —τό μόνο πλάσμα που τού μείνε στον κόσμο, απότομα πέρασε η σχορμένη η γυναίκα του— είχε προδώσει την τιμή της! Και την είχαν νοιώσει οι γειτόνοι, και «την κουδέντιαζε» η γειτονιά στα Σεπόλια!... Τού τ'όχε πη έμπιστευτικά άποψε στην τοδέρνα, ο φίλος του ο μάστορ-Λαμπής.

Είναι να φρίξη κανένας!... 'Α, την άμυαλη, την αχάριστη!... Ξέχασε πώς αυτός της στάθηκε τόσο στοργικός, σαν πατέρας και σαν άντρα, πώς τη φρόντιζε και τη μεγάλωσε με δάσκανα και με κόπους, μέσα στην φτώχεια του!...

Στό θαμπό αντίφωγισμα του καντηλιού που έκαιγε μπρός στην εικόνα της Παναγίας, ο Κυριάκος έσκυψε πάνω από το κρεβάτι της κόρης του και την τράνταξε δυνατά:

—Σήκω, μωρή Μοσχούλα!...

Η καμένη ή κοπέλλα πετάχτηκε άμέσως από τον ύπνο της, γεμάτη άπορία και ταραχή:

—'Αχ, τί είναι; Τί τρέχει;... ρώτησε άφαιρεμένα στην πρώτη παραζάλη της.

Και άντικρυόντας τον πατέρα της, χωρίς να προσέξη τό σκυθρωπό του ύφους, χαμογέλασε με άνακούφισι:

—'Α, έσύ είσαι, πατέρα; ρώτησε: Τί είναι;

—Τώρα θά μάθης! της είπε αυτός.

Πήγε κι έκλεισε την πόρτα της καμαρούλας της. 'Υστερα ξαναγύρισε στην κοπέλλα:

—Σήκω πάνω! πρόσταξε ξερά.

—Μά... είμαι γυμνή, πατέρα! παρατήρησε αυτή.

—Ντύσου άμέσως και σήκω! —Δε σ' καταλαβαίνω... Μά τί συμβαίνει!...

Η Μοσχούλα τινάχτηκε άνήσυχη από τό κρεβάτι της.

—Τί τρέχει, πατέρα; ρώτησε ξανά.

Ο πατέρας της την κύταξε με άγριο βλέμμα. 'Υστερα της φώναξε άπότομα:

—Τί τρέχει; 'Ατίμασε τό σπίτι μας! τ' όνομά μου!...

—Πατέρα!... ξεφώνισε ή Μοσχούλα και

τό ρόδινο προσωπάκι της χλώμιασε. Πατέρα, γιατί με θρίζεις;

Ο Κυριάκος ο Ξανθός ώργίστηκε πιδ πολύ με την ύποκριτική της στάσι. Την έπιασε από τον ώμο και την έσεισε νευρικά, όλοένα και πιδ ξαναμμένος:

—'Ακου δώ! της είπε άγρια: Δεν ήρθα ν' άκούσω τίς ψευτιές σου... Θέλω νά μου πής τ' όνόμά του, ποιός είναι ό ώμορφονίος σου, άτιμη, που δεν σε δάσκηκε ούτε την τιμή σου και μου ντρόπιασε και τ' άσπρα μου μαλλιά!

Και ξεφωνίζοντας έξαλλος ο Κυριάκος τη μπάτισε.

Κάτωρη ή κοπέλλα, τρέμοντας όλη, δάκνωσε άναπό τ' ά χείλια της για νά μη δγάλη λέξι. Τά μάτια της δούρκωσαν.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά έτσι. 'Υστερα ή κοπέλλα σήκωσε τό πρόσωπό της και με τό θάρρος, που κάποτε έμπνέει ή άπελπισία, είπε στον πατέρα της:

—Είσαι άδικος και σκληρός! 'Ερχεσαι τα μεσάνυχτα και με ζυπνεις, για νά με θρίσης, νά με χτυπήσης. Δεν ήρθες σαν πατέρας στοργικός να συμπονέσης τό δράμα μου και νά μάθης γιατί, όπως λές, άτίμασα τό σπίτι σου... 'Ισως, αν σου τάλεγα νά μπορούσες νά καταλάβης πώς πριν από την προδοσία της τιμής σου, με είχε κι' έμένα προδώσει ή άγάπη... Όλοένα τό σκεφτόμουν νά πέρω στά πόδια σου, νά βρώ παρηγορία στην πατρική καρδιά σου... Μά τώρα... τώρα δεν έχω τίποτα νά σου πώ! Και κάνε ό,τι θέλεις!

'Αλλά ό κηπουρός δεν ήταν άνθρωπος μαλακός, που θά μπορούσε ή ψυχή του νά συμπονέση τό δράμα της κόρης του τό μυστικό: Νά την λυπηθή που είχε άγαπήσει μ' όλη τη θερμή και την ελκρινεία της νεανικής της καρδιάς και που τάδωσε όλα σ' έναν ώραίο, μά —άλλοιμονο!— άνάξιο της έμπιστοσύνης της άντρα. Κι' αυτόν τον άνθρωπο, που την είχε ξεγελάσει, που την είχε έγκαταλείψει πρόστυχα, ή Μοσχούλα τον άγαπούσε ακόμα!... Τόσο που, και έγκαταλείμενη, προδομένη πια από δαύτον, νά τον συγχωρή ώστόσο! Και μάλιστα ήταν τώρα άποφασισμένη νά μη τον άποκαλύψη στον πατέρα της —για νά τον προστατέψη, τον άνάξιο, από την έκδίκησή του!

Ορθία κατάντικρυ στην κρίσιμή της μοίρα, ή δυστυχισμένη Μοσχούλα, άναλογίζοταν την περιπέτειά της... Και ή άπόφασή της, ν' αναλάβη μόνη της όλη την ευθύνη, γέμισε την καρδιά της μεγαλόψυχη αίσθημα: Ναι, θά βυσιάζοταν στον έρωτά της!

—Λοιπόν! Θά μου πής τ' όνόμά του; 'Αλλοίως θά τό πληρώσης όλα έσύ!... φώναξε όργισμένος ο Ξανθός.

Η Μοσχούλα πεισμάτωσε πιδ πολύ:

—Δεν έχω νά σου πώ τίποτα, μά τίποτα!... άποκρίθηκε.

Ο γέρος της, πειραγμένος βαθειά από την άρνησή της, δεν πολυσυλλογίστηκε.

—'Ατιμή!... ούρλιασε φρενιασμένος. Χύθηκε ύστερα πάνω της, την άρπαξε από τά μαλλιά και την έριξε κάτω.

Η Μοσχούλα κράτησε τον λόγο της. Ούτε φώναξε ούτε παρακάλεσε.

Στό πρόσωπό της είχε τώρα άπλωθή μία παράξενη γαλήνη, σαν νάνοιθε μεγάλη ίκανοποίησι, που με την θυσία της, προστάτευε την ζωή εκείνου του άνάξιου, που όμως τον άγαπούσε ως στην στερνή πνοή της. 'Ενα άχνό χαμόγελο γλύκανε για μία στιγμή την όψη της...

Στό ρόδινο μισόφωτο του καντηλιού ή κρύα λαμπή μίας λεπίδας άστραψε. Με λύσσα ο πατέρας της βύθισε δυο φορές τό μαχαίρι του στό τρυφερό της στήθος.

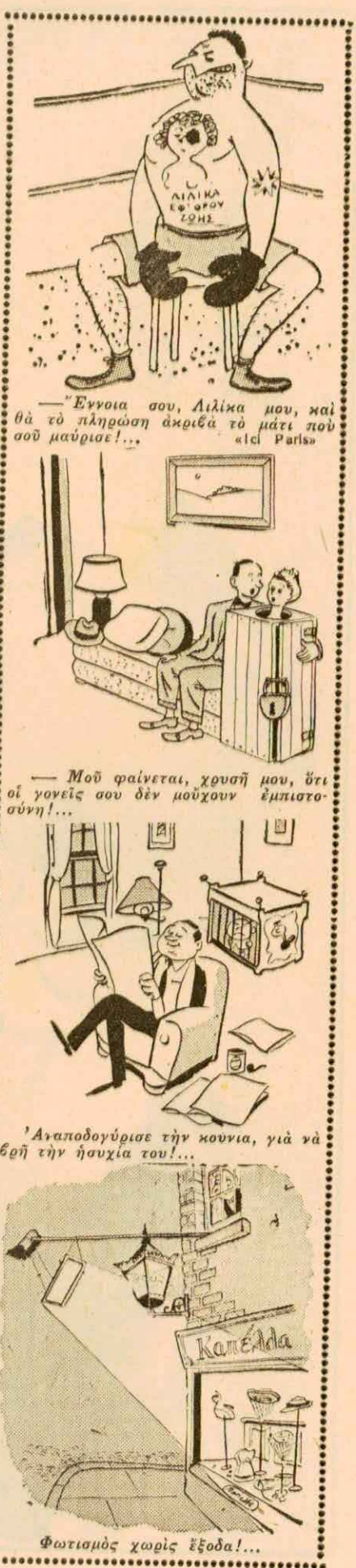
Στην άσπρη ρούπα της Μοσχούλας, κάτω τό μέρος της καρδιάς, άνθισε άμέσως ένα αίματινο λουλουδί!...

Τά ώραία της, μεγάλα μάτια σφάλισαν άργά μέσα στη μαύρη νύχτα του θανάτου. Και μόλις προφτασε νά ψιθυρίση:

—Πεθαίνω... μ' ένα παιδί... στά σπλάχνα μου... πατέρα!... 'Ο Θεός νά σέ συχωρήσει!...

Και έβήχυχε.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Φωτισμός χωρίς έξοδα!...

Η Τζούντι Χόλλνταϊν
ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ 'Η 'Αμερικανική 'Ακαδημία Κινηματογραφικών Τεχνών και 'Επιστημών μοίρασε τά «'Οσκά» του 1951 στις καλύτερες ταινίες και στους καλύτερους ήθοποιούς του 1950. Για πρώτη φορά στην ιστορία των 'Οσκά, τά δυο πρώτα βραβεία τά κέρδισαν δυο σχεδόν άγνωστοί ήθοποιοί, που δεν περίμεναν καν ένα τέτοιο θρίαμβο κι' άπόδειξε τό ότι άπουσίαζαν από την μεγαλειώδη καλλιτεχνική συγκέντρωση. 'Ο Χοσέ Φερνάνδ άνακηρύχτηκε ό καλύτερος ήθοποιός στό ρόλο του Σουανό ντε Μπερδεράκ στό θιάυμο φίλμ. Τό δεύτερο 'Οσκά τό πήρε ή άποκαλυψή του 1951 Τζούντι Χόλλνταϊν, μαθήτριά του 'Ορσον Ουέλλες, για την έομνησία της στό φίλμ «Γεννήθηκε χθές». Τό 'Οσκά που προωριζόταν για τό καλύτερο φίλμ τό πήρε ή ταινία «'Ολα για την Εύα», με την Μπέττυ Νταϊβίς.

Ο σκηνοθέτης της ταινίας αυτής, Τζόζεφ Μάνκιεβιτς βραβεύτηκε για τη σκηνοθεσία του. Είχε κερδίσει και πέρυσι τό ίδιο 'Οσκά με τό φίλμ «Γράμματα σέ τρεις γυναίκες». Τό βραβείο νά τό πιδ πρωτότυπο σενάριο δόθηκε στό ζεύγος 'Εντνα και 'Εντουαντ 'Ανάλτ, για τό φίλμ «Πανικός στους δρόμους».

Για δευτερεύοντες ρόλους βραβεύτηκαν ή Τζέζέφιν Χούλ για τό ρόλο της στό φίλμ «Εγώ και τό κουνέλι» και ό Τζώρτζ Σάντερς για την έρμηνεία του στό φίλμ «'Ολα για την Εύα».

Ο Ντάρουλ Τζάνουκ, διευθυντής της «Φόξ» κέρδισε τό ζηλευτό βραβείο 'Ιρβινγκ Θάλμπεργκ, για την έξαιρετική ποιότητα των φίλμ που παρούσιεσε κατά την τελευταία τριετία.

Ως καλύτερο ξένο φίλμ βραβεύτηκε τό Ιταλο-γαλλικό «Τά τέικη της Μαλαπάγκας» που προβλήθηκε στη Γαλλία με τον τίτλο «Πέρα απ' τά σίδερα». Πρόκειται για ένα φίλμ του Ρενέ Κλεμάν στό οποίο πρωταγωνιστούν ό Ζάν Γκαμπέν.

★ 'Η στάρ που θεωρούσε σύγουρο τό 'Οσκά και που έμεινε ώστόσο... στά κρύα λουτρού, ή Γκλόρια Σβάνσον, είναι άπαρηγόρητη σήμε-

ρα. Και όμως είχε πετύχει μία θαυμασία δημιουργία στό φίλμ «Σάνσετ Μπούλνταρ». 'Αλλά ή τύχη δεν την εύνόησε.

★ 'Αφού έμεινε μερικές μέρες σε μία κλινική, ό Μισέλ Σιμόν, που υπέφερε από φοιτικούς πόνους στη σπονδυλική του στήλη είναι τώρα καλά και έτοιμάζεται για μία θεατρική τουρνέ στη Β. 'Αφρική και στό Βέλγιο.

★ 'Η Ντέμπρα Πέιτζετ, που είδαμε τελευταίως στό «Σπασμένο βέλος», θεωρείται μία από τίς πιδ λαμπρές νέες άνακαλύψεις του Χόλλυγουντ. 'Ο ρόλος της στό νέο έγχρωμο φίλμ «Τό πουλί του πασαδέιους» έγινε άφορη νά χαρακτηριστεί από τους κριτικούς πολύ καλύτερη από την Ντόροθι Λαμούρ. 'Η Ντέμπρα δήλωσε τελευταία ότι ό έρωτας δεν πρόκειται νά την άπασαγολήσει πρό της 1ης 'Ιανουαρίου 1952. «Μόνον άφού έ-έξοφολίσω την καριέρα μου, εί-πε, θά επιτρέψω στους άντρες νά με φλεοτάρουν και θά φλεοτάρω κι' έγώ. Μέχρι τότε όμως όί κίοποι τους θά πηγαίνουν χαμένοι». 'Η δήλωσις αυτή αντί ν' άπογοητεύσει τους νέους που πολιορκούν την διερση Ντέμπρα, τους έκανε νά εντείνουν τίς προσπάθειές τους για την κατάκτησή της.

★ Είναι γνωστόν ότι ή Λίντα Ντάρνελ χώρισε τελευταίως από τον σύζυγό της Πέβερελ Μάρλεϋ. Οι δυο πρώην σύζυγοι έμειναν ώστόσο καλοί φίλοι και ό Πέβερελ έπισκέπτεται συχνά την Λίντα και την κόρη τους Λόλα. 'Αν και δεν σκοπεύη νά ξαναπαντρευτή, ή Λίντα δήλωσε πώς σύντομα θ' άποχτήσει κι' ένα αγοράκι. Μη σκανδαλίστε. Τό παιδί αυτό πρόκειται νά τό υιοθετήσει.

★ 'Ενώ ό άντρας της συνεχίζει τά κινήγια του στη Ν. 'Αφρική, ή Ρίτα Χαίγινγς, που έβουε μαζί με τίς δυο κόρες της την Ρ-βέκα (κόρη του 'Ορσον Ουέλ-ς) και την Γασμίνια, για την 'Αμερική. Πρόκειται νά πρωταγωνιστήση σε μία σπουδαία ταινία.

★ 'Ο 'Ορσον Ουέλ-λες, που δεν πρόφτασε νά ιδή την κόρη του λόγω της έσπευσμένης άναχωρήσεως της υπέρας της για τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες, είναι τώρα ό καλύτερος φίλος του πρίγκηπος Ραϊνιέ του Μονακό. Τό προσέχες του φίλμ θά άφωρα άκρίβας τό πριγκηπάτο και θά τιτλοφορη-ται «Λογική προετοιμασία». Στό φίλμ αυτό ό πρίγκηψ εμφανίζεται ως κάτοχος μίας τρομακτικής δόμδας μαγισσιου με την άπειλή της οποίας καταρβάνει νά έξασαλίση στον κόσμο μακρά περίοδο ειρήνης.

★ 'Η Μπέττυ Νταϊβίς έτοιμάζεται νά έρθη στην Εύρωπη για νά συναντήσει τον Ρουπέρτο Ροσσέλινι, πρόκειμένου νά γυρίση ένα φίλμ μαζί του, υπό έναν όμως όρο: ό πρώτος άνδρικός ρόλος νά δοθι στό νέο της σύζυγο Γκάρου Μερύλ. Δεν ξερούμε αν ό όρος αυτός θά γίνη δεκτός από τον Ροσσέλινι, πάντως είναι πολύ καπνισχαστικός για την 'Ινγκριντ Μπέργκμαν.

★ 'Η κόρη της 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, Πία, είδοποίησε την υπέρα της πώς θέλει νά παίξη στό θέατρο και στον κινηματογράφο. 'Αρχισε ήδη νά παίρνη μαθήματα χορού.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Άνθρωπος με καλή καρδιά

Οί παλιές αγάπες — λένε καμπόσοι ποιηταί — είναι σκιές πουχουν φύγει κι' έχουν χαθή για πάντα. Λοιπόν, όχι. Μπορεί νά είναι σκιές, αλλά δεν έχουν χαθή καθόλου. Κι' αν έχουν φύγει, ξαναγυρίζουν πότε-πότε, εκεί που δεν τις περιμένεις, όχι για νά σου ξαναθυμίσουν τίς όμορφες στιγμές που περάσατε μαζί, μία φορά κι' έναν καιρό, αλλά για πολύ πιδ πεζές υποθέσεις. Με δυο λόγια. Δεν ξερω τί λένε οί ποιηταί. 'Αλλά έγώ, που δεν είμαι τέτοιος, λέω πώς ναί, οί παλιές αγάπες είναι σκιές, που σε ακολουθούν όμως σ' όλη σου τη ζωή, όπως και ή σκιά του έαυτού σου. Κι' αν έχετε αντίρρησι, θά σας τη συντοίψω μ' αυτή την ιστορία που θάχετε την ευχαρίστησι ν' ακούσετε και που είναι τόσο άληθινή, ώστε νά μοιάξη με κάποια άνάλογη δική σας.

Λοιπόν, αυτός ό κύριος λέγεται Νίκος. Είναι ένας σοβάρος άνθρωπος, που κάποτε ήταν τόσο κόσμου και τώρα, έδώ και τέσσερα χρόνια, έχει ρίξει άγκυρα στό λιμάνι της συγυικής ευτυχίας. Στην έλεύθερη σταδιοδρομία του είχε κι' αυτός τίς αισθηματικές του περιπέτειες, που πέρασαν και πάνε. Τώρα αγαπά μόνο τη γυναικούλα του, τη γλυκειά και καλόκαρδη Ντίνα κι' έχει πάρει την άπόφασιν νά είναι συζυγος πιστός έφ' όρου ζωής. Όλες τίς παλιές του φιλένδες τις έχει ξεχάσει, σαν νά μην υπήρξαν πατέ και, σας παρακαλώ νά τό πιστέψετε: Δεν υπάρχει γι' αυτόν παρά μονάχα ή Ντίνα και καμμία άλλη.

Βρισκόταν στό γραφείο του εκείνο τό πρωί, ευτυχής και άνυπόπτος, όταν χτύπησε ή πόρτα.

—'Εμπρός.

Μία ψηλή, παχουλούτακη και νύστιμη γυναίκα έμπηκε με θάρρος και χαμόγελο:

—Καλημέρα, Νίκο!

—Μπά! 'Η Σούζη!...

Ο Νίκος σηκώθηκε γελαστός και χαιρέτησε τη Σούζη.

—Τί γίνεσαι, βρε ψυχή! Πόσον καιρό έχω νά σε ιδώ!

—Αί!... 'Εσύ παντρεύτηκες τώρα! 'Αλήθεια πώς τά περνάς παντρεμένος;

—Πολύ ώραια! 'Εσύ δεν παντρεύτηκες;

—Όχι! είπε ή Σούζη κι' άναστέναξε. Κάπου είχαμε κι' έμεις τίς έλπίδες μας, καίριον καιρό... Τέλος πάντων!

Ο Νίκος έκανε πώς δεν κατάλαβε τον ύπαινισμό.

—Και πώς ήταν αυτό σήμερα; τη ρώτησε.

—Νά σου πώ, Νίκο. Δεν θάρχόμουν βέβαια, αλλά είσαι ό μόνος άνθρωπος που υπορείς νά μου φανής χρήσιμος. 'Εγώ, έδώ και δυο χρόνια, διωρίστηκα στό ύπουργείο τάδε. 'Εκτακτός υπάλληλος φυσικά. Κι' άπάνω που περμένα νά μονιμοποιηθώ, μου κοινοποιούν την άπόλυσή μου Νά τη!...

Κι' έβγαλε τό σχετικό χαρτί.

—Σε πήρε τό κύμα των έκκαθαρίσεων! είπε ό Νίκος.

—Ναι. 'Αμα έχεις όμως τά μέσα, ξαναδιορίζεσαι. Πολλές ξαναγύρισαν στη θεία τους Λοιπόν Νίκο, σε σένα βραίζωμαι. 'Εσύ έχεις γνωριμίες.

—Ξέρεις, είναι πολύ δύσκολο.

—'Όχι και τόσο. 'Αρκεί νά θρής άνθρωπο που νά ξερή τον ύπουργό και ή δουλειά γίνεται άμέσως. Με μία κάρτα.

ΦΑΛΤΣΕΣ ΝΟΤΕΣ

—Δάθος πάλι! Θά ξαναρχίσωμε άπ' την αρχή!...

«France - Dimanche»

Κάποτε είχαμε ένα δεσμό & μεις οι δύο, Νίκο. Πιστεύω πως λίγη φιλία και λίγο ενδιαφέρον έχει μείνει ακόμα. Για μένα είναι ζήτημα ζωής να ξαναγυρίσω στη θέση μου...

—Καλά, Σούζη, υποσχέθηκε ο Νίκος, που συγκινηθηκε. Θα κάνω ό,τι μπορώ.

Κι' έτσι ο Νίκος καταπιάστηκε άμεσα με την υπόθεσι που ανέλαβε. Τον ευχαριστούσε και τον ίδιο η ιδέα ότι μπορούσε να εξυπηρετήσει μια παλιά του άγαπη, που του είχε αφήσει γλυκειές αναμνήσεις. Παράτησε κάθε άλλη του δουλειά και ρίχτηκε πολύ ζεστά σ' αυτή. Κι' έπειτα από δέκα μέρες ήρθε το ευτυχές τέλος.

—Σ' ευχαριστώ Νίκο, του είπε η Σούζη, όταν έμαθε το καλό μαντάτο.

—Δεν υπάρχει λόγος, Σούζη. Ήταν υποχρέωσή μου...

Του σφίξε το χέρι με συγκρατημένη τρυφερότητα κι' ευγνωμοσύνη.

Μια βδομάδα αργότερα.

—Τόκ! τόκ! τόκ! τρία χαριτωμένα χτυπήματα στην πόρτα.

—Εμπρός!... Ώ!... Ή Μαίρη!... Σαν τα χιονία!...

Η Μαίρη, ζωηρή, κομψή, όρμητική, σαν δυνατό ανοιξιάτικο αεράκι. Το σοβαρό γραφείο φλόμωσε από το άρωμα που σκορπούσε η γοητευτική αυτή κοπέλλα, θαρρείς και τα καλαμάρια πέταξαν άνω.

—Πώς ήταν αυτή η έκπληξις, Μαίρη;

—Χαίρεσαι που με βλέπεις;

—Αμφιβάλλεις; Άλήθεια, πόσον καιρό έχω να σε ιδώ!

—Απάνω από δυο χρόνια!

Από τότε που συναντηθήκαμε στο τράμ! Λοιπόν, ήρθα να σου αναγγείλω μια ευχάριστη είδηση. Την άλλη Κυριακή παντρεύομαι!

—Μπράβο! Πλούσιος ο γαμπρός;

—Όχι ο καυμένος. Βαρέθηκα να περιμένω τον πλούσιο και, γι' αυτό να μη μείνω στο ράφι, αποφάσισα να κάνω υποχωρήσεις. Αν τις έκανα να ρίγεται, ίσως...

(Αφίσε το βλέμμα της να συμπληρώσει τη φράση). Τι λές;

—Μπορεί, απάντησε ο Νίκος. Παίρνεις, τουλάχιστον κανέναν άνθρωπο καλό;

—Γι' αυτό σου, τι πρέπει!

—Ωστε, λοιπόν, γι' αυτό ήρθες, Μαίρη; Για να μου άναγγείλεις το γάμο σου.

—Ναι. Και να είμαι σίγουρη για το σχετικό δώρο.

Ο Νίκος ξερόδωσε.

—Δεν πιστεύω να παραλείψης το καθήκον σου συνέχισε η Μαίρη με το χαριτωμένο θράσος που τη χαρακτήριζε πάντα. Ένα δώρο στο γάμο μου, πάντα να το χρυσούσεις. Και θάνε κάτι της προκοπής βέβαια.

—Καλά βρέ Μαίρη, αλλά πώς θα το δικαιολογήσεις στον άντρα σου;

—Τι να δικαιολογήσω; Νομίζεις ότι στη ζαλάδα του γάμου, φιλορωτιούνται τέτοια πράγματα; Ένας μακρινός συγγενής, ένας οικογενειακός φίλος και όλα είν' εν τάξει. Και πρό παντός, όχι σεβόδια τα του ταγαγιού και άνθρωδοχείας. Έκείνο που θέλω από σένα, είναι ένα κρυστάλλινο πολυφωτό. Αυτό μου λέει!

Ο Νίκος ένοιωσε έναν ξαφνικό πόνο στο στομάχι.

—Καλά, είπε. Θα δούμε! Όχι θα ιδούμε! Έπι τέλους μια φορά παντρεύομαι κι' εγώ! Ξεκινάς τι όμορφη ζωή περάσαμε μαζί;

Ναι, την είχε ξεχάσει, μα τώρα την ξαναθυμόταν. Και θυμόταν πως η Μαίρη ήταν η πιο ακριβή του φιλενάδα. Όχι πως ήταν κόφτρα, κάθε άλλο. Άλλα της άρεσε η σπατάλη. Ένα κρυστάλλινο πολυφωτό λοιπόν. Δεν είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί.

—Την άλλη Κυριακή, λοιπόν! Τον έτόνιζε πάλι. Και τώρα, να μη σε απασχολώ περισσότερο. Έχω να πάω κι' αλλού! Γεια σου, Νίκο... Παλιό μου αίσθημα!...

Πολύ ώραία θα φάνταζε το κρυστάλλινο πολυφωτό στο σαλόνι της Μαίρης, σκεπτόταν ο Νίκος, λίγες βδομάδες μετά τη μοιραία Κυριακή, ενώ άναβε το τσιγάρο του. Και:

—Τάκ! τάκ! η πόρτα.

—Εμπρός! Ώ! η Μιμικά!

Μια συμπληρωτική, μάλλον αδύνατη κοπέλλα, μπήκε. Είχε ύψος φοβισμένο, σοβαρό ανήσυχο. Της έδωσε το χέρι του. Το δικό της έτρεμε.

—Τι έχεις Μιμικά; Κ' έθισε. Τι σου συμβαίνει;

—Με συγχωρείς που έρχομαι για ένα τόσο ζήτημα, Νίκο, είπα εκείνη με σπασμένη φωνή. Πάλεψα πολύ με τον έαυτό μου, γιατί δεν ήθελα. Άλλα δεν έχω σε ποιόν άλλο να καταφύγω. Και ξέρω την καλή σου καρδιά. (Πάντα η καλή του καρδιά). Είναι έξι μήνες τώρα που εργάζομαι ως ταμίας σε μια εταιρεία. Δηλαδή, όχι ακριβώς ταμίας. Γυρίζω και μαζεύω τις εισπράξεις. Και παραδίνω λογαριασμό κάθε Σάββατο. Και σήμερα πρέπει να παραδώσω — και την έπιασαν τα κλάματα.

—Μην κλαίς, την παρηγόρησε ο Νίκος, που άρχισε να έχει σκετοίνα προσινημάτα. Σήμερα πρέπει να παραδώσεις. Λοιπόν;

—Δεν μπορώ να παρ'χωσω! Ξεφώνισε η Μαίρη και ξέσπασε πάλι σε κλάμα.

—Γιατί;

—Έχω έλλειμμα ένα εκατομμύριο!

—Και πώς έγινε;

Τα πρώτα, είχε καιρό να κλάψει αργότερα. Τι θα παρόδινε, λοιπόν, στο γραφείο; Δεν είχε από πούθεν να ζητήσει. Και δός του κλάμα.

Ο Νίκος τη συμπόνεσε. Όχι, δεν μπορούσε να ήταν μηχανή. Η Μιμικά ήταν ανάξια για τέτοιο κόλπο. Θυμόταν ο Νίκος πόσο περήφανο χαρακτήρα είχε αυτή η συμπληρωτική κοπέλλα. Θυμόταν πόσο είχε αγωνισθεί κάποτε για να την πείσει να δεχτεί ένα μικρό δώρο. Αυτό το φτωχό δαχτυλίδι με την ψεύτικη πέτρα του φορούσε τώρα στο χέρι της. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να το πάρει. Και, μ' όλα που ήταν φτωχούλα, του το ανταπόδωσε. 'Ακόμα κι' όταν έδιναν έξω, του έκοβε κάθε όρεξη να ξεδώσει χρήματα. Και θυμόταν ακόμα πως, όταν εκείνος της είπε πως έπρεπε να χωρίσουν, δέχτηκε το χτύπημα με αξιοπρέπεια, χωρίς παράπονο, χωρίς πικρή λέξη.

—Θα σου τα επιστρέψω, λίγα-λίγα, Νίκο, του είπε με τη σπασμένη της φωνή. Κάθε μήνα θα σου δίνω εκατό χιλιάδες... 'Αν θέλεις, να σου κάνω και γραμματίο!...

Ο Νίκος δάκρυσε. Δεν ήταν πλούσιος, δεν είχε καμιά σπουδαία οικονομική άνεση. Αυτό το εκατομμύριο θα του στοίχιζε. Δεν το είχε καν αυτή την ώρα.

—Περιμένε λίγο, Μιμικά. Γύρισε σε μισή ώρα, μ' ένα μικρό πακετάκι.

—Σ' ευχαριστώ, Νίκο, ψιθύρισε εκείνη μ' ευγνωμοσύνη και θόλωσαν τα μάτια της. Το ήξερα πως μόνο εσύ μπορούσες να με βγάλεις από τη δύσκολη αυτή θέση. Άλλα θα σου τα επιστρέψω, να το ξέρεις.

—Δεν περάζει Μιμικά.

—Α! Όχι! Άλλοιώς δεν τα παίρνω.

—Όπως θέλεις. Άλλα, πρό παντός, δεν θέλω να στενοχωρηθείς!

Έφυγε δειλά, όπως είχε έρθει. Κι' ο Νίκος ήταν βέβαιος πως ήταν τα μόνα χρήματα που θάπαινε πίσω. Δεν γελάστηκε. Στο τέλος του πρώτου μήνα, του ήρθε ένας φάκελλος με εκατό χιλιάδες.

Και λίγο μετά το φάκελλο, του ήρθε μια νέα απρόσπτη επίσκεψη. Η Παυλίνα. Τρόμαξε να τη γνωρίσει. Πού ήταν το δροσερό εκείνο προσωπάκι, με τα φλογερά μάτια και το γλυκό χαμόγελο; Μέσα στα γένετα χρόνια που είχε να την δει, λες κι' είχε γεράσει κατά δέκα χρόνια ακόμα.

—Ας τα καυμένε Νίκο, του είπε. Έχω νευρασθένεια.

—Νευρασθένεια έκανε ο Νίκος. Μα αυτή, νομίζω, είναι αρρώστια που έχει περάσει η μόδα της πιά.

—Και όμως δεν έχει περάσει. Υποφέρει πολύ. Τα βλέπω όλα μαύρα και σκοτεινά με πόνον και ξαφνικές απελπισίες και αγωνίες, που μουρχεται να πέσω από το μπαλκόνι. Εύτυχως, δηλαδή, που το σπίτι μου είναι ισόγειο.

—Άλλοιώς... Βλέπεις κακοπεριβασμένη και με τον άντρα μου. Σωστό ζών. Του λέω να με πάει στο γιατρό και μου λέει πως δεν είναι τίποτα. Νεύρα είναι, λέει, και θα περάσουν. Άλλα δεν περνάνε. Στην απελπισία μου, λοιπόν σκέφτηκα εσένα. Έσύ πάντα ζειντανός ενδιαφέρων για μένα. Θυμάμαι πως και για ένα μικρόν πονοκέφα-

λο που είχα καμιά φορά, έκανες σαν τρελλός. Λοιπόν, θέλω να με πιάς σ' έναν καλό νευρολόγο, να με κυττάξει.

Πώς ν' αρνηθώ; Την πήγε σ' έναν καλό νευρολόγο, εκείνος διάταξε κάποια καλή θεραπεία και τώρα, ο Νίκος ήταν υποχωρημένος να την παρακολουθή με το ίδιο ενδιαφέρον που ζειντανός και τότε...

Όπως καταλαβαίνετε, ο Νίκος είχε αρκετή αισθηματική δραστηριότητα στην ελεύθερη ζωή του. Και τώρα την πλήρωνε. Επειδή είχε καλή καρδιά, οι παλιές του φιλενάδες σ' αυτόν ζητούσαν καταφύγιο, σε κάθε δύσκολη περίπτωση. Έρχόντουσαν και ξαναρχόντουσαν. Κι' η γυναίκα του, η γλυκειά και καλοκαρδιά. Ντίνα, που ήταν και πολύ ζηλιάρη, κάποτε πήρε είδηση για κάποιες επίσκεψεις που γινόντουσαν συχνά στο γραφείο του. Έκανε κι' εκείνη έναν αιδωνιδισμό κι' έπεσε άπανω σε μια φοβερή σκηνή: 'Η Πόλυ, που είχε έρθει να του ζητήσει κάποια εξυπηρέτηση και ήταν έκδηλος ο τύπος, φιλούσε το Νίκο. 'Οχι πονηρά. Αδελφικό ήταν το φιλά, χωρίς ύποπτο περιεχόμενο. Αείντε όμως να πείσους τη γυναίκα σου, ότι μια όμορφη γυναίκα που σε φιλάει, σε φιλάει φιλικά!

Σε όχτω μήνες βγήκε το διαζύγιο.

Κι' ένα χρόνο αργότερα η Ντίνα ξαναπαντρεύεται. Ο Νίκος ήταν δυστυχής τον πρώτο καιρό. Ήρεμσε σιγά-σιγά και το πήρε απόφασι. Υποτάχθηκε στη μοίρα του. Τώρα μπορούσε ελεύθερα να φαίνεται «χρήσιμος» στις παλιές του φιλενάδες...

Ακόμα ένας χρόνος κύλησε. —Τόκ, τόκ, τόκ! η πόρτα.

—Εμπρός! Ντίνα!... Έσύ, με συγκίνησε υποδέχτηκε την πρόωγη του γυναίκα, που ήταν γελαστή, μα και σοβαρή.

—Ξέρεις, Νίκο, πως ο άντρας μου είναι ανώτερος υπάλληλος. Κι' τώρα τον μεταθέτουν στην επαρχία. Πώς ν' αφήσω την Αθήνα και να πάω να βαφτώ στην επαρχία, Νίκο. Βάλαμε όλα τα μέσα, αλλά δεν έγινε τίποτα. Ο Γιώργος βλέπεις, ήνκει στο αντίθετο κόμμα. Σκέφτηκα, λοιπόν, εσένα. Φρόντισε, σε παρακαλώ να μείνεις εδώ. Θα σου χρυσώσω ευγνωμοσύνη...

Ο Νίκος το υποσχέθηκε. Και με π'αλλ' κέφι ανέλαβε αυτή την υποθεσι και την τελείωσε. Όταν, το άναγγελε στη Ντίνα, ζεινή ενθουσιάστηκε τόσο πολύ, ώστε τον φίλησε αμόδωρτα.

—Ναι! Έτσι έγινε και τότε Ντίνα και χωρίσαμε!... της είπε μελαγχολικά ο Νίκος, έπειτα από το φίλ. Άλλα εσύ το πήρες αλλιώς!...

Η Ντίνα έμεινε για λίγο σκεπτική. Στο βλέμμα της πέρασε ένα σκοτεινό σύννεφο. Έπειτα χαμογέλασε τικρά:

—Ό,τι έγινε έγινε, Νίκο, είπε. Σ' ευχαριστώ για όλα! Γεια σου.

Στάθηκε στο θνοίγμα της πόρτας:

—Κι' αν ξαναχρησιαστώ τη βοήθειά σου; τον ρώτησε.

—Νόρχεισαι ελεύθερα, Ντίνα! Γι' αυτό είμαι εδώ!...

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, έμπαινε μια άλλη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οι γυναίκες ψηφίζουν

του Αρσέλαου

—Τώρα με τις δημοτικές εκλογές δεν έχω σιγήσει ούτε μια φορά τα ψώνια! Ας είναι καλά οι υποψήφιοι!...

—Ο Μανώλης πάει να ψηφίσει εν... σώματι!...

—Αυτός εδώ την έχει αίσουρη την εκλογή!...

—Ρέ Μανη δεν βαζεις για... δημαρχος!

—Μην τους δίνεις σημασία, Αριστεά μου... Είναι υποψήφιοι δημοτικοί σύμβουλοι!...

—Ο κ. Υποψήφιος δεν θα δεχθ' σήμερα άλλες ψηφοφόρους!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η Κωμωδία μας

ΨΗΦΟ ΣΤΗΝ ΚΑΙΤΗ ΒΡΑΝΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΑΙΤΗ ΒΡΑΝΑ: "Ωριμος, εύχυμος, κροσσός και τρυγανός «πειραγμένος» τριάντα δύο χρονών που φαίνεται είκοσιέξη. Το πέρασμά της απ' τους δρόμους προκαλεί... χωροδία στεναγμών και επιφωνημάτων. **ΛΙΤΣΑ ΒΑΡΙΔΗ:** Πεταχτή και νόστιμη φίλη της. Τριάντα χρονών. **ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΡΑΝΑΣ:** "Εξηντάρης ζηλότυπος σύζυγος της Καίτης. Βιομήχανος, ΜΠΕΜΠΗΣ ΒΑΛΗΤΑΣ: Μεσσηνός γιος των σαλονιών και των μεγάλων λουτροπόλεων. Δικηγόρος άνευ πελατείας και πολιτευτής άνευ κόμματος. Ο ΣΩΦΕΡ: "Ένας σωφέρ... σαν όλους τους σωφέρ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι στο Ζαβορίτη)

ΛΙΤΣΑ (συνεχίζοντας κάποια κουβέντα): "Όστε έτσι, έ; Βάζει το σωφέρ και σε παρακολουθεί;

ΚΑΙΤΗ: Βέβαια! Κάθε μεσημέρι και κάθε βράδυ του δίνει λεπτομερές γραπτό σημείωμα: Πού πήγα, με ποιους μίλησα, ποιους χαιρέτησα...

ΛΙΤΣΑ: Τρομερό! Πώς άνεχεσαι μια τέτοια προσβολή;

ΚΑΙΤΗ: Τι θές να κάνω; Νά τον χωρίσω και νά ξανακάτσω πάλι στη γραφομηχανή;

ΛΙΤΣΑ: "Όχι, βρέ παιδί μου, δεν λέω αυτό. Αλλά σε σκεφτόμαι. Δεν έχεις ούτε μισή ώρα ελεύθερία! Πώς το υποφέρεεις;

ΚΑΙΤΗ: (Σ' απόγνωση): Το υποφέρω, τί να κάνω; Μου ικανοποιεί όλα μου τα καπρίτσια. Θέλω να ανακατευθώ στις φι-

λανθρωπικές οργανώσεις, θέλω να ιδρύσω συλλόγους, άσυλα, σχολές, αδιαφορεί τί θα στοιχίσουν.

ΛΙΤΣΑ: "Ε, και δεν μπορείς να πής εσύ ότι έχεις, παραδείγματος χάρι, μια συνεδρίαση και να πάς ραντεβού με το «φλέρτ» σου;

ΚΑΙΤΗ: Μά τι λές τώρα; Είσαι καλά; Ο σωφέρ ανεβαίνει άπάνω, ανοίγει την πόρτα, επιθεωρεί τα πρόσωπα και την κατάσταση και μου λέει για δικαιοσύνη: «Κυρία, δεν στέκομαι στην άπ' άνω γωνία γιατί μ' έβγαλε ο άστυφύλαξ. Θα με βρῆτε στην κάτω». Και σε μισή ώρα ξαναρχεται και μου λέει... ότι ξαναπῆγε στην άπάνω!

ΛΙΤΣΑ: Δεν δωροδοκείται;

ΚΑΙΤΗ: "Α, δε ριφικινδυνεύω τέτοιο πράμα!

ΛΙΤΣΑ (άπλά και ξαφνικά): Τότε να πολιτευθῆς.

ΚΑΙΤΗ (έμβρόντητη): Τί να κάνω;

ΛΙΤΣΑ: Νά πολιτευθῆς!... (Με στόμφο): «Καίτη Βρανά! Ανεξάρτητος υποψηφίος δημοτικός σύμβουλος!... Όλοι σταυρό στο Νίσο! "Όχι, παρντόν. Στην Καίτη!»... "Ετσι ο άντρας σου θ' αναγκαστή να σ' αφήση ελεύθερη.

ΚΑΙΤΗ: Θα προσπαθήσω. Για νά δω-με. Μπορεί...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα μῆνα στο πολιτικό γραφείο της Καίτης. Είναι όλο διακοσμημένο με φωτογραφίες της, σε κάθε προκλητική πόσα που μπορεί να διανοηθῇ ο πονηρότατος ζωγράφος σκανδαλιστικών εξωφύλλων).

ΚΑΙΤΗ (στο Μπέμπε): Καλημέρα σας κύριε Βαλντά! Καθίστε! (Στο σωφέρ): Γιάννη, πάρε το αυτοκίνητο και τρέξε στην Έκκληση, στο σπίτι της κυρίας Ίωαννίδη να της δώσης αυτές τις φωτογραφίες μου που θα μοιράση εκείνη.

Ο ΣΩΦΕΡ: Μάλιστα, κυρία. (Φεύγει).

ΚΑΙΤΗ (ικανοποιημένη): Τὸν έξαπέ-στειλα!... (Προτείνει τα χείλια της): "Αγάπη μου!

ΜΠΕΜΠΗΣ (ήδιστα): Λατρεία μου! "Ο ΣΩΦΕΡ (μπαίνει χωρίς να χτυπήσει): Κυρία, έφεραν αυτό το γράμμα!

ΚΑΙΤΗ (άναπνέει έντρομη κι' έξαλλη): Δεν έφυγες εσύ;

Ο ΣΩΦΕΡ (με ύφος θριαμβευτού): "Όχι. "Εστειλα μ' ένα ταξί τις φωτογραφίες, μὴν τυχόν και με χρειασθῆτε.

ΚΑΙΤΗ (χαμογελώντας γλυκά γιατί σκέπτεται πως τώρα πια ο σωφέρ αῖτην έχει στο χέρι): Καλά, Γιάννη, Κάθισε, σε παρακαλώ, απ' έξω και φρόντισε να μὴ μῆ κανείς.

Ο ΣΩΦΕΡ (πονηρά): Μάλιστα, κυρία! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε μία ώρα στο ίδιο γραφείο).

ΚΑΙΤΗ (ταραγμένη): Μας έπιασε, λοιπόν, την ώρα που με φιλούσε ο Μπέμπε! Τραγικό! Γι' αυτό σε κάλεσα. Τί να κάνω τώρα;

ΛΙΤΣΑ (ψυχραιμα): Νά τον εξαγορά-σης.

ΚΑΙΤΗ: Με τί να τον εξαγοράσω;

Ο άντρας μου θα του δῖνη όσα θέλει για τις έμπιστευτικές υπηρεσίες του.

ΛΙΤΣΑ (πονηρά): Μά, χρυσή μου, εσύ θα τον εξαγοράσης με νόμισμα... που δεν διαθέτει ο άντρας σου!... "Ένα φιλή της άρωματισμένης και γοητευτικής κυρίας του αξίζει πολύ περισσότερο απ' τα λεπτά του άφεντικού που δεν πρόκειται άλλωστε και να τα χάση!

ΚΑΙΤΗ: Ανατριχιάζω και πού το σκέφτομαι!

ΛΙΤΣΑ: "Ε, ανατριχίασε και λίγο! Δεν χάλας' ο κόσμος.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε δέκα μέρες).

ΛΙΤΣΑ (τηλεφωνικώς): Τί νέα; Πώς τα πάς; "Ηρεμία;

ΚΑΙΤΗ: Διόλου!... "Ο Γραμματέας μου μ' έπιασε την ώρα που με φίλαγε ο Γιάννης! Αναγκάστηκε να μεταχειρισθῇ την ίδια μέθοδο... «εξαγοράς»! Κι' άπάνω στην ώρα μπῆκε κάποιος χασάπης κομ-ματάρης μου στην Άγορά και πολύ φίλος του άντρου μου!... Καταλαβαίνεις τη συνέχεια!... Αλλά και τη στιγμή που με φίλαγε ο χασάπης, άνοιξε η πόρτα...

ΛΙΤΣΑ:... Και μπῆκε κάποιος ψαράς!

ΚΑΙΤΗ: "Όχι, εύτυχώς. Δικηγόρος!

ΛΙΤΣΑ: Λοιπόν;

ΚΑΙΤΗ: "Ε, νά... διαρκώς όλο αυτό γίνεται... Ζω μέσα σ' ένα μαρτύριο!

ΛΙΤΣΑ: Μὴν άνησυχῆς! Σὴν λίγο θα τελειώσουν τα βάσανά σου!

ΚΑΙΤΗ: Δεν το βλέπω. Διαρκώς θα ζω με την αγωνία μήπως μάθῃ τίποτα ο Χρήστος.

ΛΙΤΣΑ: "Ε, μὰ γι' αυτό άκριδώς σου μιλάω. Ο άντρας σου τάμασε!

ΚΑΙΤΗ (τρέμοντας): Τάμασε; Ποιός του τὰ εῖπε;

ΛΙΤΣΑ: Εγώ!... Τόσον καιρό που εσύ άσχολείσαι με τὴν... προεκλογική μου κίνηση, τουκάνα λίγο παρέα! Και το μοιραῖον έπῆλθε: Αγαπηθήκαμε και τώρα θα σε χωρίση για νά παντρευτοῦμε. Θα πῆς πως συνέβη να έρωτευθῶ έναν άνθρωπο έξῆντα πέντε χρονών. "Ε... άκριδώς όπως συνέβη να τον έρωτευθῆς κι' εσύ, χρυσή μου! "Αααχ! Τί να γίνῃ. Δεν είμαστε υπεύθυνες για τα αίσθήματά μας... Γειά σου, Καίτη μου, και... καλή έπιτυχία στις έκλογές!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο γραφείο του Βρανά)

ΒΡΑΝΑΣ: Λοιπόν, θα συνεχίσω με δ-σον καιρό θέλεις την παρέα μας.

ΛΙΤΣΑ: Τί θα πῇ «την παρέα μας»; Δεν θα παντρευτοῦμε;

ΒΡΑΝΑΣ: "Αμ' δεν ξαναπαντρεύομαι εγώ Λίτσα μου, νεαρή γυναίκα. Νά ξαναπάθω αυτά πουπάθα; Κορόϊδο είμαι!

ΛΙΤΣΑ (έξαλλη): "Όστε άδικά κάθισα και σου τὰ εῖπα; Και στο τέλος κέρ-δισε μόνο η Καίτη!

ΒΡΑΝΑΣ: Γιατί κέρδισε;

ΛΙΤΣΑ: Γιατί με τη μέθοδο που της έμαθα, συνήθισε να μοιράζῃ φιλή και θα τις φάη όλες! Πρώτη θάρρη στις έκλογές!... Άκούς από κάτω τη διαδήλωση; «Όλοι ψηφο στην Καίτη!»...

ΒΡΑΝΑΣ: Δεν μου λές; Μόνο φιλήα μοιράζε;

ΛΙΤΣΑ: Μόνο. Δεν μπορώ να πῶ φέμ-ματα.

ΒΡΑΝΑΣ: Τότε νομίζω πως... μπορώ να τη συγχωρήσω! Γιατί αυτά ήταν φι-λιά... πολιτικής σημασίας! Δεν εἶν' έτσι;

ΛΙΤΣΑ (με λύσσα): "Όστε θα τη συ-χωρήσης;

ΒΡΑΝΑΣ: Δεν ξέρω. Δώσε μου πέντε λεπτά καιρό!

ΛΙΤΣΑ: Πάρ'τα!... Πάρε κι' άλλα πέν-τε για νά τὰ κάνῃς δέκα!

ΕΠΙΛΟΓΗ

Πώς θα ξαναδρῆτε τη γραμμή σας

Αποτελεί κοινό μυστικό ότι ο τοκετός καταστρέφει λίγο ή πολύ τη γραμμή του σώματος. Οι φροντίδες λοιπόν για να ξαναδρῆτε τη γραμμή σας πρέπει ν' αρχίζουν από τις πρώτες ἡμέρες μετά τὸν τοκετό, εκτός αν ὑπάρχῃ ιατρική αντένδειξη. Μόνον στην πρώτη περίπτωση μπορούν ν' αποδω-σουν σοβαρά και θετικά αποτελέσματα. Νά, λοιπόν, ποιές εἶνε οἱ άσκήσεις που θα κάμετε για νά έπιτύχετε τὴν τέλεια γραμμή:

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ (έπομένη του τοκετού). 1η άσκηση.— "Ανάσκελα, με τα πόδια τεντωμένα. Φέρτε το ένα χέρι στην κοι-λία και το άλλο στο στήθος. Εισπνεύσετε βαθειά. Κατά την εισπνοή θ' ανασηκώσετε το στήθος, πού θα γεμίση βαθμιαία με αέρα και ταυτόχρονα θα σφίγγετε τους μύς της κοιλιάς.

2η άσκηση.— "Η ίδια θέση. Τα χέρια και τα πόδια τεντωμένα. Εισπνοή. Αναπνεύστε τα χέρια και τα πόδια όσο μπορείτε. Θα τῷ επαναφέρετε στη θέση τους κατά την έκπνοη.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ.— "Επαναλάβετε τις άσκήσεις της προ-ηγούμενης. Επί πλέον:

1η άσκηση.— "Ανάσκελα. Χέρια και πόδια τεντωμένα. Στρέ-ψτε τα πόδια προς τα έξω και κατόπιν προς τα μέσα.

2η άσκηση.— Μπορούμετα. Λυγίστε τα πόδια διαδοχικά, σε τρόπο που οι φτέρνες σας να προσεγγίσουν όσο το δυνατόν περισσότερο στους μηρούς.

3η άσκηση.— Μπορούμετα. Βαθείς αναπνοές. Κατά την είσ-πνοη του αέρος, η κοιλιά πρέπει να γουδιάζῃ, σε τρόπο που τα τοιχώματά της να μὴν έγγίξουν καθόλου στο κρεβάτι.

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ. 1η άσκηση.— "Ανάσκελα με τα πόδια τεν-τωμένα. Σε κάθε εισπνοή θ' ανασηκώσετε τα πόδια σας δια-δοχικά, φέρνοντας το γόνατο προς το στήθος. Το άλλο πόδι θα μὴν τεντωμένο.

2η άσκηση.— "Ανάσκελα. Λυγίστε τα γόνατα. Τα πέλμα-τα πρέπει να εφάπτονται καλά στο κρεβάτι. Βαθείς αναπνοές. Κατά την έκπνοη πρέπει να συστέλλετε όσο το δυνατόν περισ-σότερο τους μύς των γλουτών και της κοιλιάς.

3η άσκηση.— "Ανάσκελα. Βαθείς αναπνοές. Κατά την έκ-πνοη θ' ανασηκώσετε το κεφάλι και τους ώμους, σαν να θέλατε να κυττάτε την κοιλιά σας.

4η άσκηση.— "Η ίδια αρχική θέση. Σηκώστε διαδοχικά τα χέρια προς τα πίσω.

5η άσκηση.— Μπορούμετα. Λυγίστε και κατόπιν τεντώστε και τα δύο πόδια μαζί.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ. 1η άσκηση.— "Ανάσκελα. Λυγίστε ελα-φρά τα πόδια. Τα πέλματα πρέπει να εφάπτονται στο κρε-βάτι. Τα χέρια τεντωμένα προς τα εμπρός. Εισπνοή. Κατά την έκπνοη θα φέρετε το ένα γόνατο προς το στήθος και ταυτο-χρονα θα σηκώνετε ελαφρά το κεφάλι.

2η άσκηση.— "Η ίδια αρχική θέση. Εισπνοή. Κατά την έκπνοη θα τεντώσετε προς τα εμπρός και τους ώμους.

3η άσκηση.— "Η ίδια αρχική θέση. Τα χέρια πάνω στο κρεβάτι. Κατά την έκπνοη, θα συστέλλετε τους μύς της κοι-λιάς και των γλουτών με μεγάλη όρμη, σε τρόπο που ν' ανα-ταραχῇ όλη η περιοχή της λεκάνης.

4η άσκηση.— "Επαναλάβετε την 5η άσκησι της προηγούμενης ἡμέρας.

ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ. 1η άσκηση.— "Ανάσκελα. Λυγίστε τα πό-δια. Τα χέρια κατά μήκος του σώματος. Εισπνοή. Κατά την έκπνοη, ανασηκώστε τη λεκάνη όσο το δυνατόν πιο ψηλά. Κα-τόπιν ξαναφέρετε την άρχα στην κανονική της θέση.

2η άσκηση.— "Ανάσκελα. Τα πόδια τεντωμένα. Εισπνοή. Κα-τά την έκπνοη θ' ανεβάσετε διαδοχικά τα γόνατα και ταυτο-χρονα θ' ανασηκώσετε το κεφάλι σας. Γόνατα και κεφάλι πρέ-πει να προσεγγίσουν όσον το δυνατόν περισσότερο μεταξύ τους.

3η άσκηση.— "Ανάσκελα. Τα πόδια τεντωμένα. Στρέψτε τον κορμό προς τα δεξιά και προς τα αριστερά. Τα χέρια θα παρα-κολουθήσουν την κίνησή σας. "Η λεκάνη πρέπει να μὴν ακίνητη.

ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ. "Επαναλάβετε τις άσκήσεις της προηγούμε-νης ἡμέρας. Και επί πλέον:

1η άσκηση.— "Ανάσκελα. Λυγίστε τα γόνατα. Πιάστε με τα χέρια τις άκρες του κρεβάτιου. Στροφή του κορμού προς τα δεξιά κι' αριστερά. Τα πόδια παρακολουθούν την κίνησή σας.

2η άσκηση.— Καθίστε στο κρεβάτι σας με τα πόδια λυ-γισμένα και τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Στρέψτε τον κορμό σαν να θέλατε να ῖοῖτε κάτι που βρίσκεται στο πάτω-μα, πρώτα προς τα δεξιά κι' έπειτα προς τα αριστερά.

ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ. "Επαναλάβετε τις άσκήσεις της 5ης ἡ-μέρας. Κι' επί πλέον:

1η άσκηση.— "Ανάσκελα. Τα γόνατα κοντά στο στήθος. Τα χέρια στις άκρες του κρεβάτιου. Γυρίστε και τα δύο γόνατα μαζί πρώτα προς τα δεξιά κι' έπειτα προς τα αριστερά, σε τρόπο που ν' άκουμπήσουν στο κρεβάτι.

2η άσκηση.— "Ανάσκελα. Λυγίστε το ένα πόδι. Ανασηκώστε τὸν κορμό λοξά, σε τρόπο που να έγγίσετε το γόνατο του πό-διού που έχετε λυγίσει. Θα κάμετε αυτή την άσκησι πρώτα με το δεξί και κατόπιν με το αριστερό πόδι.

Στις εἰκόνας αυτές βλέπετε πως πρέπει να γίνονται μερικές από τις άσκήσεις που περιγράφονται παραπλευρώς. Οι αριθμοί αντί-στοιχούν προς τις ἡμέρες της εβδομάδας, εκτός του αριθ. 7. "Η εἰκόνα αυτή δείχνει τις άσκήσεις που γίνονται κάθε ἡμέρα έπειτα από την τρίτη.

ΔΕΝ υπάρχει νομίζω τόπος για να μετρήσει κανείς την αφοσίωσή και το άσπαστο θάρρος που έδειξαν ώριμες γυναίκες στο διάστημα της τριπλής κατοχής στην Ελλάδα. Όπως και οι άντρες έτσι κι αυτές ήταν «στρωμένες» απασχολούμενες στα μέτωπα των εχθρικών γραμμών και δεν είχαν καμιά σχέση με τον τύπο των κατασκόπων ή των ηρώων εκείνων που συνήθισαν να βλέπουμε στον κινηματογράφο. Οι γυναίκες αυτές είχαν επιπλοκή στην αντιστάση απ' τα λαϊκά στρώματα. Ήσαν υπάλληλοι, νοικοκυρές, σύζυγοι και μητέρες, πρόθυμες να συμμετάσχουν ενεργώς στον πόλεμο, ν' αντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο, ν' αναλάβουν οποιαδήποτε αποστολή. Πολλές απ' αυτές δόθηκαν το θάνατο μακριά από τα σπίτια τους. Μά τα αντιμετώπιζαν όλα με γαλήνη και ψυχραιμία που προκάλεσαν καταπληξή και θαυμασμό και σ' αυτούς ακόμη τους εκτελεστές των. Να μερικά ονόματα γυναικών που θυσιάστηκαν για την ελευθερία:

ΜΑΡΙΑ ΠΕΡΓΑΝΤΗ: Μιά χειμωνιάτικη νύχτα του 1942, η Μαρία Περγαντή δέχτηκε στο σπίτι της — κατοικούσε στο χωριό Κασουλιά, έξι χιλιόμετρα έξω από την Κομοτηνή και δεκαοχτώ από τα βουλγαρικά σύνορα — την επίσκεψη του Βρεταννού ταγματάρχη Μπέντρεντ Κλάρκ και του Έλληνα αξιωματικού Ζάν Πιερ. Οι δυο άντρες είχαν έρθει μ' ένα συμβατικό αεροπλάνο που τους «έριξε» με αλεξίπτωτα στη βουλγαροκρατούμενη περιοχή. Έπειδή το σπίτι της δισκοκάνει πολύ κοντά στο σημείο που έπεσαν, χτύπησαν την πόρτα του. Η Περγαντή τους άνοιξε έντρομη, νομίζοντας πως ήταν Βούλγαροι. Μά ο τρόμος της διπλάσιασθηκε, όταν είδε τους δυο αγνώστους — που φορούσαν βρετανικές στολές — να την κυττούν χαμογελαστοί και κυρίως όταν τους άκουσε να την παρακαλούν να τους δεχτεί στο σπίτι της. Εύτυχως συνήθε γρήγορα και τους επέτρεψε να μπει μέσα. Με το γυναικείο της ένστικτο κατάλαβε πως οι άνθρωποι αυτοί ήταν «φίλοι» κι ότι έπρεπε να τους βοηθήσει με κάθε τρόπο. Πραγματικά, οι δυο Βρετανοί φιλοξενήθηκαν εκεί ως το Μάρτιο του 1943. Τότε ακριβώς η Περγαντή προδόθηκε στους Βουλγάρους που πήγαν και την έπιασαν, χωρίς εύτυχως να συλλάβουν και τους δυο αξιωματικούς. Τα μαρτύρια που υπέστη η ηρωική Ελληνίδα είναι αφάνταστα. Για να την εξαναγκάσουν να προδώσει, οι Βούλγαροι της έσπασαν ένα-ένα τα δάχτυλα με λαστά, της έβγαλαν τα μάτια με καυτό σίδερο και της κόρφωσαν σ' όλο της το κορμί αχνηρά γυαλιά και καρφίτσες! Εκείνη όμως δεν άνοιξε ούτε μια φορά το στόμα της. Τέλος, την άποχεφάλισαν με τσεκούρι και πέταξαν το σώμα της στο ποτάμι. Το κεφάλι της το πήραν μαζί τους και όλα τα απόγευμα έπαιζαν μ' αυτό ποδόσφαιρο! Η Μαρία Περγαντή ήταν σαρανταδυό χρονών, χήρα, και ζούσε ολόμυνη στην Κασουλιά...

ΣΟΦΙ ΜΕΛΧΙΟΡ: Γεννήθηκε στην Ελλάδα από Έλληνίδα μητέρα (το γένος Δράκου) και από Γάλλο πατέρα. Όταν έγινε δυο χρονών, την πήραν οι δικοί της κι' εγκαταστάθηκαν στο Παρίσι. Έπειτα φύγαν για τη Σουηδία και λίγο αργότερα για την Αγγλία. Εκεί η Σοφί, μεγάλη πιά, έγινε μία πρώτης τάξεως καλλιτέχνης του χορού. Προπολεμικά την είδαμε ως χορεύτρια σε πολλές αγγλικές ταινίες. Μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος, η λεπτή και ωραία αυτή κοπέλλα, μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος, τις καλλιτεχνικές της ασχολίες και να υπή στη Σχολή Ειδικών Έπιχειρήσεων του Γουόιντον Μαίνινορ. Σ' έξη υπήεν ήταν μία τέλεια κατάσκοπος και σμυποτέ. Τό Σεπτέμβριο του 1942, στη διάρκεια ενός βουβαρισμού εκ μέρους των συμβατικών αεροπλάνων, έπεσε με αλεξίπτωτο στη Νότιο Γαλλία, στα περίχωρα της Αντίμπ όπου εργάστηκε με τους «Μακί» ως το Μάρτιο του 1943 που ξαναγύρισε στην Αγγλία. Έπειδή μιλούσε θαυμάσια τα ελληνικά, η υπηρεσία της την έστειλε άμεσως σχεδόν στην Ελλάδα, μαζί με τον Καναδό υπολοχαγό Έλιος Ραντισκόου. Η αποστολή τους ήταν εξαιρετικά λεπτή και επικίνδυνη. Επρόκειτο νάρθουν σ' επαφή με τα μέλη μιας ομάδας αντιστάσεως και κατασκοπέας που κούδονταν, μετά τη σύλληψη από τη Γκεστάπο, των αρχηγών τους. Σε τρεις μήνες ο Ραντισκόου και η Μελχιόρ κατώρθωσαν να αναδιοργανώσουν τη διαλυμένη ομάδα και ν' αρχίσουν τα σμυποτά. Όταν όμως συμπλήρωσαν το έργο τους και επρόκειτο νάρθουν σ' επαφή με την «Υπηρεσία Διαφυγής» του έπισμηνία Ναυαρίνου Σκάκου για να ξαναγυρίσουν στη βάση τους, τα «Ες-Ες», ύστερα από προδοσία, τους συνέλαβαν σ' ένα σπίτι της οδού Δράμης 11 και τους έστειλαν στη Γερμανία για να δικαστούν. Η Σοφί Μελχιόρ καταδικάστηκε δυο φορές σε θάνατο και εκτελέστηκε με απαγχονισμό. Ο υπολοχαγός Έλιος Ραντισκόου τουφεκίστηκε στις 17 Οκτωβρίου 1944 στο Γκρότε της Βιέννης.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΠΙΜΠΑ: Όταν το Σεπτέμβριο του 1942 η Αθήνα συνταράχτηκε δόλολη από την αντανάξη του κτιρίου της ΕΣΠΟ — που έθαβε κάτω απ' τα ερείπια του ένα σωρό προδότες και Γερμανούς — κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στην εύλογη αυτή δουλειά που προετοίμασε και εξέτελεσε ο εκπληκτικός σμυποτέ Αντώνης Μυτιληναίος, έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο μία γυναίκα: η Ιουλία Μπίμπα. Ήταν αυτή που, μέσα σ' ένα καμουφλαρισμένο με χόρτα καλάθι, είχε τοποθε-

Ελληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΕΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αυτές που έπεσαν για την ελευθερία

πρωμάτων από τα ερείπια του κτιρίου κράτησε κάπου μία βδομάδα. Δυστυχώς οι Έλληνες πατριώτες προδόθηκαν και πιάστηκαν από τη Γκεστάπο. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και η Ιουλία Μπίμπα που, μαρτύρησε κυριολεκτικά στα ανακριτικά γραφεία της Αθήνας. Της έβγαλαν τα νύχια, της έκαψαν με ζεματιστό λάδι τις σάρκες της, έριχναν αλάτι στις πληγές της! Καί τέλος την καταδίκασαν σε θάνατο, χωρίς να κατορθώσουν να της αποσπάσουν ούτε μία λέξη. Ύστερα την έστειλαν στη Γερμανία. Εκεί αλυσοδεμένη την εξέτελεσαν με τσεκούρι, μπροστά σ' εκατοντάδες άλλους κρατούμενους για παραδειγματισμό. Η Ιουλία Μπίμπα υπήρξε αληθινή έθνομάρτυς.

ΛΟΥΚΙΑ και ΣΟΦΙΑ ΤΟΠΑΛΗ: Από τον πρώτο μήνα της κατοχής, υπήρξε και κόρη έκουσαν στο άπειρο χτήμα τους, που βρίσκεται στα Λεχώνια του Βόλου, δυο Βρεταννούς αξιωματικούς: το λοχαγό Μπίλ Λίντσεϊ και τον υπολοχαγό Τζών Ρόντ. Εκεί οι δυο Βρεταννοί τοποθέτησαν ασύρματο κι' άρχισαν να στέλνουν πολύτιμες πληροφορίες στο στρατηγείο Μ. Ανατολής για τις κινήσεις των γερμανικών στρατευμάτων της περιοχής. Η Λουκία Τοπάλη, γυναίκα εξαιρετικής μορφώσεως και τόλη, δεν δίσταζε ν' ανεδοκατεβείν στα βουνά για να βοηθήσει τις έθνικές ομάδες υπαίθρου, να μπαινή στις γερμανικές υπηρεσίες και να συλλέγει το υλικό που

την ενδιέφερε, που στέλνονταν την ίδια μέρα με τον ασύρματό τους για το Κάιρο. Στις τομηρές αυτές επιχειρήσεις τη βοήθησε αφάνταστα η κόρη της Σοφία ως τον Ιούλιο του 1944 που πιάστηκαν και οι δυο από τη Γκεστάπο. Αλυσοδεμένες τις μετέφεραν στο Βόλο και κεί άρχισαν τα τουαχητικά τους μαρτύρια για να ομολογήσουν το κρησφύγετο των Άγγλων και των άλλων πατριωτών συνεργατών τους. Ούτε η μία όμως ούτε η άλλη άνοιξαν το στόμα τους. Οι Γερμανοί κατάλαβαν πως έχαναν άδικα τις ώρες τους. Και την επομένη χωρίς καν να τις δικάσουν τις ξαναγύρισαν στα Λεχώνια και μπροστά σ' όλο τον πληθυσμό του χωριού τις κρέμασαν στην πλατεία του σιδηροδρομικού σταθμού, από τα κλαδιά ενός δένδρου. Το σπίτι και το κτήμα της οικογενείας Τοπάλη λεηλατήθηκαν και κατασπασήκαν από τους Γερμανούς. Το θάνατό τους τον έκλαψε όλος ο Βόλος. Και ύστερα από μία βδομάδα το Μπί-Μπί-Σί ανέκορε το πένθιμο έμβηθρίο του, τη στιγμή ακριβώς που ο έκφωνητής του ανάγγελλε στους ελεύθερους λαούς της Ευρώπης, το τραγικό τέλος των δυο ηρώων...

ΕΛΛΕΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ: Ήρθε ως έπισκέπτρια στην Ελλά-

δα κατά τον Έλληνοϊταλικό πόλεμο. Την πρόλαβε όμως η καταρρευσί και η γερμανική εισβολή κι' έτσι δεν κατώρθωσε να ξαναφύγει. Λόγω της αγγλικής της καταγωγής, οι Γερμανοί τη συνέλαβαν και την έστειλαν σ' ένα στρατόπεδο στη Θήβα, μαζί με άλλους πολλούς ξένους υπηκόους. Στο στρατόπεδο αυτό η Φόρεστερ άρρωσθηκε βαρεια από πνευμονία. Η κατάστασή της ήταν τόσο σοβαρή, που αναγκάστηκαν να τη μεταφέρουν έσπευσμένως στην Αθήνα και να την κλείσουν στο Πολιτικό Νοσοκομείο. Παρ' όλα τα εξητατοία της χρόνιας, η γηραιά Άγγλιδα κατώρθωσε να ξεγλυτώσει. Για να μη ξαναγυρίσει όμως στο στρατόπεδο, είδοποίησε κουφά το Σουηδό πρόεδρο της Βοηθείας προς την Ελλάδα κ. Σάνστρουμ και με τη μεσολάβησή του απέλυθη προσωρινά. Η Άγγλιδα εγκαταστάθηκε σ' ένα φιλικό της σπίτι, στο κ. Λεωνίδα Λάδδα, στο Έντεν. Ήταν τότε Γενάρης του 1942. Η πιο μαύρη, η πιο σκοτεινή περίοδος του πολέμου. Ένα δράνδ ο κ. Λάδδας της παρουσίασε ένα νεαρό συμπατριώτη της, τον υπολοχαγό Έρνεστ Μάρτον, που είχε μείνει στην Ελλάδα μετά την αποχώρησή του πρώτου Βρεταννικού εκστρατευτικού σώματος. Ο νεαρός αξιωματικός της είπε πως υπήρχε έτοιμη μία

Η Άννα Θωμάκου περιφερόταν μεταμειωμένη σε αλήτσα στο λιμάνι του Πειραιώς...

αποστολή από δεκαπέντε άντρες που θάφευγαν μυστικά για τη Μ. Ανατολή και της πρότεινε να φύγει μαζί τους. Όπως ήταν έπομένο, η Φόρεστερ δέχτηκε χωρίς διαταγή. Δυστυχώς η αποστολή προδόθηκε και πιάστηκαν όλοι, την τελευταία ακριβώς στιγμή που θα ξεκινούσαν. Ανάμεσα σ' αυτούς και η Άγγλιδα. Τη μετέφεραν με ασήπρη συνοδεία στη μονάδα «3000» της οδού Παμίσου και κεί την υπέβαλαν σε αφάνταστα μαρτύρια για να ομολογήσει όσους τη βοήθησαν. Στο τέλος την κατηγορήσαν ως πράκτορα των συμμάχων και ότι... δεν έβρινε για την Αίγυπτο όταν τη συνέλαβαν στο καίκι, αλλά ότι έρχόταν απ' αυτή! Έτσι, χωρίς καν να τη δικάσουν, την καταδίκασαν σε θάνατο. Η εκτέλεσή της έγινε στις 23 Απριλίου

1942 στο δάσος του Δαφνίου. Η γηραιά Άγγλιδα πέθανε με ύψωμένο μέτωπο, όπως ταιριάζει στις γυναίκες της μεγάλης πατριώσεως.

ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΦΙΛΟΥ: Μία από τις τομηρότερες Έλληνίδες, που έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στο συμβατικό αγώνα της απελευθερώσεως. Ο σύζυγός της, Βασίλης Θεοφίλου, ναυτικός, άνηκε στην οργάνωση «ΑΠΟΛΛΩΝ» και συγκεκριμένα στο κλιμάκιο σμυποτά. Αυτός, μαζί με τους Διονύσιο Γραμμένο, Κώστα Καπουσίδη, Νικόλα Άδამ, Άρβανίτη και Μακρίδη, πλησίαζαν με βάρκες τα εχθρικά καράβια και με δυναμική και άλλα έκρηκτικά μηχανήματα, προκαλούσαν αφάνταστες καταστροφές. Το σπίτι του Βασίλη Θεοφίλου, στην οδό Άχαίας 68, είχε γίνει αληθινό όπλοστάσιο με πιστό ψάλακα τη Μαρία Θεοφίλου, που βοηθούσε με όλη την ελληνική ψυχή της τους σμυποτέ. Περισσότερο από ένα χρόνο πρόσφερε έτσι πολύτιμες υπηρεσίες στην οργάνωσή τους. Τό Σεπτέμβριο όμως του 1943, ύστερα από προδοσία, πιάστηκαν όλοι. Σχετική ανακούφιση που δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες την 12/10/43 άνοφέ-ρει ότι «εις τον λιμένα του Πειραιώς διεπαράχθησαν κατ' Αύγουστον 1943 απόπειρα αντανάξεως δι' έκρηκτικόν υλόν πλοίων, διατελούντων εις την υπηρεσίαν των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων» και ότι «συνελήφθη όμως πέντε άτομων τα οποία ώμολόγησαν την ενόχνη των και εξέτελεσθησαν». Μαζί μ' αυτούς πιάστηκε και η Μαρία Θεοφίλου. Την έκλεισαν στο Έμπειρίκιο, όπου πέρασε αφάνταστα μαρτυρικές μέρες κάτω από το κνούτο και τα φοικτά βασανιστήρια των Γερμανών. Μετά την εκτέλεση του συζύγου της την άφησαν — αληθινό ράκος — να ξαναγυρίσει σπίτι της. Μά δεν πρόλαβε να χαρή την ελευθερία της. Πέθανε από τις κακουχίες, λίγες μέρες αργότερα, αφήνοντας στο έλεος του Θεού τα τέσσερα όρφανά παιδιά της.

ΑΝΝΑ ΘΩΜΑΚΟΥ ή ΠΑΥΛΑΚΟΥ: Μαθητοπούλα, δεκαέξι μόλις χρονών, άνηκε στις τάξεις της μυστικής οργάνωσης «ΟΜΗΡΟΣ». Δεν ήταν απλή πληροφοριοδότρια, αλλά μία αληθινή πράκτωρ, με σπάνια προτερήματα για την επικίνδυνη δουλειά που είχε αναλάβει. Η ζωή της, στο διάστημα της κατοχής, υπήρξε αφάνταστα ήρωική. Από τον Ιούνιο του 1943 ως το Μάιο του 1944 περιφερόταν μεταμειωμένη σε αλήτσα στο λιμάνι του Πειραιώς και ιδιαίτερος στις ναυτικές περιοχές του Κερατσινίου, συγκεντρώνοντας πολύτιμες πληροφορίες για τις κινήσεις του εχθρού στη θάλασσα. Στην οργάνωσή της, οι λίγοι που την ήξεραν, τη φώναζαν «Σπίθα» για την ταχύτητα με την οποία εκτελούσε τις εντολές που έπαιρνε από τους αρχηγούς της. Τό Μάιο του 1944 κάποιος την πρόδωσε. Όπως ήταν έπομένο, η Γκεστάπο τη συνέλαβε άμεσως και χωρίς καμιά διαδικασία την τουφέκισαν και την έβρισαν σ' ένα ξεροπήγαδο, στην Έλευσίνα. Άλλα η Θωμάκου δεν είχε πεθάνει. Μόλις συνήλθε, έπειτα από μερικές ώρες, άρχισε να φωνάζει ζητώντας βοήθεια. Μερικοί περσιστικοί που την άκουσαν, την έβγαλαν από το πηγάδι και τη μετέφεραν μυστικά στο Κρατικό Νοσοκομείο, στην Αθήνα. Εκεί πάλεψε αρκετές βδομάδες ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο, αλλά στο τέλος κατώρθωσε να νικήσει. Δυστυχώς, ο προδότης που την κατέδωσε την πρώτη φορά, την ξαναπρόδωσε πάλι. Οι Γερμανοί την ξαναπίασαν, τη μετέφεραν στο Χαϊδάρι, τη βασάνισαν με τόν πιο απάνθρωπο τρόπο και την τουφέκισαν στις 7 Ιουλίου 1944. Η μικρούλα Άννα Θωμάκου — της οποίας πολύ σύντομα θα γράφουμε ολόκληρο τό ιστορικό της — για τις πολύτιμες υπηρεσίες που πρόσφερε στην Ελλάδα και στους Συμμάχους τιμήθηκε, μετά το θάνατό της, με το Μετάλλιο Έξαιρετών Πράξεων.

ΡΕΝΑ ΔΟΔΩΝΗ: Εξέτελεσε στις 12 Ιανουαρίου 1943, στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής μαζί με τους Γιάννη Καζαζούλου, Χαρίτοφορο Δεδινά, Παναγιώτη Δεκουλάκο και Ισιδώρο Νεγρεπόντη, κανείς δεν έμαθε ποτέ ποιά ήταν η Ρένα Δοδώνη κι' αν τόνουα αυτό ήταν αληθινό ή ψεύτικο. Μετά την εκτέλεσή της, δεν παρουσιάστηκε κανείς συγγενής της, για να παραλάβει το πτώμα της, όπως γινόταν συνήθως μετά από κάθε τουφεκισμό. Όσοσο η εκτέλεση του διερχόμενου Σκηνίτη, συνεργάτη των «ΒΥΡΩΝΩΝ» αναφέρει τα έξης σχετικά με τη σύλληψη και την εκτέλεση της άγνωστης πατριώτισσας: «Είς τας 2 Ιανουαρίου μετεφέρθη σιδηροδρόμιος εις το γερμανικό Φασιστοχέιν της οδού Κοραή, η Ρένα Δοδώνη. Την ανάκειν την άμελεσε ο Χέρμπερτ Κόντ, ο οποίος καθ' όλην την νύχτα, βοηθούμενος υπό του διερχόμενου Παπα, προσπαθούσε να την άνογκασει να ομολήσει. Η Δοδώνη όχι μόνον δεν άπεκάλυψε το παραμικρόν, αλλά καθ' όλην τόνουα το διάστημα διατηρούσαν όλην την αξιοπρέπειαν και τό μεγαλειον της αλήτηας «Ελληνίδος». Και τελειώνει: «Η ανάκρισις, με όλας τας βασανιστικές τας φάσεις εκράτησεν έως τας 11 Ιανουαρίου. Η Δοδώνη εύρισκετο, αληθινόν ράκος, εξηπλωμένη επί του έδωφους. Τό αίμα έτραιεν από τας πληγάς της. Τα νύχια της είχαν εξαρριζώη με τανάλη. Άλλά η φωνή της δεν ήκούσθη ούτε μία φορά. Την ίδιαν νύχτα, την μετέφεραν επί φορείου και την εξέτελεσαν εις τό προαύλιον του Σκοπευτηρίου Καισαριανής». Την έβγαλαν μαζί με τους συντόφους της στο νεκροτάφιο της Αναλήψεως

(Η συνέχεια δπισθεν)

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

στην Κοκκινιά.

Ποιά άραγε να ήταν η άφαντος αυτή η ρωίδα που έδωσε τη ζωή της για την Ελλάδα; Όπως γράψαμε και πιο πάνω, αυτό δεν το έμαθε κανείς. Άλλα μήπως ήταν η μοναδική άγνωστη που έπεσε από τα γερμανικά βόλια; Είπε πολλές, πάρα πολλές ακόμη. Μά, δυστυχώς, δεν είδαμε το Έλληνικό Κράτος να τιμήσει τους αγώνες τους με μια επίσημη αναγνώριση. Πού είναι το μνημείο της ΓΥΝΑΙΚΑΣ που πολέμησε στα χρόνια της σκλαβιάς δίπλα στον άντρα κι' έδωσε τη ζωή της για την ελευθερία; Πού είναι η λεωφόρος — ή λεωφόρος της ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΗΡΩΪΔΑΣ — που θα έπρεπε να δόσεται στο πιο κεντρικό σημείο της Αθήνας, όπως έγινε άλλωστε σε όλες τις χώρες που πάτησε ο κατακτητής; Τον αγώνα αυτό άς τον αναλάβουν τα γυναικεία σωματεία. Άν φυσικά δεν τον έχουν αναλάβει ακόμη....

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Μακεδονοπούλα, Κεάλας: Για όλα ώραία μου γράφετε στο γράμμα σας, συμφωνώ απόλυτα κι' αν ήταν δυνατό θα έγραφα συνέχεια για τα πρόσωπα που μου αναφέρετε. Καταλαβαίνω την αγάπη σας γι' αυτά. Πάντως θα σας παρακαλούσα να μου γράφετε συχνά κι' αν μου στείλετε τη διεύθυνσή σας θα σας άπαντώ ταχυδρομικά. Συμφωνείτε; Άγγελη Β. Μεταλλινόυ, Θεοδωρίκη: Δεν ξέρω πώς να σας εύχριστώ, αγάπητη συνάδελφε, για την ευγενική καλωσύνη που είχατε να μου στείλετε τις εφημερίδες για τις «Επιχειρήσεις του Αιγαίου». Είμαι στη διάθεσή σας κι' έχω πρόθυμο να σας στείλω ό,τι θελήσετε από την Αθήνα. Ευχαριστώ και πάλι. Πύρρον Ο. Κ. Ρεμ. Η ζήν, Άνω Λεωνία: Βόλου: Σας εύχριστώ που είχατε την καλωσύνη να μου γράψετε. Θα ήθελα πάρα πολύ, αν σας είχε θέσει δυνατό, να μου στείλετε περιγραφή των γεγονότων του χωριού σας και τα όνοματά των 119 εκτελεσθέντων της περιφέρειας σας. Για την υπόθεση αυτή έχω συγκεντρώσει αρκετά στοιχεία, αλλά θα ήθελα να μου τα συμπληρώσετε έσείς που τα ζήσατε από κοντά. Για το άλλο ζήτημα, θα σας άπαντήσω ό.κ. Μιχ. Γάλλιας που έινε και ό καλλιτέχνης της εικόνας. Σας εύχριστώ και περιμένω. Έλπίζω να με βοηθήσετε. Έμ.μ. Εύα γ. έ. λ. ο. υ. Διευθυντή Δημ. Σχολείου Κάμπου-Πάτμος: Το γράμμα σας με συγκίνησε βαθύτατα. Δεν έβρισκα λόγια να σας έκφρασω τη συμπάθεια μου και την αγάπη μου. Πολύ σύντομα θα δημοσιεύσω το ιστορικό του ηρωικού αδελφού σας, και τότε θα γνωρίσετε ποιες υπηρεσίες προσέφερε στην Ελλάδα. Τον κ. Λη Φερμωρ, έλπίζω να τον συναντήσω πολύ γρήγορα γιατί έρκεται στην Αθήνα. Όσες πληροφορίες μου δώσει για την υπόθεσή σας, θα σας τις στείλω άμέσως. Άν θέλετε όμως μπορείτε να του γράψετε και σεις στην Άγγλική Πρεσβεία, στην Αθήνα. Στον κ. Γεώργιο Χάγλο, στη Ρόδο, θα γράψω. Ευχαριστώ. και πάλι. Έλασα τη φωτογραφία του αδελφού σας και σας εύχριστώ θερμά. Σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να την κρατήσω ένα μικρό χρονικό διάστημα, χωρίς δέδια να θέλω να καταχραστώ της φιλίας σας. Άλλά υπάρχει ειδικός τεχνικός λόγος γι' αυτό. Θα σας την επιστρέψω μόλις κατορθώσω να πετύχω το αντίγραφο της όπως πρέπει. Ευχαριστώ θερμά. Κ. Κ. Ρ. Κ. Τρίκαλα: Οι υποδείξεις σας πολύ ενδιαφέρουσες, πολύ έξυπνες και πολύ ευγενικές, αγάπητη φίλε, αλλά πώς έινε δυνατό να τις δώσω στο δρόμο τους; Γνωρίζω πολύ περισσότερα απ' ό,τι φαντάζεσθε και μάλιστα με όλες τους τις λεπτομέρειες, μα σήμερα δεν έινε δυνατό να χρησιμοποιηθούν. Με καταλαβαίνετε; Ο Ν. Κ., ό Σ. Κ. και ό Γ. έρκεσαν να νομίσω σε κάποιο νησί του Αιγαίου. Για τον πρώτο είμαι βέβαιος. Τη διεύθυνσή του θα σας τη γράψω σ' ένα από τα έρχόμενα τεύχη μας. Μι.ά.θ.α.μ.α.σ.τ.ρ.ι.α.ν. Ένταυθα: Ευχαριστώ για τον κόπο που κάνετε να μου στείλετε τα όνοματά των θυμάτων της Η. Ε. Καταλαβαίνω τον πόνο σας κι' εύχομαι να τον αντικαταστήσει γρήγορα η χαρά. Θα ήθελα πολύ να μου στείλετε, αν έχετε, τη φωτογραφία του αδελφού σας για το έθελό μου. Τα έλασθ' μου θα τα διορθώσω πολύ σύντομα. Άν τ.ω.ν.ι.ο. Λ.ο.υ.λ.ά.κ.η.ν. Ι. Κυριακόπουλον, Θάλασσα Ν. Κουρουνιάδου, Μιχαήλ Άσβεσταν, Ποντοπόρον, Ι. Ίωαννου, Παυλάκη

Η γνωστή δημοσιογράφος κ. Έλλη Κ. Πολίτη, η οποία κατέχευται στις δημοτικές εκλογές ως υποψήφια δημοτικός συμβούλος.

Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ στον έκλογικόν άγώνα

Ένας μεγάλος σταθμός

Η μεθυστική ημέρα — ή 15η Άπριλίου — έινε ένας σημαντικός σταθμός στη ζωή της Έλληνίδος: Για πρώτη φορά θα άσκησε ουσιαστικά τα πολιτικά της δικαιώματα. Θα ψηφίσει και θα ψηφισθεί.

Τό δικαιώμα του έκλέγειν η Έλληνίδα τό πήρε για πρώτη φορά τό 1934. Άλλά με πόσους περιορισμούς! Για ν' άποκτήσει διδύριό έπρεπε να έινε πάνω από 30 έτών. Και, ως γνωστόν... έλαγί- από 30 έτών. Και, ως γνωστόν... έλαγί- στες έινε οι γυναίκες που υπερβαίνουν αυτό τό όριο. Πάντως όσες ένεγράφησαν τότε στους έκλογικούς καταλόγους δεν υπερέδσαν σ' όλη την Ελλάδα ούτε τις 50 χιλιάδες.

Τώρα τα πράγματα έινε έντελώς διαφορετικά. 850.000 περίπου Έλληνίδες άπέκτησαν έκλογική διδύριον και θα είχαν άποκτήσει άλλες τόσες αν οι διάφορες κρατικές υπηρεσίες δεν παρενέβαλαν άπερίγραπτα εμπόδια.

Οι άγώνες των Έλληνίδων για την άποκτηση των πολιτικών τους δικαιωμάτων δεν έινε σύγχρονοι. Έχουν ιστορία 70 περίπου έτών. Άς σημειωθεί ότι η Καλλιόπη Παρρέν πήρε μέρος στο πρώτο δι- ένες συνέδριο γυναικών που έγινε στο Σικάγο τό 1886 και υπεστήριξε ζωηρότα- τό τό δικαίωμα της κοινωνικής και πολι- τικής χειραφέτησής των γυναικών.

Άς σημειωθεί επίσης ότι η πρώτη Έλ- ληνίδα που έτόλμησε να εμφανισθεί στο Πανεπιστήμιο ως φοιτήτρια, έινε η ήδη διαπρεπής ιατρός της Άλεξανδρείας κ. Άγγελική Παπαγιωιάτου. Αυτά, φυσικά, συνέβησαν πρό 50 και πλέον έτών και ό καθεύς ίφανατάζεται τί... Άνατολικόν ζή- τημα δημιουργήθηκε στους Πανεπιστημι- ακούς κύκλους και γενικά στην κοινωνία με την εμφάνισή της πρώτης φοιτήτριας. Ποση διαφορά σήμερα...

Σημειώνουμε για την ιστορία ότι οι πρώτες Έλληνίδες που έθεσαν υποψηφιό- τητά για τό αξίωμα δημοτικού συμβού- λου Αθηνών τώρα στις εκλογές έινε:

Χρ. Πράτσικα, Δημ. Μυτιληναίου, Έλ- λη Κ. Πολίτη, Πην. Καίρη, Μαλαμ. Πα- παδημητρίου, Άν. Παπαγιωιάτου, Ε. Που- νάρα, Ε. Πανοπούλου, Ε. Πεταλά, Σ. Βουγιουκλάκη, Μ. Καλιάνση, Είρ. Κτενά.

Τρεις γυναίκες περιελήφθησαν στον συνδυασμό Φιλοθέης: οι κυρίες Πολυχρο- νίδου, Άντωνιάδου και Κτενά. Στόν Πειραιά μετέχουν αρκετές γυναί- κες: οι κυρίες Γεωργία Μπελιμπασάκη, Έλ. Τζουράκου, Άριστ. Ζαχαρία, Σοφ. Καρατζά, Γεωργία Γιαννακού, Λαμπρι- νή Μπακούση, Ζ. Τσιγκούνη, Άν. Παναγο- πούλου, Ιουλίτ Τρωίτου, Εύ. Παπαδοκάκη.

Στίς έπαρχίες η συμμετοχή δεν έινε ό- σο θα έπρεπε μεγάλη. Μ' όλα ταύτα έ- γινε μία καλή άρχη. Και δεν υπάρχει αμ- φιβολία ότι σύντομα οι Έλληνίδες θα ό- λοκληρώσουν τα δικαιώματά τους, παίρ- νοντας και στη Βουλή τη θέση που τους άρμοζει.

Άνέστην και Λεων. Φανουράκη: Οι «Κατά- σκοποι» θα συνεχιστούν. Ευχαριστώ για τό έν- διαφέρον. Ν.κ.ό.λ.α.ο.ν. Άδ.ρ.α.μ.ι.ώ. τ.η.ν. Πόρτο. Ράφτη: Δεν έχετε δίκιο. Όχι μόνον τρεις, αλλά έκαστονάδες ήσαν οι άπο- στολές. Ίσως να μη ζούσατε στην Ελλάδα δ- ταν οι Γερμανοί κυνηγούσαν τους πατριώτες και τους έκτελούσαν. Ρωτήστε και θά σας πούν. Σ.τ.ρ.α.τ. Τ.ζ.ώ.ρ.τ.ζ.η.ν. Ίω- άν. 392 Συν. Έπ. Σ.Τ.Γ. 905: Είσαστε λε- βεντιά, σας χαίρομαι και σας εύχριστώ. Μου γράφετε με μολύβι! Για την πατρίδα σας, την ποτισμένη με αίμα και δάκρυα που της ά- ξίζουν στέφανοι ηρώων και αυτοθυσίας, θα γράψω πολύ σύντομα. Τα στοιχεία που έχω συγκεντρώσει γι' αυτή έινε πληρέστερα και έ- κτος που θα δημοσιευθούν στο «Έθναυρό» θ' άποτελέσουν κι' ένα ξεχωριστό τόμο, που θα σας τόν στελίσω πολύ εύχριστως. Να μου γρά- φετε συχνά και να μη με ξεχνάτε. Για την ά- γάπη σας, χίλια εύχριστώ. Γ.ι.α.ν.η.ν. Χ.ά.ι.δ.ο.ν. Άσουλων. Άνιάτων, Ένταυθα: Ευχαριστώ για τό καλά σας λόγια και την ά- γάπη σας. Θα σας έπισκεφθώ πολύ σύντομα για να τό πούμε από κοντά σαν καλοί φίλοι. Λίγη ύπομονή λοιπόν. Έλπίζω να κατορθώσω με πολλά κι' όλα θά πάμε τό καλό. Σ.τ.ρ.α- τ.ι.ω.τ.η.ν. Παπαδάκη.ν. Κων.σ.τ.α.ν- τ.ι.ν.ο.ν. 631 Α.Α.Γ.Σ. ΙV Διμ. Σ.Τ.Γ. 908: Άπαντώ και στά δύο σας γράμματα ταχυδρο- μικά. Ευχαριστώ χίλιες φορές για τό ένδια- φέρον και την αγάπη σας. Να μου γράψετε συ- χνά, δεν με κουράζετε καθόλου. Έν.α.ν.μ.ι- κ.ρ.ό.μ.ο.υ. Φ.ί.λ.ο. Άργαστού. Κεφαλλή- νια: Τό γραμματάκι σου από τό πιο όραιο που έλασα ως τώρα. Γιατί όμως θέλεις να μείνης άνώνημος; Να μου στείλεις τόνομά σου και τη διεύθυνσή σου για να σου άπαντήσω τα- χυδρομικά για τις ώραιες άποψεις σου. Σας παρακαλώ να μεταβιβάσεις στη μανούκα σου τους χαριετισμούς μου. Περιμένω και μη με ξεχνάς. Ά.γ. Β.ρ.ε.λ.ά.ν. Μενίδι: Τρία γράμματα μέσα σε μία έδομάδα, για να μου ζητήσετε μία τόσο μικρή χάρη! Από πότε με νομίζετε για «άπρόσιτο»; Κανέτε λάθος. Περ- σέ από τό γραμμάκι σας όποτε κατέχετε στην Αθήνα. Θα σας δέχθω εύχριστως. «Ν.έ.ο.ν. 25 έ.τ.ω.ν. Θεοδωρίκη: Είσαστε από τους λί- γους που με δικαιολογείτε για άριμένα γραμ- μάτια μου. Βέβαια, τό δημοσίευσμα του Δ. ήταν απόλυτα σωστό κι' έβγαλε τα πράγματα στη θέ- σί τους, αλλά κι' η δική μου θέση έινε πολύ «λεπτή» όταν υπάκουσα όκωμ τόσα σκοτάδια! Καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ: Οι άπαντή- σεις που διαβάσετε να μη σας κάνουν έντύπω- σι. «Μεταξύ» μας έινε διαφορετικά. Σας πα- ρακαλώ να μου στείλετε, αν θέλετε, τη διεύ-θυνση σας για να σας γράψω ταχυδρομικά. Είμαι πάντοτε φίλος σας. Ν.κ.ό.λ.α.ο.ν. Β.α.ρ.ο.υ.σ.ι.ά.δ.η.ν. Ένταυθα: Δεν τα πα- ρατάτε, καλή μου άνθρωπε! Τό άνάστημά σας δεν έινε περισσότερα από 1.20. Δεν πάτε να ζήσετε μαζί με τους πυγμαίους και να μάς αφήσετε ήσυχους! Γ. Βαλιράκη.ν. Άντ) ρχην έν Π.Δ. Σουφλίου-Θράκης: Τό γράμ- μα σας έινε πλημμυρισμένο από πατριωτισμό και αγάπη για τό έργο μου. Σας εύχριστώ χίλιες φορές και αν μου επιτρέπατε θα δημοσι- εύω άριμένως τον περιόπισ στο έθελό μου ή στο «Έθναυρό». Πάντως τα στοιχεία για τό «Κατόνη» τα πήρα από τό Υ. Ν. και νομίζω πώς έτσι έχει η υπόθεση. Πάντως σας εύχρι- στώ για τις υποδείξεις και περιμένω την άδειά σας για να τις χρησιμοποιήσω. Λ.ο.υ.κ.ά.ν. Ν. Ν.α.τ.ρ.α.ν.η.ν. Ίκαρία: Βέβαια, έ-χετε δίκιο. Η φωτογραφία του όμου δεν έινε αυτή. Ίω.ά.ν.η.ν. Σ.π.υ.ρ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν. Κώσταν Γιαννερέλλη. Ποσειδώνια. Σ. Βαστα- ρδη. Γεώργιος Κ. Άλκιμαρνασσόν και Ίσμηνην Πηλουρα. σας εύχριστώ για τό ένδιαφέρον. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Γ.έ.ω.ρ.γ. Άρ. Τ.σ.α.γ.κ.α.ρ.ά.κ.η.ν. Καστέλλι Πε- διαδος-Κρήτη: Μέσα σε δέκα γραμμές της έπιστολής σας κλείνετε όλο τό δράμα του δο- ξασμένου νησιού σας. Θα ήθελα πολύ να μου στείλετε τό ιστορικό του θέσου σας, άειμνή- στου άρχιμανδριτή Δωρόθεου Τσαγκάρη. Δυσ-τυχώς δεν γνωρίζω παρά έλάχιστα πράγμα- τα για τη δράση του. Να έλπίζω ότι θα με βοηθήσετε; Όταν θα κατέβετε στην Αθήνα, θα εύχριστώ πολύ αν περάσετε από τό γραμμάκι μας για να γνωριστούμε. Για τα εύ- γενικά σας αίσθηματά, εύχριστώ θερμά. Ίω- α.ν.η.ν. Π. Πα.λ.α.ι.ο.λ.ό.γ.ο.ν. Πύρ- ρων-Ήλεις: «Έφ' όσον γνωρίζετε την πα- τριωτική δράση του αδελφού σας με όλα τα στοιχεία, σας παρακαλώ να μου τό στείλετε για να συμπληρώσω τό δικά μου. Θα δημο- σιευθούν στο «Έθναυρό» και στο έθελό μου που θα κυκλοφορήσει πολύ σύντομα. Επίσης, αν σας έινε δυνατό και τη φωτογραφία που έχετε της έκτελέσεώς του. Θα σας την επιστρέψω. Ευχαριστώ και περιμένω. Ό.ρ.ε.σ.τ.η.ν. Μ.π.ρ.α- έ.ά.κ.ο.ν. Καλάμας: Είσαστε άληθινός πατρι- ώτης και χάρηκα που μου γράψατε. Κάθε φράση σας έινε άληθινή, δίκαιη και γνήσια έλληνική. Άλλά δυστυχώς όδες φωνές διαμαρ- τυρίας κι' αν ύψωση κανείς, οι πρόδοτες δεν τά δάζουν κάτω! Θα θέλατε να σας στείλω μία φωτογραφία της άειμνήστης Άέλας Καραγιάν- νη; Να μου άπαντήσετε. Για τό ένδιαφέρον και την αγάπη σας εύχριστώ.

Ι. Β. Ι.

Τά άποτελέσματα της ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Χωρίς καμμιάν άνάπαυλα ή καλωσιεργία, τους δρόμους σθάρνα πήρανε χιλιάδες συνεργεία και με μεθοδικότητα πραγματικά σοφή δελτία σ' όλους μοίρασαν για την άπογραφή, που όντως σε όργάνωσι τό τέλειον πλησίασε κι' αυτά τ' άποτελέσματα περίπου παρουσίασε:

Τό σύνολον του πληθυσμού σημαντικώς ηύξήθη και, βάσει ενός λογαριασμού που έγινε με δυσχέρεια και κόπο άσυνήθη, έμαθαν όλοι με όργη ότι την Έλληνίδα Γη όκτώ έκαστομύρια την κατοίκουν νομάτοι — Έλληνες με τό ούλα τους, Ρωμηοί πραγματι- (κοί- κι' ότι τό ένα δέκατον, παιδιά, έινε χορτάτοι και τ' άλλα έννέα δέκατα μόνιμως νηστικοί!

★

Μά, φίλοι μου άγαπητοί, είν' όλ' αυτά μία περιττή, βαρύν, φιλολογία, γι' αυτό λοιπόν στο πι και φι άς δούμε την άπογραφή που έγινε κανονικά σ' όλα τα ύπουργεία.

★

Πολλοί σοφοί έγκέφαλοι και πλήθος ειδικών στο Ύπουργείο πήγανε των Οικονομικών όπου συγκεντρώθηκαν, χωρίς άργοπορίες, νέα στοιχεία κι' άγνωστα από τις Έφορίες, που με σαφήνεια πολλή κι' άξίαν όπωσδήποτε πολλών θερμών έπαίνων είχανε δώσει μία καλή εικόνα της άπογραφής των φορολογουμένων: «Από τό φόβο οι μισοί έβγάλαν τη χρυσή, άσθένειαν έπάρατον και όχι —φεύ!— σπανίαν, και οι ύπόλοιποι μισοί διατελούν οι δυστυχείς υπό... αυτόκτονίαν!»

★

Στό Ύπουργείον ύστερα της Άνοικοδομήσεως πάντοτε μετά ζέσεως και μετ' αύταπαρνήσεως έσπευσαν οι έγκέφαλοι, που λέτε, οι σοφοί κι' έκαναν άνερόχλητοι κι' εκεί άπογραφή και να τό άποτέλεσμα που μ' εύκολία δαγίνει: Έρείπιο η μισή Έλλάς κι' ή άλλη... γκρεμισμέ- (νη!

★

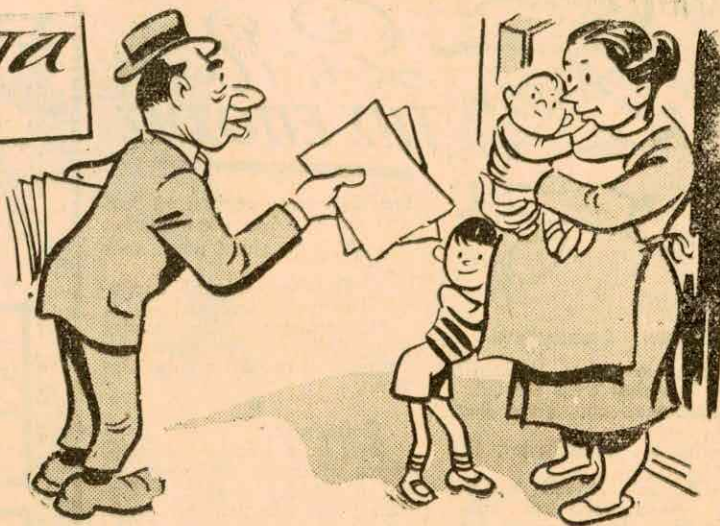
Στό Ύπουργείον έπειτα έπήγαν της Παιδείας κι' εκεί ό Άντιπρόεδρος μετ' άκρας εύφραδείας λεπτομερώς έξηγήσε σε όλους γενικά τα νέα του συστήματα τα παιδαγωγικά που λάου-λάου, κύριοι, κι' όλίγον κατ' όλίγον θα φέρουν την άνατροφή των παλαιών σχεδίων: κι' ό Παπανδρέου τελικώς τους είπε, καταλήγων: — Πιστεύω εις τό... παιδεμα Παιδείας και παι- (διών!

Πάντως εις τό καθήκον τους οι άνθρωποι πιστοί ρίχτηκαν στην άπογραφή σαν άξια παλληκάρια και να κι' ή καταμετρήσις που έγινε σωστή: Στουρνάρια τόνοι δώδεκα και πέντε άγκωνάρια!

★

Μετά θεώρησαν σωστό στο Ύπουργείο τό γνωστό της Βιομηχανίας να πάνε μετ' άδρότητος μεγάλης και σπανίας και με φινέτα κάποιια να κάνουν άπογραφή σε όλα τα κιτάπια. Κι' έτσι, που λέτε, ξαφνικά σχέδια φορολογικά —τελείως νέα, φυσικά—

μ' αυτό τον τρόπο μπόρεσαν στο φώς πλέον να- (θούνε σχέδια όπου όλοι τους τ' άκούνε κι' άπορούνε: Θα μπουνε φόροι άγριοι και τρομεροί έπίσης,

που τους βιομηχάνους μας πολύ θα χαρατσώσουν, μά παραλλήλως θα δοθούν κι' άνάλογες αύξήσεις κι' έτσι... οι καταναλωτά τους φόρους θα πληρώ- (σουν!

★

— Άπό κεί πέρα φύγανε και διά λεωφορείου στο Ύπουργείο πήγανε, παιδιά, του Έμπορίου και, βάσει μιάς περίφημης μεθόδου κι' άπλουστά- (της

έκάνανε άπογραφή πούνε σπουδαία και σαφή τ' άποτέσματά της: Έπληθυναν οι έμποροι, την αγορά πλημμύρισαν και ναί μέν κάποιιο έπτώχευσαν, άλλοι όμως... φα- (λήρισαν!

★

Στό τέλος οι άπογραφείς, μη ούσης άντιρρήσεως δικαίως έσκεφθήκανε πώς και της Κυβερνήσεως θα έπρεπε τη νομιμη άπογραφή να κάνουν και, φυσικά, την έκαναν χωρίς καιρό να χανουν. Και στη στιγμή, χωρίς ν' άργη, δγθηκε άποτέλεσμα σωστό και όχι κουτουράδες: Δέκα έννέα ύπουργοί, έπτά ύφυπουργοί και κρατικά αυτόκιντα τριάντα δύο χιλιάδες!

★

Επίσης μ' ίδια όρεξη και μ' ίδια προθυμία άπογραφή έκάνανε και στην Άκαδημία κι' ίδου τό άποτέλεσμα — αν θέλεις να τό δης: — Τρακόσοι τόσοι άγράμματοι! έγγράμματοι ού- (δείς!

★

Μά φυσικά κι' ό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», χωρίς κανέν' ά- (στείε να συμπλήρωση έσπευσε τό σχετικό δελτίο και ύστερα γαλήνιος, γεμάτος ήσυχία έδωσε στους άπογραφείς τό κάτωθι στοιχεία: «Ουδείς κακός ύπάλληλος, έστω κι' όλίγον φαύ- (λος.

Καρδιολόγος μόνον εις: ...Παλαιολόγος Παύλος! Διευθυντής με φιλικές προθέσεις κι' αγαθός. Νομομαθής ώσούτως εις: ...Δημήτριος Ψαθας! Φίλοι του κι' άναγνώσται του: Κοσμάκης και Κο- (σμάκης.

Παχύσαρκοι μόνον δύο: Χοντρή και... Γιαννουκά- (κης!

Άπαντες λογικάτατοι, ούδεις Δελαπατρίδης. Κομψοεπίς: Χαϊρόπουλος και Δ. Εύαγγελίδης.

Όλοι τους σπάταλοι πολύ που για μία προκαταβολή συχνά στο Λογιστήριο πέφτουνε σαν τό Στού- (κας.

Έξαιρέσις μοναδική: ό Πάνος Παπαδούκας! Πολλοί μετρίως εύφεις —τί πράγμα λυπηρόν! — Και μόνον εις πανέξυπνος: ό γράφων τό παρόν!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σκίζα της Εποχής

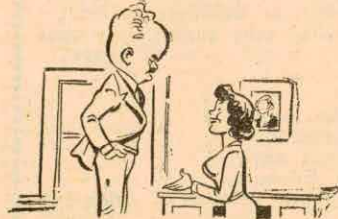
Ευθύμης έντοτανανέ

Μία γνωστοτάτη 'Αθηναία κυρία πηγαίνει στον Κοτζιά: —Δήμοσκέ μου, είμαι δική σου!

—Χωρίς... παρεξήγησι, βέβαια!

—Α, ναι. Ένωώ πολιτικό! 'Αλλά θέλω μία χάρι. Μόλις βγής Δήμαρχος να διορίσης τον άνιμψό μου!

—Καλά, στο υπόσχομαι,

Πάει στο Μερκούρη. 'Ιδιος διάλογος. Στον Πλυτά. Τά 'δια. Στο Γονατά. 'Επίσης.

Το μεσημέρι γυρίζει στο σπίτι και τα διηγείται κατάκοπη.

—Και τελικώς ποιόν θα φιλοφύσῃ; τὴν οὐτάει κάποιος φίλος.

—'Α, εὐτυχώς, αὐτὸ δὲν μ' ἀπασχολεῖ. Γιατί δὲν ἔχω βιβλίο!

Ἡ συζήτησις στὸ κομωτήριο μεταξὺ δυὸ κυριῶν, ἐνὼ φτιάχνουν τὰ μαλλιά τους:

—Εἶνε ταχτικός ὁ ἀντρας σου στὸ σπίτι; 'Ερχεται νωρίς;

—'Ασ' τον! Φρίκη!...

—'Αργεῖ;

—Πότε στὶς δώδεκα, πότε στὴ μία, πότε πέρα ἀπ' τὶς δύο. Δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸν συμμάζωω ἀπ' τὶς παρέες του. Μεταχειρίστηκα ὅλα τὰ μέσα χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Κι' ἡ ἄλλη:

—'Α, ἐγὼ βρῆκα ἓνα μέσον ἀπλὸ καὶ ἀποτελεσματικό. Μόλις ὁ Γιάννης μου ἀργήσῃ τὸ βράδυ κι' ἀκούω τὰ πατήματα του φωνάζω ἀπὸ μέσα: Κώστα, ἐσὺ εἶσαι;

Καὶ μὴ μὴ ἀλεπού, πού

φτιάχνει παραπέρα τὰ μαλλιά της:

—'Υπάρχει καὶ Κώστας, στ' ἀλήθεια; οὕτως περιέργη.

—'Οχι, δά!

—Κακῶς! Γιὰ νὰν ὁ ἀντρας τακτικός, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Τότε βλέπεις τὸν κύριο κι' ἔρχεται ἀπὸ τὶς ὀκτώ στὸ σπίτι. Καμιά φορά μάλιστα καὶ πολὺ νωρίτερα! 'Εγὼ

ἔτσι ἔχω τακτοποιήσει τὸ δικό μου καὶ δὲν ἔχω παράπονο!...

—Λέτε ὅτι εἶνε ὁ μόνος τρόπος;

—'Ο μόνος, σὰς τὸ ὁμολογῶ. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ!

Νὰ ὑπάρχῃ; 'Οχι, κυρίες μου. 'Αλλὰ νὰ ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει, αὐτὸ καὶ πᾶει κι' ἔρχεται.

Ἐπαρχιακόν:

Στὶς κοινοτικὲς ἐκλογὲς πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ ὡς υποψήφιος καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Παπαστέλλας. 'Εκφωνεῖ τὸν πρῶτον του προεκλογικὸ λόγον καὶ ἡ τοπικὴ ἐφημερίς πρὸς θέλει νὰ τὸν περιποιηθῇ ἀρχίζον τὴ σχετικὴ περιγραφή ὡς ἐξῆς:

«'Αἷσις τοῦ ὀνόματός του ὁ κ. Παπαστέλλας!»

Ἀλλὰ στὸ τυπογραφεῖο τὸ «Παπαστέλλας» γίνεται «Παπαδτέλλας» καὶ ὁ διορθωτὴς τὸ διορθώνει προσεκτικὰ. 'Αλλὰ δημιουργεῖται ἄλλο λάθος. Καὶ τὸ φύλλο κυκλοφορεῖ τελικῶς μὲ τὴν ἐξῆς ἀρχὴ τῆς ὑμνητικῆς περιγραφῆς ὡς «διωδωδτέλλας» κατὰ τὶς διαφορὰς μεταπτώσεις του:

«'Αἷσις τοῦ ὀνόματός του ὁ κύριος Παπαδτέλλας!»

Σὲ κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεως μὴ κυρία σταματᾷ ἓνα ζεύγος κι' ἀρχίζει νὰ δέρνῃ τὸν κύριο, στριγγιζόντας:

—Νά, παλᾶνθρωπε! Νά, ἀπατεῶνα! Νά, ψεύτη, ὑποκριτὴ. 'Ιούδα, ἐπίορκε, ἡλίθιε, κτήνη, ἀδιάντροπε!

Ἡ κυρία πού συνώδευε τὸν κύριο — λαθρεμπόριο, προφανῶς — γίνεται ἀφαντὴ κι' ὁ κύριος ἐξακολουθεῖ νὰ τρώῃ ζύλο τῆς χρονιάς του, μὲς στὸ

δρόμο φιθυρίζοντας ρυθμικὰ τὶς φράσεις:

—Σύνελθε, Μαρία! Σύνελθε, Μαρία!

Κύκλος περιέργων σχηματίζεται ἀμέσως καὶ κάποιος πρὸς λυπηθῆκε τὸν ἄνθρωπον ἐπενέβη νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τῆς μαινόμενης γυναίκας του:

—Σταβήτε, κυρία μου! Τὶ τὸν χτυπᾷτε ἐστὶ τὸν ἄνθρωπον; Τὶ σὰς ἔκανε;

Καὶ ἡ κυρία ἔτοιμη νὰ χυμῆξῃ ἐπάνω στὸν ἀγνωστό:

—Γιὰ κάνε πέσα, σὲ παρακαλῶ, γιατί σου βγάξω τὰ μάτια σου κι' ἐσένα, βλάκα! 'Ανθρώπος εἶνε: 'Αντρας μου εἶνε κι' ἔχουμε... οἰκογενειακὴ συζήτησι!

Ὁ κύκλος τῶν περιέργων, ἀρχισε νὰ διαλύεται. Καὶ κάποιος ἠλικιωμένος θεατὴς τοῦ συζυγικοῦ ἐξολοφθώματος εἶπε φεύγοντας:

«Ἡ δὲ γυνὴ νὰ... φοβᾷται τὸν ἄνδρα!»

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) 'Αγρίμι. — Πάσσαλος (Βυζαντ.). — Σύμφωνον τοῦ ἀλφάβητου.

2) Τὸ διελθὸν αὐτὸ καταστρέφεται εὐκόλως. — 21.

3) Πρωτεύουσα τῆς Χαλκιδικῆς. — Μεγαλόπολις τῶν 'Ην. Πολιτειῶν.

4) Μέρους τοῦ ποδίου. — Δέρμα ζώου.

5) Πολύτιμη τὸν χειμῶνα. — Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Νεκρῶν διαλογῶν».

6) Γυναικεῖο ὄνομα. — Σύμφωνον. — Ὄνομα προσφιλὲς στοὺς Ἀμερικανούς.

7) Ράτσα. — Πολιτικὸ κόμμα. — Στήριγμα τῆς οἰκογενείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΕΠΙΝΕΙΟΝ — ΚΑΜΑΡΩΤΑ. 2) ΠΙΚΑ — ΑΡ — ΝΑΝΑ. 3) ΕΛΑΤΑ — ΚΡΗΝΗ — ΑΞΙΝΗ. 4) ΤΟΝ — ΛΟΥΘΡΟΣ — ΩΝ. 5) ΕΣΑ — ΑΣΤΟΣ — ΣΑΛΑΤΑ. 6) ΙΡΙΣ — ΙΣΙΟΣ — ΝΑΙ. 7) ΟΝ — ΟΣΟΣ — ΑΚΑΚΙΑ. 8) ΣΕ — ΧΑΝ — ΑΒ. 9) ΜΠΑΡ — ΗΣΥΧΙΑ. 10) ΓΕ — ΟΣΟ — ΑΒ. 11) ΡΑ — ΥΦΟΣ — ΠΟΡΕΙΑ. 12) ΤΟΣΑ — ΑΠΟΝΑ — ΖΗΝ. 13) ΝΑΣ — ΖΗΛΟΣ — ΚΟΡΩΝΗ. 14) ΙΚΑ — ΔΡΟΛΟΓΙΑ — ΙΠ. 15) ΚΟΝΤΑ — ΑΣΚΙΑ — ΣΙΝΑΙ. 16) ΟΝΤΑ — ΤΙ — ΙΣΙΣ. 17) ΣΙΑΜΑΙΑΙ — ΚΑΤΣΩΝΗ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 324

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Πάχος. — Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου. — Αἰδιάστατα.

2) Ἀνθρώπος (γαλλ.). — 'Εχει φιλανθρωπικὸ σκοπὸ.

3) Ποταμὸς τῆς 'Ηπείρου. — Γιορτάζει τὸ Πάσχα (θελ.).

4) Ὁ σημερινὸς Πάπας. — Γυῖς τοῦ 'Ισαάκ.

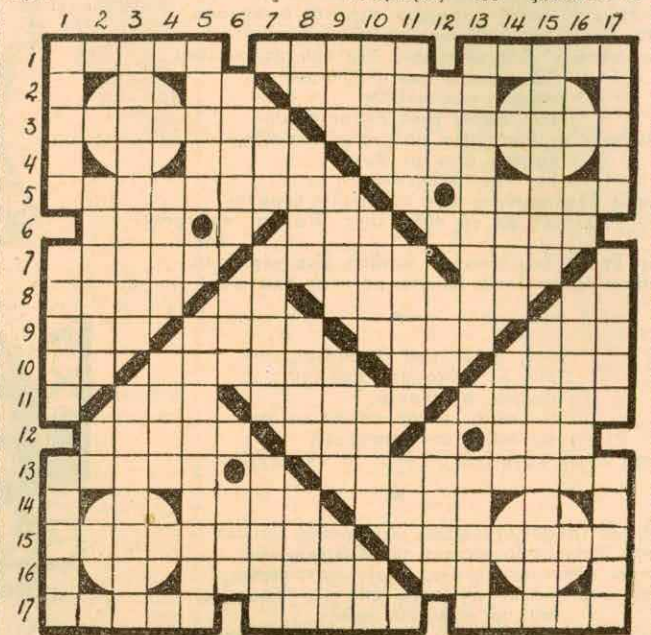
5) Ἱστορικὸς γιὰ μᾶς ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας. — Ἀνδρικό ὄνομα.

6) Νότα. — Μέρους παπουτσιῶν. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ. β'. πρ.). — 'Ηρώς τοῦ 'Ιφεν.

9) Τὸ λέμε συμπερινοῦντας. — Φρούτα πρὸς τρώγοντα ξερά καὶ φρέσκα. — Μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ πιστὰ. — Δικό σου.

10) Περιοχὴ τῆς Λακωνίας. — Ἔργο τοῦ Ζολᾶ. — Μυρωδιά. — Νότα.

11) Ξεκούρασμα (μεταφ.). — Ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.

6) Ἀριθμητικό. — ... Μπάρρυ: γνωστὸ στάρ. — Γάλλος εὐγενής.

7) Διαβόαινο. — Ἐπώνυμον 'Ελληνίδος στάρ. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' πρ. πληθ.).

8) Ποιὸς χαρτοπαίκτης δὲν θὰ τὸ ἐπιθυμῶσε! — Ἀρθρο. — Κατήγορος τοῦ Σωκράτους. — 170.

9) Νότα ἀνεστραμμένη. — Ἐταιρεία τῆς ἀρχαιότητος. — Ἀνοσιούρηγμα. — Πρόθεσις (μπροστὰ σὲ φωνήεν).

10) Καθετὶ πού ἔχει ζωή. — Τίτλος εὐγενείας (πληθ.). — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Δηλώνει παραλειπόμενον ὄνομα.

11) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ.). — Κατοικία. — Τέτοια εἶνε ἡ Κυριακή.

12) Περιφθιμὴ μάγισσα. — Πόλις τοῦ νομοῦ Ἀδωνίων πού ἦταν ἄλλοτε ἡ ἐδρα τοῦ Ἀρμενίου Πατριάρχου. — Μέτρο θάρους (ἀνεστραμμένο).

13) Μοχθηρὸς (καθ.). — Ἡ κάτοικος μιάς 'Ηπείρου.

14) Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Καρφί.

15) Ἐπωνυμία τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου Δ'. — Ἀκριβαίνω.

16) Περιφθιμὸς ποιητής. —

17) Ἐπαινος. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — Σκαπτικό εργαλεῖο.

ΘΕΜ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 323ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΕΠΕΤΕΙΟΣ — ΓΡΑΝΙΚΟΣ. 2) ΠΙΛΟΣ — ΝΕΜΕΑ — ΑΚΟΝΙ. 3) ΙΚΑΝΑΙ — ΤΣΑΝΤΑ. 4) ΝΑΤ — ΤΑΜ. 5) ΙΟΧΡΟΥΣ. 6) ΙΑ — ΛΑΣΣΑ — ΣΦΑΖΩ — ΤΙ. 7) ΟΡΚΟΣ — ΟΝ — ΟΟ — ΗΡΑΙΑ. 8) ΡΥΤΙΣ — ΣΑΛΟΣ. 9) ΗΘΟΣ — ΠΟΛΚ. 10) ΝΗΣΙΑ — ΠΟΣΟΙ. 11) ΑΝΗΡ — ΟΚΝΗΡΟΝ — ΓΑΙΑ. 12) ΜΑ — ΟΣΣΑ — ΡΑΚΙ — ΣΤ. 13) ΑΝΑΣΑ — ΟΑΣΙΣ. 14) ΡΑΣ — ΙΑΧΑΙ — ΙΣΩ. 15) ΑΝΑΒΙΒΑΣΩ. 16) ΝΩΤΑ — ΗΝΙΑ. 17) ΑΘΗΝΑΙ — ΝΗΠΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΕΠΙΝΕΙΟΝ — ΚΑΜΑΡΩΤΑ. 2) ΠΙΚΑ — ΑΡ — ΝΑΝΑ. 3) ΕΛΑΤΑ — ΚΡΗΝΗ — ΑΞΙΝΗ. 4) ΤΟΝ — ΛΟΥΘΡΟΣ — ΩΝ. 5) ΕΣΑ — ΑΣΤΟΣ — ΣΑΛΑΤΑ. 6) ΙΡΙΣ — ΙΣΙΟΣ — ΝΑΙ. 7) ΟΝ — ΟΣΟΣ — ΑΚΑΚΙΑ. 8) ΣΕ — ΧΑΝ — ΑΒ. 9) ΜΠΑΡ — ΗΣΥΧΙΑ. 10) ΓΕ — ΟΣΟ — ΑΒ. 11) ΡΑ — ΥΦΟΣ — ΠΟΡΕΙΑ. 12) ΤΟΣΑ — ΑΠΟΝΑ — ΖΗΝ. 13) ΝΑΣ — ΖΗΛΟΣ — ΚΟΡΩΝΗ. 14) ΙΚΑ — ΔΡΟΛΟΓΙΑ — ΙΠ. 15) ΚΟΝΤΑ — ΑΣΚΙΑ — ΣΙΝΑΙ. 16) ΟΝΤΑ — ΤΙ — ΙΣΙΣ. 17) ΣΙΑΜΑΙΑΙ — ΚΑΤΣΩΝΗ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἡ ὥραία Ἀθηναία πού ἔγινε Σουλτάν

Ἡ γαυρομύσσης ξεφώνιζον γεμάτες μῆσος:

—Κι' αὐτὴ ἡ χαμένη, ἡ χωριάτισσα ἤθελε νὰ μᾶς δγάλη ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ Σουλτάνου! Φατμέ, θὰ τὸ ἀνεχθῇς ἐσὺ αὐτό, ἐσὺ ἡ πρώτη καὶ καλύτερη ἀνάμεσά μας;

Ἡ Φατμέ βράζει ἀπὸ ὀργῇ. Νὰ τὸ ἀνεχθῇ;

—'Οχι, ποτέ, ποτέ!...

—Τί πρόκειται νὰ κάνης, Φατμέ;

Ἡ ὥραία γαυρὸν θυβίζειται σὲ σκέψεις.

—Ὅλες οἱ ἄλλες κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Τέλος, ἡ Φατμέ σηκώνει ἀγὰ τὸ κεφάλι της. Τὸ πρόσωπό της λάμπει τώρα ἀπὸ κάποια κρυφὴ χαρά.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, λέει σιγὰ στὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιῶν. Ὅλα θὰ πάνε καλά. Μέσα σὲ μὴν ἑβδομάδα ἡ Γιοχαὶ δὲν θὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ θλάψῃ κανένα. Τὸ ὀρκίζομαι αὐτὸ στὰ γένηα τοῦ Προφῆτη!...

Οἱ γαυρομύσσης διψοῦν νὰ μάθουν περισσότερα. Μὰ ἡ Φατμέ δὲν τοὺς δίνει ἄλλη ἐλπίδα.

Ὁ Σουλτάνος ἐσφίξε τὴν ὥραία Ἀθηναία κόρη στὸ στήθος του καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα...

Στὸ μεταξύ, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἡ ἀγάπη τοῦ Σουλτάνου γιὰ τὴ Γιοχαὶ ὅλο καὶ μεγάλωνε. Μόλις τελείωνε ἀπ' τὶς σκοτούρες καὶ τὶς φροντίδες του γιὰ τὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία του ὁ Ἀχμέτ ἔτρεχε κοντὰ τὴ λατρεμένη του Γιοχαὶ. Τὰ χάρδια τῆς ὥραίας Ἀθηναίας κόρης τὸν ξεκούραζαν, τὸν μαγεύανε.

Μία μέρα τὴν ρώτησε:

—Γλυκεῖά μου Γιοχαὶ, γιατί δὲν μοῦ ζητᾷς ποτὲ τίποτα; Εἶσαι ἡ βασίλισσα τῆς καρδιάς μου κι' ὅμως διαφέρεσαι τόσο ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ χαρεμιῶν μου!... Δὲν θέλεις δῶσα, Γιοχαὶ; Δὲν θέλεις κι' ἄλλα πολυτελῆ φορέματα, δαυρὰ, τιμας πετραδιὰ καὶ μυρωδικὰ φερμένα ἀπ' τὶς μακρινές 'Ινδίες; Ζήτησέ μου ὅτι ποθεῖς ἡ καρδιά σου, ἀγάπη μου.

—Πολυχρομένη Σουλτάνε κι' ἀφέντη μου, ἀπάντησε ἡ Γιοχαὶ, δὲν θέλω τίποτα. Ἀρκετὰ μοῦ χάρισε ὡς τώρα. Ἄν σου περαιοῦναι χρῆματα μοῖρασέ τα στοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ σ' εὐλογοῦν καὶ νὰ σὲ δοξάζουν!

Τὰ λόγια τῆς Γιοχαὶ συγκίνησαν βαθειὰ τὸ Σουλτάνο. Ἐσφίξε τὴν ὥραία Ἀθηναία κόρη πάνω στὸ στήθος του, τὴ φίλησε στὸ στόμα καὶ τῆς εἶπε:

—Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου, Γιοχαὶ μου. Θὰ διαπάρῃ νὰ μοιᾶσουν ἓνα μεγάλο ποσὸ στὴ φτωχολογία τῆς Πόλης.

—Εὐχαριστῶ, ἀφέντη μου!

—Τί ἄλλο ἐπιθυμεῖς ἡ ψυχὴ σου, Γιοχαὶ;

—Ναί, ἐγὼ ἀκόμα καὶ νὰ σοῦ ζητήσω.

—Μίλα ἐλεύθερα, ἀγάπη μου.

—Ὅπως θὰ ξέρης, ἀφέντη μου, ἄρπαξάν κι' ἑσέραν ἐδῶ γιὰ τὸ χαρέμι σου, τὴν κόρη τοῦ Σεῖχουλισλάμη.

—Γιὰ τὴν ὥραία Μεχορὴ μιλᾷς, Γιοχαὶ;

—Ναί, Σουλτάνε μου. Ἡ ἀμοιβὴ μικροῦλα εἶνε ἀρρωστη ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπέλπιση της. Ἦταν ἀσραβωνισμένη μὲ τὸ μέσο 'Εὐία Δαούτ. κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὴν ἔφεραν ἐδῶ κλαίει καὶ δέρνεται. Θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὸν ἐγαπημένο της. Ἀλλοῦς θὰ πεθάνῃ! Εἶνε βασεῖα ἀρρωστη, ὅπως σοῦ εἶπα, στὸ κρεβάτι, τὴ φλογίζει ὁ πυρετός καὶ φωνάζει σπασσакτικά τὸν ἀσραβωνιστικό της. Δῶσε της τὴν ἐλευθερία της, πολυχρομένη μου Σουλτάνε.

Συγκινημένος ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ὁ Σουλτάν Ἀχμέτ εἶπε στὴ Γιοχαὶ:

—Ἐχεις καρδιά — χρυσάφι, μικροῦλα μου! Μὰ, ὅπως ἀκούσα, ὁ ἀσραβωνιστικὸς τῆς Μεχορὴ τορλάθηκε ἀπ' τὸν καυμὸ του.

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀφέντη μου. Ἀλλὰ ἡ ὥραία Μεχορὴ ἐλπίζει πῶς θὰ τὸν γιάτρωνε μὲ τὰ χάρδια της. φτάνει νὰ ξαναβρεθῇ κοντὰ του.

—Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου, Γιοχαὶ, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Σουλτάνος. Εἶσαι καλὴ ὅσο εἶσαι κι' ὥραία, ἀγαπημένη μου!...

Ἀμέσως κατόπιν, ὁ Σουλτάν Ἀχμέτ κάλεσε τὸν ἀρχιευνοῦχο Κασαλή καὶ τὸν διάταξε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερη τὴ Μεχορὴ.

—Θὰ τὴ συνοδεύω ὡς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, τοῦ εἶπε καὶ θὰ τῆς κάνῃ πλούσια δῶρα!

Γύρισε ὕστερα, ἐσφίξε τὴ Γιοχαὶ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ γέμισε φιλία.

Στὸ μεταξύ ἡ ἐκδικητικὴ Κισκασία Φατμέ, ἡ πρῶτη ἐννοουμένη, δὲν ἔμενε ἀργή. Ἐχοντας τὴ βοήθεια τῆς Λεῖλᾶ καὶ τῆς 'Εμίνε κατέστρωνε ἓνα σατανικὸ σχέδιο: Ἡ Γιοχαὶ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ!...

Ἡ Φατμέ ἤξερε ποῖος ἦταν ὁ πιὸ εὐκόλος κι' ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτό: Τὸ δηλητήριο!...

Ἀνάμεσα στὶς γερόντισσες πού πωλοῦσαν διάφορα φτισαῖδια καὶ φίλτρα στὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιῶν ἦταν καὶ μὴν σατανικὴ τσιγγάνα, ἡ 'Ιουμα. Αὐτὴ προμήθευε στὶς γαυρομύσσης καὶ διάφορα δηλητήρια ὅταν τῆς τὰ καλοπλήρωναν.

Ἡ Φατμέ τὴν κάλεσε μ' ἓναν εὐπιστό της ἐννοῦχο καὶ τῆς εἶπε:

—'Ακουσε γιὰ τὴν 'Ιουμα... Ἐγὼ νὰ σοῦ ζητήσω κάτι, καὶ πού δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανένας ἄλλος σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τίς δύο...

Ἡ πονηρὴ τσιγγάνα ἄρχισε νὰ μαντεύει. Ὡστόσο ρώτησε:

—Σὰν τί πράγμα ἐπιθυμεῖς ἡ ἀφεντιά σου, ὥραία μου γαυρὸν;

—Θέλω ἓνα δηλητήριο... —Φαρμάκι!

—Ναί, μὴ φωνάζης. Μίλα σιγὰ. Ἐνα δηλητήριο πού νὰ κάνῃ θαύματα.

—Νὰ σκοτώνῃ γρήγορα, δηλαδή.

—'Οχι, μὴ διάλεξαι. Κράτα τὴ γλώσσα σου καὶ περίμενε νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Θέλω ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δηλητήρια πού δὲν σκοτώνουν ἀμέσως, πού δουρίζουν ἐκεῖνον πού θὰ τὸ πάρῃ σὲ ὕπνo, ἔναν ὕπνo βαθύ, πού μοιάζει μὲ θάνατο. Ἐπιθυμῶ νὰ γελαστοῦν ὅλοι στὸ σεράϊ καὶ νὰ πιστέψουν πῶς ἐκεῖνος πού θὰ ποτίσω μὲ τὸ φαρμάκι σου εἶνε νεκρός... Τὰ ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά. Τί λές; Ἐχεις ἓνα τέτοιο ὑγρό;

—Θὰ σχίσω τὴ γῆ γιὰ νὰ σοῦ τὸ δώω! ἀπάντησε ἡ πονηρὴ τσιγγάνα.

—Καὶ γὰρ θὰ στὸ πηρώσω μ' ὀλόκληρη περιουσία! Πότε θὰ μοῦ τὸ φέρῃς; Τὸ θέλω γρήγορα, πολὺ γρήγορα...

—Θὰ στὸ φέρω αὐριο τὸ βράδυ, κυρά μου, μένει ἥσυχη! τῆς ἀπεκρίθηκε ἡ τσιγγάνα.

—Ἐστὶν μπράβο 'Ιουμα! Πάρε αὐτὸ τὸ πουγγὶ καὶ πῆγαινε. Κι' αὐριο... ὅπως εἶπαμε.

Ἡ τσιγγάνα ἔχωσε στὸν κόρφο της τὸ δελοῦδινο πουγγὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσὰ νομίσματα κι' ἔφυγε.

Χαρούμενη ἡ Φατμέ γαυρὸν γύρισε στὴν κάμαρά της. Τὸ σχέδιό της ἦταν καταχθόνιο, σατανικόν. Δὲν τολμοῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴ Γιοχαὶ. Θὰ τὴν κοιμίει μὲ τὸ φίλτρο τῆς 'Ιουμας ἐπὶ τοῦ νύκτος καὶ τὴν νομίσαν ὅλοι νεκρή. Καὶ τότε, ἂν δὲν διέτρεχε κίνδυνος ἡ ἴδια γιὰ τὴν πρόβλ. της, θὰ τὴν πετοῦσε στὴ θάλασσα μὲς σ' ἓνα τσουβάλι.

Ἄν, ἀντιθέτως, τὴν ἀνακόλυπταν καὶ κινδύνευε ἡ ζωὴ της θὰ εὐπνοῦσε τὴ Γιοχαὶ καὶ θὰ περαιοῦσε καλύτερη περιστάσι γιὰ νὰ τὴν στείλῃ στὸν Ἄλλο Κόσμο, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν παρουσία της.

Ἀσφαλῶς, ἡ 'Ιουμα ἡ τσιγγάνα θὰ τῆς προμήθευε καὶ τὸ ἀντίδοτο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Μόλις ἔδωκε ἀπ' τὴ μέση τὴ Γιοχαὶ, ἡ Φατμέ θὰ ἐξανάπαυε τὴν πρώτη της θέσι στὴν καρδιά τοῦ Σουλτάνου, θὰ ἐξαγγυρίζε στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμά της, θὰ γινόταν πανίσχυρη. Πρῶτα θὰ ντυτοῦσε ἀλύπτητα τὴ Γιοχαὶ κι' ὕστερα τὸ σκεῖνο, τὸν παμπόνηρο κισλάραγα, τὸν Κασαλή, πού δὲν ἦταν κι' αὐτὸς ἀνεύθυνος γιὰ ὅσα συνέβησαν.

Ἡ Φατμέ κάλεσε σὲ λίγο αὐτὴν κάμαρά της τὴ Λεῖλᾶ καὶ τὴν 'Εμίνε καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶδα τὴ γιὰ τὴν 'Ιουμα, τὴν τσιγγάνα. Θὰ μοῦ φέρῃ αὐριο ἓνα φίλτρο βαμματούργου. Ἐστὶν ἡ Γιοχαὶ θὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνo τοῦ θανάτου.

Οἱ δύο νεαρές γαυροὺς χτύπησαν χαρούμενες τὰ χέρια τους γιὰ τὸ σχέδιό της Φατμέ.

—Μπράβο, Φατμέ! Εἶσαι σοφὴ σὰν Οὐλεμάς κι' ἔξυπνη σὰν τὸν Μεγάλον Βεζύρη μας!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ: Ἡ Γιοχαὶ κινδυνεύει.

—Μπορούμε νάχουμε Δημαρχίνα πού νά πουντράρεται στη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου;

Νοικοκυριό καί Δήμος

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τού Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΤΟ θέμα είνε πολύ παλιό, αλλά γιά την 'Ελλάδα παίρνει μόλις σήμερα τη φρεσκάδα της τοπικής επικαιρότητας. Χώρα ευρωπαϊκή — ούδέποτε ή 'Ελλάδα θεωρήθηκε «Βαλκάνια» στην κλίμακα του διεθνούς πολιτισμού — καθυστέρησε ανεξήγητα στην αναγνώριση της Γυναίκας ως ίσου κοινωνικού παράγοντος καί στην απόφαση της εισόδου της στο δημόσιο βίο του τόπου. 'Επί τέλους, δεκαπέντε δόκληρα χρόνια ύστερ' απ' την Τουρκία (!) ή 'Ελλάς έδωσε στη Γυναίκα τη... μισή θέση πού της άνηκε στην επίσημη ζωή του Κράτους. Της αναγνώρισε δηλαδή το δικαίωμα νά ψηφίζει καί νά ψηφίζεται, πρὸς τὸ παρὸν μόνο στις δημοτικές ἐκλογές, αλλά χωρίς νά μποροῦ νά καταλάβη καί τή θέση τοῦ Δημάρχου.

Ο «νομοθέτης» — πολυπρόσωπος είνε πάντα ὁ «νομοθέτης» — έμειωσε τή Γυναίκα ἐντελώς ἀκαταλόγηστα στην προκειμένη περίπτωση. Γιατί καταντά κοινοτοπία νά ἐπαναλάβη κανείς μ' ἐκπληξή ὅτι στην ἐποχή πού μιά γυναίκα θαυμάζεται ὡς ὑφυπουργός τῶν Στρατιωτικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικής, στην 'Ελλάδα θεωρεῖται πρόωρον νά γίνῃ Δήμαρχος Ἀργυροπούλου!

Ἐν τούτοις οἱ γνώμες ἐδῶ διχάζονται. Ὑπάρχουν οἱ ὀπισθοδρομικοὶ ἀντιφεμινισταὶ μέ τήν αναχρονιστική τους σάτιρα, τή γεμάτη τετριμένα χιουμοριστικά ἐπιχειρήματα:

—Μπορούμε νάχουμε Δημαρχίνα πού νά βγάξῃ τὸ ρούζ, νά μακιγιάρει καί νά πουντράρεται στή συνεδρίαση τοῦ Δημοτικού Συμβουλίου; Καί πού θά τῆς κάνουν κόρτε οἱ τμηματάρχαι; Καί πού μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ... τὸ γραμματεῖα τῆς... Καί τί θά γίνῃ, σὰς παρακαλῶ, ἂν προκύπτει ν' ἀποχτήσῃ διάδοχον ἢ κ. Δημαρχίνα; Ὁ ἀσταμάτητος ἐπὶ πέντε μῆνες ἡ ἐκτέλεσις τοῦ δημοτικού προγράμματος;

Καί τὰ λοιπὰ καί τὰ λοιπὰ. Τὰ γνωστά καί χιλιοεπιφώνεμα.

Νομίζω πὸς εἶνε πολὺ «φτηνά» καί πολὺ σαθρά τὰ σατιρικά ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς Γυναίκας. Τί θά πῇ Δημαρχίνα μακιγιαρισμένη; Γιατί δὲν μᾶς κάνει ἐντύπωση πού ξυρίζεται καί καλλυπίζεται ὁ Δήμαρχος ἢ πού φοράει π. χ. μονόκλ; Καί γιατί θά εἶνε παράδοξο νά ἐρωτευθῇ ἡ Δημαρχίνα τὸ γραμματεῖα τῆς; Μήπως ὁ Δήμαρχος... δὲν ἐρωτεύεται τὴ γραμματεῖα του;

Μένει τὸ τελευταῖο: Τί γίνεται στην περίπτωση πού μιά γυναίκα ἡ ὁποία ἀσκέι τὸν δημαρχιακὸν λειτουργημα, πρόκειται νά γίνῃ υπέρτα; Πρῶτον αὐτὸ θά συμβῇ σπανίως. Γιατί μᾶλλον ὡριμες γυναίκες θ' ἀναδειχθοῦν σὲ τόσο ὑψηλὰ ἀξιώματα. Καί δεύτερον — ἂν συμβῇ — θ' ἀντικατασταθῇ γιὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνες ἡ Δημαρχίνα ὅπως ἀκριβῶς ἀντικαθίσταται καί ὁ ἀσυνεπὸς Δήμαρχος ἂν ἀρρωστήσῃ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Συνηθισμένη ἀρρώστειζ

—Ἐστειλε τὸν ἄντρα μου στὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὸ γόνατό του, λέει ἡ σύζυγος τοῦ προσηλαμένου σ' ἕναν γνωστό της.

—Γιατί; Μήπως εἶχε ὕψος στὰ γόνατα;

—Ὁχι... Εἶχε τὴ γραμματεῖα του.

Μιά χοντρού κυρία ἀνεβαίνει στὴ ζυγαρία γιὰ νὰ ζυγισθῇ. Ἀλλὰ ἡ ζυγαρία εἶνε χαλασμένη καί ὁ δείκτης σταματᾷ στις 35 ὀκάδες μόνο.

Ἐνας κύριος πού ἔτυχε ἐκεῖ κοντὰ ἔρριξε μιά ματιά ἀπὸ περικορμία.

καί μόλις εἶδε τίς 35 ὀκάδες ἔφριξε: —Ὁε μου! εἶπε. Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε κοψία!

Ἐκεῖνος: Ἀγάπη μου, πρέπει νὰ φύγω! Ἀκούω θόρυβο στὴν πόρτα! Θά εἶνε ὁ πατέρας σου, πού γυρίζει ἀπ' τὴν ταξίδια. Γρήγορα δειξε μου τὴν πίσω πόρτα!

Ἐκεῖνη: Μὴν κάνῃς ἐταί, χονσε μου, μὴν ἀνησυγῇς. Στὴν κατάστασι πού εἶνε ὁ πατέρας μου θά κάνῃ μιά ὥρα ὥσπου νά βρῇ τὴν κλειδαρότρουπα!

Μιά κυρία πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἔπρεπε νὰ περάσῃ, ὅπως συνήθως, ἀπὸ τὸν ἐλεγκτὸν τοῦ Τελωνείου.

—Κυρία μου, ἔχετε τίποτε νὰ δηλώσετε; τὴ ρώτησε ὁ τελωνῆς καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ ἀνοίξῃ τίς βαλίτσες της.

—Ὁχι, κύριε, ἀπολύτως τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

—Τότε, κυρία μου, πρέπει νὰ συμπεράνω πὸς ἡ γούνιν σου πού κρέμεται κάτω ἀπὸ τὸ παλτό σας εἶνε δική σας! λέει ὁ τελωνῆς.

—Ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ παρακαλῶ, τὸ βιβλίο «Ὁ Ἄντρας, ὁ Ἄρχαν τοῦ σπιτιοῦ»;

—Στὸ τμήμα τῶν... παραμυθιῶν, κύριε!...

—Εἶσαι ἀρραβωνιασμένος ἀκόμη μ' ἐκείνη τὴ μέγαιρα;

—Ὁχι!

—Μπορῶ, φίλε μου! Καί πὸς τὰ κατάφερες;

—Τὴν... παντρεύτηκα!...

Ὁ μικρὸς Γιωργάκης κυττοῦσε τὴ μαμά του τὴν ὥρα πού ἔβαζε τὴ γούνα της γιὰ νὰ βγῇ ἐξω.

—Πόσο θά ὑπέφερε αὐτὸ τὸ ζῶο μαμά, τῆς λέει, γιὰ νὰ μωρῆσῃς ἐσὺ τώρα νὰ τυλιχτῇ τόσο ζεστά!

—Σοῦτ, παιδί μου, τοῦ λέει ἡ μαμά του, δὲν πρέπει νὰ μιλάς ἐτσι γιὰ τὸν πατέρα σου!...

Ἀπὸ ἕνα λεύκωμα:

«Ὅταν εἶνε κανεὶς νέος, θεωρεῖ πόσῳ τὸ γάμο. Ὅταν γεράσῃ, εἶνε πιά ἀργά. Στὸ μεταξὺ... σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ παντρευτῇ».

—Πὸς ἀφήνει τὴ γυναίκα σου νὰ κάνῃ τόσο χρέη;

—Προτιμῶ νὰ τσακώνωμαι με τοὺς δανειστάς της παρὰ με τὴν ἰδια.

—Ὅτε τοὺς βλέπουν κάν! Ἰσότης, λοιπόν, κι' ἐδῶ!...

—Εἶδες τί δημοφιλὴς πού εἶμαι, Ἀργυροῦλα μου; Ὅλο στὰ χέριχ με σηκώνουν οἱ ψηφοφόροι μου!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ροζίτα πίνει το φίλτρο σ' ένα ποτήρι νερό και πέφτει αναίσθητη, νεκρή! Ο Πάπας τρέχει και ζητάει τη βοήθεια της μάγισσας. Η γριά Ροζα του αποκάλυπτε ότι η Ροζίτα είχε κόρη του. Έξαλλος γυρίζει στην επαύλη όπου πέφτει στα χέρια του Ραγκαστέν. Δέσμιος πλέον ο Πάπας προσπαθεί να εξασκήσει τους αντιπάλους του.

17^{ον} — «Άγιε Πάτερ, είπε, μου είσατε δυο φορές σεβαστός από τη στιγμή που έμαθα πως η Ροζίτα είχε κόρη σας...»

Λέγοντας αυτά, σηκώθηκε από τη θέση του κι έτρεξε να λύση τα δεσμά του Βοργία.

Ο Ραγκαστέν δεν έφερε αντίρρηση. «Οσο για το Μακιαβέλι, περίμενε υπομονητικά το τέλος αυτής της περιέργης ιστορίας.

— Παιδί μου, απάντησε ο Πάπας, μιλώντας στο ζωγάφο, ήξερα την αγάπη σου για την κόρη μου και θέλω να πιστέψης ότι μάτωσε η καρδιά μου για το σκληρό μέτρο που ήμουν αναγκασμένος να πάρω.

Δεν είχε αλήθεια πως θα μου ξαναδώσετε τη Ροζίτα; ρώτησε ο Ραφαήλ με φωνή που παλλόταν από την συγκίνηση. Δεν μπορεί να μην επιθυμώ την ευτυχία τη δική της και τη δική μου...

— Να σας ξαναδώσω τη Ροζίτα! απάντησε ο Πάπας, που είχε δώσει στο πρόσωπό του μια τραγική έκφραση. Άλλοιμονο, παιδί μου...

Δυναμώσε κατόπιν τον τόνο της φωνής του και πρόσθεσε:

— Πλησιάζετε, κύριοι... Έχετε το δικαίωμα να μάθετε την αλήθεια... Ο λόγος σας ότι δεν θα φανερώσετε τίποτε σε κανένα μου αρκεί. Έλατε κοντά και σεις, κύριοι ιππότες...

Μπορείτε να μιλήσετε, άγιε Πάτερ, απάντησε ο Ραγκαστέν, Σας ακούω κι' από δω που βρίσκομαι...

Ο Πάπας είχε σκηκωθεί όρθιος. Καί, με μια γρήγορη ματιά, εξέτασε την κατάσταση. Το κυριότερο ήταν να μπορέσει να πλησιάσει στην πόρτα. Άλλ' ο Ραγκαστέν στεκόταν στη μέση του δωματίου με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

Ο Βοργίας κατάλαβε, λοιπόν, ότι από το μέρος αυτό δεν μπορούσε να ελπίσει τίποτα. Δεν απογοητεύθηκε όμως. Έπρεπε πρώτα-πρώτα, ν' αφοπλίσει τους αντιπάλους του με τα λόγια του. Θάβλεπε κατόπιν τι έπρεπε να κάνει.

— Άγιε πάτερ, παρακάλεσε ο Ραφαήλ, μιλήστε μας για τη Ροζίτα...

Λέγοντας Ροζίτα! είπε ο Πάπας με

συγκίνηση, που, αυτή τη στιγμή, ήταν τόσο ειλικρινής. Ήταν, βέβαια, το δνομα που της είχε δώσει εκείνη που την περιμάζεψε στο σπίτι της και τη μεγαλώσε... Ένωσά τη μάγισσα, όπως την ξέρουν όλοι στη Ρώμη... Πόσες φορές βέλησα να πάω στην κόρη μου από τα χέρια της, για να της δώσω μια ζωή διαφορετική... Άλλα λυπόμουν αυτή τη γυναίκα που είχε σταθεί τόσο καλή κοντά της...

Ο Πάπας αναστενάζει.
— Ραφαήλ, παιδί μου, είπε, ξέρεις πόσον πολύ σ' αγαπούσε... Άλλα πρέπει να σάς αφηγηθώ τα πράγματα από την αρχή... Κύριοι, είμαι ένας αμαστωλός... Ο δαίμων της σάρκας τάραιε άλλοτε τα λογικά μου... Πόσα δάκρυα έχυσα από τότε για να εξελισθώ! Σας υποσχέθηκα, κύριοι, να σας τα πω όλα... Ακούστε, λοιπόν. Όταν η κόρη μου Άλμα έγινε μητέρα, κάποιος έτρεξε να ειδοποιήσει τον άντρα της για το σφάλμα της. Η δυστυχισμένη Ουκράτα αναγκάστηκε τότε να εγκαταλείψει το παιδί που είχε φέρει στον κόσμο.

— Αν ξέρατε πόσον υπέρερα τότε... Κι' η ανάμνησις μόνον αυτών των στιγμών μου προσεγγίζει αγωνία. Άγρυπνύσα από μακριά, ώσπου, πάντα σ' αυτό το παιδάκι, που η κόρη μάγισσα είχε πάρει κοντά της...

— Άλλοιμονο! Κάποιος άλλος επίσης ενδιαφερόταν γι' αυτό το παιδί και σχεδίαζε μια τρομακτική εκδίκηση: ο κόμης Άλμα! Όλο το μέρος του εναγνίστην μου είχε συγκεντρωθεί πάνω σ' αυτό το δυστυχισμένο παιδί... Η κόρη μου μεγαλώσε και, μια μέρα, έμαθα με συγκίνηση και χαρά ότι ένας νέος την ελάτρευε και πως κι' αυτή του ανταπέδιδε με την ίδια φλόγα την αγάπη του. Αυτό το νέο τον ήξερα, εκτίμουσα το μεγάλο ταλέντο του και τον αγαπούσα σαν παιδί μου...

Ο Ραφαήλ δεν μπορούσε να κρατήσει τη συγκίνησή του κι' άφισε τα δάκρυα να κυλήσουν από τα μάτια του.

— Ο καιρός περνούσε, συνέχισε ο Πάπας. Έλπιζα ότι ο κόμης Άλμα είχε χάσει το μέρος του. Άλλοιμονο! Η ποσυματικό της διεψεύσε τις ελπίδες μου. Ο κόμης ξαναδобрήκε μια μέρα τα ίχνη του παιδιού... Έτρεξα τότε να ειδοποιήσω τη μάγισσα...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Ραφαήλ. Η καλή μάγισσα με παρακάλεσε άμεσως να επιστρέψω το γάμο μου με τη Ροζίτα και να φύγωμα μαζί για τη Φλωρεντία.

— Ναί, απάντησε ο Πάπας, ένθουσιασμένος για την τροπή που έπαιρναν τα

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Το «Ουέστμινστερ Κένελ Κλάμπ» μια από τις πιο σημαντικές λέσχες ζωοφίλων διοργάνωσε τελευταίως στο Μέντινσον Σκουαίρ της Νέας Υόρκης ένα διαγωνισμό για την ανακάλυψη του ωραιότερου σκύλου του κόσμου. Νικητής αναδείχθηκε ο Μπάνγκ, το θαυμάσιο μπουλντόγκ της κ Πένιν Χάρρις, που βλέπετε στη φωτογραφία μας τη στιγμή που δέχεται τα φιλιά της κυρίας του, για την περίσφιξη νίκη του.

πράγματα. Έγώ την είχα συμβουλευθεί να το κάνει... Τη νύχτα, όμως, που έπρόκειτο να γίνει ο γάμος, έμαθα πως ο κόμης είχε βάλει μερικούς εμπιστούς του κοντά στο ναό για ν' απαγάγουν την κόρη μου. Αποφάσισα τότε να τον προλάβω... Δεν μπορούσα, βέβαια, να ειδοποιήσω το Ραφαήλ, γιατί θάπρεπε τότε να του φανερώσω το μυστικό μου. Να γιατί απήγαγα τη Ροζίτα. Η πρόθεσίς μου ήταν να την φέρω εδώ. Κατόπι θα την έστελνα με ασχυρή συνοδεία στη Φλωρεντία και θα ειδοποιούσα και σένα, αγαπητέ μου Ραφαήλ, να τρέξεις εκεί... Ουμάσαι ότι την ημέρα που ήρθες στο Βατικανό, για να ζητήσης τη συνδρομή μου, ο διευθυντής της αστυνομίας μου μαρκήσιος ντε Ροκασάντα σου υποσχέθηκε ότι θαδούσε τη Ροζίτα;... Μάθε, λοιπόν, ότι ο μαρκήσιος ήξερε τα πάντα και σου μίλησε με -ση βεβαιότητα γιατί του είχα εκμυστηρευθεί τα σχέδιά μου και του είχα αναθέσει να τα εκτελέσει... Ο Ροκασάντα απήγαγε τη Ροζίτα και την έφερε εδώ. Αυτός επίσης θα την ωδηγούσε στη Φλωρεντία. Στο σημείο αυτό, κύριοι, χρειάζομαι όλο το θάρρος μου για να μπορέσω να συνεχίσω...

— Με κάνετε να τρέμω, άγιε Πάτερ, είπε διακόπτοντας ο Ραφαήλ.
— Μόλις έμαθα ότι η κόρη μου είχε μεταφερθεί στο Τίβολι, έτρεξα κι' εγώ εδω, συνέχισε ο Πάπας, αναστενάζοντας. Κατάρθωσα όχι χωρίς κόπο να την καθυψώσω, χωρίς, όμως, να της φανερώσω την αλήθεια. Άλλα την έβλεπα ν' αδυνατίζει από μέρα σε μέρα κι' από ώρα σε ώρα... Καί, ξαφνικά, η Ροζίτα πέθανε!

Ο Ραφαήλ έγινε λευκός σαν το πανί. Από το στόμα του έβγαζαν άναρθρες κραυγές. Τα λόγια έδωσαν μέσα στο στόμα του κι' ο δυστυχισμένος δεν κατάφερε να πη τίποτε.

— Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψω τί είχε συμβεί, συνέχισε ο Πάπας. Είχαν δώσει κάποιο δηλητήριο στην κόρη μου, προτού φύγει από τη Ρώμη... Η Ροζίτα, πριν ξεψυχήσει, είπε στους γιάτρούς, που έστεκαν γύρω στο προσκεφάλό της, ότι κάποια γυναίκα της είχε δώσει την προηγούμενη της απαγωγής της ένα ποτήρι νερό, που της φάνηκε λίγο πικρό. Δεν πρόφτασε, όμως, να πη τ' όνομά της... Άλλα δεν χωρεί αμφιβολία ότι αυτή η γυναίκα ήταν όργανο του Άλμα.

— Θέλω να την ιδώ! φώναξε ο Ραφαήλ, που στο μεταξύ, είχε συνέρθει κάπως.

Ο Πάπας σκέφτηκε πως η ευκαιρία ήταν καταλληλή για να ξαναδοη την ελευθερία του.

— Πάμε, παιδί μου, είπε, πιάνοντας τον Ραφαήλ από το μπράτσο.

Κι' έκαμε να διευθυνθεί προς την πόρτα. Άλλ' ο Ραγκαστέν στάθηκε μπροστά του.

— Μια στιγμή, είπε.

— Τι θέλετε, κύριοι; ρώτησε ο Πάπας, με φωνή που προσπαθούσε να κάνει ήρεμη.

— Θέλω να μνη ξαναγυρίσω στις υπογειες φυλακές του πυργού του Άγγέλου, απάντησε ο ιππότης.

— Κι' εγώ δεν θέλω να τις επισκεφθώ, πρόσθεσε ο Μακιαβέλι, που δεν είχε ανοίξει το στόμα του ως τότε.

— Άλλα αμφιβάλλετε ακόμη για την ειλικρινείά μου έπειτα από τις οδυνηρές εξουολογήσεις που σας έκαμα; ρώτησε ο Πάπας.

— Δεν έχει σημασία το αν αμφιβάλλουμε ή όχι, απάντησε ο Ραγκαστέν. Αισθανόμαστε, όμως, την ανάγκη ν' ασφαλισθούμε. Αυτό είναι όλο!

Ο Ραφαήλ παρενέβη.

— Φίλοι μου, είπε, είναι ο πατέρας της Ροζίτας. Σας παρακαλώ να τον αφήσουμε ελεύθερο να φύγει. Είχαμε πληννική για τις προθέσεις του... Άλλα τώρα δεν έχωμε πια τίποτε εναντίον του. Νομίζω, μάλιστα, πως πρέπει να του ζητήσω με ταπεινώς να μάς συγχωρήσει γιατί τομήσαμε να κακομεταχειρισθούμε το σεπτό πρόσωπό του... Σπείδω πρώτος να το κάνω...

Λέγοντας αυτά, γονάτισε μπροστά στον Πάπα και του είπε:

— Άγιε Πάτερ, συγχώρεσε τον αμαρτωλό δούλο σου...

Ο Άλέξανδρος Βοργίας τον εύλόγησε και τον παρακάλεσε να σηκωθεί.

Άλλ' ούτε ο Ραγκαστέν, ούτε ο Μακιαβέλι κινήθηκαν από τη θέση τους.

Ο Πάπας προσποήθηκε πως δεν το πρόσεξε.

— Κύριοι, είπε, απευθυνόμενος και στους τρεις, η αίτησις συγγνώμης που μου έκαμε ο αγαπητός μου Ραφαήλ ήταν περιττή. Δεν έχω τίποτε να σας συγχωρήσω. Έκείνο που καμείτε θα το έκανε κι' οποιοσδήποτε άλλος στη θέση σας. Υπήρχε μια τραγική παρεξήγησις μεταξύ μας. Με θεωρούσατε για άνιερο απαγωγέα, ενώ δεν είχα κάνει τίποτε άλλο από το να προσπαθώ να σώσω τη δυστυχισμένη κόρη μου... Μπορούμε, λοιπόν, να χωρισθούμε σαν φίλοι... Θέλω να πιστέψετε ότι δεν θα κρατήσω καμμία μνησικακία γι' αυτό το θλιβερό επεισόδιο.

Το ύφος του έγινε, ξαφνικά, επίσημο κι' αυστηρό.

— Σας δίνω την παπική εύλογία μου, τέκνα μου, είπε.

Κι' έκαμε να διευθυνθεί και πάλι προς την πόρτα.

Άλλ' ο Ραγκαστέν ώρθώθηκε μπροστά του, όπως και την πρώτη φορά.

— Ο Πάπας λησμόνησε, είπε, άλλ' ο άνθρωπος;

Ο Πάπας έγινε κατακίτρινος.

— Τι έννοείτε; ρώτησε.

— Νομίζω πως τα λόγια μου είνε σαφή, απάντησε ο ιππότης. Είμαστε υποχρεωμένοι να σεβασθούμε και σεβόμεθα το λόγο του αρχηγού της Έκκλησίας, που είναι ο αντιπρόσωπος του Θεού πάνω στη γη. Άλλα δυσπιστούμε πρόαντι του ανθρώπου. Κι' επειδή δεν πείνεται για τίποτε λιγώ-ερό από τη ζωή μας, έχουμε κάθε δικαίωμα να προστατεύσωμα μ' όποια μέσα νομίζομα κατάλληλα τον εαυτό μας.

— Καί ποιά είνε αυτά τα μέσα; ρώτησε ο Πάπας.

— Άγιε Πάτερ, απάντησε ο Ραγκαστέν, θα σας παρακαλέσω να ξαναγυρίσετε στη θέση που είχατε πριν, στο κρεβάτι.

— Μήπως σκοπεύετε να με πιάσετε και να με δέσετε και πάλι;

— Ομολογώ πως αυτή είνε η πρόθεσίς μου, απάντησε άταραχος ο ιππότης.

Ο Ραφαήλ έτρεξε κοντά του.

— Δεν θα το κάνετε αυτό! φώναξε, Σας το απαγορεύω!

Άλλ' ο Μακιαβέλι έπιασε από το μπράτσο το ζωγάφο και τον παρέσυρε παράμερα.

— Δεν πιστεύω ούτε λέξη από όσα μάς είπε ο Βοργίας, του ψιθύρισε. Αν τον αφήσωμα να φύγει, προτού περάσουν πέντε λεπτά, θα είμασθε άλυσοδεμένοι. Και θα δώσωμα την ευκαιρία στους Βοργίους να δημιουργήσουν τρία νέα θύματα... Πρέπει να καταλάβης ότι η μοναδική έλπίς σωτηρίας για μάς είνε η φυγή...

Μόνον όταν βγούμε από τα σύνορα του παπικού κράτους, θα μπορούμα να είμασθε κάπως ασφαλισμένοι...

Ο Ραφαήλ δεν φάνηκε πως είχε πεισθεί στα λόγια του κι' ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθεί και πάλι.

Άλλ' ο Πάπας δεν του έδωε τον καιρό να το κάνει.

— Αγαπητέ μου Ραφαήλ, του φώναξε, νομίζω πως οι φίλοι σου έχουν δίκιο. Θα συμμορφωθώ με την επιθυμία τους. Δεν πρόκειται, άλλωστε, να πάθω κανένα κακό. Κοντεύει να ημερωσών κι' οι άνθρωποι μου δεν θ' αργήσουν να β' βρούν και να μ' απελευθερώσουν, καθώς και το δυστυχισμένο Βονιφάτιο... Γι' αντάλλαγμα, όμως, της πρόθυμης υποταγής μου στις θελήσεις σας, έχω να σας ζητήσω μια χάρη. Αυτή τη στιγμή, δεν σας μιλάει ο αρχηγός της Έκκλησίας, άλλ' ο πατέρας...

Ο Άλέξανδρος Βοργίας, με την δευδερκεια που τον χαρακτηρίζει, είχε καταλάβει πως δεν θα κατάφερε με κανένα τρόπο να μεταπειθή τον Ραγκαστέν και το Μακιαβέλι. Κι' από τ' άλλο μέρος ήθελε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια για να σώση την κόρη του.

Αυτή τη στιγμή, το πατρικό φίλτρο είχε υπερσχύσει από τον πόθο της εκδίκησης.

Κι' άλλωστε, με το να διευκολύνω το Ραγκαστέν και το Μακιαβέλι να διαφύγουν — δεν περιλάμβανε το Ραφαήλ στο μέρος του — δεν έκαμε τίποτε άλλο από

το ν' αναβάλω την εκδίκησή του. Οι άνθρωποι του θα μπορούσαν να τους βρούν όπουδήποτε. Και θάκαναν και τους δυο να μεταμεληθούν πικρά για την πράξι τους...

— Ως αρχηγός της Έκκλησίας, είπε, δεν πιστεύω στη μαγεία κι' είμαι υποχρεωμένος να την καταδιώκω μ' όλες μου τις δυνάμεις. Άλλα ο άνθρωπος έχει τις αδυναμίες του κι' π'ό πολύ ένας πατέρας, όπως εγώ αυτή τη στιγμή... Σας είπα προτύτερα ότι ο θάνατος της Ροζίτας όφειλται σε δηλητήριο... Άλλ' η κόρη μου είνε πραγματικά νεκρή... Δεν μπορώ να είμαι άπολυτα βέβαιος γι' αυτό...

Το πρόσωπο του Ραφαήλ φωτίσθηκε από χαρά.

— Είνε δυνατόν να ζή η Ροζίτα; φώναξε.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Πάπας. Άλλα σαν πατέρας δεν θέλω να διώξω αυτή την έλπίδα από την ψυχή μου... Έχω άκουσει άλλωστε, ότι και τα φοβερότερα δηλητήρια έχουν το αντίδοτό τους... Άλλ' αυτό ένας μόνον άνθρωπος μπορεί να το ξέρη: η μάγισσα...

— Έννοείτε τη θετή μητέρα της Ροζίτας; ρώτησε ο Ραφαήλ.

— Αυτή ακριβώς.

— Άγιε Πάτερ, είπε ο Ραφαήλ, θέλωμα τόσες ώρες για να πάμε στη Ρώμη και να γυρίσωμα...

— Δεν είνε ανάγκη να πάτε στη Ρώμη, απάντησε ο Πάπας. Η μάγισσα βρίσκεται εδω...

Ο Ραφαήλ τον κύτταξε με έκπληξη.

— Ναί, συνέχισε ο Πάπας. Η θετή μητέρα της Ροζίτας μου είνε εδω... Ξέρει κανείς από σας τη σπηλιά που βρίσκεται πάνω από το δάραδρο του Άνιο κοντά στο ναό της Σιδύλλας;

— Εγώ, άγιε Πάτερ, απάντησε ο Μακιαβέλι.

— Εκεί θα την βρήτε, είπε ο Πάπας. Ένας από τους κληρικούς που έχω στην ακολουθία μου, ο αββάς Άγγελος την είδε σήμερα το πρωί σ' αυτή τη σπηλιά...

— Και τί πρέπει να κάμωμα; ρώτησε ο ο Ραφαήλ.

— Θα την παρακαλέσετε να σώση τη Ροζίτα, απάντησε ο Πάπας. Αυτή μόνο μπορεί να το κάνει, αν, βέβαια, υπάρχει ακόμη κάποια έλπίδα.

— Τρέχομα άμεσως, φώναξε ο Ραφαήλ. Τα χείλη του Πάπα μισάνοιζαν σ' ένα θλιβερό χαμόγελο.

— Μην βιάζεσαι, αγαπητέ μου Ραφαήλ, είπε στο ζωγάφο. Οι φίλοι που δεν συγκινούνται ούτε από τον πόνο ενός πτερά.

Λέγοντας αυτά, προχώρησε μ' αξιοπρέπεια και πήγε να ξαπλώσει στο κρεβάτι.

— Είμαι στη διάθεσί σας, κύριοι, είπε. Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα. Είχεν έλπισει ότι αυτή η πρόθυμη υποταγή θ' αφώπλιζε, έστω και την τελευταία στιγμή, τους αντιπάλους του.

— Μπορεί να σε θέλη, αγάπη μου, ο μπαμπάς, αλλά φαίνεται πως δεν σε θέλει ο Μπούμπης!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

πιν στη Φλωρεντία και θα είδοντο από το Ραφαήλ να τρέχει κι' αυτός εκεί.

— Άκουσε, ξαφνικά, βήματα στην είσοδο της σπηλιάς.

Μήπως ήταν ο Πάπας που ξαναγύριζε; Άλλ' όχι! Ήταν βήματα πολλών ανθρώπων κι' όχι ενός μόνον.

Μήπως, λοιπόν, έρχονταν για να την συλλάβουν;

Αυτή η σκέψις την πάγωσε από φόβη. Τό ότι θα την υπέβαλαν σε μαρτυρία και θα την εκάιναν τωσών ζωντανή δεν την ένοιαζε. Άλλά, στην περίπτωση αυτή, θα βρισκόταν εμπρός σ' ένα τρομερό δίλημμα. Ή θ' αναγκαζόταν να δώσει το αντίδοτο στον Πάπα — ποιος θρίμβος για το Βοργιά! — ή θάβινη τη Ροζίτα να πεθάνει.

Άλλά κείνοι που μπήκαν στη σπηλιά δεν έμοιαζαν με στρατιώτες.

Ήταν τρείς.

Ή μάγισσα άφισε, ξαφνικά, μια κραυγή χαράς. Είχε αναγνωρίσει το Ραφαήλ. Έπειτα από μια στιγμή, ο ζωγράφος βρισκόταν στην αγκαλιά της.

— Κι' εγώ που σ' άναγάζουν στη Φλωρεντία! του είπε η μάγισσα. Ήθελά μου! Δεν ήταν άρετα τα χτυπήματα που η μοίρα κατέφερε σε μένα;... Για ποιο λόγο να καταδικάζω κι' εσάς;

— Άς όμειται ο κόμης Άλμα! φώναξε με όρη ο Ραφαήλ. Αυτός άπήγαγε τη Ροζίτα κι' αυτός τη δηλητηρίασε!

— Ο κόμης Άλμα! είτε η μάγισσα. Άλλά τί σχέση έχει μ' αυτή την υπόθεση;

— Η Ροζίτα είναι κόρη της γυναίκας του.

— Και λοιπόν;

— Τη μισούσε θανάσιμα γι' αυτό κι' είχε όρκιστή την εξόντωσή της.

— Ο κόμης Άλμα δεν έμαθε κι' ούτε θα μάθαι ποτέ ότι η Ροζίτα ήταν κόρη της γυναίκας του, είπε η μάγισσα. Ή μόνον που θα μπορούσε να του το πη ήμουν εγώ. Άλλά δεν είχα κανένα λόγο να το κάμω.

Ο Ραφαήλ την κύτταξε μ' έκπληξη.

— Μου το βεβαίωσε πριν από λίγη ώρα μπροστά σ' αυτούς τους δύο κυρίες, που είνε φίλοι μου, ο ίδιος ο Πάπας, είπε.

Τό βλέμμα της μάγισσας έγινε βλοσυρό.

— Ο Πάπας! είπε, Τώρα καταλαβαίνω. Άλλά εξήγησε μου τί έγινε από τη στιγμή που φύγατε από το σπίτι και πώς βρισκείστε εδώ...

— Πρέπει πρώτα να σώσωμε τη Ροζίτα, που κινδυνεύει! φώναξε ο Ραφαήλ. Μόνον σ' μπορείτε να την σώσετε, αν είνε ακόμη καιρός. Δεν ξέρω αν φαίη ο κόμης Άλμα η όποιοσδήποτε άλλος, αλλά τό βέβαιον είνε ότι την δηλητηρίασαν!

— Όχι! άπάντησε η μάγισσα. Τό ποτό που ήπιε η Ροζίτα τό έδωσα εγώ στον Πάπα... Και δεν ήταν δηλητήριο... άλλ' ένα απλό ναρκωτικό... Ή Ροζίτα θά σωθί, μην άνησυχής!

Τά μάτια του νέου έλαμψαν από χαρά.

— Λες άλήθεια, μάγισσα; ρώτησε.

— Ή Ροζίτα θά σωθί, άπάντησε η γρηά, άρκει μόνο να μπορέσωμε να την γλυτώσωμε από τά χέρια του Βοργιά... Άλλ' άφηγήσου μου τί έγινε... Έτσι μόνο θά μπορέσωμε να ιδούμε τί πρέπει να κάμωμε...

Ο Ραγκατσέν κι' ο Μακιαβέλι είχαν καθίσει σε δύο πέτρες.

Ο Ραφαήλ τους παρουσίασε στη μάγισσα και της άφηγήθηκε κατόπιν τά γεγονότα που ξέρουν οι άναγνώστες μας. Δεν παρέλειψε επίσης να της μιλήσει για την άποψή του πού είχαν κάμει για ν' απαγάγουν τον Πάπα και για την ιστορία που τους είχε διηγηθί.

— Τό τέρας! φώναξε η μάγισσα μόλις τελείωσε την άφηγήσή του. Πριν άρχισή να χτυπά πένθιμα ή καμπάνα, ο Πάπας ήταν εδώ... Ήταν εδώ επίσης χθές τη νύχτα... Και μ' είχε επισκεφθί στη Ρώμη τό προηγούμενον βράδυ της ημέρας πού σε κάλεσα, Ραφαήλ, για να σου πώ να παντρευθής άμέσως τη Ροζίτα και να φύγετε για τη Φλωρεντία... Άλλ' είνε καλύτερο να σάς τά πώ όλα!... Δεν έχω πιά λόγο να σάς κρύβω τίποτε... Για ένα μόνο πράγμα δεν θά σάς μιλήσω, Για τό ποιά είμαι και για τό μίσος μου έναντίον των Βοργιών. Αυτά ένδιαφέρουν μόνον έμένα και κανένα άλλον...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Ή συνέχεται...

Δ. ΔΡΑΚΟΝ

Τό μουβείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τό σχοινί του κρεμασμένου

Τό σχοινί του κρεμασμένου!... Πάντα προκαλεί δέος κι' ανατριχίλα έστω κι' αν αυτό κρέμεται σε μια προθήκη του Μουσείου του Θανάτου. Σ' αυτή την προθήκη άλλωστε δεν είνε τό μοναδικό. Υπάρχουν πολλοί και διάφοροι δρόχοι, θηλειές του θανάτου, από τριχιά, λεπτό σύρμα, χοντρό σπάγγιο κτλ. Υπάρχουν και λαιμοδέτες που έπαιξαν αυτό τον τρομερό, τον άπαισιον ρόλο. Όταν πρόκειται κανείς να πεθάνει, όταν τον τυφλώσει ή άπόγινει και τον τρελλάνη ο πόνος δεν πολυσταχολείται με την ποιότητα του δρόχου που θα του σφίξει τό λαιμό και θα τον διευκολύνει να εγκαταλείψει τον Πλανήτη αυτόν του άλγους και της συμφοράς. Ποικιλία σχοινιών, λοιπόν, στο Μουσείο του Αίματος. Σ' ένα από όλα, τό χαρτονάκι πού ήταν δεμένο άπάνω του έγραφε τ' όνομα: Δ. Πίσσας, και την ήμερομηνία: 5 Ιουνίου 1933. Μα ούτε τ' όνομα, ούτε ή ήμερομηνία μάς θυμίζουν τίποτε. Συμβαίνουν τόσα δράματα στη ζωή!...

Περιεργά έρευνήσαμε και μάθαμε τό ιστορικό του τραγικού αυτού ανθρώπου. Και θά σάς τό εκθέσωμε για να ιδήτε πόσο σκληρή είνε κάποτε ή μοίρα μερικών ανθρώπων. Ξεκινούν μ' ένα σωρό όνειρα κι' ένθουσιασμούς για να κατακτήσουν την ζωή, δημιουργούν οικογένεια, κοπιάζουν και μεγαλώνουν παιδιά για να καταλήξουν στο τέλος να κρεμασθούν από ένα σχοινί, πνιγμένοι στην πιο μαύρη άπελπισία.

Νά πώς άκριδώς έχει ή τραγική ιστορία του Δ. Πίσσα:

Ο Πίσσας ήταν ένας εύπορος και καλός νοικοκύρης. Ζούσε εύτυχισμένος με τη γυναίκα του. Ή μεγάλη χαρά του ήταν ή μικρή κόρη του, ή Άγγελική. Γι' αυτή δούλευε. Να την άναστήσει, να της ετοιμάσει την προίκα της, να την κάνει εύτυχισμένη. Ζούσαν στην άρχή στη Σμύρνη. Κι' όταν ο έλληνοκύριος στρατός πάτησε έκετό τό πόδι του, μαζί μ' όλους τους Έλληνες χάριξε κι' αυτός, διασκορπίσας, σκόρπισε λεφτά και περιποιήθηκε τους πολέμιους μας. Ξαφνικά όμως τά πράγματα άλλαξαν. Ήρθαν τά κακά μαγνάτα. Ήρθε ή Μικρασιατική καταστροφή. Χάθηκαν τά πλούτη, οι περιουσίες, τά μέγαλα κι' όλος ο κόσμος πήρε τον δρόμο της φυγής προς την Ελλάδα. Ο Δ. Πίσσας ήρθε κι' αυτός με την γυναίκα του και την κόρη του στην Άθήνα. Ύστερα από χίλιες περιπέτειες και βάσανα, ύστερα από χίλιες στερήσεις και ταλαιπωρίες κατάφερε τέλος να εγκατασταθί

σ' ένα σπιτάκι στο συνοικισμό Βύρωνος. Ή ζωή γι' αυτόν έπρεπε ν' άρχισή πάλι από την άρχή. Άλλά ο Πίσσας είχε άπογορευτική πού έχασε τά πάντα. Και σάν να μ' ή του έφταναν όλα του τά βάσανα, ήταν γραφτό του να χάσει και την άγαπημένη του γυναίκα, πού του έδινε θάρρος και κουράγιο στη ζωή.

Τώρα δεν είχε πιά σε ποιόν να ελπίζει τον πόνο του. Ή κόρη του ήταν πολύ νέα. Κι' έπειτα δεν ήθελε να ταλαιπωρη με τά βάσανα τό μοναδικό παιδί του. Τό έστειλε να μαθαίνει μουσική κι' εκείνος έμενε στο σπίτι όλομόνος και βυθισμένος στίς μελαγχολικές σκέψεις του. Ή στενοχωρία, τά βάσανα ή άπελπισία πού τον έπιασε από την φοβερή μοναξιά έφεραν ένα όλεθριο αποτέλεσμα: Ο άτυχος άνθρωπος έχασε την άρασί του. Μιά μέρα έψυνσε, άνοιξε τά μάτια του, μα δεν αντίκρισε μπροστά του παρά πηχτό σκοτάδι.

— Άγγελική! φώναξε με τρόμο.

— Τι συμβαίνει, πατέρα; τον ρώτησε άνησυχή ή κόρη του.

— Άγγελική, παιδί μου, χάθηκε! Για κύττα τί έπαθαν τά μάτια μου. Δεν βλέπω!...

Κι' άλήθεια ο Πίσσας δεν έβλεπε καθόλου κι' ή πάθησίς του δεν ήταν παροδική. Είχε νεκρωθί τό όπτικό νεύρο. Κι' όπου κι' αν πήγε, κι' όπου κι' αν γύρισε όλοι οι γιατροί του δήλωσαν πως έπρεπε να τό πάρη άπόφασι: Θα έμεινε τυφλός!...

Τυφλός! Φαντάζεστε τη φρίκη αυτής της λέξεως. Χάνει κανείς τά πάντα! Τον ήλιο! Τό φώς! Τη χαρά της ζωής! Όλα γύρω πηχτό σκοτάδι. Έκεί μέσα σ' αυτή την κόλαση της διαρκούς νύχτας παλεύει κανείς για να μαντέψει με την άψη και την άσκη τον κόσμο που κινείται γύρω του. Φοβερό τό δράμα του Δ. Πίσσα!

— Έννοια σου, τό δήλωσε ή κόρη του. Μη φοβάσαι. Εγώ είμαι για σένα. Θα δουλεύω εγώ, θά σε περιποιούμαι και δεν θά σου λείψει τίποτε.

Και πραγματικά άρχισε πιά να δουλεύη ως μοδίστρα, να βγάλλει αρκετά λεφτά και ν' άνακουφίζει όσο μπορούσε τον τυφλό πατέρα της. Συνά τον έπαινε από τό χέρι και τον έδωγαζε περίπατο. Ο τυφλός πατέρας είχε έτσι κάποιον να τον φροντίζει.

Μά ξαφνικά συνέβη κάτι άπρόοπτο: Ή Άγγελική γνώρισε έναν νέο και τον άγάπησε παράφορα. Τόσο της πήρε ο νέος αυτός τό μυαλό πού άρχισε να παραμελή τον πατέρα της. Άργούσε να γυρίσει στο σπίτι, ξεχνούσε να τον περιποιηθί και, τέλος, μία ήμέρα, τον εγκατέλειψε για ν' άκολουθήσει όριστικά τό φίλο της.

Όλα τάχε θυσιάσει μπροστά στο έρωτικό πάθος της! Κι' ο δυστυχισμένος πατέρας άφινόταν πια στην τρομερή μόνωση.

Ο Πίσσας μάταια περίμενε την κορούλα του να τον ταΐσει, να του στρώσει να κοιμηθί, να τον βοηθήσει. Ψάχνοντας, τό πρώτο βράδυ πήγε και ξάπλωσε νηστικός στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα συνεχίσθηκε φοβερώτερο τό μαρτύριο του. Την τρίτη ήμέρα, τέλος, έχασε κάθε έλπίδα ότι θά γυρίσει στο σπίτι ή Άγγελική και τότε τον έπιασε φοβερή άπελπισία. Ψάχνοντας βρήκε ένα χαρτί κι' ένα μολύβι και σιγά-σιγά έγραψε δύο λέξεις. Έπειτα βρήκε τό σχοινί πού άπλωναν τα ρούχα, έκοψε ένα κομμάτι, έκανε μία θηλειά και την πέρασε στο λαιμό του. Ύστερα ανέθηκε σε μία καρέκλα, έδωσε την άκρη του σχοινιού σ' ένα δοκάρι του σπιτιού και κρεμάστηκε. Στο σημείωμα πού άφισε προς την Άστυνομία έγραφε: «Αντί να γίνω ζητιάνος ή να πεθάνω της πείνας πού μ' εγκατέλειψε ή κόρη μου, προτιμώ καλύτερα να κρεμαστώ!» Και σήμερα τό σχοινί του θανάτου βρίσκεται με τόνομα του σε μία προθήκη του Μουσείου του Αίματος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Περί όρέξεως...

Ο κάτω ήταν έραστής της κλασσικής μουσικής. Κι' όχι μονάχα ο ίδιος. Κύριος, κυρία και κόρη ήταν λάτρεις του Μπετόβεν. Ο έπάνω ήταν έραστής και λάτρης των ρεμπέτικων. Κι' όχι μονάχα ο ίδιος. Κύριος, κυρία και κόρες νόθαγαν για την Ντερμπετερίσα.

Συνά λοιπόν γινόταν μέσα στη δίπατη εκείνη κατοικία δράμα. Έκεί πού έπαιζε στο πιάνο ή δεσποινίς του κάτω διαμερίσματος «Μόζαρτ» κι' άκούγε εύτυχής ο μπαμπάς και μεταρσιωνόταν ή μαμά στίς λεπτεπίλεπτες έκκενες και δαντελλωτές μουσικές οίστηλασίες — συγχρόνως άνηχούσε τό ραδιογραμμόφωνο του από πάνω και ούρλιαζε βαριά:

«Δεν είμ' εγώ ο Γιόργος σου πού μούλεγες τον πόνο σου!»

Άλλες φορές συνέβαινε ή μουσικογραφία εκείνη οικογένεια ν' άκούη άπ' τό ραδιόφωνό της τη συναυλία της συμφωνικής όρχήστρας της Άθήνας. Κι' εκεί πού ριγόυσε βυθισμένη στα μουσικά νάματα του Μπετόβεν ή του Μέντελσον βροντούσε από πάνω ή άνθρωποφαγική ραδιογραμμοφωνάρα:

Είμαι γώ γυναίκα φίνα ντερμπετερίσαααα πού τους άντρες σάν τά ζάρια τούς μπεγλέρια!...

Σ' αυτές τις φοβερές στιγμές, λοιπόν, όλόκληρη ή μουσικογραφία οικογένεια πάβαινε κρίσεις και σεληνιασμούς:

— Αίσχος!

— Ντροπή σας!

— Βάρβαροι! Μαυραγορίτες!

Κι' ο πάτερ φαμίλιας φωνασκούσε στη διαπασών με όλο του τό δικό ο δύστηνος:

— Έπί τέλους βάλτε τό ραδιόφωνό σας χαμηλότερα! Κατάστας είνε αυτή! Έπί τής τό κάνετε;

Τό δυστύχημα ήταν ότι ή έπάνω ρεμπετόφιλη οικογένεια διέθετε όλόκληρο τό ρεπετόριο των ρεμπέτικων συμπεληρωμένο με πλήρη την ανεξάντλητη σειρά των δίσκων όπου ρεμπέτιδες και ρεμπέτισες τραγουδούσαν σε όποιήδηποτε ώρα της μέρας και της νύχτας οτιδήποτε μπορεί να βάλη τό μυαλό του ανθρώπου: Άπό τά σχετικάς άνεκτα ρεμπέτικα μέχρι έ-

κείνων πού μπορούν να εξαγρώσουν και άγιους — μάγκας βγήκε για σεργιάνι ή ο γιατρός-ο γιατρός χτυπά την πόρτα, τό παιδί-τό παιδί θά ναι βαρειά!...

Κι' όσες φορές ή κάτω οικόγένεια τρελλανόταν ή έπάνω έβγαίνει μ' άπάθεια:

— Τι συμβαίνει; Τι φωνάζετε;

— Για όνομα της Παναγίας! Πώς μπορείτε και άνεχεσθε αυτές τις άηδίες!

Την άπάντησι, κατά κανόνα, έδινε ή ρεμπετόφιλη κυρία:

— Περί όρέξεως ούδεις λόγος!...

Ήταν πολύ φυσικό, λοιπόν, αυτές οι συχνές μουσικές προστριβές να οδηγήσουν σε καυγάδες. Και κάποτε δημιουργούσαν τέτοια κατάσταση ώστε οι δύο αντίθετων μουσικών φρονιμάτων οικογένειες να μη περιορισθούν μονάχα σε βαρύτατες έκφράσεις

κόν.

Σ' αυτές τις φοβερές στιγμές όλόκληρη ή μουσικογραφία οικογένεια πάβαινε κρίσεις...

— Άνοίξαν κεφάλια;

— Βεβαίως.

— Διηγή ήρθαν στα χέρια, έγινε σύρραξι, άρπάχθηκαν στα γέρα, όπως λέει ο λαός.

— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε.

— Και για σένα αυτό είνε «τίποτε»; Πήγαμε από κεί, Νά σάς εξηγήσω, κ. Πρόεδρε...

— Περί τόν! Μας έφωτι-

σες, κύριε μάρτυς!... — Ήθελα να πώ... — Άρκει! Πήγαμε! — Μάλιστα, κ. Πρόεδρε.

Με κάθε άξιοπρέπεια φειγεί ο μάρτυς για να τον διανέχθουν οι άλλοι. Κι' ύστερα παρήλασαν και υπόλοιποι μάρτυρες πού ύποστήριξαν, όμως, κατά πλειοψηφία την άρχή του περί όρέξεως ούδεις λόγος. Και λαμβάνει τον λόγον ο εισαγγελέας:

— Βεβαίως, κύριοι δικαστάι! Περί όρέξεως ούδεις λόγος. Ντε γκούστιππους νόν ντισπουτάντοου, όπως λέει άκόμα και ο ίδιος ο άμόρφωτος λαός. Είς ήμās άρέσει ο Μπετόβεν και είς υμās άρέσει ο ρεμπέτης! Καθώς είνε έλευθερος να άπολαμβάνη συμφώνως με τά γούστα του και την προσωπικήν του μόρφωσιν την μουσικήν της άρεσκείας του.

Πετάγεται ο ρεμπετόφιλος:

— Για τό στόμα σου!

— Σιωπή! (άνεβάζει τον τόνο ο εισαγγελέας). Άπό τό σημείο τούτου, όμως, μέχρι του άλλου σημείου, να άνοίγωμεν τους καταρράκτες των μεγαφώνων και να καταπνίγωμεν διά θορυβών μουσικών χειμάρρων τους γείτονας ύπάρχει τεραστία άπάστασις. Μάρτυς άξιόπιστος, ο κ. Δημήτριος Μπαλαούρας, μάρτυς άξιόπιστος, ή κ. Φωτεινή Τραπεζάρα, μάς είπον ότι έσείετο όλόκληρος ή γειτονιά όταν οι κατηγορούμενοι έδάζαν τον μουσικόν των δαίμονα και έβομβάρδιζαν την περιοχή με τους ιπταμένους μουσικούς δίσκους της προτιμώμενης των. Όχι κύριοι δικαστάι. Τό τούτου είνε άπαράδεκτον. Και πλέον απαράδεκτον τυγχάνει τό γεγονός ότι οι κατηγορούμενοι έπέετθησαν κατά των τά αντίθετα φρονούντων συνοίκων των και τους έξέυδρισαν διά των λέξεων «φωριόρδεσ», «γαϊδούρια», «ψηλά τες», «ψωμολύσσες» και τό τούτα... Και δεν άρκει ότι ή άνω κατηγορούμενη έκάλεσε την κάτω, κυρία βορνωμένη και μουσικογραφία «ψωμολύσσας» και κραπονοκασέλαν, άλλά, όπως ήκούσατε και από άξιόπιστους μάρτυρας, την έέμμελλισε και της έπροκάλεσε βαθύτατος άμυχός είς τό προσώπον διά των άνυχνών της. Ζητώ συνεπώς την άύστηράν καταδίκην των κατηγορουμένων επί διατάσει της κοινής πσύχης, επί εξουδρίσει και άδικα επιθέσει. Είς την δίκην ταύτην δεν ευρίσκονται μόνον άντιμέτωποι ο Μπετόβεν με τον ρεμπέτην. Ευρίσκονται άντιμέτωπα τά αντίθετα ήθη δύο οικογενείων και δύο νοστορηών. Πατάξατε την κακοήθειαν!...

Ή φασαριώδης ρεμπετόφιλος οικογένεια καταδικάστηκε, εν τέλει, σε κάμψους μέρες κράτησι. Και ή μαχητικώτερη της οικογένειας έγυρύνει προς την αντίπαλη: — Μωρή, δεν ξέρω ποιά είνε αυτός ο Μπετόβεν! Άμα τον πετύχω, όμως, θά του βγάλω τά μαστάκια τριγάρια!...

Και αείστηκε τό δικαστήριο άπ' τά γέλια.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Οι πολλαπλοί καρκίνοι

Το φαινόμενον της κληρονομικής προδιαθέσεως

Οι πολλαπλοί καρκίνοι είνε περισσότερο συχνό από ό,τι φανταζόμαστε. Μπορούν να παραχθούν είτε ταυτόχρονα, είτε διαδοχικά. Σε άλλες περιπτώσεις, δηλαδή συνυπάρχουν σε διάφορα όργανα και σε άλλες εμφανίζονται πότε στο ένα και πότε στο άλλο. Το διάστημα που μεσολαβεί είνε άλλοτε μικρό κι' άλλοτε μεγάλο. Η θεραπεία εκάστου εμφανιζομένου καρκινώματος, ακόμη κι' όταν είνε πλήρης, όπως συμβαίνει είνε πάντα από μια επιτυχή χειρουργική αφαίρεση, δεν αποκλείει την εμφάνιση άλλων και μάλιστα σε άτομα που παρουσιάζουν κάποια προδιάθεση σ' αυτή την ασθένεια.

Οι πολλαπλοί καρκίνοι διακρίνονται από εκείνους που προκαλούνται με την καλουμένη μετάσταση. Σ' αυτήν, πρόκειται για μια αληθινή μετανόσωση καρκινικών κυττάρων από το πάσχον όργανο ή την πάσχουσα περιοχή του σώματος σε άλλα όργανα ή άλλες περιοχές. Στόν πολλαπλόν καρκίνον, αντίθετα, κάθε νέα εκδήλωση είνε ανεξάρτητη από τις προηγούμενες και δεν επηρεάζεται άμεσα απ' αυτές.

Σε περίπτωση εμφάνισης πολλών καρκινωμάτων, είτε ταυτόχρονα, είτε διαδοχικά, μόνον η ιστολογική εξέταση μπορεί να μάς πληροφορήσει αν πρόκειται για μετάσταση ή για πολλαπλόν καρκίνον. Στην πρώτη περίπτωση, η συγκρότηση των καρκινικών κυττάρων είνε απρόσβλητα όμοια με κείνην του αρχικού καρκινώματος. Συμβαίνει, δηλαδή, στην προκειμένη περίπτωση, ότι και με τις ανθρώπινες αποικίες, που διατηρούν επί αιώνες και χιλιετίδες κάποτε καταφανή τα γνωρίσματα της συγγενείας των με τη μητρόπολη. Στη δεύτερη, αντίθετα, τα καρκινώδη κύτταρα διαφέρουν από τον ένα καρκίνον στον άλλον.

Έχει παρατηρηθεί ότι οι πολλαπλοί καρκίνοι προσβάλλουν όχι ακριβώς το ίδιο όργανο, αλλά όργανα που ανήκουν στο ίδιο σύστημα, ακόμη κι' όταν μεταξύ της πρώτης εκδήλωσης και των επόμενων μεσολαβούν πολλά έτη.

Το πιο τυπικό παράδειγμα αυτής της τάσεως μάς το παρέχει ο καρκίνος του στήθους. Σε πολλές περιπτώσεις, τον καρκίνον του ενός μαστού διαδέχεται δεύτερος του άλλου μαστού. Η θεραπεία του πρώτου καρκινώματος δεν αποκλείει αυτή τη μεταγενέστερη εκδήλωση. Έπειτα από έναν καρκίνον του στήθους, μπορεί επίσης να εμφανισθί καρκίνος της μήτρας, των ωοθηκών κλπ., όργανων, δηλαδή, που ανήκουν στο ίδιο σύστημα (το γυναικείο). Κατά τον ίδιο τρόπο, έπειτα από έναν καρκίνον της μήτρας ή των ωοθηκών, μπορεί να εμφανισθί καρκίνος του στήθους κλπ. Έπειτα από

έναν καρκίνον του στομάχου, είνε άλλον, μπορεί να εμφανισθί καρκίνος του δωδεκαδακτύλου, του οισοφάγου, του απευθυσμένου κλπ. ή οποιοδήποτε άλλο μέρος του πεπτικού συστήματος.

Αλλά αυτοί οι έντοπισμοί σε όργανα του ίδιου συστήματος δεν αποτελούν τον κανόνα. Ο δεύτερος καρκίνος μπορεί να εμφανισθί και σε όργανα τελείως διαφορετικά, που δεν έχουν καμιά σχέση με το αρχικώς προσβληθέν. Έπειτα από έναν καρκίνον του στομάχου π.χ. μπορεί να εμφανισθί δεύτερος καρκίνος στο στήθος, τον προστάτη κλπ.

Κατά τη στιγμή, λοιπόν, της χειρουργικής αφαίρεσης ενός καρκινώματος, τίποτε δεν μάς επιτρέπει να προβλέψουμε ότι δεν θα εμφανισθί και δεύτερος, ούτε να καθορίσουμε ότι αυτό ή εκείνο το όργανο απειλείται περισσότερο ή λιγώτερο από την τομεση αυτή ασθένεια.

Οι πολλαπλοί καρκίνοι είνε πολύ συχνό στα δίδυμα όργανα, μ' όλο που δεν εμφανίζονται ταυτόχρονα. Η θεραπεία του αρχικώς εμφανισθέντος δεν προκαλεί την εμφάνιση και δεύτερου καρκινώματος στο δεύτερο από τα δίδυμα όργανα (στήθη, νεφρά, πνεύμονες, ωοθήκες, όρχεις κλπ.). Τούναντίον μάλιστα, σε πολλές περιπτώσεις, οι χειρουργοί αναρωτήθηκαν μήπως η αφαίρεση ενός καρκινώματος νύνησε ή επέσπευσε την εμφάνιση δεύτερου στο δίδυμο όργανο. Στις περιπτώσεις αυτές, πειθόμεθα ότι δεν πρόκειται για μετάσταση, από την ιστολογική εξέταση, που μάς δείχνει ότι τα καρκινώδη κύτταρα των δύο καρκινωμάτων έχουν διαφορετική συγκρότηση.

Σε μερικές περιπτώσεις, η εμφάνιση των καρκινωμάτων γίνεται με τρόπο εξαιρετικά γοργό. Το ένα εμφανίζεται, δηλαδή, έπειτα από το άλλο και σε τελείως διαφορετικά μέρη του σώματος. Εύτυχος, όμως, οι περιπτώσεις αυτές είνε πολύ σπάνιες.

Η ύπαρξις των πολλαπλών καρκινών ενισχύει την άποψη, ότι τα θύματα της ασθένειας συγκαταλέγονται μεταξύ ατόμων που έχουν κάποια προδιάθεση σ' αυτήν. Σύμφωνα με τις νεώτερες παρατηρήσεις, η αλυσίσις της συστάσεως του αίματος, η αντικαταβολή χρησιμοποίησις ωρισμένων ουσιών (σκόχαρου, χοληστερόλης κλπ.), οι διαταραχές των εκκρίσεων των αδένων, ή χορήσις ωρισμένων τροφών κλπ. είνε δυνατόν να δημιουργήσουν έδαφος πρόσφορον στην ανάπτυξη καρκίνου.

Φαίνεται, μάλιστα, πιθανόν ότι 20—30% των κατοίκων των μεγάλων πόλεων έχουν μια προδιάθεση στον καρκίνον. Η προδιάθεσις αυτή δεν σημαίνει, όμως, ότι ο καρκίνος θα

εκδηλωθί αναπόφευκτα. Για να συμβή αυτό, πρέπει να συντελέσουν ωρισμένοι παράγοντες, π.χ. μια μολυσματική ασθένεια, μια δυνατή συγκίνηση κλπ. Όπως δὲν, μπορεί να θεωρηθί βέβαιον ότι η προδιάθεσις στον καρκίνον μεταδίδεται κληρονομικά. Καί το γεγονός αυτό έξηγει το ότι η τρομερή ασθένεια πλήττει διαδοχικά τα μέλη μιας οικογενείας επί πολλές γενεές, μέχρις ότου άλλοι αντίθετοι παράγοντες εξασθενίσουν ή εξουδετερώσουν αυτή την προδιάθεσι.

Νέο αντισπασμωδικό

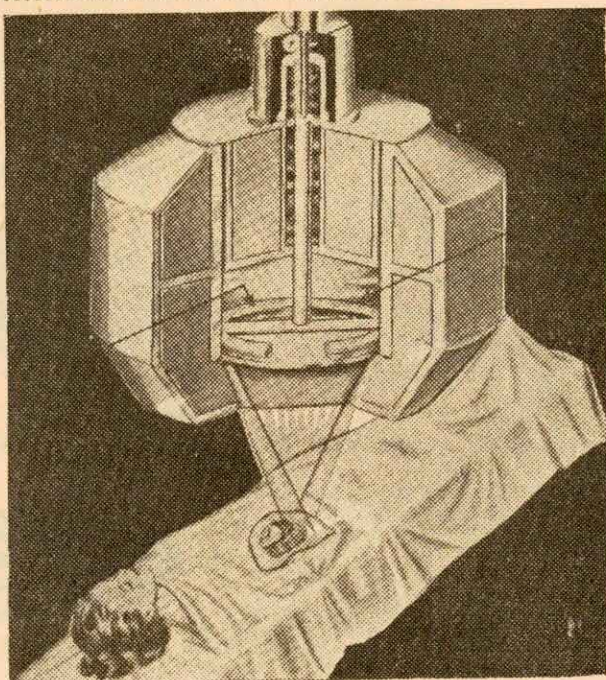
Η «φαινοϋρόνη» είνε το νεώτερον αντισπασμωδικό φάρμακο. Χορηγήθηκε δοκιμαστικά σε 90 επιληπτικούς, κι' οι μισοί απ' αυτούς παρουσίασαν εξαιρετική θελήσιον. Επίσης, σε μια μεγάλη κλινική, δοκιμάσθηκε σε 35 παιδιά ηλικίας 3—29 μηνών, με αριστα αποτελέσματα στα 65%.

Διαλύει τους νεκρούς ιστούς

Το «τροπάρ» μια πεπτική ουσία σε καθαρή κατάσταση, προεργασμένη απ' το πάγκρεας (το ίδιο που παράγει και την ινσουλίνη), μπορεί να χρησιμοποιηθί για να διαλύσθι σε πληγές και μολύνσεις τους νεκρούς ιστούς χωρίς να περάσθι καθόλου τους ζωντανούς. Χορηγείται ιδίως σε φυματικούς που ανασταύουν πυώδες εξίδρωμα μέσα στο στήθος. Μετά 7—10 ημέρες, η κοιλότης του στήθους ξεπλένεται με διάλυσι «τροπάρ», που υγροποιεί το μολυσμένο υλικό και επιτρέπει την εύκολη αφαίρεσί του με παρακέντησι.

Δείκτης για τον πονοκέφαλο

Φαίνεται ότι ωρισμένοι πονοκέφαλοι οφείλονται σ' ευαισθησία του οργανισμού σε ωρισμένες ουσίες, που προκαλούν την έκλυσι ισταμίνης στους ιστούς του έγκεφαλου.

ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Το γνωστό νοσοκομείο «Ρουζβέλτ» της Νέας Υόρκης διαθέτει σήμερα το τελευταίο μηχανήμα ραδιοθεραπείας. Το μηχανήμα αυτό έχει την μεγαλύτερη ποσότητα ραδίου, που έχει χρησιμοποιηθί μέχρι σήμερα γι' αυτό το σκοπό, δηλαδή 50 περίπου γραμμάρια αξίας 1.000.000 δολαρίων. Οι έπιστημονες πιστεύουν ότι θεραπεία μιας ώρας με το νέο αυτό μηχανήμα, είνε αρκετή για να έμψοσθι την ανάπτυξη επικινδύνων καρκινωμάτων στο σώμα. Το ανθρώπινο σώμα αυτό μηχανήμα, που ζυγίζει 3½ τόνους σχεδιάσθηκε από τον καθηγητή Τζ. Φάιλντ του πανεπιστημίου Κολομβίας. Τα έλεη δείχνουν την κυκλική θήκη μέσα στην οποία έβρισκονται 25 καψούλες ουρανίου.

φάλου. Η ισταμίνη δημιουργεί πρήξιμο, κι' επομένως φέρνει πονοκέφαλο. Οι πονοκέφαλοι αυτοί μπορεί να καταπολεμηθύν με την αύξηση των πρωτεϊνών στην τροφή και την ελάττωσι του λίπους και του σκωάρχου (οι διταμίνες και τα μεταλλικά άλατα διατηρούνται σταθερά, εκτός απ' το κοινό μαγειρικό αλάτι, που πρέπει να ελαττωθί). Ωφελούν επίσης σ' αυτή την περίπτωση τα αντιισταμινικά φάρμακα.

Μήλα και καρότα για την πίεσι

Σε μια κλινική της Κρακοβίας (Πολωνία) υπεβλήθησαν σε διαίτα με μήλα και καρότα μερικοί άρρωστοι που είχαν «πίσι», αποτέλεσμα νεφρικών ή κυκλοφοριακών ανωμαλιών. Οι γιατροί, που την έφάρμοσαν, ανακάλυψαν κατόπιν ότι η ελάττωσι των άλατων, αυξάνει την αλκαλικότητα του οργανισμού, ρίχνει το έδαφος και σταματάει τους πονοκέφαλους και τις ζάλες. Οι μισοί απ' τους άρρωστους αισθάνθηκαν σημαντική θελήσιον της γενικής των καταστάσεως. Δεν συνιστάται ωστόσο η διαίτα αυτή σ' όσους πάσχουν από καρδιακή ανεπάρκεια.

Χάπια που θεραπεύουν την ενούρησι

Η νυκτερινή ενούρησις δεν συναντάται μόνο στα μικρά παιδιά, αλλά και στους ενήλικους κάποτε. Φαίνεται λοιπόν ότι δεν οφείλεται απλώς σε ψυχολογικά αίτια, όπως πίστευαν ως τώρα οι γιατροί, αλλά και σ' ανωμαλίες του οργανισμού. Ο «Αγλός» δόκτωρ Χάγκενμπαχ έπέτυχε τη θεραπεία της σε πολλές περιπτώσεις, χορηγώντας αντιισταμινικά χάπια — τα ίδια που χρησιμοποιούνται ήδη εύρυστα κατά της αλλεργίας, του συναχίου και της ναυτίας. Φυσικά, τα χάπια αυτά ωφελούν μόνον εφόσον δεν υπάρχει καμιά οργανική ανωμαλία του ουροποιητικού συστήματος.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

Οι χηρκατηριστικές ένδειξεις τους

Για πολύ καιρό η κληρονομικότης των ασθενειών του ήπατος είχε αμφισβητηθί. Αλλά σήμερα κανείς έπιστημων δεν αμφισβallest γι' αυτήν.

Και στην περίπτωση αυτή, λοιπόν, υπάρχει ένα πρόσφορο έδαφος, που εύνοει την ανάπτυξη αυτών των ασθενειών ή, μ' άλλα λόγια, μια κληρονομική προδιάθεσις σ' αυτές. Οι κυριότερες ένδειξεις είνε οι ακόλουθες:

— Η ωχρότης του προσώπου, που παίρνει σε μερικές περιπτώσεις απόχρωσι όπως το λεμόνι.

— Η ανώμαλη κι' ακανόνιστη όρεξις. (Το άτομο κυριεύεται μερικές φορές από βουλιμία, ενώ άλλοτε δεν αισθάνεται την έπιθυμία να βάλι τίποτε στο στόμα του).

— Η κακή χώνευσις ωρισμένων τροφών.

— Η αίσθησις φαγούρας που είνε άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγώτερο έντονη. Η φαγούρα αυτή είνε πολλές φορές προάγγελος της εκδήλωσης ορτίκαριας ή έκζεματος.

— Οι ζάλες, το αίσθημα ναυτίας, ή τάσις για έμετο φανερώνουν επίσης κακή λειτουργία του ήπατος.

— Τα άτομα που υποφέρουν από ήπατικές ασθένειες αισθάνονται πως είνε διορκές κουρασμένα, μ' όλο που δεν έχουν καμιά έπιτόνη εργασία.

— Οι ακανόνιστες κενώσεις.

Σε πολλές περιπτώσεις, η ήπατική προδιάθεσις εκδηλώνεται με πολύ ήπιο τρόπο: αντίδροσι σε ωρισμένες τροφές, κρίσεις ορτίκαριας, αλλεργικές εκδηλώσεις κλπ. Έντις, μάλιστα, ο ήπατικός άγνος ολόκληρα την ασθένεια του και δεν παίρνει καμιά προφύλαξι. Τα πρώτα συμπτώματα εμφανίζονται συνήθως έπειτα από μια άλλη ασθένεια. Μια γυναίκα π. χ. παρουσιάζει διαταραχές της λειτουργίας των ωοθηκών. Με την εύκαιρία αυτή και χωρίς να το περιμένει κανείς, εκδηλώνεται ταυτόχρονα μια οξυτάτη ήπατική κρίσις, που φέρνει το γιατρό αντιμέτωπο σε δύο ασθένειες. Σ' άλλες περιπτώσεις, η ήπατική κρίσις εκδηλώνεται έπειτα από τη λήψι κάποιου φαρμάκου. Μερικά άτομα π. χ. παρουσιάζουν κρίσεις του ήπατος έπειτα από ένα αντιτυφικό έμβολιο ή ένα αντιεπιτομικό όρρο, που τους έγινε έπειτα από ένα άτυχισμα. Μια προσεχτικώτερη εξέτασις δείχνει τότε την ύπαρξι μιας ήπατικής προδιαθέσεως, που ώδηγησε, λόγω αντιδράσεως του οργανισμού, στην εκδήλωσι της ασθένειας.

Αλλά, όμως, η ήπατική προδιάθεσις εκδηλώνεται απ' αυτή την παιδική ηλικία κι' εμφανίζεται με μορφές που είνε άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγώτερο σοβαρές. Το παιδικό άσθμα π. χ. φανερώνει πάντοτε σχεδόν την ύπαρξι

μιας ήπατικής κληρονομικότητος. Στις γυναίκες επίσης, η ήπατική προδιάθεσις δημιουργεί πάντοτε είδους διαταραχές: εμμηνορροή ακανόνιστη και έπιτόνη, παχυσαρκία ή, αντίθετα, μεγάλη ισχνότητα, ήμικρανίες κτλ.

Η ύπαρξις της ήπατικής προδιαθέσεως είνε ανάγκη να διαγνωσθί έγκαιρως. Γιατί τότε μόνον μπορούν να προληφθύν βαρύτερες συνέπειες, που είνε δυνατόν ν' απειλήσουν κι' αυτή τη ζωή του ατόμου. Μια παρέκκλισις από την κατάλληλη διαίτα, μια δυνατή συγκίνηση, ή υπερκόπωση, ένα κρουλόγημα κτλ. είνε αρκετές αιτίες που μπορούν να προκαλέσουν την εκδήλωσι μιας σοβαρής ήπατικής ασθένειας σε άτομα που βαρύνονται με κληρονομική προδιάθεσι.

Το ζήτημα της διατροφής ιδίως έχει ιδιαίτερη σημασία. Κατά κανόνα, ο ήπατικός δεν πρέπει να βαρύνει το στομάχι του. Οι τροφές που του επιτρέπονται είνε:

Τα «άδυνατα» ψάρια.

Κρέατα ψητά ή μαγειρευτά, αλλά όχι πολύ παχειά. Οι σάλτσες και τα καρυκεύματα απαγορεύονται. Αντί για βούτυρο, είνε προτιμώτερο το άγνο λάδι της έλης.

Σαλάτες με λάδι. Φρέσκα τυριά. Τα πολύ παχειά, καθώς και εκείνα που προέρχονται από πολύπλοκες ζυμώσεις (κεφαλοτύρια) απαγορεύονται.

Αφρόνα φρούτα, με την προϋπόθεσι ότι δεν είνε ξένα. Λίγο κρασί, αραιωμένο με νερό.

Απαγορεύονται, αντίθετα, τα έξης:

Αυγά με οποιαδήποτε μορφή. Θαλασσινά.

Οι πολύ λιπαρές τροφές. Επίσης τα θηράματα.

Τα θηγαυτά και γενικά τα πικρόπικρα φαγητά.

Τα σινοπνευματώδη.

Οι μικρά έγκυκλοπαιδικά

Σε ποιά ηλικία αρχίσαμε να βλέπουμε όνειρα;

Σύμφωνα με τις νεώτερες παρατηρήσεις των έπιστημόνων, πολλά παιδιά αρχίζουν να βλέπουν όνειρα από την ηλικία των δύο χρόνων.

Από πότε χρονολογείται η καθεύουσις του ήμερομισθίου;

Από 4000 περίπου χρόνια. Ο βασιλεύς της Βαβυλώνας Χαμουραμπί είχε καθορίσει με νόμο το κατώτατο όριο ήμερομισθίου. Ο ίδιος νόμος καθόριζε άνωτέρα ήμερομισθία στους εργαζομένους σε «εποχικές» εργασίες. Ο Χαμουραμπί είχε καθορίσει επίσης τα άνωτέρα όρια τόκου κι' είχε λάβει αυστηρότατα μέτρα εναντίον των τοκογλόφων.

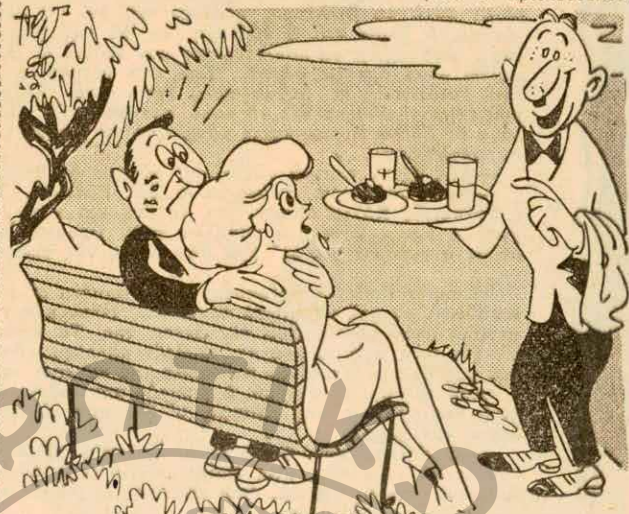
Υπάρχει φόβος το φυτά που απορροφούν πολύ νερό να ελατλώσουν τα αποθέματα που πληνίζουν μας;

Όχι, κι' ο λόγος είνε ο έξης: Τα φυτά παράγουν κυτταρίνη και σάκχαρο χωρίς στο νερό. Οι δύο αυτές ουσίες είτε καίονται, είτε αποσυντίθενται. Καί στη μια κι στην άλλη περίπτωση, όμως, παράγουν οδρόγονο, που ένοουμενο με το οξυγόνο που υπάρχει στην ατμόσφαιρα, είτε στο ίδιο το φυτό, σχηματίζει νερό. Έτσι, δημιουργείται ένας κύκλος, που διατηρεί σε σταθερό επίπεδο την ποσότητα του νερού πάνω στον πλανήτη μας.

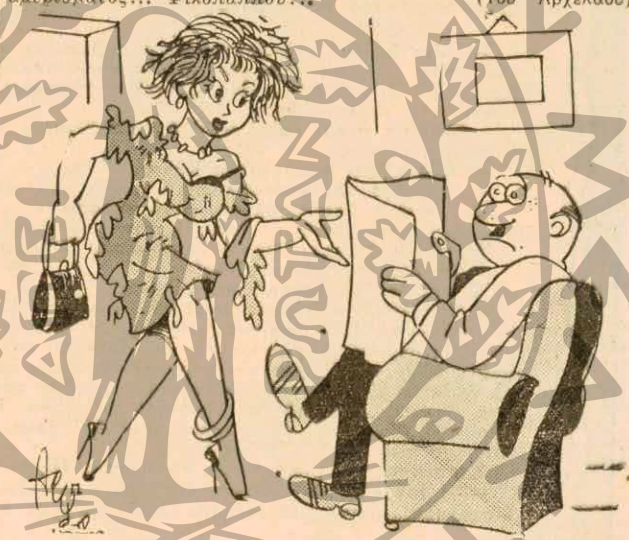
Τελωτοθεραπεία

—Μπα; Βγήκανε κιόλας οι ντομάτες; (Του Β. Χριστοδούλου)

—Σας τις προσφέρουν οι υποψήφιοι σύμβουλοι του δημοτικού... Φιλοπαλαίου! (Του Αρχέλαου)

—Δεν μπορείς να φανταστής, χονσέ μου, με τί... έρθου σιασμό με υποδεχτήκανε οι ψηφοφόροι μου! (Του Αρχέλαου)

Ο Ζάκ Ραβενέλ ωδήγησε τον δόκτωρα Φρεμόν στο κομψό σαλονάκι της βίλλας του και μετά τις πρώτες τυπικές φιλοφρονήσεις, άρχισε να του εξηγεί τους λόγους, που τον ανάγκασαν να ζητήσει την ιατρική του συνδρομή.

—Η κατάσταση της γυναίκας μου χειροτέρευσε πολύ τώρα τελευταία, που είπε, και θα ήθελα να βρίσκεστε διαρκώς κοντά της επί ένα χρονικό διάστημα. Ο καθηγητής Ρενάρ μου είπε ότι θα μπορούσατε να αναλάβετε το ευγενικό αυτό έργο, και σας βεβαιώνω πως θα έχετε άπέραντη την ευγνωμοσύνη μου.

—Θα κάμω, ευχαρίστως, ό,τι μπορώ, απάντησε ο δόκτωρ Φρεμόν, κυττάζοντας το συνομιλητή του με κατανόηση, σεβασμό και μεγάλη εκτίμηση.

Είχε ακούσει και διαβάσει πολλά εγκώμια για τη μουσική μεγαλοφυΐα του Ζάκ Ραβενέλ και για τα θριαμβευτικά του ρεσιτάλ στις διάφορες πρωτεύουσες του Παλαιού και του Νέου Κόσμου.

Ο διάσημος συνθέτης συνέχισε:

—Αρκετά χρόνια τώρα έχουν προσβληθεί οι πνεύμονες της γυναίκας μου. Έκανα ό,τι μπορούσα για να τη γιατρέψω, αλλά η επίσημη στάθηκε ανίσχυρη για το παραμικρό. Στο τέλος, αναγκάστηκα να αγοράσω αυτή τη βιλλίτσα, πιστεύοντας ότι το κλίμα της Κιανής, Ακτής, ο ήλιος και η υπέροχη θέα θα της γλυκάναν κάπως τη ζωή... Δυστυχώς, τα καλλιτεχνικά μου τουρνέ μ' αναγκάζουν να την αφήνω μόνη αρκετά συχνά... Και στο μεταξύ, η κατάσταση της έχει επιδεινωθεί σε βαθμό πολύ επικίνδυνο. Ο καθηγητής Ρενάρ μου εκμυστηρεύθηκε ότι το κακό προχωρεί. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο θα ήθελα να την έχετε κάτω από τη διαρκή επίσημη ιατρική σας παρακολούθηση...

—Της έχετε καμιά νοσοκόμο; ρώτησε ο δόκτωρ Φρεμόν.

—Κάτι καλύτερο, απάντησε ο Ζάκ Ραβενέλ. Την περιποιείται η δεσποινίς Κάτια Μαρέν, που εκτελεί και χρέη ιδιαίτερας γραμματέως μου... Είναι μια κοπέλλα πολύ αφοσιωμένη που την θεωρούμε η γυναίκα μου κι' εγώ σαν μέλος της οικογενείας μας.

—Η κυρία Ραβενέλ βρίσκαταν πλαγισμένη σ' ένα μεγαλοπρεπές κρεβάτι, με ροζ μεταξωτά σεντόνια. Ήταν μία γυναίκα πολύ πιο μεγάλη στην ηλικία από τον άντρα της. Το πρόσωπό της, όμως, έδειχνε πως στα νειάτα της υπήρχε καλλονή. Από τη μία μεριά του κρεβατιού στεκόταν ο άντρας της κι' από την άλλη η Κάτια.

Από την πρώτη στιγμή, ο γιατρός γοητεύθηκε από τη συμπαθητική φυσιογνωμία της Κάτιας, μ' όλο που το πρόσωπό της ήταν ισχνό και χλωμό.

—Ο άντρας μου, ψιθύρισε η άρρωστη, με φωνή που μόλις άκουγότανε, πιστεύει πως βρίσκομαι στα πρόθυρα του θανάτου. Λυπούμαι πολύ, γιατρέ, που κάματε τον κόπο να έρθετε εδώ προς χάριν μου, χωρίς λόγο...

Το πρόσωπό της έδειχνε μιὰ βαρεία μελαγχολία. Ο δόκτωρ Φρεμόν σχημάτισε την πεποίθηση πως κάποιο δράμα βάραινε την ατμόσφαιρα της φαινομενικά γαλήνιας αυτής βίλλας.

Το ίδιο βράδυ, στη φεγγαρόλουστη βεράντα που έβλεπε προς τον κόλπο των Αγγέλων, ο γιατρός έπινε τον καφέ του με την Κάτια. Ο Ζάκ Ραβενέλ είχε κλειστή στο απόμερο περίπτερο του κήπου, για να εργασθεί.

—Είσαστε πολύν καιρό στην υπηρεσία του κ. Ραβενέλ; ρώτησε ο δόκτωρ τη νέα.

—Έξη μήνες, απάντησε η Κάτια.

—Δύσκολος και κουραστικός ο ρόλος σας...

Και ύστερα από λιγότερη σιγή πρόσθεσε:

—Δεν ήξερα ότι ο κ. Ραβενέλ ήταν παντρεμένος!

—Η Κάτια δίστασε λίγο ν' απαντήσει. —Επειτα, είπε απότομα:

—Μα δεν είναι παντρεμένος!

—Ο γιατρός την κυτάξεε κατάπληκτος.

—Καταλαβαίνω την έκπληξή σας, συνέχισε η Κάτια, με φωνή που πάλλοταν από συγκίνηση και ταραχή. Ο Ζάκ θα θυμώσει πολύ αν μάθει ότι σας είπα κάτι που δεν το ξέρει κανείς... Τη στιγμή, όμως, αυτή, αισθάνομαι την ανάγκη να εκμυστηρευθώ σε κάποιον το άπιστευτο δόγμα της ζωής μου. Δίκρινα καλά στο πρόσωπό του, γιατί, κάτι σαν προείφρονση για μένα. Με θεωρείτε έρωτα του Ζάκ, όπως όλος ο κόσμος... Και όμως, εγώ είμαι η νόμιμη γυναίκα του!... Η άλλη...

Σταμάτησε σε μιὰ στιγμή κι' ύστερα εξηκολούθησε:

—Η ιστορία του Ζάκ και της Ζακελίνας είναι ένα αληθινό μυθιστόρημα... Ένα μυθιστόρημα, που ασφαλώς θα έχη στη συνέ-

χιά του κι' άλλα δραματικά κεφάλαια. Γνωρίζω πριν από 20 χρόνια. Η Ζακελίνα ήταν η πιο ξακουστή κι' η πιο όμορφη αιδώς της όπερας. Θα έχετε βέβαια ακούσει για τη Ζακελίνα Λαμπέρ, τη διάσημη όπερα...

—Μα την έχω χειροκροτήσει κι' όλες, απήντησε ο δόκτωρ Φρεμόν!... —Όστε αυτή εις... —Ομολογώ ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να την αναγνωρίσω στη μορφή της άρρωσής μας.

Η Κάτια συνέχισε:

—Η Ζακελίνα, μόλις γνώρισε τον Ζάκ, εγκατέλειψε τα πάντα, για να τον ακολουθήσει στη συνεχή ταξίδια του. Αυτό έγινε γιατί της το ζήτησε ο ίδιος. Από ζήλεια; Μάλλον. Ζήλευε το κοινό που την χειροκροτούσε, που την εθαύμαζε, που την απέθεωνε. Ήθελε να την έχει αποκλειστικά δική του. Κι' εκείνη για να τον ευχαριστήσει απαρνήθηκε τα πάντα. Κι' τώρα, θυσιάζεται αυτός προς χάριν της.

Ο δόκτωρ Φρεμόν κατάλαβε τη πικρία της νέας. Ήταν ολοφάνερο ότι η Κάτια λατρεύει τον Ζάκ Ραβενέλ, αφού θέλει να γίνει γυναίκα του, μ' όλο που με το σύνδεσμά του με τη Ζακελίνα. Με ποση, όμως, ψυχική δύναμη είχε οπλισθεί για να σέβεται αυτό το δεσμό και να κρύβει από τα μάτια του κόσμου και της οικογενείας της το γάμο της, αφήνοντας όλον να πιστεύουν πως ήταν έρωτα που...

Διόδηματικό διήγημα

Ο δόκτωρ Φρεμόν είχε σχεδόν λησμονήσει την άρρωστη αιδώ που πέθανε στα χέρια του, δέκα πέντε μέρες μετά τον έρχομό του στη βίλλα Ραβενέλ, όταν, δύο χρόνια αργότερα, διάβασε στην τοπική εφημερίδα της Ντωβίλ, όπου παραθερίζει, τη γαλλία ενός ρεσιτάλ, που επρόκειτο να δώσει λίαν προσεχώς ο διάσημος συνθέτης Ζάκ Ραβενέλ στην αριστοκρατική πλατιά της βορείου Γαλλίας. Φυσικά, ο γιατρός έσπευσε να εξασφαλίσει ένα εισιτήριο, για να θαυμάσει το μεγάλο συνθέτη και να ανανεώσει την παλιά τους γνωριμία. Το ρεσιτάλ αποτέλεσε αληθινό μουσικό γεγονός για τη Ντωβίλ. Η Κάτια ήταν πλάι του.

—Να σας παρουσιάσω τη γυναίκα μου, είπε ο Ραβενέλ, στο δόκτωρα Φρεμόν, που πήγε να τον συγχαρεί μετά το τέλος του κονσέρτου. Την γνωρίζετε άλλωστε...

Και πρόσθεσε:

—Σας οφείλω μιάν εξήγηση γιατρέ. Γνωριστήκαμε κτώ από συνθήκες εξαιρετικά δραματικές. Την εποχή εκείνη, η Κάτια περνούσε μιὰ τρομερή κρίση. Όλος ο κόσμος την κατηγορούσε σκληρά. Και σεις, ίσως, θα την κρίνατε ασύτηρα τότε. Η βλάβη, όμως, είναι πολύ διαφορετική. —Ελάτε το βράδυ να φάτε.

Ο δόκτωρ Φρεμόν που γνώριζε το μυστικό της Κάτιας δεν έδειξε καμιάν έκπληξη. Το ίδιο βράδυ γενιάντισαν στο Π-λμ Μπής. Την ώρα του καφέ και του λικέρ ο Ραβενέλ άρχισε να διηγείται την ιστορία του δεσμού του με την Ζακελίνα, την αίσθηση της, τη γνωριμία του με την Κάτια, το τρομερό αίσθημα που του ένεπνευσε η αφοσιωμένη κοπέλλα και...

—Μου ήταν, όμως, αδύνατο να εγκαταλείψω τη Ζακελίνα, συνέχισε. Έξακολουθούσα να την αγαπώ και δεν ήθελα να την πικράνω. Της έκρυψα λοιπόν το γάμο μου με την Κάτια και δι- καιολόγησα την παρουσία της στο σπίτι με τον τρόπο που ξέρετε. Την παρουσίασα σαν ιδιαίτερη γραμματέα μου. Και νόμιζα πως η Ζακελίνα δεν είχε τίποτα αντιληφθεί, αφού έδειχνε εξαιρετική εκτίμηση και αγάπη προς την Κάτια... Μια βδομάδα, όμως, μετά το θάνατό της, δέχτηκε την επίσκεψή ενός φίλου μου δικηγόρου. Μου έφερε ένα γράμμα της Ζακελίνας, που του το είχε δώσει λίγες μέρες προ του θανάτου της, με την παράκληση να μου το δώσει όταν πιά θα βρίσκαταν κάτω από το χέρι.

—Έδωσε το γράμμα στο γιατρό κι' αυτός το διάβασε:

«Αγαπημένοι μου Ζάκ και Κάτια,

«Από την πρώτη στιγμή που σας είδα μαζί, έμάντεψα τον έρωτά που σας συνδέει. Πολύ γρήγορα, πληροφορήθηκα και τον μυστικό σας γάμο, που με τόση φροντίδα προσπαθούσατε να τον κρατήσετε κρυφό. Σκέφθηκα να σας μιλήσω και να σας δώσω την εύχρη μου, για να λυτρωθήτε από ένα τόσο βαρύ μυστικό, ώστε να ζήσετε ετυχιμένοι. Κατόπιν, όμως, συλλογίστηκα ότι ο θάνατός μου θα διευκόλυνε καλύτερα τα πράγματα... Σας εύχομαι να ζήσετε όσο μπορείτε πιο ευτυχισμένοι. Ζακελίνα»

Μόλις τελείωσε το διάβασμα της επιστολής, ο δόκτωρ Φρεμόν σηκώθηκε, υποκλίθηκε μπροστά στην Κάτια και φιλώντας το χέρι της ψιθύρισε:

—Κυρία μου, αισθάνομαι την ανάγκη ν' αποκαλυφθώ μπροστά στη θυσία σας. Πολύ λίγες γυναίκες θα έκαναν αυτό που κάνατε.

—Αμφιβάλλω αν υπάρχουν γυναίκες πιο μεγαλόψυχες από την Κάτια μου, είπε κι' ο Ζάκ Ραβενέλ, κυττώντας την τρυφερά.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

Δικαιώμα σου, θλάκα... Μά θα την κερδίσω στο τέλος την παρτίδα ή θα πεθάνω!...

Ο δεσμοφύλακας κούνησε το κεφάλι του, σαν να λέγε ναί.

—Νομίζεις πως θα με σκοτώσουν; Και το εύχεται, χωρίς άλλο... Δεν θυμώνω μαζί σου... Είσαι ένας φουκαράς που κυτάς να δγάλης το ψωμί σου... Γιατί να σ' σκοτώσω; Φτάνει να μη βελήσεις να μου σκορώσεις καμιά δρωμοδουλειά... Αν το κάμης αυτό... είσαι χαμένος!... Τίποτα δεν θα μπορέσει να σε γλυτώσει... Σου το είπα.

Ο Ραβδί ένοιωσε όλο το κτίριο των φυλακών να κάθεται στην ψυχή του. Τόν έκανε φρενιάζη ή άνυπομονησία. Καταλάβαινε πολύ καλά, ότι από τη μία στιγμή στην άλλη μπορούσαν να τ' ανακαλύψουν όλα. Βηματίζει ευκριά πάνω - κάτω, δαγκάνοντας τις γραβιές του, φυσώντας με πείσμα... Δεν μπορούσε ν' άντέξει άλλο σ' αυτή την άναμονη που τον συντρίβε. Φοδόναν ότι θα παραφρονούσε.

—Ανοιξε απότομα την πόρτα και ξαναδύηκε έξω. Προχώρησε διαστικά, χωρίς καμμία προφύλαξη πια κι έφτασε στο δεύτερο διάδρομο. Ακουγκράστηκε άρκετη ώρα και δεν άκουσε κανένα θόρυβο, καμμία φωνή. Άνάσανε μ' άνακούφισι. Η πόρτα θα ήταν ελεύθερη.

—Εμπρός!... μουρμούρισε.

Κι έκανε να προχωρήσει εμπρός.

Την ίδια στιγμή άκουσε θηματα πίσω του. Κάποιος έρχόταν από το βάθος του διαδρόμου, στον οποίο βρισκόταν το κελί του.

Τού ήταν αδύνατο πια να γυρίσει πίσω. Θέλοντας και μη έπρεπε να τραβήξει προς την πόρτα.

Μά η τύχη του πήγαινε κόντρα. Δεν είχε κάνει λίγα βήματα κι άκουσε όμιλιες προς το μέρος που κατεύθυναν.

Βρισκόταν πια ανάμεσα σε δυο κινδύνους! Ποιόν θ' αντιμετώπιζε;

Ο κακούργος δεν δίστασε στιγμή. Πήρε άμέσως την απόφασή του. Θά γυρίζε πίσω κι αυτή τη φορά. Έτσι θ' αντιμετώπιζε τον ένα δεσμοφύλακα κι όχι εκείνους που συζητούσαν κοντά στην πόρτα.

Έκανε μεταβολή και τράβηξε γιά το κελί του. Είδε συγχρόνως νάρχαται από άντικρου του ένας πραγματικός δεσμοφύλακας.

Ο διάδρομος δεν φωτιζόταν καλά. Οά τόν αναγνώριζε άραγε ο «συνάδελφος» του; Τί θα συνέβαινε; Οά βρισκόταν στην ανάγκη να έπιτεθή εναντίον του και να τόν σύρη ανάσπθθη κοντά στον άλλο;

Δεν πρόφτασε να κάνει τις σκέψεις αυτές και βρέθηκε κοντά στο δεσμοφύλακα. Γιά να κρύψει το πρόσωπό του, σήκωσε το χέρι του και τόν χαιρέτησε, φέρνοντάς το κοντά στο γέισο του πηλίκιου του.

Εκείνος του ανταπέδωσε το χαιρετισμό και προσπέρασε αδιάφορος.

Ο Ραβδί εύχαριστηθηκε, μά κι' άπόρησε συγχρόνως. Γελάστηκε λοιπόν, ο δεσμοφύλακας; Μήπως ήταν νέας και δεν ήξερε καλά τους συνδέλφους του;

Κάτι από τα δυο έπρεπε να συμβαίνει. Διαφορετικά θα ξαφνιαζόταν, θα κουντοσκετότανε, θ' άρχιζε να φωνάζει ζητώντας βοήθεια.

Μά τίποτε τέτοιο δεν συνέβη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Βαπτίσεις

Ο κ. Σταμάτης Σπ. Μερκούρης, θουλευταίος Αθηνών, ανέδεσσε το τέκνον του κ. Ξενοφώντος Ι. Χατζησπάρτου, δικηγόρου, δώσας εις αυτό το όνομα Δημήτριος.

Αρραβόνες

Εις τους δώσαντας άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου Μιχαήλ Κοταλακίδη και Έλένη Μπαταχάτη εύχαιμα ταχείαν την στέφιν.

Γ. Α.

Εκδόσεις

Εκυκλοφόρησε το α' φυλλάδιο του άναμορφωμένου λογοτεχνικού περιοδικού «Νέος Καλλιτέχνης», μ' έκλεκτες συνεργασίες και με την άρχη του νέου μυθιστορηματος «Κρύο και πείνα» του κ. Γ. Πολιτάρη.

Ο Άλη πασάς διέταξε να φέρουν στα Γιάννινα την κόρα του Αγίου...

ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΑ ΡΑΣΑ

Άγώνες της Έκκλησίας γιά την Πατρίδα και τη Θρησκεία

Ο έρευνήτης που ρίχνει το βλέμμα του στα βάθη της Ελληνικής ιστορίας μένει δουδός από ναυμασμο μπροστα στην πατριωτική δράση του κληρου. Ποσοι ηρωες αλλη και ηρωοι μαρτυρες!

Γιά μερικους απ' τους ύπεροχους αυτους υπερμαχους της Πατρίδος και της Θρησκείας, θα μιλήσουμε σημερα.

Στις αρχές του 17ου αιώνας επίσκοπος Τρίκκης ήταν ο Διονύσιος που ειχε άποκαληση «ελευθεροφωρ» γιά τις απεραντες γνωσεις του και την πατριωτική του όρμη.

Ο Διονύσιος δεν μπορούσε να θλέπη την πατρίδα του σκλάβο. Την εποχή αυτή ειχε ιδρυθή στο Παρίσι από μερικους ευγενείς μια μυστική Έταιρεία, με το σκοπό της επανιδρύσεως της Βυζαντινης αυτοκρατορίας.

Ο Διονύσιος ήταν ένας απ' τους μνημένους. Μά άργότερα προδοθηκαυ δυστυχώς τα σχέδια της Έταιρείας κι' η εύρωπαίκή διπλωματία άντέδρασε. Κι' ο Διονύσιος αποφασισε να οραση μόνος γιά την ελευθερία της πατρίδος του.

Συνεννοήθηκε, λοιπόν, με διαφορους Ηπειρώτες καπετανίους, ένθουσίασε με τα λόγια του τους χωρικούς, που τόν έλάνεαν και που τού ειχαν άπόλυτη έμπιστοσύνη, και κατάρθωσε να ξεσηκώσει περί τους όχτακοσίους άντρες, έχοντας συνεργατες του καποιον Λάμπρο από την Παραμυθία, που έμεινε δυστυχώς άγνωστο το επώνυμό του, και τούς Γιαννιώτες Ζήτον Ισιγκουρν και Γιώργη Ντελή.

Επί κεφαλής τών επαναστατών αυτών, που ήταν οι περισσότεροι ώπλισμένοι με ρόπαλα, ό ήρωικός Έπίσκοπος έβάδισε εναντίον τών Ιωαννίνων, στις 11 Σεπτεμβρίου του 1612.

Οι επαναστάτες μπήκαν στην πόλι νύχτα κι' άρχισαν άμέσως άγριες κι' αίματηρές συγκρούσεις με τους Τουρκαλδανους.

Το κακό κράτησε όλη τη νύχτα. Μά δυστυχώς το κίνημα ήταν άνοργάνωτο. Οι Τουρκαλδανοί, που ειχαν πανικοβλήθθ στην άρχη, δεν άργησαν να άντιληθθουν πως οι περισσότεροι επαναστάτες ήταν άοπλοι. Άμέσως τότε άνασυγκροτήθηκαν, ρίχτηκαν εναντίον τών ροπαλοφόρων χωρικών και τούς άποδεκατίσανε. Λίγοι μόνον πρόφτασαν να φύγουν στα γύρω βουνά.

Ο επίσκοπος Διονύσιος πιάστηκε αιχμάλωτος. Τόν έσυραν έσθιομ μέσα στην πόλι και τόν έγδαρυν ζωντανό! Το δέρμα του το άλάτισαν, το γέμισαν με άχυρα κι' άφού το γύρισαν σε πόλες και χωριά γιά να το δούνε οι Ραγιάδες, το στείλανε κατόπιν, άφού τού φόρεσαν το φτωχικό αίματοδορμένο του ράσο, στην

Ιιοι. Εκεί το στησανε επί μία βδομάδα στις πιο κεντρικές πλατείες «προς σωφρονισμόν τών απονενοημένων Ραγιάδων». Κατόπιν το δέρμα τού ηρώος και μαρτυρος επίσκοπου καηκε σε μία κεντρική πλατεία.

Από τους συνεργάτες του ο Λάμπρος κι' ο Γεώργιος Ντελής καήκαν ζωντανοί. Μόνον ο Ζήτος Ισιγκουρν κατάρθωσε να δραπετεύσει στην Έπτάνησο κι' από κεί έφυγε γιά τη Γαλλία, όπου και πέθανε ύστερ' από λίγα χρόνια.

Μιά από τις πιο ύπεροχες μορφές της Έκκλησίας είναι κι' ο Κοσμάς ο Αιτωλός, ό σεμνός μοναχός και ιεροκήρυκας, που άνακηρύχθηκε άγιος, γιά τη μεγάλη πατριωτική και θρησκευτική του δράση.

Ο Κοσμάς γεννήθηκε στο χωριό Άπόκωρ της Αιτωλίας περί τα τέλη του 18ου αιώνας. Σπούδασε στο Άγιον Όρος, όπου και περιβλήθηκε το μοναχικό σήμα. Έφυγε κατόπιν γιά την Πόλι. Εκεί ο Πατριάρχης Σωφρόνιος Β', έξέτιμωσε την άξία του και τόν έστειλε στην Ηπειρο ως ιεροκήρυκα.

Στα μαύρα αυτά χρόνια της σκλαβιάς στη Στερεά Ελλάδα και στην Ηπειρο οι ραγιάδες βρισκόντουσαν σε άθλια κατάσταση: Φτωχοί, κατατρεγμένοι, άξιολύπητοι, γινόντουσαν εξωμώτες με την έλπίδα ότι θα βελτίωναν τη ζωή τους.

Μόλις έφτασε εκεί ο Κοσμάς, άρχισε άμέσως τη διδασκαλία του. Φλογερός ιεροκήρυκας, συγκινούσε τις καρδιές, στερώνε την πίστι των χωρικών, τούς έδινε κουράγιο κι' έλπίδες. Φρόντιζε συγχρόνως να έξοικονομή χρήματα και να χτίσει σχολεία κι' έκκλησιες.

Η πατριωτική και θρησκευτική δράση του έξαγριωσε τους Τουρκαλδανους κι' άποφάσισαν να τόν δολοφονήσουν.

Ο Κοσμάς το έμαθε κι' από μυστικά μονοπάτια έφτασε στο Τεπελένι, παρουσιάστηκε στη Χάμκω, την τρομερή μητέρα του Άλη πασά, και ζήτησε τη βοήθειά της.

Η Χάμκω τού ύποσχέθηκε πως θα τόν βοηθούσε και συγχρόνως τού ζήτησε να της πη ποιά θα ήταν το μέλλον του γιουό της, που την εποχή αυτή πολεμούσε στα δουνά εναντίον τών έθνών του.

—Ο γιός σου θα γίνη μία μέρα πανίσχυρος δεζύρης! της προφήτεψε ο Κοσμάς.

Με την προστάσια της Χάμκως ο φλογερός ιεροκήρυκας συνέχισε το ύπεροχον έργο του. Ειχε έξεγερθή όμως εναντίον του μία μερίς Έβραίων και τόν κατήγγειλαν στις τουρκικές αρχές πως διδάσκει τάχα τους χριστιανους να μη πληρώνουν φόρους στο Σουλτάνο.

Έτσι τόν Αύγουστο του 1775, ο Κιούρτ-πασάς διάταξε τη σύλληψή του. Έπιασαν τόν Άγιο άνθρωπο στο χωριό Μαγιακλή και τόν έρριξαν σ' ένα σκοτεινό κελλί. Εκεί μέσα έμαρτύρησε ο Κοσμάς ο Αιτωλός. Ένας άσπύγανος δήμιος τόν στραγγάλισε μία νύχτα, ενώ κοιμόταν.

Ο θάνατος τού Κοσμά βύθισε σε πένθος τους χριστιανους που τόσο τους ειχε ευεργετήσει. Ιδρυσε σ' όλη την Ελλάδα έκατοντάδες σχολεία, γεγονός σπουδαίοτατο γιά την έθνική μόρφωση της εποχής εκείνης.

Ο Άλη πασάς μόλις έμαθε το θάνατό του λυπήθηκε πολύ. Κι' άργότερα, όταν έγινε Βεζύρης, όπως ειχε προφητεψει ο Κοσμάς, έστειλε στην έκκλησία ποχτίσαν στη μνήμη του, πλούσια δώρα. Έπίσης διάταξε να μεταφέρουν στα Γιάννινα, μέσα σε χρυσή θήκη την κόρα τού Αγίου.

Ο Άλης κι' η κόρα Βασιλική φίλησαν με εύλάβεια το άγιο λείψανο κι' όταν κάποιος Όθωμανός κληρικός σκανδαλίστηκε γι' αυτό, ο Άλη πασάς τού ειπε όργισμένος:

—Είσαι ζουρλός, μπρέ! Τούτο το καλό γέρο ήταν Άγιος άνθρωπος κι' άληθινός προφήτης!

Η μνήμη τού Κοσμά τού Αιτωλού γιορτάζεται στις 24 Αύγουστου.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Τ Ο 1830, ένας Σκωτσέζος μετανάστης, ο Στέπλιν Τήντ, έφτασε στην Άμερική. Έγκαταστάθηκε στο Χάνκοκ, έχτισε εκεί ένα σπιτάκι κι' έπιδόθηκε σ' έπιχειρήσεις. Σιγά-σιγά ο Στέπλιν δημιούργησε οικογένεια και οι άπόγονοί του, χάρις στην άλληλεγγύη τους, έχτισαν μέγαρα και καταστήματα στο Χάνκοκ, τόσα πολλά, που το μέρος πού κατοικούσαν ονομάστηκε συνοικία Στέπλιν Τήντ.

Ένας από τους άπόγονους τού Στέπλιν ήταν κι' ο Τίλεϋ Τήντ, ιδιοκτήτης τού ώραιότερου και πλουσιώτερου ξενοδοχείου τού Χάνκοκ. Στά 1843 η γυναίκα τού Τίλεϋ γέννησε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Είχε κι' άλλα παιδιά άρσενικά ο Τίλεϋ, αλλά πιο πολύ απ' όλα άγαπούσε τη μικρή του Φανή.

Στά 1861, όταν η Άμερική βρισκόταν σ' έμφύλιο πόλεμο η Φανή, δεκαοχτώ χρονών τότε, ήταν το ώραιότερο, έξυπνότερο και τοληρότερο κορίτσι τού Χάνκοκ. Την εποχή άκριβώς εκείνη έτυχε να περάσει από κεί το 101ο σύνταγμα πεζικού. Οι περισσότεροι αξιωματικοί τού πήγαν κι' έγκαταστάθηκαν στο ξενοδοχείο τού Τίλεϋ. Μεταξύ αυτών ήταν και ο ύπολοχαγός Τζών Μπέλλοδι, ένας ώραιος και κομψότατος αξιωματικός τού Έπιτελείου, με μεγαλοπρεπή μπλέ στολή και χρυσά κομμάτια. Απ' την πρώτη στιγμή πού συναντήθηκαν, η Φανή με τόν Μπέλλοδι, ένοιωσε μίαν άμοιβαία συμπάθεια, που δεν άργησε να καταλήξει σ' έφλογερό έρωτα.

Ο Τίλεϋ όμως, ο πατέρας της Φανής, ειχε παράξενες ιδέες και μόλις άντελήφθη τις σχέσεις τού Τζών με την κόρη του, τη φώναξε και της ειπε:

—Ο ύπολοχαγός Μπέλλοδι είναι μεγαλύτερος στην ηλικία από σένα. Βγάλ' το λοιπόν απ' το μυαλό σου, ότι μπορείς να παντρευτής τόν αξιωματικόν αυτόν. Δεν πρέπει να τόν ξαναϊδής πιά! Είμαστε εξηγνημένοι!

Ο Τίλεϋ ήταν λιγόλογος, αποφασιστικός κι' άτεγκτος. Άλλά κι' η Φανή, πού τούμοιαζε στο χαρακτήρα ειχε τις ιδέες της. Έτσι η άυστηρότης τού πατέρα της την έκανε να τρέση μία ώρα άρχίτερα στην άγκαλιά τού νεαρού Μπέλλοδι.

Ένα βράδυ, πού ο Τίλεϋ γύρισε άργά στο ξενοδοχείο, ειδε πως η κόρη του, η άγαπημένη του Φανή, έλειπε από το διαμείρισμά τους.

—Πού εινε η Φανή; ρώτησε τη γυναικα του.

—Στο σαλόνι, μαζί με τόν ύπολοχαγό Μπέλλοδι! αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Τίλεϋ έγινε θηριο. Χωρίς να πη τίποτε, προχώρησε προς το σαλόνι, όπου ειδη τήν ώραια και χαριτωμένη κόρη του να κάθεται στον καναπέ, έχοντας πλάι της τόν κομψό ύπολοχαγό. Ήταν πιασμένοι από τα χέρια και συνωμιούσαν τρυφερότατα.

Πριν προφτάση ο γενναίος αξιωματικός να κινηθ, ο Τίλεϋ τόν άρπαξε απ' το λαιμό και τόν πέταξε έξω απ' το σαλόνι. Έπειτα γυρίζοντας στην Φανή, της φώναξε έπιτακτικά:

—Κάρφωσε το στο μυαλό σου: Τόν δυσμορφικό αυτόν δεν θα τόν ξαναϊδής ποτέ πιά στη ζωή σου!...

Άμέσως κατόπιν την πήρε απ' το χέρι, την άνέβασε στη σοφίτα τού ξενοδοχείου και την κλείδωσε εκεί μέσα. Το ζημώμα της άλλης ημέρας, ο Τίλεϋ άνασκουπώθηκε κι' έβαλε σιδερένια κάγκελα στα παράθυρα της σοφίτας. Τρεις ολόκληρους μήνες έμεινε κλειδωμένη εκεί μέσα η ώραια Φανή, ως την ημέρα δηλαδή πού το σύνταγμα τού ύπολοχαγού Μπέλλοδι έφυγε από το Χάνκοκ.

Η Φανή άκουσε με συγκίνηση το ποδοβολητό τών άνδρών πού έφηναν. Ήξερε πως μαζί μ' αυτούς έφηνε και ο άγαπημένος της, χωρίς να μπορέσει να τόν δει έστω και γιά τελευταία φορά, χωρίς να τού δώση το φίλ του άποχαιρετισμού και την ύπόσχεση ότι θα τόν περιμενε να γυρίσει.

Μόλις έφυγε το σύνταγμα, ο Τίλεϋ πήγε, ξεκλειδώνοντας την πόρτα της σοφίτας και ειπε στην άγαπημένη του κόρη ότι εινε ελεύθερη. Η Φανή όμως, πού ειχε πάρει στο μεταξύ την απόφασή της, δεν βγήκε καθόλου από τη φυλακή της. Κι' όταν η μητέρα της πήγε να τη ρώτηση γιάτί δεν βγαίνει από τη σοφίτα, η περηφάνη κόρη της άπάντησε σοδάρα:

—Δεν θα βγώ ποτέ πιά από τη φυλακή αυτή στην όποια μ' έκλεισε ο πατέρας μου! Άφού δεν μ' άφησε να δώ εκείνον πού αγαπώ, δεν πρέπει να ξαναϊδω άνθρωπο!...

Πραγματικά η ώραια Φανή κράτησε το λόγο της. Έμεινε σ' όλη τη ζωή της κλεισμένη στο δωμάτιό εκείνο.

Συγγενείς και φίλοι προσπάθησαν να την κάμουν να ξεχά-

Φανή Ρήντ, η Άμερικανίδα Στέλλα Βιολάντη

ένοιωσαν ένα βαθύ άσθθημα συμπαθείας γιά την ώραια φυλακισμένη τού Χάνκοκ, όπως έλεγαν πλέον τη Φανή.

Στον κόσμο άρχισε πια να γίνεται άντιπαθητικός ο πατέρας της νέας. Οι ξένοι άπόφευγαν το ξενοδοχείο του.

Τότε ο Τίλεϋ Τήντ πούλησε τα έπιπλα, έβγαλε τις μεγαλοπρεπείς έπιγραφές «ξενοδοχείο της Άμερικής — Τίλεϋ Τήντ», κλείδωσε πόρτες και παράθυρα κι' έγκαταστάθηκε άλλου. Παρ' όλες τις έπιμονες παρακλήσεις της μητέρας της, η «Ωραία Φυλακισμένη», η τραγική μάρτυς της άγάπης, άρνήθηκε ν' ακολουθήση την οικογένειά της. Κι' έτσι κάθε τόσο ο άδελφός της και κάποια θεία της της πήγαιναν τρόφιμα γιά τη συντηρήσή της.

Έζηνητα πέντε ολόκληρα χρόνια κράτησε η έκουσία φυλάκις της Φανής στη θλιβερή σοφίτα τού έγκαταλειμμένου κι' έρειπωμένου πιά πατρικού της ξενοδοχείου, όπου γνώρισε τις πιο εύτυχισμένες αλλά και τις πιο πικρές ημέρες της ζωής της. Σ' όλο αυτό το διάστημα η Φανή βγήκε, γιά πρώτη φορά, όταν πήγε στη κηδεία τού πατέρα της. Στά 1891, παρακολούθησε την κηδεία της μητέρας της και, σε λίγα χρόνια, την κηδεία τού άδελφού της. Στά 1892 μία μεγάλη πυρκαϊά άπο-

Η Φανή άκουσε με συγκίνηση το ποδοβολητό τών άνδρών πού έφηναν...

Γέμωσε δεκαεφτά στίβια της συνοικίας

Ρήντ. Η φωτιά προχώρησε και στο έρειπωμένο ξενοδοχείο. Τότε η Φανή — γιά τέταρτη φορά — βγήκε στο δρόμο φωνάζοντας στους πυροσβέστες:

—Σας ίκετεύω σώστε τη φωλιά μου, τη σοφίτα μου!

Οι πυροσβέστες κατάρθωσαν να έντοπίσουν τη φωτιά, και να σώσουν τη σοφίτα. Στη θλιβερή εκείνη φωλιά η Φανή επί 65 χρόνια, πιστή στον έρωτά της περιμενε το θάνατο.

Τέλος, ένα πρωί του Νοεμβρίου τού 1928 η «Ωραία Φυλακισμένη τού Χάνκοκ» πέθανε, σε ηλικία 85 χρόνων, ψιθυρίζοντας το όνομα τού άγαπημένου της...

Όλοι οι άντρες του κινεζικού πεζικού είχαν χωμένο στο στόμα τους ένα ξύλινο ραβδάκι...

Ο πόλεμος στην Κίνα

Στρατοί και όπλα δια μέσου των αιώνων

Οι Κινέζοι συνηθίζουν να βεβαιώνουν ότι είναι ο πιο φιλειρηνικός λαός του κόσμου. Στην πραγματικότητα όμως, η ιστορία τους είναι γεμάτη από πολέμους κι' επαναστάσεις.

Το «Βιβλίο της Ποίησης», ένα απ' τα αρχαιότερα κινεζικά κλασσικά έργα που διασώθηκε ως την εποχή μας, περιέχει 311 ποιήματα. Τα περισσότερα λοιπόν απ' αυτά αφορούν στρατιωτικά κατορθώματα και πολέμους, μιλούν για το στρατιώτη που αποχαιρετά την οικογένειά του, για τους ήχους των τυμπάνων, για θριαμβευτικές επιστροφές στρατηγών, για εκατοντάδες χιλιάδες αιχμαλώτους που χρησιμοποιούνται ως δούλοι, για χτίσιμο φρουριών, κτλ. κτλ.

Ένας απ' τους μεγαλύτερους αυτοκράτορες της Κίνας, ο Χουάνγκ Τί (Κίτρινος Αυτοκράτωρ), στον οποίο αποδίδεται η εφεύρεσις της κινεζικής γραφής, του τροχού και του αμαξίου, ήταν συγχρόνως και περίφημος στρατηλάτης. Κάποτε, έπευε και κυριεύσε μια επαναστατημένη επαρχία. Ο αρχηγός των επαναστατών, που ήταν ένας είδος μάγου, έπαιρνε να σπείρη τη σύγχυση στα αυτοκρατορικά στρατεύματα δημιουργώντας μία πυκνή ομίχλη (πρώτη περίπτωση χρησιμοποίησης προπετάσματος καπνού στον πόλεμο). 'Αλλά ο Χουάνγκ Τί μεταχειρίσθηκε τότε ένα «έργαλειο που έδειχνε το νότο», κι' έτσι ώδηγησε το στρατό του στον προορισμό του, μέσα απ' την ομίχλη. Αυτός είναι ο πρώτος και αρχαιότερος υπαινιγ-

μός για την εφεύρεσι της πυξίδας απ' τους Κινέζους.

Οι πολέμοι στην Κίνα χαρακτηρίζονταν πάντα από απίστευτη σκληρότητα, όχι μόνο για τους έχθρους αλλά και για τους ίδιους Κινέζους στρατιώτες. 'Επί δυναστείας των Σου (1122-249 π. Χ.), όλοι οι άνδρες του κινεζικού πεζικού, όταν πήγαιναν στη μάχη, είχαν χωμένο μέσα στο στόμα τους και δεμένο μ' ένα σκοινί γύρω απ' το λαιμό τους ένα ξύλινο ραβδάκι. Αυτό το «χαλινάρι» τους έμποδίζε να μιλήσουν, κι' έτσι να προδώσουν τις κινήσεις τους στον έχθρο.

Έξ' άλλου, οι τρομερές σφαγές που έγιναν στους εμφύλιους πολέμους της Κίνας είναι μοναδικές στην ιστορία. Ο στρατηγός Πάι Σι απέκτησε το... παγκόσμιο ρεκόρ στα 260 π. Χ., αποκεφαλίζοντας 400.000 αιχμαλώτους μέσα σε μία μέρα!

Στην ίδια περίπου εποχή, οι Κινέζοι καθιέρωσαν για πρώτη φορά το σύστημα της καταναγκαστικής εργασίας. Υποχρέωσαν δηλαδή εκατοντάδες χιλιάδων ανθρώπων να εργάζονται επί 18 ώρες την ημέρα, με μοναδική τροφή τους δυο κύπελλα ρυζι κι' ένα ποτήρι μολυσμένο νερό, για να κατασκευάσουν μια «ραμμή αΜΚινό»: το περίφημο Μέγα Τείχος, μήκους 3.500 χιλιομέτρων, που είναι κατά τους ειδικούς το μόνο ανθρωπινό έργο που διακρίνεται απ' τη Σελήνη!

Οι μεγάλοι Κινέζοι φιλόσοφοι και θρησκευτικοί ηγέτες, όπως ο Λάο Τσέ ή ο Κομφούκιος, ήσαν κηρυγμένοι αντιμιλιταριστάι. Ό-

στόσο κι' ο Κομφούκιος ακόμη παραδέχεται ότι ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος, ως εσχάτη λύσις σε πολλές περιπτώσεις.

Επί δυναστείας Σουγκ (960—1280) χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στον πόλεμο η πυρίτις. Τα Κινεζικά χρονικά αναφέρουν σχετικώς ότι, στα 1161, η Κίνα κινδύνεψε απ' τους Τατάρους, που είχαν καταλάβει ένα μεγάλο μέρος της κι' έτοιμαζονταν να περάσουν τον ποταμό Γιάνγκ-Τσέ, την τελευταία άμυντική γραμμή των Κινέζων. Στην κρίσιμη λοιπόν εκείνη στιγμή, ένας Κινέζος ναύαρχος κατόρθωσε να καταστρέψη μ' ένα νέο όπλο τα πλοία που μετέφεραν χιλιάδες έχθρους με τ' αλογά τους, κι' έτσι να εξασφαλίση την αποφασιστική νίκη.

Το όπλο αυτό ήταν πελώριες μπάλες από χαρτί, γεμάτες με θειάφι, ασβέστη κι' άλλα συστατικά. Μόλις οι Κινέζοι τις έριχναν στο νερό, έπαιρναν φωτιά, έσκαζαν με κρότο βροντής, έβγαζαν πυκνό και πνιγρό καπνό και σκόρπιζαν γύρω πελώριες φλόγες, που κατέστρεφαν τον έχθρικό στόλο.

Αργότερα, το 1232, ξαναχρησιμοποιήθηκαν αυτές οι πρωτόγονες βόμβες, πιο τελειοποιημένες, στην πολιορκία του Πεκίνου απ' τους Μαγγόλους. 'Αποτέλουντο τώρα από δυο σιδερένια ήμισφαίρια, ενωμένα μεταξύ τους και γεμάτα με νίτρο, νάφθη κι' άλλες εκρηκτικές ουσίες. Μ' ένα φυτίλι έπαιρναν φωτιά έπειτα από ώρισμένη ώρα, και τα θρούσμάτα τους τινάζονταν προς όλες τις διευθύνσεις με τόση ορμή, ώστε μπορούσαν να τρυπήσουν ακόμη και μία σιδερένια πανοπλία. Οι Κινέζοι υποστηρίζουν ότι μ' αυτές κυρίως τις βόμβες σώθηκε το Πεκίνο.

Επί της δυναστείας των Μαντσού (1644—1911), η Κινεζική Αυτοκρατορία έφτασε στη μεγαλύτερη έκτασή της. Οι Κινέζοι κατέλαβαν την Κορέα, τη Φορμόζα, την Κοχινκίνα, τη Βιρμανία, το Τουρκεσταν, το Τιβέτ — με λίγα λόγια, άπλωσαν την κυριαρχία τους πάνω στα τέσσερα πέμπτα της απέραντης ασιατικής ήπειρου. Έκαμαν όμως το λάθος να διατηρήσουν τη χώρα τους κλειστή κι' απαγορευτική για τις προόδους της Δύσεως, ενώ αντιθέτως οι Γί-απωνέζοι φρόντιζαν ν' απορροφήσουν το δυτικό πολιτισμό και να γίνουν ένα σύγχρονο και ισχυρό έθνος.

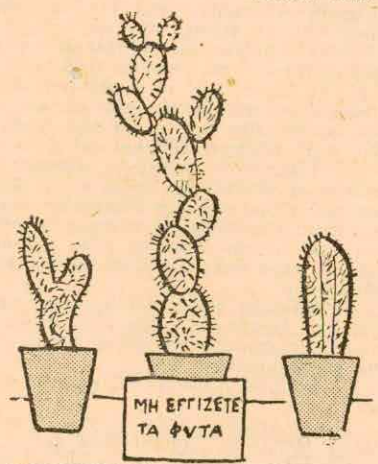
Έτσι, η Κίνα αδυνάτιζε συνεχώς και κατόντησε να χάσει τη σημασία της ως παράγων της ιστορίας της 'Ασίας.

Τώρα όμως έχουν αλλάξει τα πράγματα. Η Κίνα γίνεται ένα ισχυρό κράτος, με συγχρονισμένο εξοπλισμό και θ' αποτελέσει πολύ γρήγορα ίσως ένα μεγάλο κίνδυνο για τον υπόλοιπο κόσμο.

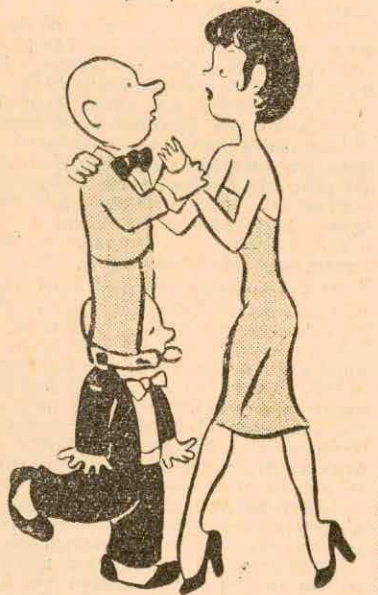
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

Χωρίς λόγια.
«Samedi - Soir»

Περίτη υπόδειξις

Χορευτικό... ξεγυμνάει!

ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ, ο λευκός Μικάδος

Η άσκητική ζωή ενός «νέου» 70 ετών

Στις 11 Μαρτίου 1942, ο στρατηγός Μάκ 'Αρθουρ πρωτοδοκίμασε την πικρή γεύσι της ήττας. Ο Πρόεδρος Ρούζβελτ τον διατάζει τότε να εγκαταλείψη το Κορριτζίντορ, έφασαν ήταν αδύνατον να το γλυτώση απ' τους Γί-απωνέζους.

Στην κρίσιμη εκείνη περίστασι, ο Μάκ 'Αρθουρ ζήτησε απ' τους αξιωματικούς του να τον αφήσουν μόνον για λίγα λεπτά της ώρας, για να βοηθήσει την ψυχική ένταση διαδίδοντας την 'Αγία Γραφή. 'Υστερα είπε στη γυναίκα του να έτοιμάση γρήγορα λίγες αποσκευές και να επιβιβασθώ στο πλοίο που περίμενε, μαζί με το μικρό αγοράκι τους και με την Κινέζα παραινά του. Ο ίδιος τους ακολουθώντας την τελευταία στιγμή, παίρνοντας μαζί του μόνο μία αλλαξιέρα έσώρρουχα και τις αγαπημένες του πιπές...

Θα ταξίδευαν 2.000 μίλια με πλοίο και αεροπλάνο, μέσα από Ιαπωνοκρατούμενες θαλάσσεσ. 'Οπότε ο Μάκ 'Αρθουρ έμεινε αιχμή της και ψυχρός σ' όλο το ταξίδι, καπνίζοντας διαρκώς την πίπα του, ως που πάτησε το πόδι του στην Αυστραλία.

Εγκαταστάθηκε ύστερα σ' ένα μικρό ξενοδοχείο του Μπρισμπάιν, κι' άρχισε να περνάει μία ζωή ασκητική.

Είς τρία δόκκληρα χρόνια, ο Μάκ 'Αρθουρ, μαζί με τους Αυστραλούς και 'Ολλανδούς αξιωματικούς, κατέστρωσε λεπτομερώς το σχέδιο της επιστροφής του στις Φιλιππίνες. Στο μεταξύ, βρισκόταν σ' έπαση με τις τοπικές οργανώσεις αντίστασεως, με μουσικά ραδιόφωνα και μ' ένα δίκτυο κατασκόπων. Και φρόντιζε να ρίχνουν τακτικά τα αμερικανικά αεροπλάνα με αλεξίπτωτα σαπούνια, κουτιά σπέρτων και τσίκλες με την επιγραφή: «Θά ξαναγουρίσω, Μάκ 'Αρθουρ».

Και πραγματικά, κράτησε την υπόσχεσή του... Η επιστροφή του στη Μανίλα θυμίζει τους θριάμβους των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. Οι γυναίκες σκόρπιζαν λουλούδια στο πέρασμά του... Μία απόπειρα δολοφονίας του από 7 Γί-απωνέζους αξιωμα-

Στο Πασχαλινό τεύχος

Θ' άρχισή η δημοσίευσις του συντακτικού και περιπετειώδους μυθιστορήματος του διασημου Γάλλου συγγραφέως ΓΚΥΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ:

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

Πρόκειται για τη δραματική ιστορία ενός ανθρώπου, που, θύμα μιας σατανικής σκευωρίας, χάνει ξαφνικά τα πάντα: τον έρωτα, την τιμή, την περιουσία και την ελευθερία του. Γιγαντας όμως θελήσεως και δυνάμει, ύψωνε θαρραλέα το ανάστημά του μπροστά στην σκληρή μοίρα και κατορθώνει, έπειτα από δραματικούς αγώνες και περιπέτειες, να επιτύχθ τους σκοπούς που έταξε στον εαυτό του: να ξανακερδίση τη χαμένη αγάπη του, ν' ανακτήση την τιμή και την περιουσία του και να τιμωρήση αμείλικτα εκείνους που τον έριξαν στη δυστυχία, την εξαθλίωση και την καταστροφή.

τικούς — που είχαν αποφασίσει να τουςιάσουν τη ζωή τους για να τον σκοτώσουν με περιστροφή και χειροδαμίδες — αύξησε ακόμη περισσότερο τη δημοτικότητά του.

Σε λίγο καιρό ξεκίνησε για την 'Ιαπωνία, με το πολεμικό «Μπα-ταν» (το ίδιο που τον μετέφερε αργότερα στην Κορέα). Τη νύχτα της παραμονής της Ιαπωνικής ύπατης, στο ξενοδοχείο της Γιοκοχάμας όπου είχε εγκατασταθί, έδειξε μία αξιοθαύμαστη αυτοπεποίθησι και ψυχραιμία. 'Όταν δηλαδή τον προειδοποίησαν ότι το φαγητό του μπορεί νατάν δηλητηριασμένο, γέλασε με την καρδιά του... κι' άσχιζε να το καταβροχθίη με έξαιρετική όρεξι!...

Η μεγαλύτερη ίσως ημέρα της λαμπράς σταδιοδρομίας του ήταν η 2 Σεπτεμβρίου 1945, όταν πάνω στο πλοίο «Μισσούρι» δέχθηκε τη δήλωσι ύπατης της 'Ιαπωνίας με τα χέρια στις τσέπες του, δίχως σκακί, μόνο μ' ένα κοντομάνικο πουκάμισο! Κανείς άλλος στρατηγός στην ιστορία δεν είχε τέτοια απλή εμφάνισι σε μία τόσο έσημη περίστασι... Τη στιγμή εκείνη, ο Μάκ 'Αρθουρ γινόταν ο πραγματικός ηγέτης μιας χώρας με 80.000.000 κατοίκους.

Μήπως όμως δεν υποδέχθηκε με τα χέρια στις τσέπες και τον Πρόεδρο Τρούμαν, όταν συναντήθηκαν σ' ένα νησί του Ειρηνικού για να συζητήσουν περί Κορέας και Φορμόζας;... 'Αφού έδωσαν το χέρι ο ένας στον άλλον, ο Μάκ 'Αρθουρ ζήτησε την άδεια να καπνίση. Ο Τρούμαν δεν είχε καπνιστής. 'Οπότε απάντησε γελώντας:

— Καπνίστε ελεύθερα, στρατηγέ! Δεν βάσατε ο πρώτος που... θά με φλουώση απ' τον καπνό!

Σ' όλο το διάστημα της διαμονής του στην 'Ιαπωνία, ο Μάκ 'Αρθουρ έζησε σ' απόμωνωσι. Δεν έλειψε ούτε μία μέρα απ' το γραφείο του, όπου πηγαίνει κάθε μέρα με τη μαύρη λιμουζίνα του που τον οδηγεί ο ίδιος. Δεν έχει καμιά δημοσία εμφάνισι — τόσο που οι Γί-απωνέζοι τον θεωρούν πιδό απλησίαστο απ' τον ίδιο το Μικάδο.

Αντίθετα προς τις διαδόσεις που κυκλοφορούν, έδειξε πάντα μεγάλο σεβασμό κι' ευγένεια στο Μικάδο. Στις ιδιαίτερες συναντήσεις τους παρευρίσκεται μόνον ένας διερμηνεύς. 'Οπότε, η γυναίκα του δεν έχει ποτέ έπισκεψή τον αυτοκράτορα ή άλλο μέλος της οικογένειάς του, γιατί ο Μάκ 'Αρθουρ δεν έννοει ν' ανακατέψη καθόλου την πολιτική στην ιδιωτική ζωή του.

Στα 70 του χρόνια, ενώ οι περισσότεροι άντρες θέλουν πια την ήσυχία τους, με τις παντάρλες τους και μία πίπα κοντά στο τσάκι, αυτός διατηρεί τη ζωτικότητα και την εργατικότητα ενός νέου 20 ετών, μαζί με τον προσωπικό μαγνητισμό ενός μεγάλου άρχηγου.

Αφού εργασθί όλο το πρωί, χωρίς να μεταχειρίσθ όλοου τηλεφώνου και γράφοντας ο ίδιος όλες τις σημειώσεις και τις οδηγίες του, πηγαίνει να φάη με τους δικούς του, κοιμάται λίγο και ξαναγυρίζει στο γραφείο του, για να συνεχίση την εργασία του ως τις 9 ή 10 το βράδυ.

Ύστερα, στο σπίτι, αν δεν έχει κοιμηθί ακόμη ο νύκας του, βλέπουν ένα φίλμ τύπου «Γουέστερν» με τη δική τους κινηματογραφική μηχανή. 'Αλλοτε πάλι, ο στρατηγός ξεκουράζεται... διαδίδοντας ένα ριζοσφικό βιβλίο!

Μολονότι αντιπαθεί υπερβολικά το αεροπλάνο και παίρνει καταπληκτικό κάθε φορά που πρόκειται να πετάξη, έχει κάμει πτήσεις περισσότερες ίσως από κάθε άλλο στρατιωτικό άρχηγό.

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ — ΛΑΘΡΑΝΑΓΩΣΤΡΙΑ

Η στρουθοκάμηλος που φαίνεται στη φωτογραφία μας είναι το καμάρι του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου και όπως βλέπετε ένδιαφρεται πολύ και... για τα νέα.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ «ΗΛΙΑΚΗ ΛΥΧΝΙΑ»

Η μικρή αυτή «ήλιακη λυχνία» κατασκευάσθηκε ειδικώς για τους ταξιδιώτες, που δεν θέλουν να στερηθούν την καθημερινή ήλιοθεραπεία τους. 'Εκπέμπει λοιπόν υπεριώδεις και υπέρυθρες ακτίνες συγχρόνως και μπορεί να τη χρησιμοποιή κανείς χωρίς να φοράη γυαλιά στα μάτια, γιατί, χωρίς στο ειδικό γυαλί από το οποίο είναι κατασκευασμένη, εξουδετερώνει τις επικινδύνες ακτινοβολίες.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε πάνω σ' ένα αλλεευτικό πλοίο, με το οποίο Γερμανοί λαθρομετανάστες πήγαν απ' το Αμέσουργα στην 'Αργεντινή. 'Απογοητευμένες από τους όρους ζωής στην πατρίδα τους, που γίνονται από μέρα σε μέρα πιο δύσκολοι, επτά οικογένειες Γερμανών αποφάσισαν να ριφκινδυνεύουν το μεγάλο ταξίδι με το μοναδικό πλοίο που διέθεταν. Χρειάστηκαν 40 μερόνυχτα για να διασχίσουν τον 'Ατλαντικό και οι δυσχερείς που αντιμετώπισαν, τους έκαναν πραγματικούς ήρωες!

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η «Office Franco-Hellenique» των Παρισίων (18, rue Vignon) διοργανώνει επ' ευκαιρία του 'Ελληνικού Πάσχα μία αεροπορική εκδρομή στην 'Ελλάδα 9 ημερών. Οι εκδρομείς θ' αναχωρήσουν απ' το Παρίσι με αεροπλάνο της TWA στις 25 'Απριλίου και θά βρίσκονται αύθμερον στην 'Αθήνα. Στις 26 θά έπισκεφθούν την 'Ακρόπολι, τα Μουσεία, το Θησεϊόν κλπ. Τη Μεγάλη Παρασκευή θά παρακολουθήσουν τους 'Επιτάφους απ' το Λυκαβήττο. Το Σάββατο 28, θά μεταδούν στο Σούνιο Την Κυριακή θά γιορτάσουν το γραφικό 'Ελληνικό Πάσχα στα Μέγαρα. Τη Δευτέρα, επίσκεψι στους Δελφούς. Την Τετάρτη μετέσαςι στη Λίμνη Μαραθώνος. Την Πέμπτη 3 Μαΐου αναχώρησις εκδρομίων από το αεροδρόμιον του 'Ελληνικού. Δικαιώματα συμμετοχής (ξενοδοχεία, έστιατόρια Α' κατηγορίας κλπ.) 125.000 φράγκα.

Η Μάρθα Σκαθρόνσκι άγαπήθηκε από στρατιώτες κι' αξιωματικούς, από στρατηγούς και ύπουρους κι' έγινε, τέλος, γυναίκα ενός πανίσχυρου Τσάρου, που την άγαπήσε μ' όλη τη δύναμη της φλογερής ψυχής του. Άλλ' ή ίδια δεν άγαπήσε παρά ένα μόνον άνθρωπο. Κι' αυτόν τον έστειλε στο θάνατο, με το χαμόγελο στα χείλη. Έτσι θέλησε ή σκληρή της μοίρα...

Είχε γεννηθή στο Μαρίενμπουργκ από πατέρα που δεν τον γνώρισε ποτέ. Κι' έχασε τη μητέρα της, προτού άκούη συμπλήρωση τα δέκα τρία

Ο Μεγάλος Πέτρος, που τδ είχε προσέξει, τού ζήτησε μία μέρα να τού γνωρίσει τη μικρή μάγισσα. Κι' από τότε δεν την άφισε πιά να φύγη από κοντά του. Λίγο καιρό άργότερα, την έκανε γυναίκα του κι' αυτοκράτειρα, άδιαφορώντας για τα δυσάρεστα σχόλια που γίνονταν εις βάρος του.

Κι' ή Μάρθα, που, με την ευκαιρία αυτή, μετωνομάσθηκε σε Αικατερίνη, δείχτηκε τρυφερή και στοργική μαζί του και κατάφερε να τού εμπνεύσει ένα φλογερό πάθος, που δεν έσβυσε παρά μόνο με το θάνατό του.

Η Αικατερίνη έγινε σε λί-

της ψυχής της. Άντρείος παλεμιστής, ήταν επίσης τρυφερός ποιητής και άριστος μουσικός.

Η Τσαρίνα πάλεψε πολυ

καίη. Άλλ' έινε χρεος μας, νομίζω, να τον άποχαιρέτησώ με για τελευταία φορά... Έινε σωστό την ώρα που θ' άκουμπήση το κεφάλι του πάνω στο μοιραίο κούτσουρο να ιδή γύρω του φιλικά κι' άγαπημένα πρόσωπα...

Η Αικατερίνη άπάντησε: —Θά σ' άκολουθήσω όπου θέλησης, πατερούλη...

Έπειτα από λίγη ώρα, τα πλήθη που είχαν συγκεντρωθή στην πλατεία που άπλωνόταν μπροστά στα άνάκτορα, για να παρακολουθήσουν την κτέλεσι του εύνοουμένου του Τσάρου, είδαν το Μεγάλο Πέτρο και την Αικατερίνη ν' ανεβαίνουν πάνω στο ικρίωμα...

Ο Τσάρος πήγε κοντά στον παλιό ύπασπιστή του και τον φίλησε στο μέτωπο. Έπειτα, γυρίζοντας στην Τσαρίνα, τής είπε:

—Άποχαιρέτησε και συ τον άγαπητό μας Υπάτιεφ, που, έπειτα από μερικές στιγμές, θα βρίσκεται σ' έναν καλύτερο κόσμο από το δικό μας...

Την ίδια στιγμή, ο κατάδικος γονάτισε μπροστά στην Τσαρίνα Αικατερίνη και, πιάνοντας την άκρη του φορέματός της, την έφερε στα χείλη του.

Η Τσαρίνα τού χαμογέλασε. Καί σ' αυτό τδ χαμόγελο βρισκόταν όλη ή άγάπη της και μαζί μ' αυτήν ή μεγάλη λύπη κι' ο σπαραγμός της ψυχής της.

Ο Υπάτιεφ τινάχτηκε άμέσως όρθιος πήγε ν' άκουμπήση το κεφάλι του πάνω στο μοιραίο κούτσουρο.

Ο δήμιος σήκωσε τότε το τσεκούρι του κι' έπειτα τδ κατέβασε με όρμη...

Το κεφάλι του Υπάτιεφ άποχωρίστηκε από τδ σώμα του και, σαν να τσπρωχνε κάποια μυστική δύναμη, κύλησε πάνω στα σανίδια του ικριώματος και πήγε να σταθή μπροστά στα πόδια της Αικατερίνης.

Η Τσαρίνα έσκυψε τότε κι' έβρεξε τδ μαντήλι της μέσα στο αίμα που έτρεχε θερμό από τις άνοιχτες άρτηριες τδ λαιμού του. Έπειτα, βλέποντας πώς ο Τσάρος ήταν άπασχολημένος άλλου, σήκωσε κραυγαλέα αυτό τδ μαντήλι και τδ έφερε στα χείλη της...

Έπειτα από μία στιγμή, ο Μεγάλος Πέτρος ξαναπήγε κοντά της.

—Ωραίος θάνατος! τής είπε.

—Ωραίος όχι ίσως, άπάντησε ή Αικατερίνη. Άλλ' εύτυχισμένος...

Είχε στρίψει τώρα με θάρρος τα μάτια της πάνω στον άντρα της. Κι' ο Τσάρος διάβασε μέσα στο βλέμμα της την περιφρόνησι και τδ μίσος...

Η έντύπωση αυτού τδ βλέμματος δεν τον άφισε ποτέ από τότε. Και τδ συνάδευσε ως την τελευταία του στιγμή. Όταν έπειτα από μερικά χρόνια, ένοιωσε τδ θάνατο να φτερουγίζει ολόγυρά του, κάλεσε την Αικατερίνη κοντά στο προσκέφαλό του και τήν παρακάλεσε να τδ συγχωρήσει για τδ έγκλημά του.

Η Τσαρίνα έσκυψε τότε πάνω του και τδ φίλησε με συγκίνηση στο μέτωπο. Ήταν ένα φιλι συγγνώμης, πού, ξανάφερε τήν ήρεμία και τή γαλήνη στην ψυχή τού Τσάρου που ψυχροσπύσσε...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΙΜΟΖ

Ο κατάδικος γονάτισε μπροστά στην Τσαρίνα Αικατερίνη και πιάνοντας την άκρη του φορέματός της την έφερε στα χείλη του...

γο μητέρα κι' ή ζωή της κυλούσε εύτυχισμένη. Η τύχη τήν είχε εύνοήσει με τρόπο τόσο σκανδαλώδη, που, πολλές φορές, άπορούσε κι' ή ίδια γι' αυτό.

Ήταν, στ' αλήθεια, εύτυχισμένη σύζυγος κι' εύτυχισμένη μητέρα. Άλλά, μία μέρα, κατάλαβε πώς δεν ήταν κι' εύτυχισμένη γυναίκα, όπως φανταζόταν. Τδ αίσθημα που ένοιώθε για τδν Τσάρο δεν ήταν άγάπη, όπως νόμιζε ως τότε, αλλά κάτι ανάμικτο από εύγνωμοσύνη και τρόμο. Αυτός τήν είχε ανέβασει τόσο ψηλά. Και τήν έκανε να λυγίσει κάτω από τις θελήσεις του. Άλλά δεν είχε μιλήσει ποτέ στην καρδιά της.

Είχε, άλλωστε, καρδιά; Η Αικατερίνη τήν αισθανόθηκε να χτυπά για πρώτη φορά έπειτα από έντεκα χρόνων συζυγική ζωή κοντά στο Μεγάλο Πέτρο. Ήταν τότε τριάντα χρόνων κι' ο γιος της, ο Άλέξης, είχε κλείσει τα δέκα. Πώς θα μπορούσε να προβόση και τδν άντρα της και τδ παιδί της μαζί;

Έκείνος που είχε κάμει τήν καρδιά της να χτυπήσει ήταν ένας ύπασπιστής τού Τσάρου, ο Λεωνίδας Υπάτιεφ. Λίγο μεγαλύτερος από τήν Τσαρίνα, είχε ένα γοητευτικό παρωσιαστικό και δυό φλογερά μάτια, που τα βλέμματα τούς έαχωρούσαν ως τα κατάβαθα

για να καταπνίξη τδ αίσθημα που τής είχε εμπνεύσει. Άλλά, κάποτε που ο Τσάρος βρισκόταν στην κοιλάδα τού Ντόν, για να παρακολουθήση τδ γυμνάσιο τού στρατού του, ένοιωσε όλους τούς δισταγμούς της να καταρρέουν ο ένας έπειτα από τδν άλλον. Και δόθηκε με λαχτάρα και πόθο στον άνθρωπο που έλάτρευε...

Οι δυό άγαπημένοι έζησαν μερικές βδομάδες άνεκφοραστής εύτυχίας.

Έπειτα ο Τσάρος γύρισε. Κι' οι σχέσεις τούς σταμάτησαν ξαφνικά.

Άλλ' ο Μεγάλος Πέτρος είχε άφισε πίσω του τούς κατασκόπους του. Κι' ένα από τα πρώτα πράγματα που έμαθε, κατά τήν επιστροφή του, ήταν τδ ειδύλλιο τής γυναίκας του με τδν Υπάτιεφ.

Γρήγορος στις αποφάσεις του όπως ήταν πάντα, ο Τσάρος βρήκε άμέσως μία πρόφασι και διέταξε τή θανάτωσι τού Υπάτιεφ.

Την ημέρα που επρόκειτο να γίνη ή έκτέλεσις μπήκε στο δωμάτιο τής Τσαρίνας και τής είπε με τδ χαμόγελο στα χείλη:

—Άγαπητή φίλη, αυτός ο δυστυχισμένος ο Υπάτιεφ ήταν πιστός και σ' όους δυό μας ως τώρα. Τδ τελευταίο παρωσιαστικό και δυό φλογερά μάτια, που τα βλέμματα τούς έαχωρούσαν ως τα κατάβαθα

3 Άνδρες Κερά β' ένα ΠΝΕΥΜΟΝΑ.

Η καταπολέμησις της πολιομυελίτιδος

ΣΤΑ περίφημα έργοστάσια Φίλιπς τού Άϊντχόβεν τής Ολλανδίας κατασκευάσθηκε τελευταία ένας νέος τύπος χαλυβδίνου πνεύμονος, με τρεις θέσεις, όπου μπορούν να χωρέσουν άνετα ένας άσθενής, ένας γιατρός και μία νοσοκόμος.

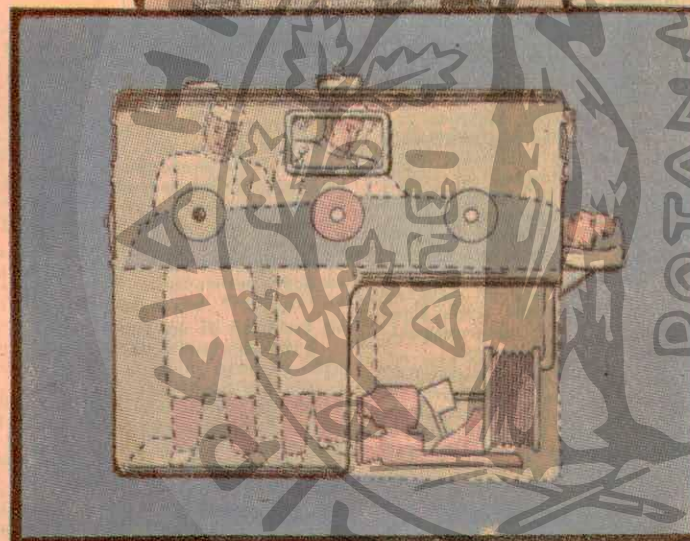
Χάρης στο νέο αυτόν πνεύμονα, θα έινε τού λοιπού δυνατόν να χειρουργηθή ένας άσθενής που προσεβλήθη από παράλυσιν τών αναπνευστικών οργάνων, καθώς επίσης και να διευκολυνθή ο τοκετός μιας άσθενούς, χωρίς να διατρέξουν τδν παραμικρό κίνδυνο ή μητέρα και τδ παιδί.

Τδ θαύμα αυτό τής συγχρόνου επιστήμης, που κατασκευάσθηκε από τδ διάσημο Ολλανδό μηχανικό Άνίγκα, παρουσιάζει πολλά και αξιόλογα πλεονεκτήματα. Ο μέχρι σήμερα γνωστός τύπος τού χαλυβδίνου πνεύμονος στενοχωρούσε φοδερά τδν άσθενή, που είχε τήν έντύπωση πώς τδν είχαν κλείσει σ' ένα κιβώτιο άτσάλενιο, άεμπιστικά στενό. Ιδιαίτερα υπέφεραν οι πάσχοντες από πολιομυελίτιδα, που ή θεραπεία τούς άπαιτεί άλλου είδους περιποιήσεις, άσχετες με τήν τεχνητή άναπνοή. Άνάμεσα στ' άλλα, οι πολιομυελιτικοί έχουν άνάγκη από συχνά μασσάζ και άσκήσεις τών παράλυτων μελών τού σώματός τών. Για να γίνουν, όμως, αυτά έπρεπε άναγκαστικά να βγί ή άσθενής από τδ μηχανήμα, να στερηθή για άρκετό χρονικό διάστημα τήν τεχνητή άναπνοή και να διατρέξη τδν κίνδυνο να πάθη άσφυξία.

Για ν' άποτραπούν οι κίνδυνοι αυτοί, οι γιατροί ένίσχυαν τδν άσθενή με μία μικρή ποσότητα οξυγόνου. Για όλους αυτούς τούς λόγους ο τεχνητός πνεύμων έπρεπε ν' άντικατασταθί με ένα πιό άνετο και πολλαπλώς χρήσιμο.

Ο μηχανικός Άνίγκα, λοιπόν, με τδ νέο του μηχανήμα έξουδετέρωσε όλα τα παραπάνω μειονεκτήματα. Οι διαστάσεις τού νέου χαλυβδίνου πνεύμονος έινε τόσο μεγάλες, ώστε, όπως είπαμε, μαζί με τδν άσθενή, να μπαίνουν μέσα κι' ο γιατρός με τή νοσοκόμο. Έτσι, όποτε έινε άνάγκη να δοθί στον πάσχοντα μία οποιαδήποτε ιατρική βοήθεια, ή τεχνητή άναπνοή του δεν διακόπτεται, παρά μονάχα επί ελάχιστα δευτερόλεπτα, όσα ακριβώς άπαιτούνται για ν' άνοιγοκλείση ή πόρτα τού μηχανήματος.

Η πόρτα αυτή κλείνει έρμητικά, μ' ένα σύστημα πολύ εύκολο. Στα τοιχώματα τού πνεύμονος υπάρχουν υαλόφρακτα παράθυρα, που έπιτρέπουν να φωτίζεται άπλετα τδ έσωτερικό και να μη δυσκολεύεται ο γιατρός στο έργο του. Από άλλες πάλι θυρίδες, που άνοιγοκλείουν άστραπτί-αίως, έινε εύκολο να δοθούν απ' έξω στο γιατρό, τδ άπαραίτητα έργαλεία.

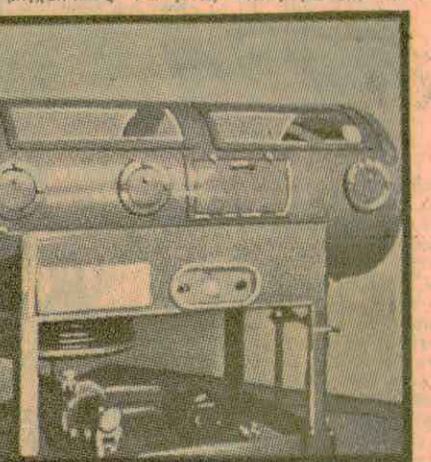

Μέσα στο νέο χαλυβδίνο πνεύμονα τού μηχανικού Άνίγκα ένας χειρουργός και ο δοντός του έτοιμάζονται να έγχειρίσουν με άνεσι τδν άσθενή.

Πώς άναπνέουν οι τεχνητοί πνεύμονες; Τδ έξηγεί ο μηχανικός Άνίγκα σ' ένα πρόσφατο άρθρο του, δημοσιεύμενο σε μία ιατρική έφημερίδα τής πατρίδος του. Ο άσθενής έιναι έξαπλωμένος ακίνητος μέσα σ' ένα χώρο, έρμητικά κλεισμένο. Τδ κεφάλι του, όμως, μένει απ' έξω. Στο έσωτερικό τού μηχανήματος εισάγεται άέρας με πίεσι που εναλλάσσεται συνεχώς. Η πίεσις αυτή προκαλεί ώρισμένες συσπάσεις τών μυών τού θώρακος και τής κοιλίας, που συντελούν στη δημιουργία μιας τεχνητής άναπνοής.

Κατά τή διάρκεια τής παραμονής τών μέσα στον άτσάλενιο πνεύμονα, ο γιατρός και ή νοσοκόμος δοκιμάζουν μία δυσφορία από τή μεταβολή τής πίεσεως τού άερος. Άλλά δεν έινε επιβλαβής και τή συννηίζουν εύκολα. Τδ μόνο που τούς ένοχλεί έινε ένα βούισμα στα αυτιά, που κι' αυτό έξουδετερώνεται με λίγο βαμπάκι, όπως ακριβώς κάνουν κι' οι έπιβάτες τών αεροπλάνων.

Μιλώντας στους δημοσιογράφους τής πατρίδος του για τδ νέο τύπο χαλυβδίνου πνεύμονα που κατασκεύασε ο Ολλανδός μηχανικός Άνίγκα, είπε, μεταξύ άλλων και τδ έξης:

Χαλυβδίνος πνεύμων συνήθους τύπου. Άποτέλεται από έναν κυλινδρο μήκους 2 μέτρων. Μέσα σ' αυτόν χωράει μόνο ο άσθενής. Παραπλεύρως, στο μέσον, μία όρις τού νέου ολλανδικού χαλυβδίνου πνεύμονος. Μέσα σ' αυτόν φαίνεται ή νοσοκόμος που περιποιείται τδν άσθενή.

λων και τδ έξης:

—Είμαι περιήγορος και εύτυχής γιατί έφερα εις πέρας μία προσπάθεια που με άπασχόλησε επί μακρά ετη. Με τδν χαλυβδίνο πνεύμονα μου οι πάσχοντες από ώρισμένα νοσήματα θα βρίσκουν άνακούφισι και ή θεραπεία τών σε είδικές περιπτώσεις θα έινε ταχύτερα και εύκολη. Βέβαια ο νέου τύπου χαλυβδίνος πνεύμονας που κατασκεύασα θα τελειοποιηθί με τδν καιρό. Προς τδν σκοπό αυτό θα έξακολουθήσω να έργάζομαι με όλη μου τή δύναμει και τδ ίδιο θα κάνουν, ελπίζω, και άλλοι συνάδελφοί μου.

Το βιοσκόπιο στα παιδιά

Ο Γάλλος, καθηγητής Μπεναρντ έφιστά τήν προσοχή τών επιστημόνων επί τών αποτελεσμάτων που μπορεί νάχη ή παρατεινόμενη χορήγησης ύπνωτικών διαλυθίου στα μικρά παιδιά για τήν καταπολέμησι τής δυσκοιλότητας. Σε πολλές περιπτώσεις παρατηρήσαν ταξικά φαινόμενα, που διαταράσσουν τήν υγεία τού παιδιού.

ΝΑ σὰς συστήθῃ: Τζίμ Μίλλαρντ, ιδιωτικός ντε-τεκτίβ προσηλυτισμένος της ισωτερικής υπηρεσίας ασφαλείας των μεγάλων καταστημάτων Χαμτον της Νέας Υόρκης. Είκοσι παταμάτα, σαράντα διαφορετικά διαμερίσματα, με χιλίων ειδών εμπορεύματα: από τα είδη αλιείας

ως φωνάζει. Έκεί, με φράσεις κάπως ασυνάρτητες από την ταραχή του, ο υπάλληλος μου εξήγησε ότι μιά αδαμαντοκόλλητη καρφίτσα, μεγάλης αξίας, είχε εξαφανιστεί «μπροστά από τα μάτια του», καθώς έδειχνε μερικά κοσμήματα σε μερικούς πελάτες. Οί πελάτες ήσαν τρεις, α-

καί ακολούθησε πρόβλημα μιά ντετεκτίβ στην τουαλέτα για την έρευνα. Το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό. Ούτε επάνω στο κορίτσι, ούτε επάνω στους δυο άντρες βρέθηκε η πολύτιμη καρφίτσα, που είχε χαθεί! Ο υπάλληλος που φοβόταν μήπως νομίσω ότι αυτός είχε κλέψει την καρφίτσα, άρχισε να φωνάζει λέγοντας ότι το κοσμήμα έπρεπε να βρισκόταν όπωσδήποτε επάνω σ' έναν από τους τρεις πελάτες.

—Ξαναψάξτε τους! μου εί-πε. Ψάξτε τους ο ίδιος αυτή τη φορά! Σίγουρα, δεν τους έψαξαν καλά. Η καρφίτσα χά-θηκε μπροστά στα μάτια μου και μόνον οι δυο αυτοί τζέν-τλεμεν και ή δεσποινίς βρι-σκόνταν κρυτά μου!

Τους έψαξα ο ίδιος. Δηλα-

—Οι δυο κύριοι θα μείνουν εδώ υπό κράτησιν, ως πού να φτάσει ή αστυνομία. Η δε-σποινίς είνε ελεύθερη να φύγ! Η χωρά του κοριτσιού έκ-δηλώθηκε πριν προφτάσουν ν' άρχίσουν τα ξεφώνισμα ν' ά-γανάκτησι οι δυο τζέντλεμεν. Με πρόσωπο που άστραφε, έ-τρεξε κοντά μου και άρχισε να με ευχαριστή με γοργές φρά-σεις, τραβώντας με νευρικά πότε από τα κουμπιά και πό-τε από τα πέτα του σακκα-κιού μου.

Παρακολουθούσα όλες αυτές τις νευρικές χειρονομίες της χωρίς να μιλά, έντελώς ήσυχος.

Η στάσι μου αυτή την γέμι-ζε ευχαρίστησι.

Τι φλυαρία, Θεέ μου!... Τι νευρικότης!...

Τους έψαξα ο ίδιος. Δηλα-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό μυβτήριό της καρφίτσας

δες τα κοσμήματα και τα άρώ-ματα. Μεγάλη σκοτούρα!

Είμαι νέος, δραστήριος, εύ-παρουσίαστος και καλός στη δουλειά μου. Έτσι, τουλάχισ-τον, λένε οι φίλοι μου. Οι ίδιοι φίλοι ισχυρίζονται ότι έ-χω και δυο μεγάλα ελαττώμα-τα: είμαι πολύ εύαισθητος στα θέλητρα του ώραιου φύλου και έχω την κακή συνήθεια νά...καθαρίζω τα δόντια μου με καρφίτσες!

Σχετικά με το πρώτο μου ελάττωμα, όμολογώ ότι πράγ-ματι και ή καρδιά μου χτυπά κάπως πιο γοργά, κάθε φορά, που το βλέμμα μιάς όμορφης γυναίκας πέφτει επάνω μου. Καί, όμολογώ, ότι αυτό το έ-λάττωμα μ' έχει βάσει συχνά σε μπλεδάδες κατά την εξέσκη-σι του επαγγέλματός μου.

Παραδέχομαι, επίσης ότι έ-χω την αντιπαθητική συνήθεια νά καθαρίζω τα δόντια μου με καρφίτσες. Πρέπει όμως νά ξε-ρετε ότι το κάνω αυτό από ά-φρημαδά και ότι, σε μιά του-λάχιστον υπόθεσι, το ελάττω-μα μου αυτό με βοήθησε νά λύσω ένα φαινομενικά άλυτο πρόβλημα και νά συλλάβω έ-ναν επιδέξιο και έφευρετικό κοκοποιό.

Ήταν — θυμάμαι — μιά όμορφη άνοιξιάτικη μέρα, ά-πο έκείνες που σε κάνουν νά αναστενάζεις από νοσταλγία και νά λαχταράς έξοχικούς πε-ριπάτους, με ευχάριστη και ό-μορφη συντροφιά.

Ανεδοκατέβαινα μέσα στα καταστήματα Χαμτον, από πά-τωμα σε πάτωμα και τριγύρι-ζα από τμήμα σε τμήμα, ρί-χνοντας άφρημένες ματιές στα πληθή των πελατών και κυττάζοντας αν οι άνθρωποι μου, οι ιδιωτικοί ντετεκτίβ των καταστημάτων, ήσαν στις θέ-σεις τους.

Βρισκόμουν στο τμήμα κο-σμημάτων, όταν άκουσα έναν υπάλληλο νά φωνάζει:

—Κύριε Μίλλαρντ! Κύριε Μίλλαρντ! Χάθηκε μιά πολύτι-μη καρφίτσα!

Βλαστήματα μέσα μου, έδι-ωξα από το μυαλό μου τις ά-νοιξιάτικες όνειροπολήσεις και πλησίασα στο μέρος όπου στε-κόταν ο υπάλληλος που με εί-

Τίμη άρπαξα από τον καρπό του δεξιού της χεριού κι' έσφιξα μ' όλη μου τη δύναμη.

γνωστοι μεταξύ τους. "Ενας μεσόκοπος κοιλιαράς, που φαί-νονταν αρκετά πλούσιος, ένας κομψοέμφανος νεαρός και ένα άπια, αλλά κομψά ντυμένο κο-ρίτσι με σκετίνη μεγάλη μά-τια, που το βλέμμα τους μ' έκανε νά σαστίσω για μιά στιγμή. Κανένας τους δεν εί-χε άσυμακρυνθή από το μέρος που είχε χαθεί ή καρφίτσα. "Ε-τσι, ή δουλειά μου ήταν άπλη και εύκολη, μά και πολύ δυ-σάρεστη.

Δεν είχα παρά νά τους ψά-ξω. "Αν ένας απ' αυτούς είχε κλέψει την καρφίτσα, θα την εύρισκα όπωσδήποτε. "Όσο μπορούσα, λοιπόν, πιά εύθυνη-κά τους είπα ότι ή διέθυνσι-σι των καταστημάτων θα τους ήταν ευγνώμων αν δέχονταν νά υποβληθούν σε μιά σωματική έρευνα «για τους τύπους».

Οί δυο άντρες δέχθηκαν πρό-θυμα. Το κορίτσι όμως άνα-στάτωσε τον κόσμο. "Εγινε κα-τακόκηνη, ήρθε κοντά μου και άρχισε νά χειρονομή νευρικά, τραβώντας με πότε από τα κουμπιά και πότε από τα πέ-τα του σακκακιού μου και φω-νάζοντας ότι δεν θα δέχονταν ποτέ νά υποβληθή στον έζευ-τελισμό νά της κάνουν σωματι-κή έρευνα ένας άντρας!

Κοκκινίζοντας περισσότερο κι' από την ίδια, έσπευσα νά της εξηγήσω ότι τα καταστή-ματα Χαμτον διέθεταν και γυ-ναίκες ντετεκτίβ, και ότι μίγ' απ' αυτές θα της έκανε την έ-ρευνα.

Το κορίτσι ήσύχασε σί-διαθεθείσάι μου αυτή, μου νο-μοθέλασε, κάνοντας την καρδιά μου νά σκιρτήσει, παρατήρη-τά πέτα μου και τα κουμπιά μου

Τέλος, καθώς γυρίζε νά κα-τευθυνθή προς την έξοδο, την άρπαξα από τον καρπό του δεξιού χεριού κι' έσφιξα μ' ό-λη μου τη δύναμη. Μιά πνιχτή κραυγή πόνου της ξέφυγε. Η φούχτα της άνοιξε και στο πά-τωμα έπεσε ή... πολύτιμη α-δαμαντοκόλλητη καρφίτσα!

Η κατάληξις όλων με-γάλη. Κανένας δεν τό περίμε-νε αυτό. Ούτε οι δυο κύριοι, που καθόνταν σ' αναμμένα κά-δουνα, και πολύ περισσότερο, ούτε ή νεαρή νευρική, φλύαρη, ύστερική δεσποινίς. "Ωστόσο, για νά είμαι ειλικρινής, πρέπει νά όμολογήσω ότι δεν ήταν μιά συνθησιμένη κλέφτρα.

Το κόλπο της ήταν ύπερο-χο. Είχε κρύψει την καρφίτσα που είχε κλέψει σ' ένα μέρος, όπου κανένας δεν θα σκεφτό-ταν ποτέ νά ψάξ! πίσω από...το πέτο μου, σίγουρη πώς θαβρίσκε σύντομα τη ευκαι-ρία νά την ξαναπαρή από έ-κεί. Είχε, βλέπετε, έμπιστοσύ-νη στην όμορφοι της και στην επίδρασι της σε μένα.

Δεν μπορούσε όμως νά ξέ-ρη ότι ο άνθρωπος στο πέτο του οποίου έκρυψε την πολύτι-μη καρφίτσα, είχε την κακή συνήθεια νά καθαρίζη κάθε τό-σο τα δόντια του με καρφι-τσες. "Όταν, λοιπόν, άνακά-λυψα το κοσμήμα πίσω από το πέτο μου είπα στη νέα πώς ήταν ελεύθερη νά φύγ! Κί' αυτή έπεσε στην παγίδα. Τρα-βώντας με — νευρικά τάχα — από τα πέτα, πήρε πίσω την καρφίτσα και την έκρυψε στη φούχτα της. Αυτό ύπηρε ή ό-μολογία της ένοχής της. Καί, φυσικά, την παρέδωσα στην αστυνομία... με βαρεία καρδιά —γιατί νά τό κρύψω!...

ΣΤΗΛ ΓΟΥ'Ι-ΝΤ

Χαμογέλασα κατόπιν στο κορίτσι όσο πιά γλυκά μπο-ρούσα και είπα:

Η πολεμική σκηνή έμ-πρός στην Τροία. Οί "Ελληνες παραταγμέ-νοι με τους ήγεμόνες τους κι' αντίκρου τους ό Τρώες. "Ο Μενέλαος σε μιά στιγμή βλέπει τον άρπαγα της γυναίκας του, της ώραι-ας "Ελένης, τον Πάρι. Σαν πεινασμένο λιοντάρι, που ά-παντάει έλάφι, χάρηκε ο πο-λέμαρχος Μενέλαος στ' αντί-κρουσμά του. "Ο Πάρις, κυρι-εμένος από φόβο, γλώμιασε και όπισθοχώρησε προς τους συντρόφους του, για νά αποφυγή το θάνατο. Διαισθάνθηκε πώς ό άπατημένος σύζυγος πολύ θα επιθυμούσε νά τον τιμωρήσει.

—Πάρι, του λέει ο "Εκτωρ, είσαι ώραίος, αλλά γυναίκομα-νής. Δειλιάζει ν' αντιμετώπισης τον προσβλημένο σύζυγο!

—"Εχεις δίκιο, γενναίε μου, άπαντά ό Πάρις, αλλά άφού τό θέλεις, θα μονομαχήσω μαζί του. "Ας παραμερίσουν οι Τρώες και οι "Ελληνες. Εγώ κι' ο φιλοπόλεμος Μενέλαος, θα πολεμή-σουμε για την ώραιά "Ε-λένη και τα λάφυρα. "Ε-κείνος που θα νικήση και θα φανή άνώτερος, άφού πάρη τα λάφυρα και τη γυναίκα ός τά φέρη στην πατρίδα του. Καί σεις, οι ύπολοιποι "Α-χαιοί, άφού όρκισθήτε αιώνια φίλια, ξαναγυρί-στε στην πατρίδα σας.

Πραγματικά σε λίγο έγινε όπως είπε ο Πά-ρις. Οί αντίπαλοι στο-στοί παρατάχθηκαν αντι-μέτωποι και ήσυχα κά-θισαν για νά παρακο-λουθήσουν τη μονομαχία απ' την έκβασι της ό-ποιας θα έκρινετο όλος ό Τρωϊκός Πόλεμος.

Παρόμοιους τρόπους επίλυσης των πολεμι-κών διαφορών με μονο-μαχία των βασιλέων ή επιλέκτων ανδρών των αντίπαλων στρατών, άναφέ-ρουν και συγγραφείς των ιστο-ρικών χρόνων. "Απ' αυτούς μαθαίνουμε πώς οι "Ελληνες συνήθιζαν πριν άρχισή ό πό-λεμος νά δημοσιεύουν προκηρυ-ξι για τις αδικίες που έπαθαν απ' τους έχθρους και νά ζητούν ικανοποίησι με πρέσβεις.

Τους πρέσβεις άλλοτε τους έστελναν με περι-ωρισμένη έξουσια, που δεν μπορούσαν νά ξεπερά-σουν και άλλοτε με άπώλυτη έξουσια, νά ενεργούν όπως έκριναν καλύτερα. Αυτούς τους έλεγαν «πρέ-σβεις αυτοκράτορας», δηλαδή πληρεξουσίου.

Οί είδοβολές σε ζένες, χώρες ή σε γειτονικές πολιτείες, χωρίς προηγούμενη άναγγελία του πό-λεμου, έθεωρούντο ληστείες μάλλον παρά νόμιμοι πολεμιοί. Οί πολιτείες προσπαθούσαν ν' αποφυ-γουν τά δεινά του πολέμου με συμφωνίες μεταξύ τους, που ήταν ανάλογες με τη φιλία, τη σκοπι-μότητα ή τά συμφέροντά τους. "Από τις συμφω-νίες πρώτα-πρώτα, άναφέρεται ή «σπονδή», ή «συνθήκη» ή «ειρήνη». Μ' αυτήν υπεχρεούντο και τα δύο μέρη νά πάμουν ή νά απέχουν από κάθε έχθροπραξία και ούτε άλλήλους ούτε τους συμμά-χους των νά βλάπτουν.

Είχαν επίσης την «επιμαχία». Μ' αυτήν υπε-χρεούντο νά βοηθούν αλλήλους σε περίπτωση, που ό έχθρος θα εισέβαλλε στη χώρα τους.

Τρίτη είχαν τη συμμαχία. Μ' αυτή συμφωνού-σαν νά βοηθούν αλλήλους, τόσο στην περίπτωση που θα εισέβαλλαν σε χώρα άλλην, όσο και όταν άλλοι έμπαιναν στη χώρα τους. Γενικά, έπρεπε νά έχουν τους ίδιους φίλους και έχθρους.

"Όλες αυτές τις συμφωνίες τις επιβεβαίωναν με άμοιβαίους όρκους σε λαϊκές συγκεντρώσεις και τις χάραζαν σε στήλες, που τις άνήγειραν σε πο-λυσύντατους τόπους. "Αλλοι αντήλλασαν σημεία που τάλεγαν «σύμβολα». Αυτά μπορούσαν νά τα παρουσιάζουν σε κάθε περίπτωση, για νά αποδει-κνύουν τις συμφωνίες τους.

Οί πολιτείες που συνδεόντουσαν άμοιβαία με παρόμοιες συνθήκες συνήθιζαν επίσης νά στέλ-λουν πρέσβεις που σε προαδιορισμένη ήμερα έ-πρεπε νά αναμύουν δημοσία και με άμοιβαία συγκατάθεσι νά κυρώνουν την πρώτη συνθήκη τους.

"Όταν ήθελαν νά κηρύξουν τον πόλεμο, άφού έ-ξιλέωναν τους θεούς, έστελναν κήρυκα, που άνήγγελλε στους άδίκησαντας νά έτοιμασθούν νά δεχτούν την εισβολή. "Ο κήρυ-κας κρατούσε το «κήρυκίον», που ήταν ένα ίσο ραβδί πε-ριτυλιγμένο με δυο φίδια, αντιμετώπιζα τό ένα στο άλλο. Συνη-θιζαν ακόμη για σημείο προκλήσεως νά ρίχνουν προς τους μελ-λοντας έχθρους των μιά λόγχη.

Οί "Ελληνες ποτέ δεν έξοστράτευαν αν δεν νόμιζαν πως ήταν αίσια ή ήμερα. Οί "Αθηναίοι π. χ. δεν άποφάσιζαν νά έκστρα-τεύσουν «έντός έβδόμης», δηλαδή πρό της έβδομης ήμέρας του μηνός. Οί Σπαρτιάτες πριν από την πανσέληνη, έπειδή αυτό ήταν άπαιγμένο απ' τους νόμους. "Εκλειψις της σελήνης ή άλλο άπαισιο γεγονός ήταν ικανό νά τους άναγκάση νά άναβάλουν την έκστρατεία.

Πώς πολεμούσαν στην αρχαία Ελλάδα

Συμμαχίες, μονομαχίες, σημαίες, συνθήματα και δηλητηριώδη όπλα

στους στρατιώτες για νά τους ένθουσιάζει, νά φανούν γενναίοι κατά του έχθρου και νά δοξάσουν τά όπλα της πατρίδας, που τίμησαν οι πρόγονοί τους.

—Επειτα, πρόσφεραν θυσίες στους θεούς. Τά θύματα τά εξέ-ταζαν οι μάντιες. Οί Σπαρτιάτες συνήθιζαν νά θυσιάζουν στις Μούσες. Οί "Ελληνες στρατιώτες γενικά άρχιζαν τη μάχη όταν είχαν αίσιους οίονους. Τότε έψαλλαν έναν ύμνο στον "Αρη, τον έμβατήριο παίαντα από τους ήχους μουσικών όργάνων προχωρούσαν άδίστακτα στη μάχη.

Πολεμική σκηνή. ("Από αθηναϊκό άγγείο της κλασσικής περιόδου).

Μερικές από τις σημείες αυτές είχαν επάνω τους σχεδιασμένα ζωά ή άλλες εικόνες, σύμβολα ίδι-αίτερα κάθε πόλεως. Οί "Αθηναίοι, λόγου χάριν, είχαν σχεδιασμένη στη σημαία τους την κουκου-βάγια, ό Θηβαίοι τη σφίγγα.

Η σημαία ήταν συχνά από ύφασμα κόκκινο, δε-μένο στο άκρο μιάς λόγχης. "Αντί για σημείας χρησιμοποιούσαν και αναμμένη δοδιά, που τά κου-βαλούσαν πάντα οι «πυρφοφοί», ιερείς του "Αρεώς.

Με ειδικά μουσικά όργανα ένθουσιάζαν επίσης το στρατεύμα: με σάλπιγγες, που είχαν έξη διά-φορα σχήματα, με αούλους, με πηκτιδες και με λύρες.

Οί Σπαρτιάτες προχωρούσαν με βήμα σταθε-ρό κατά των έχθρων σύμφωνα με τον ήχο των αούλων. Οί άλλοι "Ελληνες συνήθιζαν νά όρμουν σαν μανιασμένοι βγαίνοντας στην άρχη της έφό-δου μιά γενική κραυγή.

Τόσον απαραίτητη ήταν ή κραυγή αυτή, που οι ποιητά συχνά τη χρησιμοποιούσαν ως συνώ-νυμη λέξι υπονοώντας τη μάχη.

Οί Σπαρτιάτες δεν μπορούσαν κατά τους νό-μους των νά καταδιώκουν τον έχθρό σε μεγάλη ά-πόστασι, για ν' αποφεύγουν την άταξία των στρατευμάτων τους.

Η χρήση των δηλητηριωδών όπλων άποδοκιμά-ζοταν από τά πανάρχαια χρόνια. "Αναφέρεται ό-πόσο πώς ό "Οδυσσεύς πήγε με ταχύ πλοίο στην Εφύρη, αναζητώντας ανθρωποκτόνο δηλητήριο για νά βάψη τά χάλκινα βέλη του ("Όδ. Α', 261).

Χρησιμοποιούσαν όμως και όπλα ύπουλα, όπλα «στανικά» — πώς αλλιώς νά τά χαρακτηρί-ζαμε; — στην άρχαιότητα: Στά βέλη τους έ-βαλαν και δεύτερη πρόσθετη αιχμή. "Ετσι όταν τό βέλος εισχωρούσε στο σώμα — σε περίπτωση τραυματισμού βέβαια — κι' ό γιατρός του στρα-τεύματος τό έβγαζε απ' την πληγή, ή πρόσθετη αιχμή που ήταν δολιχάτη, έμενε μέσα και γινόταν άφορη επίδειξήσεως της κα-ταστάσεως του τραυματία. Στην περίπτωση αυτή χρειαζόταν ά-μεση χειρουργική επέμβασι.

Επίσης και τά βλήματα της σφενδόνης, που μόλυβδινα ίδίως, ήσαν επικίνδυνα, γιατί εισχωρούσαν στη σάρκα. Μεταξύ των Χαλκιδέων και "Ερετριέων ύπήρχε μάλιστα συν-θήκη, γραμμένη σε μιά στήλη ναού της "Αρτέμιδος, στην "Α-μαυνοβό, που τους υποχρεώνε νά μάχονται όχι με βέλη ή σφε-νόνα, αλλά μονάχα με τά ξίφη και τά άκοντια: «μη χρσθσαι τηλεβόλους» (Στράβ. Ι').

Οί στρατιώτες έτρωναν και πίνανε πολύ, πριν άρχί-ση ή μάχη, για νά έχουν άκμαί-ες τις δυνάμεις τους στον άγώνα. Οί Σπαρτιάτες συνή-θιζαν νά λούζονταν και νά χτενίζονταν. Οί άρχηγοί του στρατού, ύστερα απ' αυτές τις προετοιμασίες, παρέτα-σαν σε μάχη το στρατεύμα, άραδιάζοντας όλη τη δύναμη κατά μέτωπον, αντί νά έχουν, όπως οι Ρωμαίοι, τρεις δι-ακεκρίμενους στόιχους. Τότε ό στρατηγός έκφωνούσε λόγο ό οποίος ένθουσιάζει, νά φανούν γενναίοι κατά του έχθρου και νά δοξάσουν τά όπλα της πατρίδας, που τίμησαν οι πρόγονοί τους.

Για νά άναγνωρίζον-ται μεταξύ τους είχαν σύμβολα και σημεία, συνθήματα και παρασυν-θήματα. Τό συνθήμα τό-δινε ό στρατηγός στους κατώτερους και αυτό σ' όλο το στρατεύμα. Συνήθως τό συνθήμα εί-χε κάποιο αίσιο συμβό-λισμό, όπως ή λέξις «νί-κη», ή τό όνομα ενός θεού, όπως «Ζεύς σω-τήρ» και τά παρόμοια. Τό παρασυνθήμα πάλι ήταν διακριτικό ση-μείο, όχι φωνητικό, άλ-λά όρατό, όπως τό γνέ-ψιμο με τό κεφάλι, ή κί-νησις των χειρών, ή συγκρουσις των όπλων και άλλα.

Για σημεία χρησιμοποιούσαν τις σημαίες που τις ύψωναν για νά δώσουν είδησι πώς άρ-χίζει ή μάχη και τις κατέβα-ζαν, όταν έπρόκειτο ν' άπο-χωρήσουν.

Μεταξύ των Χαλκιδέων και "Ερετριέων ύπήρχε μάλιστα συν-θήκη, γραμμένη σε μιά στήλη ναού της "Αρτέμιδος, στην "Α-μαυνοβό, που τους υποχρεώνε νά μάχονται όχι με βέλη ή σφε-νόνα, αλλά μονάχα με τά ξίφη και τά άκοντια: «μη χρσθσαι τηλεβόλους» (Στράβ. Ι').

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο δημιουργός της συμβάσεως περί γενοκτονίας καθηγητής Ραφαήλ Λέμκιν.

Καταδικάσθηκε Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ

Ο Βισίνσκυ είχε αντίρρησης...

Σ' ένα επίσημο γεύμα, που δόθηκε προσφάτως στην Ουάσιγκτον, έγινε λόγος για την τραγωδία της απάνωξης των 28.000 Έλληνοπαίδων, που ωδηγήθηκαν στις χώρες του Σιδηρού Παρατεταμένου.

—Κάτι τέτοιες πράξεις, είπε κάποιος, θα υπάγονται στο έθνος στη διεθνή σύμβαση περί γενοκτονίας.

Θα πιστώσετε λοιπόν ότι έλαχιστοι απ' τους έκλεκτους συνδαιτυμόνες ήξεραν τη σημασία αυτής της λέξεως... Κι' όμως, η σύμβαση κατά της γενοκτονίας είναι η σπουδαιότερη επιτυχία του Ο.Η.Ε. ως σήμερα. Με αυτήν στιγματίζεται για πρώτη φορά, ως διεθνής εγκλημα, ότι έκαναν οι Ναζίδες στους Έβραίους, οι Τούρκους στους Αρμένιους, οι Ρωμαιοί στους πρώτους Χριστιανούς... Για πρώτη φορά ο κόσμος αποκτά ένα νόμιμο μέσον προλήψεως και τιμωρίας της γενοκτονίας, δηλαδή της εξοντώσεως μιας εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας.

Η σχετική σύμβαση ψηφίσθηκε απ' τον Ο.Η.Ε. το Δεκέμβριο του 1948. Ίσχυσε δε απ' τις 12 Ιανουαρίου 1951, αφού επικυρώθηκε πρώτα από 20 χώρες (όσες απαιτούνται για να γίνει διεθνής νόμος).

Αφού δε τις προσπάθειες εξοντώσεως μιας ομάδας, όχι μόνο με τη θανάτωση των μελών της, αλλά και με τις σωματικές βλάβες τους, την παρεμπόδιση των γεννήσεων, την απαγωγή των παιδιών, κλπ.

Καθεμία απ' τις χώρες που την υπόγραψαν, είναι υπεύθυνη για τις πράξεις γενοκτονίας που γίνονται μέσα στα σύνορά της. Οφείλει δε να ψηφίσει νόμους για την τιμωρία τους (ή σύμβαση προτείνει τη θανατική ποινή γι' αυτό το έγκλημα). Οι ένοχοι δικάζονται απ' τα τακτικά δικαστήρια της χώρας, όπου διαπράχθηκε το έγκλημα. Προβλέπεται όμως και η συγκρότηση ενός διεθνούς δικαστηρίου για τις σοβαρότερες περιπτώσεις. Όταν ευνυμνείται ένα ολοκληρω έθνος, δικάζεται ο αρχηγός του, καθώς κι' ωρισμένοι ανώτεροι αξιωματούχοι.

—Αν οι άλλες χώρες διαπιστώσουν ότι μία απ' όλες δεν τηρεί τις υποχρεώσεις της απ' τη σύμβαση, ή αν αμφισβητηθεί κατά πόσον μία ωρισμένη περίπτωση αποτελεί γενοκτονία, οι ενδιαφερόμενοι καταφεύγουν στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Ύστερα ο Ο.Η.Ε. αναλαμβάνει να επιβάλει οικονομικές ή στρατιωτικές κυρώσεις στη χώρα που θ' αδιαφο-

ρήση τυχόν για την καταδικαστική απόφαση αυτού του δικαστηρίου.

Είπε γεγονός ότι, αν ίσχυε η σύμβαση αυτή όταν ο Χίτλερ άρχισε τους διωγμούς κατά των Εβραίων, θα δίσταζε πολύ ο αδύνατος ακόμη Φύρερ να τα βάλει μ' όλο τον κόσμο.

Ο δημιουργός της συμβάσεως περί γενοκτονίας είναι ένας Πολωνός 49 ετών, ο Ραφαήλ Λέμκιν, καθηγητής του διεθνούς δικαίου στο πανεπιστήμιο του Γκίελ, που έχασε 49 συγγενείς του στο διάστημα του τελευταίου πολέμου.

Όταν ήταν 12 χρονών παιδί, σε κάποιο χωριό της Πολωνίας, έτυχε να διαβάσει το περίφημο μυθιστόρημα «Κόθ δάντις». Τον συνεκλόνησε λοιπόν η περιγραφή του μαρτυρικού θανάτου των Χριστιανών στο αμφιθέατρο. Άλλα και σ' άλλα διδλία ο Λέμκιν διάβασε για την ολοκληρωτική καταστροφή της Καρχιδόνας, για τη σφαγή 10.000.000 ψυχών απ' τους Μαγγόλους, για τους 10.000 προτεστάντες που εξολοθρεύθηκαν στη Γαλλία... Και δεν άργησε να καταλάβει ότι δεν υπάρχουν ρητοί νόμοι που ν' απαγορεύουν τέτοιες ομαδικές εξοντώσεις ανυπερασπίστων θιμάτων.

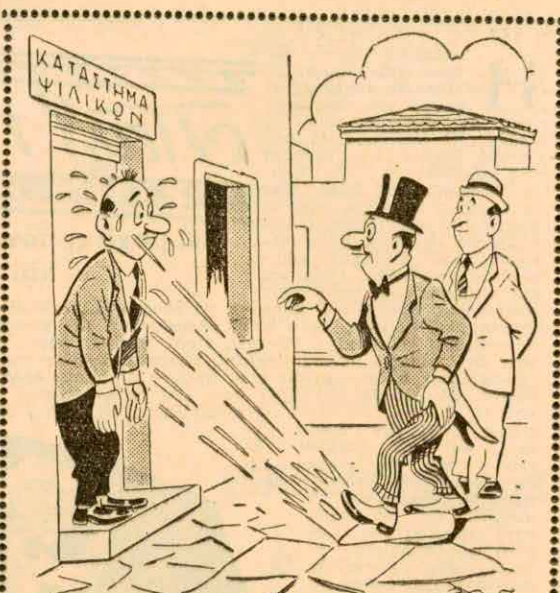
Πολλά χρόνια αργότερα, όταν βρισκόταν στο Βερολίνο, έμαθε ότι κάποιος Αρμένιος είχε σκοτώσει ένα Τούρκο πασά, τον άλλοτε αρχηγό των αστυνομικών δυνάμεων που είχαν σφαγιάσει 1.200.000 Αρμένιους και μεταξύν άλλων, τη μητέρα του δράστου. Διατύπωσε τότε την άποψη και την αγανάκτησή του γιατί καταδικάσθηκε σε θάνατο ο Αρμένιος για το φόνο του πασά, ενώ ο τελευταίος είχε μείνει τελείως ανενόχλητος για την εξόντωση τούτων ανθρώπων...

Το 1929, ο Λέμκιν έγινε εισαγγελέως στη Βαρσοβία κι' επέδωσε διάφορες συγχρονισμένες τροποποιήσεις του ποινικού νόμου. Τέσσερα χρόνια αργότερα, σ' ένα διεθνές συνέδριο νομομαθών, στη Μαδρίτη, πρότεινε να προστεθεί στα διεθνή εγκλήματα (πειρατεία, σωματεμπορία και λαθρεμπόριο ναρκωτικών) κι' ένα άλλο, που το ώνόμασε «έγκλημα της θαρραλότητας», δηλαδή «η καταστροφή εθνικών, θρησκευτικών ή φυλετικών ομάδων». Υποστήριξε δε αυτή την ιδέα του και σ' άλλα συνέδρια, στη Βουδαπέστη, την Κοπεγχάγη, το Παρίσι, το Άμστερνταμ, το Κάιρο...

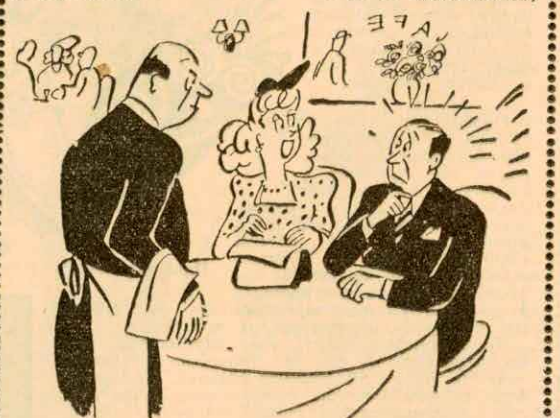
Ο Βισίνσκυ τον αντέκρουσε μ' ένα φυλλάδιο του, στο οποίο υποστήριζε ότι ο Λέμκιν, με την πρότασή του, απέβλεπε... στην επέμβαση του καπιταλιστικού κόσμου στις εσωτερικές υποθέσεις της Σοβιετικής Ένώσεως!

Στις αρχές του δευτέρου πολέμου, ο Λέμκιν κατέφυγε στην Αμερική. Αφού συγκέντρωσε στοιχεία για τα εγκλήματα των Ναζιδών στην Ευρώπη, εξέδωσε το 1944 ένα σχετικό βιβλίο, στο οποίο μεταχειρίσθηκε για πρώτη φορά τον όρο «γενοκτονία». Είχε ακούσει προηγουμένως τον Τσώρσιλ να μιλάει στο ραδιόφωνο για τις ωμότητες των Ναζιδών και να τις αποκαλεί «άνανυμο έγκλημα». Είχε αναζητήσει τότε ένα κατάλληλο όνομα και το είχε φτιάσει παίρνοντας απ' τον Πλάτωνα τη λέξη «γένος», που σημαίνει η φυλετική ή θρησκευτική ομάδα.

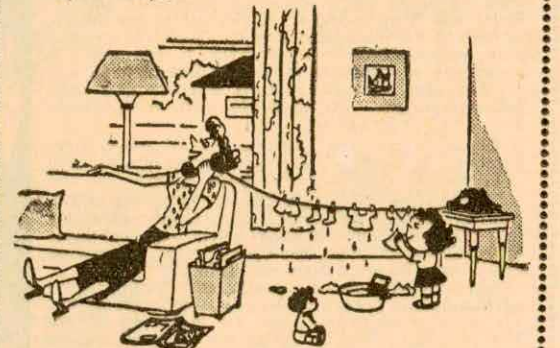
Μόλις άρχισε να συνεδριάζει ο Ο.Η.Ε., ο Λέμκιν έπεισε τους αντιπροσώπους του Παναμά, της Κούβας και των Ινδιών να υποθέσουν την ιδέα του και να την υποβάλουν στη Γενική Συνέλευση. Ύστερα άρχισε συστηματικές προσπάθειες για να επιτύχει την ψηφισί της. Με τη μεσολάβηση του Τσέχου αντιπροσώπου έπεισε ακόμη και το Βισίνσκυ. Κι' έτσι, η Γ. Συνέλευσις του Ο.Η.Ε. δέχθηκε παμψηφεί την πρόταση.

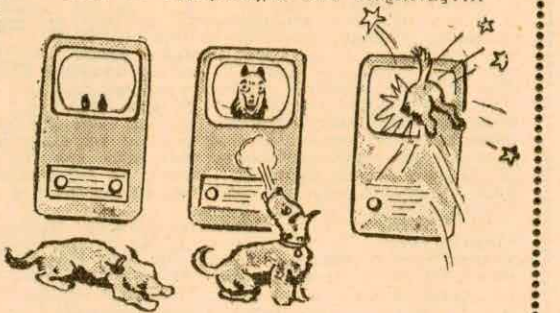
Ο ύποψος: "Αν με ψηφίσετε και βγώ Δήμαρχος, θα διορθώσω κι' όλα τα πεζοδρομία της γειτονιάς!..."

—Πότε, τέλος παντων, θα φορέσης αυτό το παντελόνι, που μέσα στις τσέπες του ξεχνάς διαρκώς τα λεφτά σου;...

Όταν το τηλεφώνημα είνε διαρκείας!...

Χωρίς λόγια....

16 ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ συζυγικής ετυχίας

Τα σφάλματα του άντρα και της γυναίκας

Οι άνθρωποι που παντρεύονται ζητούν στο γάμο την ετυχία. Αν αυτό αποτελεί μια ανασφαλισμένη αλήθεια, παρατηρεί ο Αμερικάνος ψυχολόγος δόκτωρ Σάντυ Μίλλους, είναι όχι λιγώτερο αληθινό, ότι πολύ σπάνια την βρίσκουν. Και σ' αυτό φταίνε τόσο οι άντρες, όσο κι' οι γυναίκες. Γιατί δεν αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα του γάμου, που δεν είναι μια εφημερη ικανοποίηση, αλλά μια σταθερή στροφή και μια μόνιμη συντροφικότης.

Ο γάμος, λέει ο Αμερικανός ψυχολόγος, είναι μια κατάσταση κι' όχι ένα όνειρο ή μια περιπέτεια. Από τ' άλλο μέρος, δεν έχει καμιά σχέση με κέινο που αποκλινόμε συνεταιρισμό συμφερόντων. Δυστυχώς είναι ετυμολογικό όταν υπάρχει κατανοήσι μεταξύ τους κι' όταν είναι προκαταβολικά αποφασισμένοι να εξασφαλίσουν με κάθε μέσον αυτή την αμοιβαία κατανόηση. Διαφορετικά, οικοδομούν πάνω στην άμμο και το οικοδόμημα που έχτισαν άραγ ή γρήγορα θα καταρρεύσει.

Άλλα να τί συμβουλεύει ο δόκτωρ Μίλλους για την κατάσταση και τη διατήρησι της συζυγικής ετυχίας:

1. Το ευχάριστο και άνετο σπίτι είναι ο πρώτος όρος της συζυγικής ετυχίας. Οι τρίτοι (γονείς, αδελφοί, αδελφές κλπ.) θάπρεπε ν' αποκλεισθούν. Εφ' όσον αυτό είναι δυνατόν.

2. Το κτίριο, ή διακοσμήσις, τα έπιπλα κλπ. δεν σημαίνουν τίποτε, όσονδήποτε καλά κι' αν είναι, κοινά αντικειμενικά. Η οικοδόμησις πρέπει να τα ζωντανεύει, δίνοντας σ' αυτά κάτι από την ψυχή της. Η καθαριότης, ή καλαισθησις κι' η τάξις πρέπει να είναι, συνεπώς, οι κυριώτερες φροντίδες της.

3. Ο σύζυγος πρέπει να βραίων τον τρόπο να ξεκουράζει κάποτε τη γυναίκα του. Δεν είναι ανάγκη βέβαια να πλένει τα πιάτα, ούτε να σκουπίζει. Άλλά, μία μέρα που βλέπει τη γυναίκα του κουρασμένη, μπορεί να κάνει κι' αυτός κάτι. Αρκεί να μην φτάσει στην αντίθετη άκρη και μεταβληθεί σε... νοικοκυρά.

4. Η φυσικότης στη γυναίκα δεν σημαίνει έλλειψη καθαριότητος, ακαταστασία και απάνηση της θηλυκότητός της. Γιατί έτσι θα χάσει το γόντρό της και μαζί μ' αυτό και την ετυχία της.

5. Μην ξεχνάτε ποτέ τα γενέθλια, τη γιορτή κι' άλλες τυγχόν ανανηστικές επετείες του έτερου ήμισυόσας. Και ποτέ χαρούμενα την πρωτοβουλία του έορτασμού των.

6. Μην πασαμελίτε ποτέ τη ευκαιρία να προτείνετε κάτι που ξέρετε ότι θα ευχαριστήσει.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛ.ΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 4-6 ως και επί συνευρέσει.—Χαρ. Τρικυή—113.—Τηλ. 63.885

το ή τη σύζυγό σας.
7. Καλόν είναι οι δυο σύζυγοι να έχουν τα ίδια γούστα στο κεφάλαιο των διασκεδάσεων. Διαφορετικά, ή ζωή καταντάει μαρτυρική και για τους δύο.

8. Η ανδρική μόδα μεταβάλλεται πολύ λίγο. Άλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με τη γυναικεία, που αλλάζει διαρκώς. Ο άντρας που θέλει να είναι ετυχισμένος πρέπει να καταλαβαίνει την απαίτησι της γυναίκας του να παρακολουθή τη μόδα. Άλλά κι' οι αξιώσεις της δεύτερης πρέπει να είναι ανάλογες με τις οικονομικές δυνατότητες του συζύγου της.

9. Πρέπει να μάθετε να σέβεσθε τις ιδιοτροπίες του έτερου ήμισυόσας.

10. Πρέπει να θυσιάζετε τις ατομικές προτιμήσεις σας, ακόμη κι' όταν πρόκειται για φίλους ή φίλες σας. Στις απαιτήσεις του συζύγου ή της συζύγου σας, Ο άντρας σας δεν μπορεί να σας απαγορεύσει να έκτιμάτε και ν' αγαπάτε μία φίλη σας. Άλλά δεν είναι υποχρεωμένος να την βλέπει διαρκώς απουσία του, στην περίπτωση που την βρίσκει αντιπαθητική ή όπωσδήποτε του «δίνει στα νεύρα».

11. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν είναι φτιαγμένοι για την οικογενειακή ή κοινωνική ζωή. Οι συναναστροφές, οι έπισκέψεις, το θέατρο, οι κινηματογράφοι κλπ. δεν τους κάνουν εντύπωση ή τ' αντιπαθούν. Οι άνθρωποι αυτοί θα έκαναν καλύτερα αν δεν είχαν παντρευτεί.

12. Μην προσπαθήτε να δείξετε την υπεροχή σας απέναντι του έτερου ήμισυόσας. Αυτό είναι επικίνδυνο και μπορεί να οδηγήσει σε τελεία καταστροφή της οικογενειακής σας ετυχίας.

13. Σεβασθείτε απόλυτα την ανεξαρτησία του ή της συζύγου σας σε ό,τι αφορά την ατομική εργασία του, είτε πρόκειται για τις έξωτερικές υποθέσεις του, τα επαγγελματικά του καθήκοντα κλπ., είτε πρόκειται για τις ταπεινές ασχολίες του νοικοκυριού.

14. Μάθετε να υποχωρήτε πάντοτε για όλα τα άσπαστα πράγματα, αλλά ποτέ για τα σημαντικά. Αυτό θα εδραιώνει απάνηση της προσωπικότητός σας. Μην κάνετε, όμως, το λάθος να νομίζετε για σημαντικά, πράγματα τελείως επουσιώδη και άναξία λόγου.

15. Μην «αυθεντείτε» παράπονα, για να τα ξεφουρνίσετε όλα μαζί στην πρώτη ευκαιρία που θα σας παρουσιασθεί. Η σύγκρουσις σ' αυτή την περίπτωση μπορεί ν' αποβεί πολύ σοβαρή. Το καλύτερο είναι να ξεκαθαρίζετε άμεσα τις διαφορές που έχετε με το έτερο ήμισύ σας. Άλλά πρέπει να το κάνετε με πνεύμα δικαιοσύνης, ευθύτητας και ιπποτισμού. Καί, πρωτίστως, πρέπει να έκτιμάτε την κάθε «διαφορά» σύμφωνα με την πραγματική αξία της κι' όχι να της δίνετε αξία που δεν έχει, σύμφωνα με τις επιταγές του εγωισμού, της φιλαυτίας και των προκαταλήψεων σας.

16. Μην παίζετε το θλιβερό ρόλο του μετανοήσαντος. Αυτό ισχύει τόσο για τον άντρα όσο και για τη γυναίκα. Είναι ανάξιο για σας να μην κάνετε τίποτε άλλο από το να λέτε σ' όλο τον κόσμο ότι μετανοήσατε γιατί παντρευτήκατε,

Ο πρώτος αριθμός

—Ημουν πάντα πολύ τυχερός στη ζωή μου. Κι' όμως στην τελευταία κλήρωσι του λαχείου είχα τρομερή ατυχία. Είχα διαλέξει δυο λαχεία κι' έδωσα το ένα στον καλύτερο φίλο μου, το Ζάκ. Και το λαχείο αυτό κέρδισε τον πρώτο αριθμό: δηλαδή ένα αυτοκίνητο Ρενώ, με πέντε θέσεις, τελευταίου τύπου.

Πήγα με κάποιο φθόνο να συγχαρώ άμέσως το φίλο μου. Βρήκα εκεί πέρα ένα σωρό συγγενείς. Καθένας τους ήθελε να κάνει μία βόλτα με το ανέλπιστο αυτοκίνητο και να μάθει να σωφάρη. Έσφισα το χέρι του φίλου μου χλιαρά κι' έφυγα.

—Ύστερ' από δυο μήνες συνάντησα το Ζάκ στο δρόμο και είδα το κεφάλι του τυλιγμένο μ' επιδέσμους.

—Τί έπαθες; τον ρώτησα. Κανένα μικροτραύμα;

—Λίγο έλειψε να πάω στον άλλο κόσμο! Έδινα, βλέπεις, μαθήματα σωφής στη γυναίκα του αδελφού μου. Σ' ένα μαθήμα είχε την κακή έμπνευσι να στρίψει με πρώτη ταχύτητα. Έννοείται πως το αυτοκίνητο αναποδούργισε, μεν δεν έπαθε σπουδαίες αβάριες. Εγώ χτύπησα λίγο το κεφάλι μου και ή γυναίκα του αδελφού μου έγδαρε τα γόνατά της. Μπορούσε να πάθουμε και χειρότερα.

—Το αυτοκίνητο, βέβαια, θα το παράτησες πιά;

—Κάθε άλλο, Έπισκευάζε-

—Ελπίζω πως δεν θ' αφήσες πια κανένα άλλο να σωφάρη.

—Δεν είναι και τόσο εύκολο αυτό! Όταν έχης τόσους συγγενείς, μπορεί να τους κακοκορδίσης; Αύριο θα σωφάρη ή πεθερά μου.

—Η πεθερά σου; Έκανες τη διατήρησιν σου;...

—Ακόμα, δεσποίνις, δεν βρήκατε κανένα του γούστου σας; (Του Αρχέλαου)

Εύθυμη Ιστοριογλα

ται. Σε λίγο θ' αναί παλι εν τάξει, είπε ο φίλος μου αισιόδοξα.

Ξανασυναντήσαμε ύστερ' από τρεις μήνες σε κάποιο θέατρο. Αυτή τη φορά το κεφάλι του ήταν εν τάξει, με το δεξί του χέρι βρισκόταν στο γύφο. —Βλέπω, του είπα, πως ή γυναίκα του αδελφού σου ξανακάθισε στο βολάν.

—Οχι, τούτη τη φορά ήταν ο θείος της γυναίκας μου. Καθώς έτρεχε, έπεσε πάνω σ' ένα στύλο.

—Και τ' αυτοκίνητο; τον ρώτησα.

—Έπαθε μερικές ζημιές, με έπισκευάζεται.

—Έπειτα από έξη μήνες πήγα για κάποια δουλειά στο γραφείο του. Τον βρήκα να κουτασίνη.

—Δεν έπρεπε να τον αφήσης να ξανακάθισι στο βολάν.

—Ποιόν;

—Το θείο της γυναίκας σου.

—Δεν φταίει αυτός τούτη τη φορά. Ο άνεψιός μου και... καταλαβαίνεις...

—Καταλαβαίνω. Και το αυτοκίνητο;...

—Όλο το δεξί φτερό έγινε κομμάτια όταν σφηνώθηκε στη στενή σιδερένια πόρτα του κήπου.

—Ελπίζω πως δεν θ' αφήσες πια κανένα άλλο να σωφάρη.

—Η πεθερά σου; Έκανες τη διατήρησιν σου;...

—Δίκη έχεις. Τρέχω στο συμβολαιογράφο.

—Επειτα από δυο εβδομάδες έμαθα πως ο φίλος μου ο Ζακ βρισκόταν στο νοσοκομείο. Το δεξί του χέρι το είχαν σπλήξει σ' ένα τραπέζι και το αριστερό το είχαν δέσει όρθιο μ' ένα σχοινί που στερεωνόταν στο ταβάνι. Όσο για το δεξί του πόδι, βρισκόταν στο γυψο. Μόνο το αριστερό του πόδι και το κεφάλι του είχαν γλυτώσει.

—Η πεθερά σου φταίει; τον ρώτησα.

—Όχι, μονάχα η πεθερά μου, μή κι' ο πεθερός μου και η κουινάδα μου με τους τρεις γιους της. Φαντάζεσαι τι έγινε!

—Μη χειρότερα να λές.

—Μη χειρότερα; Όλοι τους βρίσκονται στο διπλανό θάλαμο.

—Και τ' αυτόκιντο;

—Συντρίμμια!

—Ένα μήνα αργότερα, δέχτηκα την επίσκεψη του Ζακ. Έρχόταν γι' ένα υπόθεσι οικονομικής φύσεως.

—Θέλω να μου κάνης ένα δάνειο, είπε. Έκατό χιλιάδες φράγκα.

—Δεν μπορώ Ζακ, δεν έχω.

—Μπορείς δεν μπορείς πρέπει να μου τ' άξεις. Χρωστάω σε γιάτροους κι' έτι πλέον πρέπει να πάω λίγον καιρό στην εξοχή για να συνέλθω. Έχεις υποχρέωση να μου τ' άξεις.

—Υποχρέωση; Γιατί;

—Γιατί εσύ είσαι υπεύθυνος για όλες τις καταστροφές που με βρήκαν. Αν δεν είχες την ιδέα να εμπνεύσις να μου δώσης εκείνο το λαχείο, δεν θα κέρδιζα το αυτόκιντο και δεν θα πάθαινα τις λαχτάρες που έπαθα. Λοιπόν, κατέβαινε!

—Δεν έχω Ζακ, μην επιμένεις!

—Οι καλογρηές σάστισαν. Με τί μούτρα θ' αντίκριζαν τον Πάπα όταν θα ξαναγύριζε; Σ' ένα μήνα ο Πάπας ξαναγύρισε και είπε στην ηγουμένη: —Πού είναι το κουτί μου; —Ο! Πανάγιε Πάτερ, φώναξαν όλες μαζί οι καλογρηές γονατίζοντας μπροστά του, συγκινημένες! Έν ονόματι του Θεού συγχώρεσέ μας. Το πουλί πέταξε.

—Φτωχές γυναίκες, δεν είχαμε τη δύναμη να φυλάξουμε κλειστά τα κουτιά. Τότε και τα μυστικά της εξομολόγησης πως θα τα φυλάξετε μεταξύ σας; Δεν μπορώ να σας κάμω τη χάρι αυτή, καλογρηές μου... Οι άντρες εξομολογούσαν σ' όλες τις εποχές τις γυναίκες και θα τις εξομολογούν πάντοτε...

—ΜΙΣΤΡΑΛ

ΔΙΠΛΟΤΟ — ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ

Το ΣΥΣΤΗΜΑ που και τας τελείας άρχοντες και άρχοντες τας καταρτίσει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ Σ ΜΟΔΙ ΣΤΑ Σ χωρίς κόπας και πόνους.

ΑΘΗΝΑΙ: ΥΠΕΡΕΙΔΟΥ 3 (Σύνταγμα), τηλέφ. 32.316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣ. ΚΩΝ. ΤΙΝΟΥ 73, τηλέφ. 47.552.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΠΡΙΓΚ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 32, τηλέφ. 20.06.

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΔΙΑ

ΡΩΜΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

7 πτήσεις εβδομαδιαίως

Δια περισσότερες πληροφορίες και εξασφάλισιν θέσεων Τηλ. 20.661, 26.125 ή στο Γραφείον ταξιδιωτών σας.

TWA

TRANS WORLD AIRLINES

ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Αμερικανική αεροπορία

αμερικανική αεροπορία

αμερικανική αεροπορία

αμερικανική αεροπορία

αμερικανική αεροπορία

—Είσαι άφιλότιμος. άσυμμετρητος και άσυμμετρητος στίς υποχρεώσεις σου, μου είπες τότε ο Ζακ, έξω φρενών.

Κι' έφυγε χτυπώντας με όλη την πόρτα. Από τότε τον έχασα και δεν τον ξαναείδα πιά! Ας όψεται ο πρώτος λαχνός!

ΣΩΡΖ ΝΤΥΜΠΟΥΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ο Πάπας, Ιωάννης ο 22ος ζούσε στην Αβινιόν.

Ήταν σαρακοστή, μετά την Αποκριά, κι' αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι στο Παρίσι.

Περνώντας από το Νεδέρ πήγε να καταλύσει σ' ένα μοναστήρι καλογραιών.

Φεύγοντας ρώτησε την ηγουμένη αν είχε να του ζητήσει καμιά χάρι.

—Πανάγιε Πάτερ, είπες τότε χαμογελώντας η ηγουμένη, θα θέλαμε να μας δώσετε την άδεια να εξομολογούμεθα μεταξύ μας.

—Αν κάνετε αυτή τη μεταρρύθμιση, το γυναικείο φύλο θα σας εύλογη στον αιώνα των αιώνων...

—Κάποια πονηριά κρύβεται δώ! σκέφθηκε ο Πάπας.

Και την ώρα που καθάλοιζε τη φοράδα του είπε στην ηγουμένη δίνοντάς της ένα κουτί.

—Αυτό το κουτί είναι πολύτιμο. Τ' αφήνω σε καλά χέρια μέχρι της επιστροφής μου. Στο ταξίδι δεν ξέρει κανείς τί του συμβαίνει. Πάρτε και το κλειδί του, φυλάξτε το μέχρις ότου γυρίσω και προσέξτε να μη τ' ανοίξει καμιά από σας...

Δεν είχε καλά-καλά ακόμα στρίψει στη γωνία του δρόμου ο Πάπας, κι' οι καλογρηές μαζεύτηκαν γύρω απ' το μυστηριώδες κουτί.

Ο Πάπας τις βασάνισε όλες. Κι' αυτή ακόμα η ηγουμένη στο τέλος πιά δεν κρατήθηκε. Και βάζοντας το κλειδί στην κλειδαριά το ξεκλείδωσε. Μα καθώς πήγε να σηκώσει το καπάκι του μιά καρδερίνα μ' ένα μικρό χαρτάκι δεμένο στο πόδι. Πέταξε από μέσα κι' έφυγε.

Οι καλογρηές σάστισαν. Με τί μούτρα θ' αντίκριζαν τον Πάπα όταν θα ξαναγύριζε;

Σ' ένα μήνα ο Πάπας ξαναγύρισε και είπε στην ηγουμένη: —Πού είναι το κουτί μου;

—Ο! Πανάγιε Πάτερ, φώναξαν όλες μαζί οι καλογρηές γονατίζοντας μπροστά του, συγκινημένες! Έν ονόματι του Θεού συγχώρεσέ μας. Το πουλί πέταξε.

—Φτωχές γυναίκες, δεν είχαμε τη δύναμη να φυλάξουμε κλειστά τα κουτιά. Τότε και τα μυστικά της εξομολόγησης πως θα τα φυλάξετε μεταξύ σας; Δεν μπορώ να σας κάμω τη χάρι αυτή, καλογρηές μου... Οι άντρες εξομολογούσαν σ' όλες τις εποχές τις γυναίκες και θα τις εξομολογούν πάντοτε...

—ΜΙΣΤΡΑΛ

ΔΙΠΛΟΤΟ — ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ

Το ΣΥΣΤΗΜΑ που και τας τελείας άρχοντες και άρχοντες τας καταρτίσει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ Σ ΜΟΔΙ ΣΤΑ Σ χωρίς κόπας και πόνους.

ΑΘΗΝΑΙ: ΥΠΕΡΕΙΔΟΥ 3 (Σύνταγμα), τηλέφ. 32.316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣ. ΚΩΝ. ΤΙΝΟΥ 73, τηλέφ. 47.552.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΠΡΙΓΚ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 32, τηλέφ. 20.06.

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΔΙΑ

ΡΩΜΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

7 πτήσεις εβδομαδιαίως

Δια περισσότερες πληροφορίες και εξασφάλισιν θέσεων Τηλ. 20.661, 26.125 ή στο Γραφείον ταξιδιωτών σας.

TWA

TRANS WORLD AIRLINES

ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Αμερικανική αεροπορία

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Θ. Β. Σ. Τ. 903, 490 Τ. Δ.: Σας ευχαριστούμε για τις υποδείξεις που μας κάνετε στο γράμμα σας. Η επιθυμία σας έληφθη υπ όψιν. Το ποίημά σας «Νυχτα σκεπτική» δεν μας άρεσε καθόλου. Α λ α κ η ν Κ ο ρ δ α λ η ν. Σ.Τ.Γ. 917 Β: Η διευθύντρια της Peggy Dow είνε: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, California U. S. A. Τ ρ ε ι ς φ ί λ ο υ ς. Ένταθα: Μεταφέρομε εδώ δυο τετράστιχα από το σατυρικό σας ποίημα «Πίλες στη μάνα σου»:

Κι' αν ρωτάει και για κείνη πώς θεά μου θέ να γίνη
πες της με χαρά κι' όχι πεθερά

Κι' όσο παλι για παιδιά και την κάνουμε γιγιά
ας μας δώσει την εύχη πριν ο χρόνος βγή!

Αράπην 4, Ένταθα: Απευθύνετε τα γράμματά σας στην εξέχου διευθύντρια, Σωματείου «Ηθοποιών, Σατωβριάνδου 52 Α, Ένταθα: Σ ό ν ι α Κ λ α ι ρ ό ν. Ένταθα: το ποίημά σας θυμίζει τους στίχους που εύρισκε κανείς πίσω από τα παλιά ήμερολόγια. Ίδου ένα τετράστιχο:

Γιατί μέσα σ'αυτές φλέβας μου, Όταν μου ρίχνη μιά ματιά
χύνεται ζέον αίμα. Τό πυρίνο σου βλέμμα.

Πατερούμε το ζωγραφικό σας ταλέντο να είναι μεγαλύτερο απ' το ποιητικό. Σ πύ ρ ο ν Β α ρ θ ε ρ α γ ι α ν η ν. Σ.Λ.Φ.Α. Σ.Τ.Γ. 908, Δημήτριον Κουβάσην 182 Σ. ΠΥΡ. Σ.Τ.Γ. 908, Άναστάσιον Χιώτην, και Μάρκον Καραντζάν, 567 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 916 Γ: Δεν θα μπορούσαμε να σας ευχαριστήσουμε γιατί δεν δημοσιεύουμε παρόμοιες άγγελίες. Γ ε ω ρ γ α κ ό π ο υ λ ο ν. Σας ευχαριστούμε για τα καλά λόγια σας. Το «Πρωταπριλιάτικο» σταυρόλεξό σας ήταν καλό και το δημοσιεύσαμε, όπως θα είδατε, με ελαφρές τροποποιήσεις. Υπάρχουν πραγματικά στους φακέλλους μας πολλά σταυρόλεξα σας έγκερκμένα για δημοσίευση. Μ ι χ α λ α κ η ν Ρ α σ τ ό μ ε ζ η ν. Λευκωσία - Κύπρου: Προχειρογράμμενο το σταυρόλεξό σας. Οι λέξεις ΑΙΝΕΣΙΣ, ΤΑΗ, ΘΥΡ, ΣΡΑ και πολλές άλλες παρόμοιες το καταστήσαντες. Σας ευχαριστούμε για τις έγκερκτες εύχες σας. Π α ν α γ ι ώ τ η ν Γ κ ο υ φ α ν. Άνδρεάν Μακρινάκη, Θεόδωρον Γαϊτανάν, Άναστάσιον Παυλίδην, Ήλιαν Νικολακόπουλον, Ίωάννην Δελήδοριαν και Αποστόλον Καραούμπη, 402 ΜΠΑ, Β.Σ.Τ. 904, Μάρκον Κωνσταντίνον και Ίωάννην Γαπαδόπουλον, 72 Α.Ο.Κ. Β.Σ.Τ. 903, Γαβριήλ «Ορουδίζουλο», Ήλιαν Ταρκιδήν και Παναγιώτην Καταίγειον, 182 Σ. ΠΥΡ. Σ.Τ.Γ. 908, Δημήτριον Σταματοπούλον, Βασίλειον Σλητάν, Θεόφιλον Σίταν, Στυλιανόν Γκίκαν και Κωνσταντίνον Κωνσταντινίδην, 402 ΜΠΑ, Β.Σ.Τ. 904, Μ. Κουριανόν, Δαμάστα - Κρήτης, Ίωάννην Άγγελιδήν δον Τ.Π. Β.Σ.Τ. 900, Άριστάρχον Δασκαλάκην 515 Τ.Π. Ο.Δ.Τ. Σ.Τ.Γ. 914 Β, Άλκηη Κωτσικόπουλον, Γεώργιον Νικολακόπουλον, Θεόδωρον Κώστην και Βασίλειον Λούταν, 22 Ταξ. Σ.Τ.Γ. 912 Γ, Κυριάκον Παπαδόπουλον, Κ.Ε.Τ. 3η Ίλη, Β.Σ.Τ. 902: Δυστυχώς, άγαπητοί μας φίλοι, δεν θα μπορούσαμε να σας ευχαριστήσουμε γιατί λόγω ανεξάρτητης της θελήσεως μας δεν μας επιτρέπουν την δημοσίευση άγγελιών αυτού του είδους. Κ ώ σ τ α ν Β α μ δ α κ ί τ η ν. Μυτιλήνη: Καλό το πασχάλινό σας σταυρόλεξο. Θα δημοσιευθή αν δεν λάβουμε στο μεταξύ κανένα καλύτερο. Και το δεύτερο είνε επίσης καλό και θα δημοσιευθή. Α υ ο ά χ ω ρ ι ς τ ρ ε ς φ ί λ ε ς. Πειραιά: Στείλτε μας τη διευθύνσή σας. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Κ ο υ ν α δ η ν. Ένταθα: Γενικές και αιτιατικές μειώνουν την αξία του κατά τα άλλα καλού σταυρόλεξού σας. Θα δημοσιευθή με τη σειρά του διορθωμένο. Φ. Κ ι μ ι γ κ έ μ η ν. Πόρον: Το γράμμα σας παραδόθηκε στον κ. Ίωαννίδη, ο οποίος και θα σας απαντήσει από τη στήλη του. Μ α ρ. Γ ε ω ρ γ α κ ό π ο υ λ ο ν. Σ.Τ.Γ. 911 Α: Μιά από τις μεγαλύτερες εφημερίδες της Κύπρου είνε το «Έθνος», οδός Λήδρας 124, Λευκωσία - Κύπρου. Μ. Ν. Τ. Δ. 5, Τακτικόν άναγνώστην: Άρθρα σχετικά με τον Έρρολ Φλινν δημοσιεύσαμε στα υπ' άρ. 382, 418, 441 και 455 τεύχη μας. Το όψος του καλλιτέχνη είνε: 1 μέτρο και 85 Α. Π. Καστοριά: Η διευθύντρια της Ann Sothorn είνε: North Weldon Drive 640, Beverly Hills, Los Angeles California, U. S. A. Ρ έ ν α, Θεογίνκη: Η Ζινέτ Λακκά είνε παντρεμένη και μητέρα. Βρίσκεται σήμερα στην Ν. Αμερική και δεν γνωρίζουμε την εκεί διευθύνσή της. Κ. Γ. Θ η σ α υ ρ ό φ ι λ ο ν. Χίον: Η διευθύντρια του Bobby Driscoll είνε: R. K. O. Radio Pictures Inc. 780 Gower Street Hollywood 38, Calif. U. S. A. Τον μικρό Μπόμπυ τον πρωτοείδαμε στα «5 άδέλφια» και άργότερα στον «Χαμένο άγγελό» με την Μάρκαρετ Ο'Μπράιν. Θα τον ξαναδείτε στο «Εήνη των θησαυρών» και στο «Τραγοϋδι του Νότου» του Ντίανου. Ζ ω ν τ α ν η Κ ό λ α σ ι 13, Άρτα: Η ηθοποιός αυτή του κινηματογράφου δεν λέγεται Βαρβάρα αλλά Betty Hutton. Η διευθύντρια της τελευταίας είνε: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Τη διευθύντρια της Βαρβάρας Χάττον, που είνε η πλουσιότερη γυναίκα του κόσμου, την άγνοούμε. Θα έρθτε πιο πάνω τη διευθύνσή της «Ανν Σόθερν. Α υ ο σ τ η ρ ό ν τ υ π ο γ ρ α φ ο ν: Ο «Θησαυρός» άγαπητέ μας φίλε, δεν απευθύνεται σε παιδιά μόνον, αλλά και σε μεγάλους. Οι μεγάλοι, αφού τόν διαβάσουν θα δουν ποιές σελίδες μπορούν κάθε εβδομάδα να δώσουν όλα τα παιδιά τους για διάβαση. Οι σελίδες αυτές δεν είνε θέματα πολλές αλλά είνε αρκετές και τερπνές και διδακτικές για ένα παιδί. Σ τ α ρ ο ν Α γ γ ε λ ο υ, Αέρον: Η διευθύντρια του Harry Edwards είνε: Burtow Lea, Shere Guildford, Surrey England. Ί ω ά ν ν η ν Μ ο υ ρ α τ τ ι δ η ν, Θεογίνκη: Έχετε άπολύτο δικήν. Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Μ α ρ ο Τ ρ ι α ν τ α φ ο υ λ ο, Σόρον: Η διευθύντρια της Cecile Aubry είνε: Productions Alcinia, 49, Avenue de Villiers, Paris, France. τών δέ June Haver και Dick Haymes είνε: 20th Century-Fox Films 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Δεν γνωρίζουμε τη διευθύντρια της Μπέρκμαν. Α λ η τ η ν Δ. Μ.: Σύμφωνα με την επιθυμία σας, δημοσιεύουμε εδώ, χωρίς κανένα σχολίο, το καλύτερο τετράστιχο από το ποίημά σας «Στην άγνη μου»:

Γλυκιά Θεούλα, ξανθιά νεράιδα
σεμνή παιδούλα άγνη όμορφη
τρέλα σ' άγάπησα ως σε πρωτόδικα
κι' άδρα σε χάραξα μέσ στη καρδιά.

Ίκαγοποιηθήκατε;

Σ αββατοβράδυ, 7 Δεκεμβρίου 1811. Κόντευαν μεσάνυχτα... Ο Ήρατις Μάρ, που είνε ένα μικρό φιλικατζίδικο στην έργοτική συνοικία του Ράντκλφ, στο Λονδίνο, δεν είχε κλείσει ακόμα. Κάθε τόσο, κάποιος καινούργιος πελάτης έμπαινε στο μαγαζί του για να πωλήσει κάτι. Αυτή την ημέρα, οι είσπραξεις του σημείωσαν ρεκόρ. Ποτέ άλλοτε οι δουλειές του δεν είχαν πάει τόσο καλά.

12 παρά τέταρτο. Δύο νεαρές εγγατρίες υπήκαν μέσα στο φιλικατζίδικο, άγδρασαν μερικά μικροπράγματα κι' έπειτα έφυγαν.

Το ρολόγι κάποιος γειτονικής έκκλησίας άρχισε να σημαίνει μεσάνυχτα.

—Ποτέ άλλοτε δεν είχαμε τόσο κίνησι, είπες ο φιλικατζής στη γυναίκα του. Πρέπει να γιορτάσουμε τη σημερινή ημεέρα.

Καί, γυρίζοντας στη Σάρα, μιά μικρή υπηρέτρια 13—14 χρόνων, πρόσθεσε:

—Πήγαμε στο παρράδικο που βρίσκεται στη γωνία να πάρουμε τρεις δωδεκάδες στρεΐδια. Κύτταξε μόνο να είνε φρέσκα.

Επειτα είπες σ' ένα μικρό υπάλληλο, που είνε στο μαγαζί και που έμενε στο ίδιο σπίτι με τα άφεντικά του.

—Τζίμ, είνε καιρός να κλείνουμε.

Η μικρή Σάρα έτρεξε στο γειτονικό παρράδικο, αλλά το βρήκε κλειστό. Φιλήτη, διως, όπως ήταν, πήγε πιο κάτω προς το μέρος του Ταμέσεως. Άλλά δεν βρήκε κανένα μαγαζί άνοιχτό.

Γύρισε τότε πίσω. Θα είχαν περάσει 15—20 λεπτά από τη στιγμή που έφυγε. Το φιλικατζίδικο ήταν κατάκλειστο. Η μικρή χτύπησε στην άσχη σιγά, έπειτα δυνατά, ύστερα πιο δυνατά. Άλλά δεν πήρε καμιά απάντηση από το έσωτερικό. Έκείνη τη στιγμή, περνούσε ένας άστynomικός, που έκανε τη συνθησιμένη περιπολία του. Η Σάρα του άφηγήθηκε τη μικρή περιπέτειά της.

Δεν μπορεί να κοιμήθηκαν από τη μιά στιγμή στην άλλη, είπες ο άνθρωπος της έξουσίας. Πριν από πέντε λεπτά, περνώντας από δώ, είδα πως ένα από τα παραθύρουλά δεν ήταν καλά κλεισμένο. Χτύπησα τότε την πόρτα κι' έκαμα γνωστό το πράγμα. Κάποιος από μέσα μου απάντησε: «Μην ανησυχήτε! Θα το τακτοποιήσουμε... Σας ευχαριστούμε...».

Λέγοντας αυτά, χτύπησε ταυτόχρονα την πόρτα του φιλικατζιδίκου. Άλλά όπως κι' η Σάρα, δεν πήρε καμιά απάντηση.

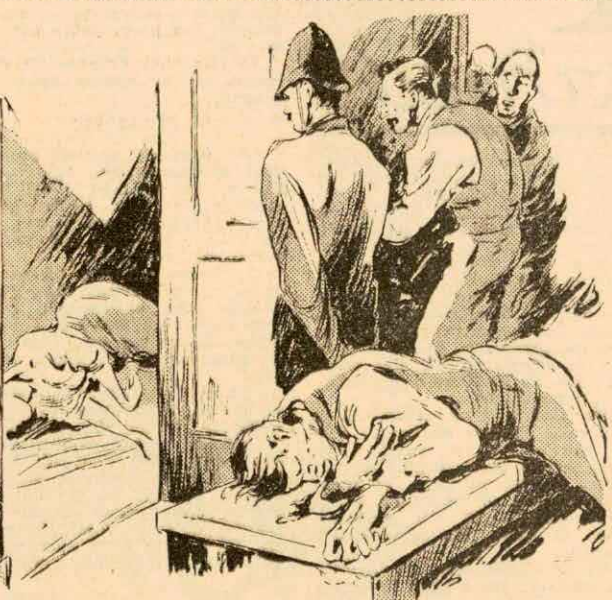
Από τα χτυπήματά του έζήτησαν μερικά γείτονες κι' ένας απ' αυτούς, κάποιος Μούραρι, προθυμοποιήθηκε να υπή από την αυλή και ν' άνοιξη την πόρτα.

Επειτα από μερικά λεπτά, ο άστynomικός κι' ο Μούραρι έκαναν μιά πρόχειρη έπιθεώρηση του σπιτιού, που βρισκόταν πίσω από το μαγαζί. Κι' αντίκρισαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα ή καλύτερα μιά σειρά από ανατριχιαστικά θέαματα. Ο φιλικατζής ήταν πεσμένος στον πάγκο του, με το κεφάλι αποχωρισμένο σχεδόν από το υπόλοιπο σώμα. Σ' ένα γειτονικό δωμάτιο βρισκόταν το πτώμα της γυναίκας του. Ο δολοφόνος της είχε κάμει συντομία το κεφάλι, χτυπώντας την μ' ένα σιδερένιο όργανο. Ένα άλλο πτώμα έπλεε μέσα στο αίμα του στην κουζίνα. Ήταν του μικρού Τζίμ. Ο δολοφόνος του είχε θρυμματίσει επίσης το κεφάλι.

Οι σύζυγοι Μάρ είχαν ένα παιδάκι, ένα νήπιο δυο χρόνων. Ο δολοφόνος δεν είχε κάμει εξαίρεσι ούτε γι' αυτό. Το είχε χτυπήσει στο κεδδατάκι του την ώρα που κοιμόταν. Το κεφαλάκι του, κάτω από το δυνατό χτύπημα, ήταν μιά άμορφη μάζα.

Ο δολοφόνος, που φαίνεται πως έφυγε διαστικά μετά τη διάπραξη του έγκλημάτος του, είχε ξεχάσει ένα σπουδίο, που έφερε στη λαβή του τα γούμματα Τ. Π. Ήταν πλημμελισμένο στο αίμα κι' από την άκρη του κορούσαν μερικές τρίχες, που ανήκαν προφανώς σε κάποιον από τα θύματα.

Το τετραπλό αυτό έγκλημα που είχε διαπραχθή μέσα σε είκοσι το πολύ λεπτά—τόσο κράτησε η άπουσία της μικρής Σάρας—φαίνονταν ανεξήγητο. Ο δολοφόνος δεν είχε πειράξει ούτε τις είσπραξεις που βρέθηκαν σύμφωνες με το δίβλο που είχε στο ταμείο του ο Μάρ, ούτε τα κοσμήματα της γυναίκας του, που δεν ήταν, βέβαια, σημαντικά, αλλά είχαν κάποια αξία. Από τ' άλλο μέρος, ο φιλικατζής ήταν άνθρωπος πολύ ήσυχος και δεν είχε έχθα με κανένα.

Ο φιλικατζής ήταν πεσμένος στον πάγκο του...

ΔΡΑΚΟΙ ΚΑΙ ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Ο μυστηριώδης δολοφόνος του Ράντκλφ

και μιά μεγάλη όπη ξεχώριζε στο λαιμό του. Ο δολοφόνος, προφανώς, σκέφτηκε ότι το χτύπημα με το μαχαίρι στο λαιμό δεν ήταν αρκετό και συμπλήρωσε το έγκλημα του σπάζοντας το κεφάλι του θύματος του. Δυο άλλα πτώματα βρέθηκαν στον δεύτερο όροφο: της σύζυγου του ξενοδόχου και μίας υπηρέτριας. Και τα δυο έφεραν ένα χτύπημα με μαχαίρι στο λαιμό. Τα κρανία τους ήταν θρυμματισμένα.

Ο διαφυγών τον κίνδυνο ήταν κάποιος ένοικος, που λεγόταν Τζών Τράνερ. Έμενε στο δεύτερο πάτωμα κι' είχε ιδή το δολοφόνό τη στιγμή που χτυπούσε τις δυο γυναίκες. Χωρίς να σκεφθή τότε τίποτε άλλο, έδωσε ένα σεντόνι από το πρεβάζι του παραθύρου και κρεμάστηκε στο κενό. Τα είχε χαμένα από τον τρόμο του και χρειάστηκε να περάσει πολλή ώρα για να συνέλθη. Ο δολοφόνος, είπες, τότε έδωσε την έντονη ενός σωματώδους ανθρώπου με ύψος ναυτικού.

Σε διάστημα τριών μηνών τέσσερα άλλα διαδικά έγκλήματα διαπραχθηκαν με παρόμοιο περίπου τρόπο στη συνοικία του Ράντκλφ. Ο δολοφόνος ξεπάρταρε όλοκληρη οικογένειες, χωρίς ν' αφή κανένα ίχνος πίσω του και χωρίς να κλέβη το παραμικρό. Τα θύματά του έφτασαν συνολικά τ' έκοσι ένα.

Επειτα από λίγο καιρό, κάποιος υπάλληλος ενός μικρού ξενοδόχειου, του Ράντκλφ, κατηγγείλε στην άστynomία ότι βρήκε στο δωμάτιο ενός από τους ένοίκους του ένα μικρό κιβώτιο με έγγραφα, που είχαν όλα στη λαβή τα γράμματα Τ. Π.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν Ίωάννης την καταγωγή, λεγόταν Τζών Ουίλλιαμς, είχε υπηκοότητα στην Αγγλία και ζούσε δουλεύοντας στις προκυμαίες του Ταμέσεως. Ήταν ένας άνθρωπος «κλειστός», δεν φαίνονταν να έχη φίλους κι' όταν δεν είχε δουλειά έκανε μοναχικούς περιπάτους στη συνοικία, σταματώντας κάθε τόσο στα μπαρ για να πιή κάτι.

Τον έπιασαν άμέσως, αλλά άνήθηκε με πείσμα ότι είχε σχέση με τα έγκλήματα που αναφέρονται. Για το κίβωτιο με τα έγγραφα, είπες ότι του το είχε αφήσει κάποιος φίλος του που λεγόταν Τζών Πάτερ. Όσο για το σπουδίο που βρέθηκε ματωμένο στο σπίτι των Μάρ, γέλασε όταν του το δείξαν.

Νομίζω, είπες, ότι στην Αγγλία πρέπει να υπάρχουν πολλοί τεχνίτες που το ονομάτουν τους αρχίαν από Τ. Π. Ο Τράνερ, από τ' άλλο μέρος, άσνηθηκε να άσκησθ ότι ο Ουίλλιαμς ήταν ο δολοφόνος που είδε στο ξενοδοχείο του Ουίλλιαμς.

Έχει κάποια ομοιότητα, είπες, αλλά δεν μπορώ να άσκησθ για ένα πράγμα, χωρίς να είμαι άπολύτα βέβαιος.

Η αλήθεια είνε πως η έναντιον του Ουίλλιαμς κοτηγορία δεν φαίνονταν να ευσταθή. Σηριζόταν κυρίως σ' ένα άσνητικό στοιχείο, ότι, από την ημέρα της συλληψής του, δεν είχε σπείρθη άλλο έγκλημα στη συνοικία του Ράντκλφ.

Παίσθηκε, ωστόσο, η δική του. Στο Λονδίνο άρχισαν άμέσως να βάζουν στοιχήματα. Πολλοί υποστήριζαν πως ήταν άθως κι' άλλοι τον θεωρούσαν ένοχο.

Άλλά την προηγούμενη της δικής του, ο Ουίλλιαμς βρέθηκε κρεμασμένος μέσα στο κελάι του. Είχε αυτοκτονήσει από άγανάκτησι γιατί ήταν άθως ή από τις τύψεις που αισθανόταν γιατί ήταν ένοχος; Το δεύτερο είνε πιο πιθανό.

Η άνάκρισις τ' είχε χαμένα στην κυριολεξία. Ήταν όλοφάνερο ότι ο δολοφόνος είχε προ-σχεδιάσει με μεγάλη προσοχή το έγκλημά του. Όσο για το σπουδίο με τα γράμματα Τ. Π., η γενική γνώμη ήταν ότι δεν αντίστοιχούσαν στα άσχηκα γούμματα του όνόματος του δολοφόνου κι' ότι ο κακούργος το άσπρε έπίτηδες για να παραπλανήση τις άρχες.

Οι έφημερίδες έφταναν διάφορες υποθέσεις για να έξηγησουν αυτό το μυστηριώδες έγκλημα. Άλλά καμιά δεν άναπακοινόνταν στην αλήθεια.

Δώδεκα μέρες αργότερα, κατά τις έντεκα τη νύχτα, η συνοικία του Ράντκλφ άναστατώθηκε και πάλι. Ένας άνθρωπος, με τ' νυχτικά του, είχε κρεμασθή μ' ένα σεντόνι έξω απ' το παραθύρο, μεταξύ του δεύτερου και του πρώτου πάτωματος του ξενοδοχείου κάποιου Ουίλλιαμς που ούρλιαζε μ' όλες του τις δυνάμεις: —Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Μερικοί γείτονες έβγαλαν άμέσως μιά σκάλα στον ταίχο για να τον βοηθήσουν να κατεβή, ενώ τρεις άστynomικοί έμπαιναν μέσα στο ξενοδοχείο... Και το πρώτο πράγμα που αντίκρισαν ήταν το πτώμα του ξενοδόχου Ουίλλιαμς. Το κεφάλι του ήταν θρυμματισμένο.

Ο διαφυγών τον κίνδυνο ήταν κάποιος ένοικος, που λεγόταν Τζών Τράνερ. Έμενε στο δεύτερο πάτωμα κι' είχε ιδή το δολοφόνό τη στιγμή που χτυπούσε τις δυο γυναίκες. Χωρίς να σκεφθή τότε τίποτε άλλο, έδωσε ένα σεντόνι από το πρεβάζι του παραθύρου και κρεμάστηκε στο κενό. Τα είχε χαμένα από τον τρόμο του και χρειάστηκε να περάσει πολλή ώρα για να συνέλθη. Ο δολοφόνος, είπες, τότε έδωσε την έντονη ενός σωματώδους ανθρώπου με ύψος ναυτικού.

Σε διάστημα τριών μηνών τέσσερα άλλα διαδικά έγκλήματα διαπραχθηκαν με παρόμοιο περίπου τρόπο στη συνοικία του Ράντκλφ. Ο δολοφόνος ξεπάρταρε όλοκληρη οικογένειες, χωρίς ν' αφή κανένα ίχνος πίσω του και χωρίς να κλέβη το παραμικρό. Τα θύματά του έφτασαν συνολικά τ' έκοσι ένα.

Επειτα από λίγο καιρό, κάποιος υπάλληλος ενός μικρού ξενοδόχειου, του Ράντκλφ, κατηγγείλε στην άστynomία ότι βρήκε στο δωμάτιο ενός από τους ένοίκους του ένα μικρό κιβώτιο με έγγραφα, που είχαν όλα στη λαβή τα γράμματα Τ. Π.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν Ίωάννης την καταγωγή, λεγόταν Τζών Ουίλλιαμς, είχε υπηκοότητα στην Αγγλία και ζούσε δουλεύοντας στις προκυμαίες του Ταμέσεως. Ήταν ένας άνθρωπος «κλειστός», δεν φαίνονταν να έχη φίλους κι' όταν δεν είχε δουλειά έκανε μοναχικούς περιπάτους στη συνοικία, σταματώντας κάθε τόσο στα μπαρ για να πιή κάτι.

Τον έπιασαν άμέσως, αλλά άνήθηκε με πείσμα ότι είχε σχέση με τα έγκλήματα που αναφέρονται. Για το κίβωτιο με τα έγγραφα, είπες ότι του το είχε αφήσει κάποιος φίλος του που λεγόταν Τζών Πάτερ. Όσο για το σπουδίο που βρέθηκε ματωμένο στο σπίτι των Μάρ, γέλασε όταν του το δείξαν.

Νομίζω, είπες, ότι στην Αγγλία πρέπει να υπάρχουν πολλοί τεχνίτες που το ονομάτουν τους αρχίαν από Τ. Π. Ο Τράνερ, από τ' άλλο μέρος, άσνηθηκε να άσκησθ ότι ο Ουίλλιαμς ήταν ο δολοφόν

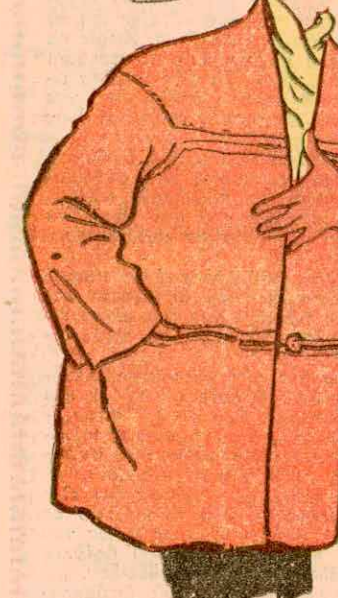
Η ΣΕΛΙΣ

της γυναίκας

Κουβεντούλες

«Η αγαπητή "Γουλιέττα, μου γράφει: «...Αγαπηθήκαμε. "Ε- κείνος ήταν πλούσιος, ευγενικός, μορφωμένος. "Εγώ φτωχιά, πολύ λίγο μορφωμένη, αλλά με ψυχή ευγενική. Τον αγαπάω μ' όλη τη θερμότητα της απειρησ καρδιάς μου! "Η αγαπητή μας κυλούσε άγνα κι' αρμονικά σαν μια μέρα, μου ζήτησε κάτι που δεν μπορεί να χάριση μια τιμία κοπέλλα στον άντρα παρά μόνο όταν τον παντρευτεί. «"Η άρνησής μου στάθηκε ά- φορμή να χωρίσω με κι' η μικρή μου καρδούλα μάλιστα. Πέρασαν λίγοι μήνες... Μόλις άρχισε να έ- πουλύνεται η πληγή μου εξα- ναστανθήκαμε. Αυτή τη φορά έδειξα αδυναμία, πίστεψα στα λόγια του, στις υποσχέσεις του και του θυσιάστηκα προς χάριν του. Και τώρα τρέμω, γιατί φο- βάμαι πως θα τον χάσω! Κάτι κουβεντούλες που μούκαναν οι δικόι του δεν μ' άρεσαν. Τί θα γίνει; Νοιώθω μούρη απελπισία. Δεν βλέπω άλλη διέξοδο από το θάνατο...».

Μην απελπίζεστε, αγαπητή μου, και μάλιστα μέχρι του σημείου να σκεφτόσαστε το θάνατο. "Ο θάνατος δεν είναι η καλύτερη λύ- σι, πιστέψτε με. Δεν λέω, φερθή- κατε πολύ άστοχα, μά αν ό νε-

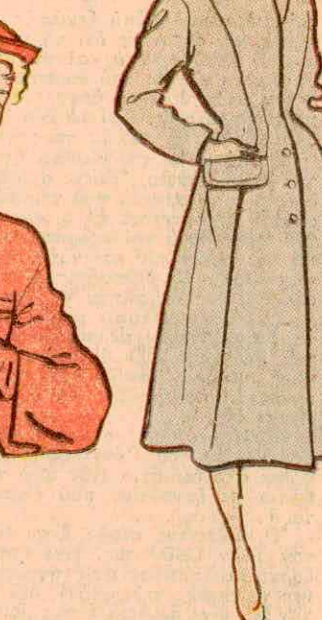
ος σας αγαπά πρέπει να έπανορ- θώση το κακό που έκαμε. Δεν έχετε κανένα συγγενή που να του υποδείξη το καλό του; "Αν όχι να του μιλήσετε καθα- ρά και έσπερα μοναχή σας. "Ο- χι με άπειλες—ούτε με κακή τ- ροπή. Κάνετε έκκληση στα αισθήμα- τά του και είμαι βέβαια πως θα πετύχετε. Πάντως να ζητήσετε και τη βοήθεια κάποιου προσώπου που μπορεί να σας διευκολύνει. Κι' ό- χι ανόδολες. Γρήγορα, γρήγορα, προς Θεού!...

Η μέδζα

Είπαμε και σ' άλλα μας άρ- θρα πως η άνοιξιακή μόδα του

1951 δεν είναι επαναστατική. Πρό- κειται απλώς για μια εξέλιξη της χειμωνιάτικης γραμμής. Τα όφασματα είναι ποικίλα, τα χρώματα διακριτικά, με μικρές μόνον εξαιρέσεις του κανόνα, ποτέ μ' ένα χτυπητό κόκκινο, ένα κίτρινο, ένα βιολετί. "Η γραμμή για το διάστημα της ημέρας διατηρείται ίσια και άπλη. Τα φορέματα είναι εύκολο- φορέτα, εύχρηστα, αλλά τα θρά- βια οι τουαλέτες θα είναι αλβε- ρίες και θα θυμίζουν πολύ νεράι- δες παραμυθιού! "Θα ίδουμε πολύ στενά, αλλά και πολύ πλατιά φορέματα, που το πλάτος τους θ' άρχίζει από τους γοφούς και κάτω, με ακανό- νιστες ποδιές, με κλάς, με φαρ- δειές τουνίκ, με πρόσθετα πανώ. Το άπνομο μέρος του μπρούστου μένει ελεύθερο, δεν έχει κανένα φάρμακο. "Οί ώμοι είναι «μαρκαρισμένοι», τα μανίκια, τις περισσότερες φο-

ρές ραφά, τα άνοιγματα του λαιμού ως επί το πλείστον όθαλ ή άσυμμετρα. Πολλά επανωφόρια άνοιξιατικά έχουν κοψή «αμαζόν», με πολύ στενή μέση και το κάτω μέρος γίνεται πολύ πλατύ ή ίσιο, ανά- λογα με το τί θέλει η κάθε σι- λουέτα. Το κουμπωμα πολλών επανωφο- ρίων ξεφεύγει έντελώς από το κα- νονικό. "Αρχίζει με τρία κουμπία στο κορμάκι δεξιά και συνεχίζεται λοξοβώντας τόσο ώστε να τελει- ώση αριστερά. "Οι τσέπες είναι πάντα μεγάλες και διαφόρων σχημάτων: "Φου- σκωτές, πατικώτες, ίσιες, λοξές, κρυμμένες, φανερές. Βλέπουμε έξ άλλου πολλά μανί- κια φουσκωτά, τρουα-κάρ, άλλα σουρωτά και άλλα στενά. Μερικά κομμάτια έσως έχουν μανίκια πολ- λυ κοντά. Τα ταγιέρ είναι πολύ σκερτσό- ζικα. Πολλά κουμπώνουν μ' ένα κουμπι κι' άλλα με τρία. Οι για-

Άνοιξιατικά επανωφόρια

κάδες τους είναι με-γάλοι και πολ- λές φορές ιδιόρρυθμοι, έχουν, δηλαδή, ένα μόνον ρεβέρ στη μία πλευρά. Το ίδιο αυτό σκέρτσο θα το έ- δομε και σε άπογευματινά φο- ρέματα. Μπλουζές

«Αν όητε τα φτενά άνοιξια- τικά φινιγμένα θα νομίζετε ότι βλέπετε τα περιούνα: "Οι ίδιες μπλουζές, οι ίδιες ριχτές ζακέ- τες, οι λεγόμενες και θέατες, για να γίνεται διάκριση από τις ζα- κέττες των ταγιέρ. "Οι θέατες γίνονται με γιακα- δάκια μωτερά, στρουγγυλά, χωρίς διόλου πέτα και πολλές φορές γανθιγμένα με δελονίες ή γαζιά διπλά. "Οι τσέπες στις θέατες εί- ναι άπαραίτητες και πάντα, μεγά- λες. "Όλων των ειδών τα μονόχρω- μα λαϊνά χρησιμοποιούνται γι' αυτές τις θέατες που φορούνται με φοβότες κορρά, σκουαζικές ή ριγέ. Δεν άποκλείεται να έχουμε δυο και τρεις διαφόρες φούστες. "Θα τις φορούμε με την ίδια θέ- στα κι' ένα σχετικό «φισού» στο λαιμό, για να σηματοδοτήσουμε συνο- λο. Το «φισού» ή το μαντήλι θα- χη το κυριαρχούν χρώμα της φου- στας.

Στα επανωφόρια βλέπουμε κά- ποια τάση επικρατήσεως των έ- φαρμοστών, σε στυλ ρετιγκότας, άλλα δεν είναι και δέκα οι είδη έ- πικρατούν γιατί οι ρετιγκό- τες πηγαίνουν ώμορφα μόνον σε ψηλόλιγνα σώματα. "Εται τα ριχτά δεν κινδυνεύουν να μπουόν στο περιώριο, μόνον που θα είναι ίσως λιγώτερο μπόλι- κα. Τα ριχτά επανωφόρια έχουν το καλό ότι μπορούν να φορεθούν και πάνω από ταγιέρ γι' αυτό εί- ναι πολύ πρακτικά. Για να ξεχω-

ρίζουν από τα χειμωνιάτικα γίνον- ται χωρίς γιακαδάκια κάποτε μά- λιστα και χωρίς κουμπιά. "Αν θέλουμε να επιτύχουμε σύ- νολο έχουμε ένα επανωφοράκι ρι- χτό μπλε μαρπέν και το φορούμε είτε με όμοιοχρωμο φορέμα είτε μ' ένα φορέμα καντινιγιέ. "Ανά- λογα φορούμε και καταλλάκι τύ- που άμυγνιέ.

«"Η τσάντα τα όποδηματα και τα γαντία συνδυάζονται φυσικά με το καπέλλο και μια άερνη γιάκα που κρατείται στο χέρι ή φοριέται στο λαιμό ή περιβάται στη ζώνη του φορέματος. Κι' αυ- τη άλλαζει αναλόγως της ώρας.

Νοίκουριό

Σε λίγες μέρες θα δγάλωμε τα χαλιά, θα κρύψουμε τα μαλλι- να και θα δώσουμε στα σπιτία μας μια άνοιξιατική βροσση όθι. "Η καλή νοίκουρα έπιδέλεπει μόνι της στο καλό χτύπημα των χαλιών για να φύγη από πάνω τους όλη η σκόνη που τα κατα- στρέφει και προκαλεί το σκόρο. Καλό είναι και να πλύνονται τα χαλιά κάθε 2-3 χρόνια. Μή ξε- χνάτε δε πως το καλύτερο πλύ- σιμο γίνεται ή με θαλασσινό ή με θρόχινο νερό. Στα ψυχρά κλι- ματα δάζουν τα χαλιά στο ύπαι- θρο όταν χιονίζει. "Ετσι το χιόνι καθαρίζει και σκότάνει και το σκόρο.

Πλέον πρόχειρος τρόπος καθα- ρισμού, άφου τιναχτούν καλά τα χαλιά, είναι να βρεχουμε ένα κουπάκι ή μια σκληρή δούρτα με νερό και ξύδι και να τα τρί- θουμε καλά. Το ξύδι άναενώνει και τα χρώματά τους. "Αφού τα κάνουμε όλα αυτά θα τους ρίξου- με μπόλικη ναφθαλίνη και θα τα τυλίξουμε σε εφημερίδες. Πρέπει να προτιμάτε τις εφημερίδες, για- τι το τυπογραφικό μελάνι έχει κάποια μυρωδιά που δεν άρέσει διόλου στο σκόρο.

Στο κιώτιο που θα τοποθε- τήσετε τα μαλλίνα δάσετε και λί- γη κάμφορα και λίγο πιπέρι ά- κοπάνιστο, γιατί όλες αυτές οι μυρωδιές διώχνουν επίσης το σκόρο. Στό ίδιο κιώτιο πάνω από τα χαλιά τοποθετούμε και τις μάλ- λινες κουβέρτες μας. "Όσο για τα επανωφόρια μας, αυτά μπο- ρούμε και να τα άφήσουμε κρε- μασμένα σε μια άκρη της ντου- λάπας μας, φτάνει να κρεμάσω- με ανάμεσά τους μερικές μπάλ- λες άρωματικές που θα τις έρθη- τε σ' όλα τα καταστήματα που πωλούν οικιακά σκεύη.

«"Οι μπάλλες αυτές είναι τυλιγ- μένες σε χαρτί σελόφαν. Χωρίς να δγάλετε αυτό το χαρτί του κανετε απλώς μια τρύπα και ά- πό κει παίρνει άέρα η μπάλλα και κάνει το περιεχόμενο της την ενέργειά του. Σιγά-σιγά η μπάλλα αυτή μικραίνει, άλλα κρατάει πάντως 3-4 μήνες.

Μετά το κρύσιμο των μαλλι- νων φροντίζουμε να δάλωμε κα- λυμματα στα έπιπλα για να τα προστατεύουμε από τη σκόνη που είναι τόσο άφθονη στον τόπο μας. Τα καλύμματα αυτά τα παλιά χρό- νια τα έφτιαναν από άσπρα ή μπέζ όφασματα, άλλα τώρα γί- νονται από ώμορφες κρατόν με λουλούδια κι' έτσι το σπίτι παίρ- νει μια ευχάριστη όθι.

Τα μικροπράγματα (κορνίζες, κομμοτεχνήματα, θαλάκια) καλύ- πτονται επίσης για ν' άποφεύγω- με τα πολλά ξεσκονίσματα.

Η άλληλογραφία μου

Σ. π. Γ. ρ. κ.: Τα στυράκια είναι της ηλικίας και θα περάσουν μόνον τους. "Αν θέλετε να δοη- θήσετε κάπως για την εξέλιξη τους άποφεύγετε τα άλμυρα, τα λαδερά και παίρνετε κάθε 15 ή- μέρες ένα έλασρό καθαριστικό.

«"Ελένη η. Μέγορα: Και στα δικά σας. Έρχομαι στην εαδε- λουλα σας να ζήση πολλά κι' εύ- τυχημένα χρόνια, μαζί με τον ά- γαπημένο της. Βέβαια θα άγορά- σαι πιά το όδωρο σας, ώστε πε- ριτέυει ή συνβολή μου.

Κάκια η. Π.: Σας στέλνω τη συνταγή που μου ζητήσατε: Sous nitrate de bismuth 2,0. Precipité blanc 1,0 Cold Cream 20,0. ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Περιπετειώδες διήγημα

Η εκπαίβα του Σέιτχ

της τραβήχτηκε και ά- ποκάλυψε τους ώμους της. —Κύτταζε, σίντι, μου είπε τότε ο "Αμίντ, δεί- νοντάς μου την άνω- στη.

Πρόσεξα και είδα στον ώμο της ένα μικρό σημάδι, άποτυπωμένο με καυτό σίδερο, σαν αυτά που έχουν οι σκλάβοι.

—Αυτή η γυναίκα δεν μοιάζει με σκλάβο, ψι- θύρισα.

—Θα τσάκασε άπ' το γαρέμι, μην την άγγί- ζης, σίντι, είπε ο "Α- μίντ.

—Δεν θέλεις, φαντά- ζομαι, να την άφίσω να πεθάνει εδώ στην έρημο!

Της έδειξα να πιή με- ρικές σταγόνες άπ' το ρούμι που είχα μαζί μου. Τα μάγουλά της κοκκι- νισαν, άνοιξε τα μάτια της και ψιθύρισε:

—Πού βρίσκομαι; Εί- νε μακριά ή όσας του Τζιαφ-ελ-Μίντ;

—Εκεί πηγαίνουμε. Θά σε συνοδεύουμε...της απάντησα.

—Είχα κουρασθή πολ- λή, έανάπη η γυναίκα. Καλπαζα ώρε- κι ώρες. Που είναι το άλογό μου;

—Δεν υπάρχει πουθενά κανένα άλογο. "Ο "Αμίντ μου είπε άσφαικά:

—Κύτταζε, σίντι, έρχονται ίππεις. Κάποιον κυνηγάνε, σίντι.

Κύτταζε τη γυναίκα. Είχε χλωμι- άσει.

—Σώστε με, σας παρακαλώ. Δεν θέλω να έθανάτω σε χέρια του... μ' Ικέτευσε.

—Έτρεμε άπ' το φόβο της. —Ποιος σε κυνηγά; ρώτησα.

—"Ο "Ιμπν Γκισούρ, ό Σέιτχς του "Ισαούλ. Σώστε με άπ' τα νύχια του!

—Έμπρός, φώναζε, άς φύγουμε.

—Σίντι, είπε ο "Αμίντ, διακινδυνεύετε τη ζωή σας. Αυτή η γυναίκα άνηκει στο Σέιχ, είναι σκλάβο του. "Αν την πάρετε, ο "Αλλάχ θα σας τιμωρήσει!...

—Πάμε, φώναζε.

—Ανεβήκαμε στις γκαμήλες. "Ο "Αμίντ στη δική του κι' έγώ στη δική μου, μαζί με τη γυναίκα. Τότε, πρόσεξα πως ήταν νέα και ώραια!

Τρέχαμε σαν δαιμονισμένοι. "Εξαφνα, πυροβολισμοί άντήχησαν και οι σφαίρες πέρασαν πάνω άπ' τα κεφάλια μας.

—Είμαστε καταραμένοι άπ' τον "Αλλάχ! είπε ο "Αμίντ. —Εκείνη τη στιγμή νέοι πυροβολισμοί άκούστηκαν άπ' τους "Α- ραπάδες που μας κυνηγούσαν. Μια σφαίρα βρήκε τον "Αμίντ στην πλάτη και κύλησε κάτω άπ' τη γκαμήλα του. Δεν μπορούσα φυγι- κά να σταματήσω. «"Αβδίοι!» φώναξα μονάχα και ώρμησα έμ- πρς, πάνω στη γκαμήλα μου, ένώ η γυναίκα, τραβηγμένη, σείγ- γισαν πάνω μου για να μην πέση. —Έτρεπε με κάθε βυσία να σωθώ. "Ακούσα άπ' την όσσι τον ήχο μιας σάλπιγγας. Μας είχαν όη. Λίγα λεπτά και θ' άποφεύγαμε τον κίνδυνο.

—Κύριε Φόρεστ, φώναζε ό λοχαγός Γκυγιότ όταν με είδε να πηδάω άπ' τη γκαμήλα. Τί συνέβη; —Μια ομάδα του "Ιμπν του Σέιτχ μάς κυνηγεί, έμένα και τη σύμπροσθό μου. Σκότωσαν τον ύπνρήτη μου! άπάντησα. —"Ο λοχαγός έβριζε μια ματιά στη γυναίκα. Μά εκείνη τη στιγ- μή, ένας σταψ έπεσε στο λογαγό:

—Μερικά "Αραβες σας έπαιζαν, κύριε λοχαγέ. "Η κοπέλλα σφίχτηκε κοντά μου: —Αυτός είναι, σίντι, ό "Ιμπν Γκισούρ. Σώστε με! ψιθύρισε. —Είμαι ό "Ιμπν Γκισούρ, ό Σέιτχς του "Ισαούλ, είπε ό πιο ψηλός άπ' τους άραπάδες στο λογαγό Γκυγιότ. Μια σκλάβο μου τσάκασε άπ' το γαρέμι και ήρθε να την πάρω. Είν' αυτή η γυ- ναίκα, ή Σελίμα.

—Σώστε με! φώναζε ή κοπέλλα. Σκοτώστε με καλύτερα, μη με παραδώσετε σ' αυτόν.

—Μου σκότώσατε τον ύπνρήτη μου, είπα έπεμβαίνοντας. Σας ζητώ γι' ανταλλάγμα την ελευθερία της Σελίμας.

—Εγιναν άρκετές συζητήσεις. Στο τέλος ό λοχαγός είπε: —Πρέπει να παραδώσω στο Σέιχ τη γυναίκα του. "Η Σελίμα είναι δική σας, πρόσθεσε, άποτεινόμενος στον "Ιμπν Γκισούρ.

—"Ο αμνός είχε σκοτεινά και έσφαινα. Ένας τρομερός άνεμος άρχισε να φυσάει. Συγγενα από κόκκινη σκόνη έτρεχαν προς το μέρος μας, σαν ναβελαν να μας πνίξουν.

—Το σίμου! φώναζε ένας άραπής.

—Δείτε τα ζώα. Άυστε τις τέντες! διάταξε ό λοχαγός. —Έπακολούθησε σύγχυσις. "Ολοι έτρεχαν, "Αραπάδες κι' "Εγγλέ- ζοι, για να σωθούν άπ' το σίμου. Κανείς δεν πρόσεχε τη Σε- λίμα. Την άραπα άπ' το χέρι και τσάκασε, τρέχοντας μαζί της. "Ο άνεμος σφύριζε στ' αυτία μας, ένώ ή άμμος σχημάτιζε πυ- κνά συννεφια γύρω μας.

Μέσα στην τρελή φυγή μας, τα πόδια μας σκόνταφαν σε κά- τι στερεό. "Ηταν τα έρείπια κάποιου πανάρχαιου ναού, του "Ελ Γκείρα. Με προσοχή κατεβήκαμε τα λίγα σκαλιά. Γύρω μας τώρα τα πανώληα τείχη του ναού μάς προστάτευαν άπ' το σίμου.

"Η Σελίμα είχε χάσει το κορτάκι της, καθώς τρέχαμε, και το σώμα της, σφιγμένο άπ' το φόβο πά- νω μου, ήταν μισόγυμνο, σκεπασμένο μόνον μ' έναν ανάλαφρο πέπλο. "Ε- κείνη τη στιγμή της άγωνίας και του κινδύνου, τα χείλη μας ένώθηκαν σ' ένα θερμό φιλή!...

—"Όταν πέρασε ή άμμοθύελλα, βοι- σκόμασαν πιά μακριά άπ' την όσσι. Φτάσαμε άργότερα στο Τετουάν κι' άπό κει στην Ταγγέρη, όπου έζησα μαζί με τη Σελίμα άεχάστες έρωτι- κές ώρες. Πολλές φορές όμως ήταν μελαγχολική κι' ό φόβος έωγραφίζο- ταν στο ώραιο της πρόσωπο.

—Τί είπες; τη ρώτησα άνήσυχος. —Φοβάμαι. Ντάν, μου άπαντούσε. Είπε κάτι πράγματα που έδν δεν μπο- ρείς να τα καταλάβεις. Κανείς δεν είναι σε θέση να σπάσει τις άλυσίδες της μοίρας μου.

—Έτρεμε και συχνά στα χείλη της έρχόταν το όνομα του "Ιμπν Γκισούρ. "Οι προλήψεις της φύλης της ήταν ρι- ζωμένες στην ψυχή της.

—Είπε ή "Αφρική, της είπα μια μέ- ρα, είναι το πνεύμα αυτής της γης που σε τρομάζει. Μά θα σε πάρω μαζί μου, στην πατρίδα μου, στην "Αγγλία. Εκεί θα είσαι ή γυναίκα μου κι' όχι μια σκλάβο!

—Παντρεύτηκαμε στην Ταγγέρη και ή Σελίμα βαφτίστηκε χριστιανή με τ' όνομα Μαρία. Ζούσαμε τώρα στο σπίτι μου, στο Ντόβερ, εύτυχισμένοι. Μά έσφαινα... Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ήμερομηνία αυτή, όσα χρόνια κι' αν ζήσω: ήταν ή 12 Σεπτεμβρίου, έδω και δυο χρόνια.

Μερικοί φίλοι μου θέλησαν να άρ- γανώσουν σπiti μου ένα μπάλ-μασκέ για να γιορτάσουν το είκοσι χρόνια της δημοσιογραφικής δράσεώς μου στους "Τάιμς.

Το μεγάλο σάλονι είχε διακοσμηθή έτσι που θυμίζει έσωτικές χώρες. Τα κροτούρια των καλεσμένων ήταν έμ- πνευσμένα άπ' τα κρη που είχα έπι- σκεφθ' σαν άναπαυτική των «Τάι- μς», άπ' την Κίνα, τις "Ινδίες, την Αίγυπτο, το Μαρόκο. "Ανάμεσα στους καλεσμένους ήρθε και μια ομάδα από τέσσερες "Αραβες με μάσκες. "Ο ένας ήταν ό λόρδος Γκρέυ και οι άλλοι τρεις φίλοι του. "Η Μαρία έβλεπε τους ελδε χαμογέλασε, μά έσφαινα έπειτα χλωμίσε και σε λίγο λιποθύμησε.

—"Όταν σε λίγη ώρα συνήρθε, ήρθε κοντά της. "Ανασκήθη- κε άπ' το ντόβι, όπου την είχαμε μεταφέρει και ψιθύρισε: —"Ο Σέιτχς... ό Σέιτχς "Ιμπν Γκισούρ!...

—Τί γυρεύει εδώ ό Σέιτχς; Βρίσκειται στην "Αφρική. —"Ηταν δώ άπ'ω. "Ηρθε να με έστανόσει! Βρίσκειται ανά- μεσα σ' αυτούς τους πέντε, άναγνώρισα τη λαμψή των ματι- ών του, έανάπη ή Μαρία τρέμοντας.

Την καθήσυχασα όσο μπορούσα. —Βάτασε ή ώρα μου, Ντάν. Δεν μπορώ να ξεφύγω: είναι ό νόμος του "Ισλάμ που άπανήθη άπελιτισμένη. Το σημαί μου το πυροκτωμένο σίδερο δεν έφυγε ποτέ άπ' το δερμα μου, αυτό είναι το πεπρωμένο μου: ό "Ιμπν Γκισούρ θα με πάρει μαζί του.

—Όλες αυτές οι προλήψεις που τη φοβόταν ήταν παραδόξες. Μά το πιο παράδοξο άπ' όλα ήταν ότι έπιέμενε πως την ομάδα των μεταφιστευμένων "Αραβων ή αποτελούσαν πέντε άτομα κι' όχι τέσσερα! Κι' όμως όλοι μας είχαμε όη τ' έσ σ' έσ άτομα. Τέλος, όταν όλοι οι καλεσμένοι μου έφυγαν, έστανθηα στην κάμαρα μας όπου ή Μαρία ήταν έσπλωμένη στο κρεβάτι μας. "Ησυχασα όταν την είδα να κοιμάται.

Το πρωί όμως όταν έγρηνα δεν την βρήκα στο πλεύρό μου. Την γύρισα παντού. "Εβαλα τους άνδρες μου να μάθουν. —Έπειτα από πολλές άναζητήσεις, τη βρήκαν την άλλη μέρα με- ρικοί φαρασές: είχε γκρεμισθ' άπ' τους βράχους του Ντόβερ!

—"Η ιστορία μου δεν τελειώνει έδω. "Η αυτοκτονία της Μαρίας- Σελίμας δεν είναι το τελευταίο επεισόδιο.

—Λίγους μήνες άργότερα, συνάντησα στο Λονδίνο, το λοχαγό Γκυγιότ. Ομιλήκαμε την παλιά ζωή μας στο Μαρόκο.

—Αλλάχ μου είπε έσφαινα, θυμάσαι το Σέιχ "Ιμπν Γκι- σούρ; Ακούει με την ώραία σκλάβο, τη Σελίμα; "Οι εφημερίδες δεν άνεγράφουν. Έρεσε, την είδησι: σκότωθηκε σε μια σύγκρουσι με την άσπαικική αγγλική άστυνομία στις 12 του περασμένου Σεπτεμβρίου.

ΤΖΩΝ ΒΑΛΤΕΡ

Το κορτάκι μου στην έρημο, πάνω στην γκαμήλα μου κατάκο- πος άπ' τον ήλιο και την άμμο που έμπαινε στα ρουθούνια μου. Βιάζομουν να φτάσω στην όσσι. "Ο "Αμίντ, ό άραπής συνοδός μου, μ' ακολουθούσε σά σκιά.

Καθώς προχωρούσαμε, κάτι που λεύκαζε μακριά τραβήξε την προσοχή μου. —Έτρεβα άμέσως προς τα εκεί, πήδησα άπ' τη γκα- μήλα και καθώς έσκαψα ξεφώνισα: «Μια γυναίκα!» Κύτταξα το πρόσωπό της. "Η έπιδερμίδα της ήταν λευκή και τα μαλλιά της κακάμαυρα. Την άνασκήωσα και με την κίνησι αυτή το «καφάνι»

Η εκπαίβα του Σέιτχ

της τραβήχτηκε και ά- ποκάλυψε τους ώμους της. —Κύτταζε, σίντι, μου είπε τότε ο "Αμίντ, δεί- νοντάς μου την άνω- στη.

Πρόσεξα και είδα στον ώμο της ένα μικρό σημάδι, άποτυπωμένο με καυτό σίδερο, σαν αυτά που έχουν οι σκλάβοι.

—Αυτή η γυναίκα δεν μοιάζει με σκλάβο, ψι- θύρισα.

—Θα τσάκασε άπ' το γαρέμι, μην την άγγί- ζης, σίντι, είπε ο "Α- μίντ.

—Δεν θέλεις, φαντά- ζομαι, να την άφίσω να πεθάνει εδώ στην έρημο!

Της έδειξα να πιή με- ρικές σταγόνες άπ' το ρούμι που είχα μαζί μου. Τα μάγουλά της κοκκι- νισαν, άνοιξε τα μάτια της και ψιθύρισε:

—Πού βρίσκομαι; Εί- νε μακριά ή όσας του Τζιαφ-ελ-Μίντ;

—Εκεί πηγαίνουμε. Θά σε συνοδεύουμε...της απάντησα.

—Είχα κουρασθή πολ- λή, έανάπη η γυναίκα. Καλπαζα ώρε- κι ώρες. Που είναι το άλογό μου;

—Δεν υπάρχει πουθενά κανένα άλογο. "Ο "Αμίντ μου είπε άσφαικά:

—Κύτταζε, σίντι, έρχονται ίππεις. Κάποιον κυνηγάνε, σίντι.

Κύτταζε τη γυναίκα. Είχε χλωμι- άσει.

—Σώστε με, σας παρακαλώ. Δεν θέλω να έθανάτω σε χέρια του... μ' Ικέτευσε.

—Έτρεμε άπ' το φόβο της. —Ποιος σε κυνηγά; ρώτησα.

—"Ο "Ιμπν Γκισούρ, ό Σέιτχς του "Ισαούλ. Σώστε με άπ' τα νύχια του!

—Έμπρός, φώναζε, άς φύγουμε.

—Σίντι, είπε ο "Αμίντ, διακινδυνεύετε τη ζωή σας. Αυτή η γυναίκα άνηκει στο Σέιχ, είναι σκλάβο του. "Αν την πάρετε, ο "Αλλάχ θα σας τιμωρήσει!...

—Πάμε, φώναζε.

—Ανεβήκαμε στις γκαμήλες. "Ο "Αμίντ στη δική του κι' έγώ στη δική μου, μαζί με τη γυναίκα. Τότε, πρόσεξα πως ήταν νέα και ώραια!

Τρέχαμε σαν δαιμονισμένοι. "Εξαφνα, πυροβολισμοί άντήχησαν και οι σφαίρες πέρασαν πάνω άπ' τα κεφάλια μας.

—Είμαστε καταραμένοι άπ' τον "Αλλάχ! είπε ο "Αμίντ. —Εκείνη τη στιγμή νέοι πυροβολισμοί άκούστηκαν άπ' τους "Α- ραπάδες που μας κυνηγούσαν. Μια σφαίρα βρήκε τον "Αμίντ στην πλάτη και κύλησε κάτω άπ' τη γκαμήλα του. Δεν μπορούσα φυγι- κά να σταματήσω. «"Αβδίοι!» φώναξα μονάχα και ώρμησα έμ- πρς, πάνω στη γκαμήλα μου, ένώ η γυναίκα, τραβηγμένη, σείγ- γισαν πάνω μου για να μην πέση. —Έτρεπε με κάθε βυσία να σωθώ. "Ακούσα άπ' την όσσι τον ήχο μιας σάλπιγγας. Μας είχαν όη. Λίγα λεπτά και θ' άποφεύγαμε τον κίνδυνο.

—Κύριε Φόρεστ, φώναζε ό λοχαγός Γκυγιότ όταν με είδε να πηδάω άπ' τη γκαμήλα. Τί συνέβη; —Μια ομάδα του "Ιμπν του Σέιτχ μάς κυνηγεί, έμένα και τη σύμπροσθό μου. Σκότωσαν τον ύπνρήτη μου! άπάντησα. —"Ο λοχαγός έβριζε μια ματιά στη γυναίκα. Μά εκείνη τη στιγ- μή, ένας σταψ έπεσε στο λοχαγό:

—Μερικά "Αραβες σας έπαιζαν, κύριε λοχαγέ. "Η κοπέλλα σφίχτηκε κοντά μου: —Αυτός είναι, σίντι, ό "Ιμπν Γκισούρ. Σώστε με! ψιθύρισε. —Είμαι ό "Ιμπν Γκισούρ, ό Σέιτχς του "Ισαούλ, είπε ό πιο ψηλός άπ' τους άραπάδες στο λογαγό Γκυγιότ. Μια σκλάβο μου τσάκασε άπ' το γαρέμι και ήρθε να την πάρω. Είν' αυτή η γυ- ναίκα, ή Σελίμα.

—Σώστε με! φώναζε ή κοπέλλα. Σκοτώστε με καλύτερα, μη με παραδώσετε σ' αυτόν.

—Μου σκότώσατε τον ύπνρήτη μου, είπα έπεμβαίνοντας. Σας ζητώ γι' ανταλλάγμα την ελευθερία της Σελίμας.

—Εγιναν άρκετές συζητήσεις. Στο τέλος ό λοχαγός είπε: —Πρέπει να παραδώσω στο Σέιχ τη γυναίκα του. "Η Σελίμα είναι δική σας, πρόσθεσε, άποτεινόμενος στον "Ιμπν Γκισούρ.

—"Ο αμνός είχε σκοτεινά και έσφαινα. Ένας τρομερός άνεμος άρχισε να φυσάει. Συγγενα από κόκκινη σκόνη έτρεχαν προς το μέρος μας, σαν ναβελαν να μας πνίξουν.

—Το σίμου! φώναζε ένας άραπής.

—Δείτε τα ζώα. Άυστε τις τέντες! διάταξε ό λοχαγός. —Έπακολούθησε σύγχυσις. "Ολοι έτρεχαν, "Αραπάδες κι' "Εγγλέ- ζοι, για να σωθούν άπ' το σίμου. Κανείς δεν πρόσεχε τη Σε- λίμα. Την άραπα άπ' το χέρι και τσάκασε, τρέχοντας μαζί της. "Ο άνεμος σφύριζε στ' αυτία μας, ένώ ή άμμος σχημάτιζε πυ- κνά συννεφια γύρω μας.

Μέσα στην τρελή φυγή μας, τα πόδια μας σκόνταφαν σε κά- τι στερεό. "Ηταν τα έρείπια κάποιου πανάρχαιου ναού, του "Ελ Γκείρα. Με προσοχή κατεβήκαμε τα λίγα σκαλιά. Γύρω μας τώρα τα πανώληα τείχη του ναού μάς προστάτευαν άπ' το σίμου.

"Η Σελίμα είχε χάσει το κορτάκι της, καθώς τρέχαμε, και το σώμα της, σφιγμένο άπ' το φόβο πά- νω μου, ήταν μισόγυμνο, σκεπασμένο μόνον μ' έναν ανάλαφρο πέπλο. "Ε- κείνη τη στιγμή της άγωνίας και του κινδύνου, τα χείλη μας ένώθηκαν σ' ένα θερμό φιλή!...

—"Όταν πέρασε ή άμμοθύελλα, βοι- σκόμασαν πιά μακριά άπ' την όσσι. Φτάσαμε άργότερα στο Τετουάν κι' άπό κει στην Ταγγέρη, όπου έζησα μαζί με τη Σελίμα άεχάστες έρωτι- κές ώρες. Πολλές φορές όμως ήταν μελαγχολική κι' ό φόβος έωγραφίζο- ταν στο ώραιο της πρόσωπο.

—Τί είπες; τη ρώτησα άνήσυχος. —Φοβάμαι. Ντάν, μου άπαντούσε. Είπε κάτι

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Περσωνλιτέ

Η Περσεφόνη του Κλωστοβελόνη κι' η Μαρτιάνθη του Ξεράνθη, δυο λωλοφαν- τασμένες σύγκρυες, που φορούσαν για δύο, μανουπίτια κι' αξιώματα, εϋθύς που ήρθαν πώς οι γυναίκες έχουν δι- καίωμα του εκλέγειν κι' εκλέγεσθαι στα δημοτικές εκλογές, μπήκανε η Περσεφόνη στην παράταξη: «Όλα για τ' Συννοικισμό» κι' η Μαρτιάνθη στη «Χρηστή Διοίκηση». Και βγήκε η μία από ντουρσέκι με τενε- κέδες, κουδούνια, ροκά- νες, μεγάφωνα, κι' ούλο τση τ' άβραντινί! Κι' η άλλη με τραπέζια και ταμπουσία, για να πάρη τσι μουχτατζή- δες και τσι ντραμ- πούκι του μαχαλά με τ' δικό τους τσάφι. Κι' η Έφταλία κχιζ- τισμένη σχεδίαζε να τους παίξη ένα παιχ- νίδι, να βγάλη τ' άχτι

τση, κι' άρχισε το «δουλέμα». —Την χάνεις την εκλογή, Μαρτιάνθη μου!... το πλεγε δήθεν άνησυχη, η κα- τεργάρα. —Ήβοι! Μη μου τ' λές, Φταλία μου, γιατί θα λωλαθώ! Καί τώρα τί να κάνω; —Τι να κάνης; Άκου κεί κουβέντα! *Ο,τι κάνουν όλοι κι' όλες. —Και τί κάνουν, Φταλία μου; —Μωρή, που ζης εσύ, σέ καλό σου; Άπό τ' σύννεφα τ' ουρανού ήπεςες; Άκούς λέει τι να κάνης... —Πές μου, Φταλία μου, να καταλά- βω, έτσι να χαρής τ' μάτια σου! —Νά πάς γινατινά, ν' αγοράσης ψήφοι, τ' έπτε η Φταλία, λές κι' η- δινε ούλιτμπε. Κι' ήφυγε ύστερα και πήγε γκου- στούρι στο σπίτι τση Περσεφόνης. —Έρείς; έπτε και σ' έκούρη έμπι- στευτικά, η Μαρτιάνθη θ' αγοράση ψή- φοι. Λύσσαζε η λύσσαρά, κουτούρ- ντισε! Λοιπόν, τώρα σέ θέλω κι' έσε- να «μπή μου και μπή σου» ν' αγο- ράσης ψήφοι. —Κι' άν τ' ξεράσουν, Φταλία μου, πώς ήπανε λεφτά; —Μωρή αγαθοεούρα, ποιά όμολογεί ένα τέτοιο πράμα; Στάθηκε λίγο, ήκανε μάξους πώς σκεφτόντανε και με μεγάλη πονηρία έπτε: —Δός μου έμένα το κομπόδεμα, κι' έγώ θα μανουδράω με ούσταλχη, εί- πε η μεγάλη άλετπού. Και ήπρε τ' λεφτά κι' ήφυγε. Τέ- λος, πρίν λίγες μέρες, πήγε πάλι και βρήκε την Περσεφόνη. —Άκου νά δής, τ' έπτε η πανούρ- γα, καλά πάμε, αλλά υπάρχουνε με- ρικές φιλενάδες μου πούνε όντροί σου και θα ψηφίσουνε τή Μαρτιάνθη. Λοιπόν έχω μία ιδέα: Νά μπω κι' έγώ σ' έ- ναν άλλο συνδυασμό κι' έτσι μία πού- νε φιλενάδες μου, ίστέο ίσμετέξ θα ψη- φίσουνε έμένα. Μ' αυτό τ' κόλπο τσι κόδω άπ' τή Μαρτιάνθη και τσι κάνω σ' εσένα άχταρμά. —Μωρή, μπράβο! Σατανικό σχέ- διο! Άσ' όλοούν, Έφταλία μου!... Κι' άμέσως πήγε κι' έπτε τ' ίδια, τάλε κουάλε, και στή Μαρτιάνθη. Και μ' αυτό τ' βιολί, όχι μόνο σαβούρωσε μάστο τ' λεφτά, αλλά βάπαινε και μπόλικοι ψήφοι. Και στο φινάλε ήλε- γε η πανούργα: —Τι να σάς κάνω; Άν θά κερδίσω στο εκλογές, θάνε γιατί ήπαιξε μεγά- λο ρόλο κι' η περσωνλιτέ μου!... Ά- με; Δέν τ' πιστεύετε;

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

1ο βάσανο του Καραμπέτ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ

Σουρπουτίτσα μου ιπανάστασις με κάνει:

—Άκουσε Καραμπέτ, λέει, αυτό τ' ουλειά με σένα κακό ίνεται. Υγναιες κυνηγημένες κά- νεις. Άνάν, μπέ, ντέν σέ ύποφέρω πιά. Κατά- λαζες; Μία, δυο, τρεις συχωρεμένο σ' έκανα. Άλλά από δώ και πέρα τ' μέτρα μου παρμένα θα κάνω!

Βαί-βαί, Σουρπουτίτσα μου πολύ θυμωμένος ένεται. Κι' έγώ, άμα Σουρπουτίτσα μου στενο- χωρημένη διελπω, χίτς ήσυχία ντέν έχω. Έ- γώ θέλω, γιαθρούμ και τ' ζένες ύναικες νά κυ- νηγώ και τ' δικός μου τ' ύναικα ίφχαριστη- μένη νά ένεται.

—Σουρπουτίτσα μου λέω, κουζούμ, χίτς μπέ καρντιά Καραμπέτ ντέν ήξέρεις; Τ' δικός μου τ' καρντιά μεγάλος ένε, πολυκατοικία έν- εται. Όλο τ' ύναικες χωράνε, άμμα έσύ τ' με- γαλύτερος διαμέρισμα έχεις, ύναικα μου είσαι. Ντέν καταλαβαίνεις; Έγώ πολλές ύναικες κυ- νηγώ άμμα μία ύναικα αγαπάω. Χίτς νά μη στενοχωριέσαι. Έγώ θέλω ύναικες νά έχω, ίφ- χαριστήμενος να είμαι άμμα κι' έσύ ίφχαριστη- μένη νά ένεται.

Σουρπουτίτσα μου λόγια μου άκούει άμμα θηριό-μηριό ίνεται.

—Φτοδ σου! λέει.

—Γιατί, κουζούμ;

—Δέν ντρούπνεσαι, μπέ;

—Γιατί, μπέ γιαθρούμ; Τί σέ πειράζουν, τζάνουμ, τ' ζένες ύναικες; Εσύ τ' δικός σου θέσις έχεις, τρώς, πίνεις, όλα σου τ' κάνω.

Καλοναίρι φουστάνια-μωστάνια σέ κάνω χει- μώνα παλτά-μαλτά, καπέλλα, γούνες, όλα λεφτά μου για σένα ξεδεμένο κάνω. Έ; Χίτς ίφχα- ριστημένο ντέν είσαι;

—Όχι!

—Τί θέλεις άλλο, γιαθρούμ;

—Αυτό που θέλω τ' βοήκα.

—Τί είναι;

—Έλα στίς έφτά ή ώρα στην ταξέρνα τού Μητσάρα νά τ' όης!..

Πιάτες της γυρίζει, πόρτα μούτρα μου χτυ- πάει, φευγάτη ένεται. Βαί-βαί-βαί! Άπό πίσω της πιανω, κοβέντες-κοβέντες λογάκια-μωγάκια, λέω, χίτς ντέν άκούει! Τί είναι τούτο, κουζούμ; Τί έπαβε τ' Σουρπουτίτσα μου; Ιπανάστασις έ- κανε γιαχ; Χίτς μπέ, μία παντιρεμένη ύναικα ίπιτρέπεται νά κάνει ιπανάστασις; Όρα έξη και μισή ένε άμμα Σουρπουτίτσα ντυμένη ένεται, κραγιόν-μαγιόν; πούντρα-μούντρα πινώσασό της έβαλε, καλό φουστάνι της, καλό καπέλλο της φορεμένο έχει έξώποστα πιαίνει.

—Άντιό! λέει.

—Άνάν! Πού πάς, γιαθρούμ;

—Στήν ταξέρνα τού Μητσάρα. Έσύ γλεντη- μένος δέν ένεται με τίς ζένες ύναικες; Κι' έγώ, γλεντημένη θα γίνω με τ' φίλο μου.

Πόρτα μούτρας μου χτυπάει, γρήγορα-γρήγο- ρα φεύγει. Βαί-βαί! Άίμα μου νιφάλι μου άνε- βασμένος ένεται. Ταξέρνα νά πιαίνω, άντρωπο σφαγμένο νά ίκάνω. Άμα χίτς πιστόλι-μιστόλι ντέν έχω, χίτς μαχαίρι, πολυδόλο-μολυδόλο, έτι νά είνε κουζούμ άντρωπο στο άλλο κόσμω νά στέλνω. Μαχαίρι κουζίνας παίρνω, μεγάλο έν- εται, μέση μου τ' βαζώ, τσελλός είμαι!

Όρα κυττάζω έφτά ένεται.

—Ταξί! Γκέλ μπουντά! Μητσάρα ταξέρνα.

Ταξί τινέγει, ταξέρνα φτάνει. Ταξί κατεβαί- νω, άμμα πολύ συγχισμένος είμαι. Μαχαίρι ά- κονισμένο μέση μου έχω, άντρωπο σφαγμένο νά έκάνω! Βαί έσύ έσύ! Φυλακή νά παίρνω πέντε χρόνια, δέκα χρόνια, είκοσι χρόνια! Νέ όλούρσα όλοούν! Άνοιγω πόρτα, μέσα μπαίνω, Σουρπουτίτσα διέλω άμμα μοναχή της είνε.

—Πού είνε, μπέ; ρωτάω. Πού είνε τ' φίλος σου; Μαχαίρι ίφερα σφαγμένο νά έκάνω!...

Σουρπουτίτσα μαχαίρι βίλεπει γλυκά-γλυκά γελάει.

—Κάτσε μπουντά! Φίλος γιόν μπέ. Ψέ- ματα μιλημένη έκανα για νά πισώμε και μία φο- ρά κρασί μαζί. Όλο με τίς ζένες ύναικες θα πίνεις, μπέ;

—Αμααάν! Σουρπουτίτσα μου πολύ έξυπνη ύ- ναικα ένεται! Χίτς μπέ, με όλο τ' ύναικες τού κόσμω αλλαγμένο δέν την κάνω. Πάντα ύναι- κα μου θά ένεται, άμμα πάντα και τ' άλλες ύ- ναικες όθχω. Νέ γιαπαλούμ; Υγναιες μου ή- ρέσων, μπουρλότο-μπουρλότο καρντιά μου βά- ζουν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Παρά ένα

Τί κλαίς και δέννεσαι, μωρέ; Τί κα- ταρίεσαι και δριζεις; Τί φουσάς και ξε- φουσάς και κοπανάς τή γραβιά σου στο τραπέζι και κουνάς τήν κεφαλή σου και ψιθυρίζεις και μουρμουρίζεις και τσαμ- πουνάς και καταριέσαι και έχεις γίνει τ' κινούμενον άγαλμα τής δυστυχίας και τής άπελπισίας; Τί συμβαίνει; Καμιά μεγάλη καταστροφή; Τί; Πώς; Τό λαχείο; Τί έκανε τ' λαχείο;

Πώς; Παρά έναν ά- ριθμό νά κερδίσω τόν πρώτο; Μωρέ, τί μου λές! Όποτε έτσι, αί; Παρά έ- ναν άριθμό νά κερ- δίσω. Και πασά έναν άριθμό δέν κέρδισες.

Λοιπόν; Και εί- νε λόγος αυτός τώ- ρα να κεφαλοχτυ- πώσαι; Πώς; Είτε τραγικό αυτό πού σου συνέβη; Για στάσου, άνθρωπέ μου. Γιατί είναι τραγικό; Πήρες ένα λαχείο και δέν κέρδισες, όπως δέν κερδίζουν χιλιάδες και χιλιάδες λαχειομαιών. Αυ- τ'ό είνε όλο κι' όλο. Άλλά οι άνθρωποι δέν κάνουν έτσι. Δέν κερδίσανε; Σχι- ζην τ' λαχείο και πάνε για τήν άλλη κλήρωσι. Ή και για τήν άλλη. Και ούτω καθεξής. Δέν είδα κανένα νά πέφτη χά- μω και νά σπασάξη, έπειδή δέν κέρδι- σε. Πώς; Οι άλλοι γάνουν παρά χιλιά- δες κι' έσύ έχασες παρά ένα; Και τί σημασία έχει αυτό, βρέ ήλίθιε; Ή πα- ρά τρεις χιλιάδες χάσες, ή παρά ένα, ή παρ'ά μισό, τ' άποτελέσμα είναι τ' ίδιο.

Έχασες. Τί κάθεται τώρα και μ'ας σπα- ράξεις τήν καρδιά με τήν άπελπισία σου.

Τί μ'ας ενδιαφέρει, δηλαδή έμάς για τ' κέρδη και τίς ζημιές σου, για τίς άναποδιές σου, για τ' καράτια σου, τίς γρουσουζιές σου; Υπαγε όπισω μου, Σατανά, ύπαγε εις τ' πύρ τ' εξώτε- ρον!..

Ή μήπως νομίζεις πώς είμαι έγώ ύ- ποχωρεμένος νά σ' άκούω διαρκώς να μιλάς για τ' ίδιο ζήτημα και να λές «άν τραδάγε τ' χέρι μου ένα λαχείο πάσα κάτω» «άν είχε πάρει ό άλλος τ' δικό μου κι' έγώ τ' δικό του» «κι' έλε- γα νά τραδήζω τ' πάσα κάτω, αλλά τραδήξα τ' πάσα πάνω» και «ή άτιμη ή τύχη με είρωμενεύεται» κι' «αυτό θά τ' θυμάσαι σέ όλη μου τή ζωή» και άλλες τέτοιες άνοπισες και άηδίες; Πρώτα- πρώτα, βρέ διακούμτρο, μπορεί ό άλ- λος πού κέρδισε τόν πρώτο, να είχε τραδήξει τ' δικό του πωίν άπό σένα. Τί διάλογο νά τραδήξης τού λόγου σου; Κι' έπειτα, τί παρ'ά ένα, τί παρ'ά τρεις χιλιάδες; Είπα και έπαναλαμβάνω: Τό γεγονός είνε ότι είσαι χαμένος. Πά- ρ'ό άπόφασι και έξασέ το. Πρ'ό παν- τός όμως πάμε αυτή τή διαρκή και ά- στασι'άτη λαχειολογία, γιατί μ' έχεις πρήξει. Γιατί μου δίνεις στά νεύρα. Για- τί μ' έχεις φέρεσι σέ κατ'όσας πολύ έ- πικίνδυνη για σένα και δέν έξρω πού μπορεί νά καταλήξη αυτή ή ιστορία.

Κι' άν τού λόγου σου δέν μπορείς νά συγκρατήσης, κι' έχεις πάρει τήν ά- πόφασι νά δόσκη άδιακόπως στο λει- βάδι τής φανταστικής δυστυχίας σου, χάσου άπό δώ και τράβα νά κοπανήσης τήν κεφαλή σου στίς στήλες τού «Ο- λυμπίου Διός. Ή δάλε δυναμική στα γραφεία τού Λαχείου και άνατινάξω μαζί τους, νά ήσυχάσωμε. Ή κόψε τ' λαιμό σου. Ό,τι θές κάνε, τέλος πάν- των, αλλά, τ' καλό πού σου θέλω, άσε αυτό τ' «παρ'ά ένα». Γιατί άλλοιώς, σου τ' δηλώνω: Παρ'ά ένα είμαι κι' έγώ νά σέ καταχειρίσω. Άξιοθρήνη τύπε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑΪΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι ταξιδιώτες τού άπειρου βγαίνουν άπ' τ' αερόπλοιο. Ά- φήνουν εκεί τ' όφθαλμό, πού προ- σποιείται ότι στραμπούλησε τ' πόδι του. Έτσι κατορθώνει να μείνι με τούς άνθρώπους τής νυ- χτας, να τούς μελετήσει, να σχε- τισθή μαζί τους. Όταν οι συν- τροφοί του γυρίζουν καθόνται νά γευματίσουν. Κανείς δέν ύπο- πεύεται τί έτοιμάζει ό δόλιος Φαζά, πού αγαπά μυστικά τή Βερόνικα.

Μά ό Φαζά σκεφτό- νταν: «Μπρά, έχω καιρό νά τ'ά μάθω όλα μό- νος μου, και μάλιστα ν' αλλά- ξω μερικές μικρές λεπτομέρει- ες τής ζωής των Ρεανών!...» Όστόσο έξακολουθούσε ν' ά- κούη άφηρημένα τίς έξηγήσεις πού τού έδιναν οι άλλοι, ενώ συγχρόνως βοηθούσαν τή Βε- ρόνικα νά έτοιμάσει τ' φα- γητό.

Ο μόνος πού δέν μιλούσε, ήταν ό Γκν'ό Μιτάνγκ. Έμε- νε λίγο παράμερα, καθισμένος σέ μία πολυθρόνα, με τ'ά μά- τια μισόκλειστα, σά βυθισμέ- νος σέ σκέψεις....

Τό φαρμακείο τού «Όλμπ —1» είχε καταρτισθή μ' έπι- μέλεια άπ' τ' Μάξιμο ντ' Όλμ- μπάν, και τόν Σαιν-Κλαίρ. Μεταξύ των άλλων, περιείχε άρκετά άναίσθητικά και ύπνω- τικά, άλλα σ' ένεσεις κι' άλ- λα για έισπνοή ή για έσωτε- ρική χρ'ήσι.

Μερικά άπ' αυτά τ'α τελευ- ταία ήσαν άχρωμα, άσμα και άγευστα. Γιατί ό ντ' Όλμ- μπάν είχε προβλέψει ότι οι έ- ξερευνηταί τού Άπείρου μπο- ρούσαν νά βρεθούν στην άνάγκη ν' άποκοιμισούν βαθεία ένα πλάσμα μ' αίσθήσεις και λο- γική.

Έτσι ό Φαζά μπόρεσε εύ- κόλα νά προσθέσει άρκετό ύ- πνωτικό σέ τρεις μπουκάλες κρασί, πού έπρόκειτο νά σε- ρβιρισθούν στο τραπέζι. Τό φάρμακο αυτό δέν άλλαζε κα- θέλου τ'ό χρώμα, τή γεύσι ή τή μυρωδιά τού κρασιού.

Τό αποτέλεσμα τού θά εκ- δηλώνονταν μετά δύο ή τρεις ώ- ρες και θά διαρκούσε τ'ό λι- γώτερο 15 ή 20 ώρες, άναλό- γως τής ιδιοσυγκρασίας τού καθενός.

Τίποτε άλλο δέν είχε πιά ένδιαφέρων για τ' Φαζά. Ά- κουγε μηχανικά κι' άπαντούσε κάπου-κάπου με μία κίνησι τού κεφαλιού ή μ' ένα μονοσύλλα- βο. Δέν ήπτε ούτε σταγόνα κρασιού στο φαγητό του. Κα- νείς όμως δέν άπόρησε γι' αύ- τό ούτε κι' ό τόσο παρατηρη- τικός Γκν'ό Μιτάνγκ, γιατί ήξε- ραν όλοι πώς άνηκτικές συ-

νήθιζε νά πίνη μόνο νερό τ'ό βράδυ.

Μετά τ'ό φαγητό ό Φαζά πρότεινε στο Νυκτάλωπα:

—Άς φυλάξω έγώ τήν πρ'ω- τη βάρδια, για έξη ώρες. Κοι- μήθηκα άρκετά όσο λειπάτε κι' είμαι τώρα ξεκούραστος, έ- νώ έσείς όλοι έχετε άνάγκη ά- πό ύπνου. Μετά τίς έξη ώρες, θά έπν'ήσω τ'ό Μαργκό.

—Καλά, άπάντησε ό Σαιν- Κλαίρ. Θ' άσχοληθώμε αύριο τ'ό πρ'ωί με τούς δύο Νυκτά- βιους. Έτσι, Γκν'ό;

—Σύμφωνοι, είπε λακωνικά ό Γκιαννέζος.

Μισή ώρα αργότερα, οι έξη ξερευνηταί κοιμόνταν βαθεία. Πέρασαν άλλες τρεις ώρες. Ό ύπνος αυτός δέν ήταν πιά φυσικός, αλλά μία γενική ά- ναισθησία.

Μέ τ'ό ηλεκτρικό φανάρι τού στο χέρι, ό Φαζά γύρισε όλες τ'ς καμπίνες κι' έξέτασε τούς κοιμισμένους.

—Μπράβο! είπε δυνατά. Και τώρα μπορώ νά δράσω... Μολονότι έμοιαζαν μεταξύ τους πού περισσότερο άπ' ό- σο μοιάζουν συνήθως ό άν- θρωποι τής Γης, οι δυο άιχ- μάλωτοι Νυκτάβιοι παρουσία- ζαν διαφορές πού τούς ξεχωρί- ζαν εύκόλα τόν έναν άπ' τόν άλλον. Λέγονταν Γκ'ό και Ρού. Ό πρώτος ήταν πιό ψηλός, πιό σωματώδης, με μάτια μι- κρότερα, με φούδια και μαλ- λιά άνοιχτόξανθα. Ό Ρού, πιό κοντός και λεπτότερος, είχε τριχόμα πρασινωπό.

Ή πρ'ωτη φροντίδα τού Φαζά ήταν ν' άνάψη μερικές μικρές ηλεκτρικές λάμπες, καταλληλά σκεπασμένες ώστε νά σκορπί- ζουν ένα χλωμό ήμισος σάν τού φεγγαριού. Ό φωτισμός ούτός ήταν άνεκτός στους Νυ- κτάβιους, ενώ συγχρόνως τού επέτρεπε νά κάνει ό,τι ήθελε σάν ν' άναγκάζεται νά κρα- τή συνεχώς ένα ηλεκτρικό φα- νάρι.

—Νά μην ξεχάσω τίποτα! μνημόνευσε ό μηχανικός σι- γανά, βεβαίως πώς δέν μπο- ρούσε κανείς νά τόν άκούση. Τά όπλα, τά πολεμφοδια, τ'ό σακκίδιο πού έχω έτοιμάσει, τ'ό κυάλια, τ'ό σκρινί με τή θηλεία, ένα ηλεκτρικό φανάρι κρεμασμένο στο στήθος.

Είχε ντυθ' έλαφρά, αλλά ά- νετα. Φορούσε ένα μπότε στο κεφάλι και ψηλές μπότες στο πόδια. Ένώ συμπήραννε με- θοδικά τίς έτοιμασίες του, συ- νέχιζε τ'ό μονόλογό του: —Ναί, ξέρω πώς είνε με- γάλο τ'όλμημα αυτό πού κά- νω! Αυτόκαταδικάζομαι νά ζή- σω χωρισμένος για πάντα άπ' τή Γη και τούς όμοίους μου, πάνω σ' έναν πλανήτη πού μου είνε σχεδόν άγνωστος. Έξω αλλού, θά πάρω μαζί μου μία κτελλή πού θά με μισή, έφ- όσον θά τήν άρπάξω άπ' τόν άγαπημένο της. Και θά ζήσω μαζί της υπό συνθήκες πού άγνώω ακόμη τελείως.

Χαμογέλασε σαρκαστικά και πρόσθεσε σιγανά:

—Μπρά, όσο για τ'ό δευτε- ρο, ή Βερόνικα δέν μπορεί πα- ρά νά μ' αγαπήσει μία μέρα, άφού θά γίνη γυναίκα μου, έ- στω και διά τής βίας. Θά ύ- ποταχθ'ό στο μοιραίο, θ' άλ- λάξη, θά ξεχάσει και θά προσ- αρμωσθ'ό στην νέα της κατά- στασι.

Ξαναγέλασε λίγο συγκινη- μένα κι' έξακολούθησε:

—Όσο για τ'ό πρ'ωτο ζή- τημα, δέν άποκλείεται νά πά- ρω στην κατοχή μου τ'ό αερό- πλοιο και νά γυρίσω μ' αυτό στη Γη... πρ'ό πάντων άν κερ- δίσω τήν καρδιά τής Βερόνι- κας!...

Είμαι κατά βάθος ένας μεγάλος τυχοδιώκτης! Όνει- ρεύομαι πάντα τή μεγάλη πε- ριπέτεια, όσον καιρό μούχλι- αζα σέ μία δουλειά μονότονη και άχαρη, στο χτήμα τού ντ' Όλμπάν. Δέν ήταν ζωή για μένα, αυτή! Ή σκέψι μου έ- παναστατούσε, ή φαντασία μου έπιχειρούσε τρελλά ταξί- δια....

»Και νά πού ξαφνικά μου προσφέρθηκε ή περιπέτεια τού λαχταρούσα!... Θά σκότωνα τ'ό Σαιν-Κλαίρ και τήν Βερόνικα και θ' άυτοκτονούσα ύστερα, αν ό Νυκτάλωπ δέν δέχονταν νά με πάρη μαζί του...

»Αυτό πού κάνω τώρα, θά φαινόταν τρέλλα στους άλ- λους, για μένα όμως είνε μία πράξι λογικώτατη.

Είχε πιά έτοιμαστή. Στα- μάτησε τ'ό μονόλογό του και άσχοληθηκε με τούς Νυκτάβι- ους. Σέ λίγα λεπτά, ό Γκ'ό και ό Ρού ήσαν όρθιοι, άπαλ- λαγμένοι άπό τ'α δεσμά τους κι' έτοιμοι νά ύπακούσουν στίς ματίες και στίς χειρωναγίες τού «Βού», τού άφέντη.

Τούς ώδήγησε τότε μπρ'ω- στά στην κουκέτα τής Βερό- νικας. Σήκωσε στην άγκαλιά του τήν άποκοιμισμένη κοπέ- λα και τήν έμπιστεύθηκε στον Γκ'ό, πού τήν καθίσε στο δε- ξιά τ'ό χέρι, ενώ με τ' άρι-

στερό συγκρατούσε μαλακά πάνω στο πλατύ στήθος του τ'ό άνάλαφο κορμί της. Έ- πεται ό Φαζά πηγε ως τήν πόρτα τού αεροπλοίου, τήν ά- νοίξε και πήδησε έξω. Ό Νυ- κτάβιοι τόν μιμήθηκαν. Ό μη- χανικός ξανακλείσε καλά τήν πόρτα.

Ο Νυκτάβιοι δέν προχωρού- σαν με μεγάλα πηδήματα σάν τούς πτερωτούς Ήμερόβιους. Έκαναν βήματα κανονικά, ό- πως οι άνθρωποι τής Γης, πού είχαν όμως άνοιγμα τριών μέ- τρων τ'ό λιγώτερο εκτός βέ- δαια αν ήθελαν οι ίδιοι νά τ'α μικρύνουν. Ό Φαζά δέν δυσ- κολεύτηκε νά προσαρμόσει τ'ό βάδισμά του με τ'ό δικό τους, παίρνοντας θέσι άνόμεσας τους.

Ή νύχτα ήταν φωτεινή, με φεγγάρι και αστροφεγγιά, τό- σο πού οι Ρεαν'όι έβλεπαν κο- θαρά. Ό Φαζά έκανε μία σκέ- ψι όχι εύχάριστη, πού τού φά- νηκε πώς παρουσίαζε μελλον- τικούς κινδύνους:

«Στό σημείο αυτό, οι Νυ- κτάβιοι ύστερον άπέναντι τού Σαιν-Κλαίρ, έφ' όσον εκείνος βλέπει έξ' ίσου καλά τή νύ- χτα, όσο και τήν ήμέρα».

Μά ή σκέψι τού αυτή δια- λύθηκε γρήγορα, γιατί τόν ά- πασχολούσαν άλλα ζήτηματα.

Όσο για τή διεύθυνσι πού άκολουθούσαν, είχε άφίσει τήν πρωτοβουλία στους δυο συ- ντροφούς του. Τους είχε δώσει ώστόσο νά καταλαβούν ότι ή- θελε νά φτάσουν στο συντομώ- τερο στίς βαθείες σπηλιές ό- πού ζούσε ή φυλή τους.

Δέν άργησε ν' αντίληφθ'ό δ- τι τραβούσαν πρ'ό τ'ό Δύσι, πρ'ό τους βραχμάδες λόφους, όπου ό Σαιν-Κλαίρ είχε πρω- τοκάνει τή γνωριμία τού δυ- νατού άνέμου τής Ρεας.

Όταν έφτασαν στην άκρη τού δάσους με τ'α πυκνά δέν- τρα, μπροστά σ' ένα ξεφωτο πέρα άπ' τ'ό όποίο άρχιζε ό λόφος με τ'α ωραιότερα δέν- τρα και τούς βράχους, συνέ-

»Αργά τή νύχτα ένας μεθυσμένος τρικλίζει κατά τρόπον άξιοθρήνητο στην μέση τού δρόμου, με κίνδυνο νά καταπα- τηθ'ό άπ' τ' αυτοκίνητα. Ένας αστυφύλακας βλέπει τ'ό χάλι τού και τόν ζυγώνει σιγά-σιγά:

—Καλοπέρασ, τού λέει, Πού πάς;

—Πού αλλού, κύρ-άστυφύλακα; Στο σπίτι μου.

—Και πού κάθεται;

—Στήν... Κορέα.

—Στήν Κορέα; Σάν λίγο μακριά δέν πέφτει;

—Μπρά! Έδώ πέρα κάτω είνε! Κάνε πέρα, κύρ-άστυφύ- λακα, γιατί μου κάβεις τόν ήλιο!

—Ηλιο; Βλέπεις ήλιο;

—Γιατί; Έσύ δέν βλέπεις; Στραβάς είσαι, κύρ-άστυφύ- λακα;

Ό αστυφύλακας βλέποντας τ'ό μεθυσμένο νάναι έτοιμος νά κατακυλίση άπό στιγμή σέ στιγμή, τόν πιάνει άπ' τ'ό μπράτσο:

—Έλα. Πές μου πού κάθεται;

—Κουφός είσαι; Σού είπα στην Κορέα!

—Οραία! Τότε κάτσε νά πάμε στην Κορέα.

—Μπράβο! Έτσι μάλιστα! Είσαι καλό παιδί και θά πώ στον Κ. Μακαρθούρ νά σέ προδιώθω!

Ό αστυφύλακας ώδήγησε τ'ό μεθυσμένο στο τμήμα και τόν κατέβασε στο κρατητήριο.

—Εοτάσσε! τού είπε.

—Πού βρίσκόμαστε, κύριε πόλιςμαν;

—Στόν... 380 παράλληλο!

—Έν τάξει! είπε εύχαριστήμενος ό φιλοξενούμενος και έα- πλώθηκε στα σανίδια τ'α όποία πραγματικά άποτελούσαν τ'ό τμήμα τής... Κορέας!

...

δη ξαφνικά κάτι που δεν είχε προβλέψει ο μηχανικός.

Ο Νυκτόβιος που κρατούσε την κοιμισμένη Βερόνικα, βρισκόταν άριστερα του, κι ο άλλος δεξιά του. Ο τελευταίος λοιπόν τον χτύπησε ξαφνικά στο μπράτσο και πρόφερε τη λέξη «μά», που σημαίνει στη γλώσσα του «άλλο» ή «περιμένετε με» ή «μη μιλάτε, μην κάνετε θόρυβο». Ο Φαζά και ο Γκό έμειναν ακίνητοι. Ο Ρού δρέθηκε μ' ένα πήδημα σ' απόσταση δέκα μέτρων. Ακούστηκαν συγχρόνως στριγγά ξεφωνητά κι ο Φαζά ξεναγώρησε τις φωνές των πιθικών της Ρέας.

Είδε πολλούς απ' αυτούς να ξεπετιούνται από το δάσος και να σκαρφαλώνουν γρήγορα σ' ένα δέντρο. Μά ο Νυκτόβιος τους πρόλαβε, πριν ακόμα ανέβουν πολύ ψηλά. Μ' ένα πήδημα έξι μέτρων, έφτασε δύο απ' αυτά τα ζώα και τ' άρπαξε με τα τεράστια χέρια του. Ύστερα ξεναγώρησε κοντά στο Βού και στο Γκό γελώντας με ικανοποίηση για το κατόρθωμά του. Οι δυο πίθηκοι πάλευαν του κάκου για να του ξεφύγουν κι ούρλιαζαν άπελπισμένα.

—Βού! Βού! πρόφερε ο Γκό μ' ένα ικετευτικό τόνο.

—Τί είναι; Τί θέλεις; ρώτησε μηχανικά ο Φαζά.

Απ' το ύψος και τη στάση του Νυκτόβιου, κατάλαβε πως του ζητούσε την άδεια ν' άφιση καταγής το κορίτσι του. Κούννησε λοιπόν καταφατικά το κεφάλι του, δείχνοντας του το έδαφος.

Ο Νυκτόβιος ξάπλωσε με προσοχή τη Βερόνικα στα χέρια στα πόδια του άφέντη του. Ύστερα πήδησε προς το Ρού, κι εκείνος του πέταξε τον ένα πίθηκο. Άρπαξε κι' οι δυο τα ζώα απ' τα πίσω πόδια και με μια κίνηση τάσκισαν στη μέση. Ύστερα άρχισαν να καταβροχθίζουν το ζεστό και άχνιστό εκείνο κρέας, φτύνοντας κάπου-κάπου ένα κομμάτι τριχωτό δέρμα.

Ο Φαζά παρακολουθούσε με περιέργεια την φρικτή αυτή εώχια. Ή σκηνή δεν κράτησε περισσότερο από πέντε λεπτά. Ύστερα ο Γκό κι' ο Ρού σκούπισαν το στόμα τους και τα χέρια τους με μια φούχτα χορτάρι και ξεναγώρησαν κοντά στο Βού, χορτασμένοι, δείχνοντας τα δόντια τους μ' ένα κτηνώδες γέλιο.

—Έχω μια ιδέα, παλληκάρια μου! είπε τότε ο Φαζά. Θα σας δείξω εγώ ότι ή δύναμή μου είναι μεγαλύτερη από τη δική σας... Θα μάθετε έτσι να με σέβεσθε ακόμα πιο πολύ...

—Έκανε μια χειρονομία και πρόφερε δυνατά:

—Μά!

Ο Γκό και ο Ρού υπάκουσαν στη διαταγή του: έμειναν ακίνητοι, δεξιά κι' άριστερά απ' την αναίσθητη Βερόνικα, παρακολουθώντας με προσοχή όλες τις κινήσεις του Βού.

Ο Φαζά ξεκρέμασε απ' τον ώμο του την επαναληπτική καραμπίνα του, την έδειξε στους δυο Νυκτόβιους επαναλαμβάνοντας την λέξη «μά» τους άγγιξε με το δεικτικό του άριστερου χεριού του και τους έδειξε ύστερα το έδαφος μπροστά στα πόδια τους. Απ' το ύψος τους και την έκφραση των κόκκινων ματιών τους βεβαιώθηκε πως θάμεναν ακίνητοι στη

θέσι τους, παρ' όλο τον θόρυβο που έπρόκειτο να δοκιμάσουν σέ λίγο.

Προχώρησε έπειτα ως ένα δέντρο κοντινό κι' απομονωμένο απ' τ' άλλα. Είχε προσέξει ότι είχαν καταφύγει ανάμεσα στα κλαδιά του δέκα ή δώδεκα πίθηκοι. Στο ύψος εκείνο δεν μπορούσαν να τους φτάσουν οι Νυκτόβιοι όσο ψηλά κι' αν πήδουσιν. Για την καραμπίνα όμως του Φαζά αποτελούσαν ένα στόχο εύκολότατο.

Το όπλο ήταν επαναληπτικό. Ο Φαζά θα μπορούσε να ρίξει μ' αυτό δώδεκα σφαίρες στη σειρά χωρίς να χρειαστεί να το ξαναγεμίσει. Ήθελε όμως να κάνει οικονομία στα πυρομαχικά του.

—Είνε αρκετές τέσσερες τουφεκιές για τη μικρή επιδείξι που ετοιμάζω... μονολόγησε.

Στο φώς του φεγγαριού που γλυστρούσε ανάμεσα στις φυλλωσιές, έβλεπε αρκετά καθαρά τους ζωντανούς στόχους του. Ο Φαζά ήταν καλός κυνηγός. Σημάδεψε και πίεσε τέσσερες φορές τη σκανδάλη. Τέσσερες πίθηκοι κατακύλησαν στο έδαφος.

Ύστερα ο Φαζά κρέμασε το όπλο στον ώμο του, ξεναγώρησε κοντά στους Νυκτόβιους, τους τράβηξε μαζί του και τους έδειξε τα σκοτωμένα ζώα.

Ξαναπήρε ύστερα στο άριστερό του χέρι την καραμπίνα και με το δεξιό τράβηξε το μεγάλο πιστόλι του. Έδειξε και τα δυο στους Νυκτόβιους, για να τους δώσει να καταλάβουν ότι μπορούσε να επιτύχη και με το πιστόλι τα ίδια μυστηριώδη και καταπληκτικά αποτελέσματα της καραμπίνας.

Δεν περιορίστηκε όμως σ' αυτό. Με το χέρι που κρατούσε το πιστόλι τους έδειξε ένα χαμηλό κλαδί του δέντρου,

όπου βρισκόταν ένας πίθηκος ακίνητος, παράλυτος ίσως απ' τον θόρυβο. Τέντωσε έπειτα το χέρι του, σημάδεψε καλά και πίεσε τη σκανδάλη. Σαστισμένοι οι δυο Νυκτόβιοι είδαν να πέφτη από ψηλά κι' ένα πέμπτο θύμα.

Ο Φαζά τους ξανάδειξε τα δυο τρομερά όπλα του. Κατάλαβε όμως άμέσως πως δεν χρειαζόταν πια να κουράζεται μ' αυτήν την παντομίμα. Γιατί οι Νυκτόβιοι είχαν καταλάβει πολύ καλά ότι ο μυστηριώδης Βού είχε σκοτώσει από μακριά τους πιθήκους με τα αντίκείμενα που κρατούσε.

Δεν φαίνονταν ωστόσο τρομαγμένοι.

«Άγνοουν άρα γε το φόβο; αναρωτήθηκε ο Φαζά. Ξέρουν μόνο το σωματικό πόνο;»

«Οχι, δεν ήταν τρομαγμένοι ο Γκό και ο Ρού. Έπειτα όμως απ' την πρώτη κατάπληξή τους, έδειχναν τώρα πολύ περισσότερο θαυμασμό, σεβασμό και λατρεία στον άφέντη τους: Φανέρωναν τα αίσθηματά τους αυτά με μια πράξη απροσδόκητη για το Φαζά, που περίμενε ότι θα γονάτιζαν ή θα τον προσκυνούσαν: Έσκυψαν δηλαδή και οι δυο, έκοψαν ένα κισσό, έδεσαν μ' αυτόν τους καρπούς των χεριών τους χρησιμοποιώντας τα δάχτυλα και τα δόντια τους, έκλεισαν ύστερα τα μάτια τους κι' άπλωσαν στο Φαζά τα δεμένα χέρια τους.

—Καταλαβαίνω! είπε εκείνος εύχαριστημένος, συγκρατώντας ένα γέλιο. Αυτό σημαίνει καθαρά: «Στο έξης θα-σαι ο άφέντης μας! Είμαστε ολότελα δικοί σου, στη διάθεσή σου. Μπορείς να μας σκοτώσεις, αν θέλεις, όπως σκότωσες αυτά τα ζώα. Δεν θα φέρωμε καμιά αντίσταση.»

«Περίφημα, μά την πίστι μου! Αυτό ζητούσα κι' εγώ. Πρέπει όμως ν' ανταμείψωμε τώ-

ρα αυτά τα έξυπνα παλληκάρια.

Τους έλυσε τα χέρια και πρόφερε δυνατά:

—Γκό! Ρού!

Οι Νυκτόβιοι άνοιξαν τα μάτια τους. Ο Φαζά τους έδειξε τα σκοτωμένα ζώα κι' έκανε μια χειρονομία σαν να φέρνε τροφή στο στόμα του.

Τα δυο τέρατα κατάλαβαν άμέσως. Ρίχτηκαν στους πιθήκους, και σε δέκα λεπτά τους είχαν καταβροχθίσει, όπως κι' εκείνους που είχαν πιάσει πριν μόνο τους. Ύστερα καθάρισαν πάλι με τούφερα χορτάρι τα χείλη και τα χέρια τους.

Έπειτα απ' το περιστατικό αυτό, συνεχίστηκε ή πορεία. Τώρα κρατούσε την κοιμισμένη Βερόνικα ο Ρού και όχι πια ο Γκό.

Οι Νυκτόβιοι είχαν πάντα την πρωτοβουλία της διευσθεως που ακολουθούσαν. Ο Φαζά περιωριζόταν στο να προσανατολίζεται και να βρίσκει σημάδια αναγνωρίσεως, έτσι ώστε να μπορή να ξαναβρη το δρόμο, απ' το «Όλμπ—1» ως τις σπηλιές των Ρεανών. Δεν ανέδηκαν στο λόγο, αλλά έκαναν το γύρο του. Έπειτα από μισής ώρας πορεία, πέρασαν μια στενή κοιλάδα κι' ένα δεύτερο λόφο, πιο άγριο, άποκρημο και δασώδη. Ή βλάστηση είχε ένα ομοιόμορφο κίτρινο χρώμα, ενώ το έδαφος και οι πέτρες ήταν γκριζα.

Στην βάση αυτού του λόφου υπήρχε μια τριγωνική έσοχή, σαν αυτή που άπομένει σ' ένα κεφάλι τυρί όταν κόψη κανείς μια φέτα. Οι Νυκτόβιοι μπήκαν εκεί μέσα και προχώρησαν ως ένα χιλιόμετρο. Στο βάθος βρισκόταν μια μεγάλη τρύπα, ή είσοδος μιας άπεραντης σπηλιάς.

—Φτάσαμε! είπε ο Φαζά. Όπως βλέπω, εδώ δεν υπάρχουν κτίσματα. Φαίνεται πως οι Νυκτόβιοι άγνοούν τελείως την αρχιτεκτονική και την οικοδομική.

Πέρασαν τη σπηλιά απ' άκρη σ' άκρη, κι' έφτασαν μπροστά σε μια δεύτερη πύλη, πολύ πιο στενή και χαμηλή. Ακολουθούσε ύστερα ένας διάδρομος αρκετά ψηλός και εύρύχωρος. Είκοσι βήματα μακρύτερα, έκανε μια άπτομη στροφή. Ο Φαζά βρέθηκε ξαφνικά σ' άπόλυτο σκοτάδι.

—Δεν βλέπω τη μύτη μου! μονολόγησε. Εγώ δεν έχω τα μάτια του Σαιν-Κλαίρ, ούτε των Νυκτόβιων της Ρέας!...

Και πρόφερε επιτακτικά:

—Μά! μά!

Οι δυο σύντροφοί του σταμάτησαν άμέσως.

Στις ώρες που είχε περάσει μαζί τους στο «Όλμπ—1», ο μηχανικός είχε προβλέψει πολλά πράγματα, και πρό πάντων το ότι στον υπόγειο κόσμο των Νυκτόβιων θα του χρειαζόταν ένα μέσον φωτισμού άνεκτό για τα μάτια των τραγωδωτών Ρεανών. Είχε κάμει λοιπόν δοκιμές, σκεπάζοντας με στρώματα κόκκινης μογιάς το κυρτό κρύσταλλο μιας δυνατής ηλεκτρικής λάμπας, που κρεμόταν σ' ένα γάντζο. Έτσι είχε φτιάξει γρήγορα σ' ένα σημείο που το έλαττωμένο ηλεκτρικό φώς δεν πείραζε πια τα ευαίσθητα μάτια των Νυκτόβιων, ενώ συγχρόνως του επέτρεπε να βλέπη σ' αρκετή απόσταση.

Είχε έφοδιασθή εξ άλλου μ' ένα δεύτερο δυνατό ηλεκτρικό φανάρι όχι καμουφλαρισμένο, που θα μπορούσε να το μεταχειριστή αν κινδύνευε κι' ήθελε να τυφλώση τους Νυκτόβιους.

Κρέμασε λοιπόν στο στήθος του το ένα φανάρι και τ' άναψε. Μιά χλωμή κόκκινη φωτεινή δέσμη διέλυσε το σκοτάδι.

Ο Φαζά ξεκίνησε άμέσως μαζί με τους δυο Νυκτόβιους. Ο διάδρομος, αρκετά πλατύς, χωρούσε και τους τρεις στη σειρά. Δεν ήταν ευθύγραμμος, ούτε είχε παντού τις ίδιες διαστάσεις: έργασία που έδειχνε πως ήταν έργο της Φύσεως. Τίποτε ως τώρα δεν φανέρωνε ότι ή φυλή των Νυκτόβιων επιδιόταν σε μια οποιαδήποτε εργασία για να καλυτερέψη τις φυσικές συνθήκες της ζωής της.

Ωστόσο το έπιπδο και γυαλιστερό έδαφος της σταός έκανε τον Φαζά να σκεφθή:

«Σίγουρα, θάχουν περάσει από δω άμέτρητοι Νυκτόβιοι, μέσα σε χιλιάδες αιώνας. Κι' ή γυμνή τους φτέρνα, σκληρή σαν όπλη άγριου άλόγου, λείανε το έδαφος.»

Τη στιγμή εκείνη, ο Φαζά άρχισε ν' άκούη έναν άλλο θόρυβο, έκτος από τα βήματά τους.

«Πλησιάζουμε στις κατοικημένες σπηλιές», είπε με το νου του.

Άφουγκράστηκε τότε, προσπαθώντας ν' αναγνωρίση τους ήχους που έφταναν σ' αυτή του. Μά του φάνηκαν μόνο σαν ένα πνιγμένο μουγκρητό μεγάλο καταρράκτη.

—Κανένα υπόγειο ποτάμι; αναρωτήθηκε.

Κύτταξε το Ρού και το Γκό και πρόσεξε άμέσως ότι έδειχναν κι' εκείνοι γι' αυτόν την ίδια περιέργεια που έδειχνε κι' αυτός για κείνους. Οι ματιές τους, οι κινήσεις τους είχαν γίνει ζωρρότερες.

Ο Φαζά σκέφθηκε: «Είνε ένθουσιασμένοι προκαταβολικά για την επιτυχία που θα σημειώσουν στη φυλή τους, φέρνοντας μαζί τους δυο άγνωστα πλάσματα.»

Όταν πέρασαν μια άπτομη στροφή του υπόγειου διαδρόμου, ο θόρυβος του νερού μεγάλωσε άπτομα. Ο Φαζά σταμάτησε και φώναξε επιτακτικά:

—Μά!...

Ο Γκό κι' ο Ρού υπάκουσαν και πάλι. Ο μηχανικός έψαξε το σκοτάδι με τις άδύνατες άχτίδες τις ηλεκτρικής λάμπας του. Κι' είδε ότι βρισκόταν στην είσοδο μιας σπηλιάς πελώριας, που ο θόλος και τα τοιχώματά της γάνονταν μέσα στη νύχτα.

Δεξιά του, σε κάποια άπόσταση, έπεφτε ένας καταρράκτης, δγαίνοντας από μια ύψη κι' αδιόρατη τρύπα του βράχου. Το νερό σχημάτιζε μια λίμνη στη βάση του, κι' έπειτα ένα ποταμάκι που χανόταν μακριά. Προς τα δεξιά ύψωνόταν άποκρημος βράχος, δίπλα στον καταρράκτη. Άριστερά όμως, σχημάτιζε ένα είδος δρόμου, πλάτους δεκαπέντε μέτρων. Ο Φαζά έκανε μια χειρονομία δείχνοντας αυτό το «δρόμο».

—Α! άπάντησαν μαζί ο Γκό και ο Ρού.

Πού σήμαινε: «ναί».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

ΑΘΗΝΑ

—Έμπρός λοιπόν! είπε ο Φαζά.

Και προχώρησαν κι' οι τρεις μαζί πάνω σ' αυτήν την πλατεία κορνίζα του βράχου. Ο Φαζά πρόσεξε πως οι Νυκτόβιοι άνοιγαν το βήμα τους και τον προσπερνούσαν. Μά αυτός δεν έννοούσε να κουρασθή. Ήθελε να έχη όλες του τις σωματικές δυνάμεις και την πνευματική διαύγεια, όταν θάφτανε μπροστά στον λαό των Νυκτόβιων.

Έπιασε λοιπόν το Γκό απ' το μπράτσο και τον Ρού απ' το χέρι και τους συγκράτησε. Εκείνοι κατάλαβαν κι' υπάκουσαν πειθήνια.

Δεν κράτησε πολύ ακόμη αυτή ή πορεία. Πέντε λεπτά άργότερα, ο Φαζά είπε με το νου του:

«Φτάσαμε επί τέλους!»

Και βεβαιώθηκε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήση άμέσως, σ' οποιαδήποτε στιγμή, τα δυο όπλα του: το δυνατό ηλεκτρικό φανάρι του με τ' άριστερό χέρι και το πιστόλι με το δεξί...

Θ'

Οι προεσμενέοι σύντροφοι

«Όσο καλά κι' αν ύπολογίση την πράξη του ένας έγκληματίας είναι σπάνιο να μην πέσει έξω σε κάτι γιατί ποτέ σχεδόν δεν κατέχει όλα τα δεδομένα του προβλήματος που θέλησε να λύση.

Ο Φαζά λογάριζε ότι ή έγέρωντας του ναρκωτική του είχε δώσει στον Σαιν-Κλαίρ και στους συντρόφους του θα διαρκούσε δεκαπέντε ώρες το λιγώτερο. Δεν ήξερε όμως ότι ο Νυκτόβιος, στα ταξίδια του σ' όλο τον κόσμο, είχε έξοικειωθεί τον οργανισμό του σε διάφορα δηλητήρια, όπως άλλοτε ο άρχαίος Μιθριδάτης.

Άγνοούσε επίσης ότι το ίδιο είχε κάνει και ο Γκό Μιτάνγκ, έπειδή το αζήμιό του τον εξέθετε πάντα σε δολοφονικές απόπειρες. Έτσι, ή ένέργεια του ναρκωτικού που είχε δώσει σ' αυτούς τους δυο ο Φαζά, δεν κράτησε όσο είχε προβλέψει.

Γιατί δεν τους είχε δηλητηριάσει;

Θα μπορούσε να σκοτώση τα θύματά του εξ ίσου εύκολα όπως τα είχε άποκοιμίσει. Μά δεν είχε βρη τη δύναμη να φτάση σ' αυτό το έγκλημα. Του άρεσε άλλωστε από ιδιοσυγκρασία ή πάλη, ο κίνδυνος, ή περιπέτεια.

Αφίνοντας ζωντανούς το Σαιν-Κλαίρ και τους συντρόφους του κι' απαγοντας τη Βερόνικα, διέτρεχε έναν κίνδυνο κι' άφινε μια πιθανότητα στον έαυτό του.

Έτσι ή πράξη του του φαινόταν λιγώτερο ταπεινή κι' εύρισκε ένα λόγο να θαυμάση τον έαυτό του.

Όπωςδήποτε, ο Γκό Μιτάνγκ ζήτησε πρώτος, πολύ πριν περάσουν οι δεκαπέντε ώρες. Άπόρησε στην άρχη, νοιώθοντας το κεφάλι του βαρύ, ζαλισμένο, και το στόμα του πικρό.

«Περίεργο! σκέφτηκε. Με πείραξε τίποτε απ' αυτά που φάγαμε και ήπιαμε;»

Ανακάθισε κι' ύστερα σηκώθηκε άρθιος. Αναγκάστηκε τότε ν' άκουπήση κάπου για να μην πέση, γιατί τα πόδια του έτρεμαν.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Όπως ή κεφαλή προστατεύεται με το κράνος, έτσι και τα παπούδια με το ετίβωμα **Κάμελ**

—Μά αυτό δεν είναι καθα-
λου φυσικό!... μονολόγησε.

Πλατάγισε τη γλώσσα του
και δοκίμασε το σάλιο του.
—Παράξενο! είπε πάλι.
Μου θυμίζει τη γεύση που εί-
χα στο στόμα μου όταν συν-
ήλθα κάποτε έπειτα από μια
έγχειρση!...

«Μά εγώ έφαγα κι' ήπια
τά ίδια μ' όλους τους άλλους!
Πώς εξηγείται;

—Ακουμπώντας εδώ κι' εκεί,
για να διατηρήση την ισορρο-
πία του, πήγε πρώτα ως την
καμπίνα του Νυκτάλωνα. Μό-
λις μπήκε, εκείνος του είπε:

—Α, εσύ είσαι Γκνό; Μά
τί σημαίνει αυτό; Έχω τα χά-
λια μου! Κι' εσύ το ίδιο;

—Ναί, κι' εγώ, απάντησε
ο Γιαπωνέζος, ενώ καθόταν
βαρεία στα πόδια της κουέ-
κας του φίλου του.

Ο Σαίν-Κλαίρ έτριβε δυνα-
τά το μέτωπο και το σβέρκο
του με μία πετοέτα βρεγμένη
με αιδέρα.

—Κάνε και συ το ίδιο, σύ-
στησε στον Γκνό. Είναι ένα κι'
ένα για να ξεκαθαρίξη το μυ-
αλό. Έπειτα από έναν άσχημο
ύπνο.

Και τουδωσε την πετοέτα
και τον αιδέρα. Ύστερα πρόσ-
θεσε:

—Μά γιατί να κοιμηθούμε
άσχημα, Γκνό; Είμαστε κι' οι
δύο τόσο γεροί!...

—Το ίδιο ίσως συνέβη και
στους άλλους, είπε ο Γιαπω-
νέζος, βρέχοντας με αιδέρα το
πρόσωπο και το μέτωπό του.

—Ναί, αυτό σκέφτηκα κι'
εγώ, όταν σε είδα, απάντησε

ζωηρά ο Σαίν-Κλαίρ. Πάμε
να δούμε τη Βερόνικα!

Είχαν αναζωογονηθή πιά κι'
οι δύο τους και δεν κινδύνευ-
αν να χάσουν την ισορροπία
τους. Πήγαν άμέσως ως την
καμπίνα της Βερόνικας. Ο

Σαίν-Κλαίρ τη φώναξε επανει-
λημμένως έξω από την πόρτα.
—Αλλά δεν πήρε καμιά απάν-
τησι. Περίμενε λίγο κι' ύστε-
ρα άνοιξε και μπήκε. Είδε την
κουέκα της αδειανή. Έσφιξε
τότε τις γροθιές του κι' έτρε-
ξε στην καμπίνα του Φαζά.

—Αδειανή κι' αυτή! Κι' οι
δύο Νυκτάλωνα είχαν εξαφανι-
σθή! Όσο για το Βίττο, το
Σόκα και τον Ζάν Μαργκό,
κοιμόταν όλοι βαθεία, ναρ-
καμένοι απ' το υπνωτικό.

Μέσα σε μία στιγμή, ο Γκνό
Μιτάνγκ κι' ο Σαίν-Κλαίρ τα
κατάλαβαν όλα. Άλλωστε μι-
λούσαν εύλωτα όλες οι έν-
δειξεις...

—Την άφηγαγε με την βο-
ήθεια των δυο Νυκτάλωνα! πρό-
φερε ο Γκνό με φωνή υπόκα-
φη πούτρεμε από θυμό.

Όσο για το Σαίν-Κλαίρ ο
πόνος κι' η μανία του δεν τον
άφισαν στην άρχη να προσφέ-
ρει ούτε λέξη. Έμενε αλύγιστος
με τα μάτια απλανή, σαν γυ-
άλινα, με τα δόντια τόσο
σφιγμένα ώστε καταντούσε ά-
γνωριστο δολόκληρο το πρόσω-
πό του.

Στάθηκαν για λίγο ακίνη-
τοι και βουβοί στην μέση της
καταφωτισής καμπίνας, ανάμεσα
στους κοιμισμένους συντρο-
φους τους. Ύστερα ο Γκνό
Μιτάνγκ συνήλθε πρώτος και
είπε στο φίλο του, πιάνοντας
τον απ' το χέρι:

—Δεν θέλω να πäs μόνος
σου, Λέο. Θάρβω κι' εγώ μα-
ζί σου. Θ' αφήσης ένα σύντο-
μο σημείωμα με οδηγίες για
το Βίττο, τον Σόκα και τον
Μαργκό. Όταν ξυπνήσουν, θα
το διαβάσουν και θα υπακού-
σουν. Έμεις οι δυο θα ξεκινή-
σουμε τώρα άμέσως.

Ο Σαίν-Κλαίρ συνήρθε, ά-
νασκήρτησε και βρήκε πάλι
την συνηθισμένη του έκφρασι.
—Ναί θα φύγουμε άμέσως!
είπε με φωνή συγκρατημένη,
άλλα τρομερή κι' απειλητική.

Είχαν συνέρθει κι' οι δυο
απ' την επήρεια του ναρκωτι-
κού.

Χρειάστηκαν ώστόσο μία ώ-
ρα ακόμη για να ντυθούν έ-
λαφρά, να ετοιμασθούν και να
όπισθουν. Απ' όσα είχαν μά-
θει απ' τους Ήμερόβιους για
τις συνθήκες της ζωής των Νυ-
κτάλωνα, πίστευαν πως θα μπο-
ρούσαν μόνοι τους να βρουν
τον Φαζά και να ελευθερώσουν
τη Βερόνικα.

Θ' άφιναν διαταγή στους
τρείς άλλους να πάνε να τους
βρουν άργότερα και να τους
βοηθήσουν, για να κατατρο-
πώσουν τις άγριες φυλές των
Νυκτάλωνα.

Ο Σαίν-Κλαίρ έγραψε τις
οδηγίες του σ' ένα χαρτί και
το καρφίτωσε κάτω απ' την
ηλεκτρική λάμπα. Ύστερα αυ-
τός κι' ο Μιτάνγκ επιθεώρη-
σαν λεπτομερώς ότι θαπαί-
ναν μαζί τους.

—Δεν λείπει τίποτε, είπε
ο Νυκτάλων.

—Τίποτε! συμφώνησε κι'
ο Γιαπωνέζος.

—Έμπρός λοιπόν!...
Βγήκαν απ' το «Όλμπ—1»
αφού βεβαιώθηκαν ότι όλοι οι
φεγγίτες και οι πόρτες ήταν
καλά κλειστές. Στην άπουσία
τους δεν θα μπορούσε κανείς

να μπη στο αερόπλοιο, εκτός
απ' τον Φαζά που είχε το κλει-
δί του.

Μά αυτός δεν έσκόπευε βέ-
βαια να γυρίση!...

Ποτέ δεν είχε μπη ένας έ-
λεύθερος Ήμερόβιος στα υπό-
γεια άντρα των Νυκτάλωνα. Οι
αιχμάλωτοί τους πάλι δεν
είχαν ξαναβγή ποτέ από
κει μέσα. Έτσι, οι Ήμερόβι-
οι άγνωστον τελείως τις συν-
θήκες της ζωής των προαι-
ώνων έχθρων τους μέσα στις
σπηλιές τους. Τους είχαν ό-
μως παρακολουθήσει συχνά ά-
πό μακριά, όταν υποχωρούσαν
οι άγριες όρδες τους μετά τις
επιδρομές τους, κι' έτσι ήξε-
ραν που βρισκόταν ή είσοδος
του υπόγειου κόσμου τους.

Κατά τη διαμονή τους στην
πόλη, ο Σαίν-Κλαίρ και ο Μι-
τάνγκ είχαν καταρτίσει ένα
χάρτη της περιοχής, σύμφωνα
με τις πληροφορίες που τους
είχαν δώσει οι Ήμερόβιοι. Τον
συμβουλευτήκαν λοιπόν τώρα,
πριν ξεκινήσουν, και ο Γιαπω-
νέζος τον πήρε μαζί του, κρυ-
μένον στη ζώνη του.

Έτσι, αφού περπάτησαν άρ-
κετές ώρες, γρήγορα αλλά και
φροντίζοντας συγχρόνως ν' ά-
ποφύγουν την κούρασι, οι δυο
φίλοι έφτασαν μπροστά στη
μεγάλη πύλη που είχε σκάψει
η φύσις στους πρόποδες ενός
λόφου, στο πιο άγριο μέρος
της όρεινης αυτής περιοχής.

Δεν είχε ακόμη ηλιοέρωσει,
μά ο ούρανός φωτιζόταν κι'
όλας προς την ανατολή. Ο
Σαίν-Κλαίρ κι' ο Μιτάνγκ
πήγαν άδιστακτα στην πρώ-
τη σπηλιά.

—Στάσου! είπε έξαφνα ο
Σαίν-Κλαίρ.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο
Γιαπωνέζος.

—Κύτταξε!...

Κι' ο Σαίν-Κλαίρ έδειξε το
έδαφος, σκεπασμένο στο μέ-
ρος εκείνο με μία λεπτή άμ-
μο. Πάνω στην άμμο αυτή δι-
ακρίνονταν χιλιάδες πατημα-
σιές γυνών και μεγάλων πο-
διών. Άνάμεσα σ' αυτές ό-
μως ξεχώριζαν καθαρά κάτι
άλλες, διαφορετικές!...

—Οι μπότες του Φαζά!
μουρμούρισε ο Γκνό Μιτάνγκ.
Ήμου βέβαιος πως άκολου-
θούσαμε σωστό δρόμο.

—Αν αυτός ο υπόγειος
διάδρομος είναι μοναδικός δεν
θαχουμε παρά να προχωρήσου-
με δίχως να συμβουλευτούμε
τά ίχνη στο έδαφος. Αν ό-
μως συναντήσουμε καμμία δι-
ακλάδωσι, θα μάς οδηγήσουν
και πάλι οι πατημασιές του
Φαζά. Έμπρός λοιπόν!

Ο Νυκτάλων δεν χρειαζό-
ταν φως κι' όταν έφτασαν στο
σκοτεινότερο μέρος της υπό-
γειας στοάς. Όσο για το
Γκνό, δεν έβλεπε πιά τίποτα
Δεν έπρεπε όμως ν' άναψή φως
για να μην προδώση την πα-
ρουσία τους. Έπίσης, λοιπόν
απ' το χέρι το φίλο του και
τον άκολουθήσε στο γρήγορο
βάδισμά του.

Έτσι, δίχως να σταματή-
σουν καθόλου, χωρίς να συναν-
τήσουν καμιά δυσκολία, έφτα-
σαν στην άπέραντη σπηλιά με
τον καταράκτη.

Το σκοτάδι ήταν άπόλυτο έ-
κει μέσα. Ο Γκνό Μιτάνγκ ά-
κουγε το μουγκρητό του νερού,
άλλα δεν έβλεπε τίποτε. Ο
Νυκτάλων του περιέγραψε με
λίγα λόγια το περιβάλλον και
πρόσθεσε:

—Δεν βλέπω άλλο όραμα
απ' την κορνίζα του βράχου
που προχωρεί προς τ' άριστε-
ρά μας, ανάμεσα στο ποτα-
μάκι και στο τοίχωμα της
σπηλιάς. Έδώ δεν υπάρχει άμ-
μος στο έδαφος. Μά δεν χρει-
άζεται να παρακολουθήσουμε
τις πατημασιές, έφ' όσον δεν
υπάρχει άλλος δρόμος.

—Προχωρούμε λοιπόν κα-
λά; ρώτησε ο Γκνό.

—Ναί, βέβαια.

Ο Νυκτάλων κύτταζε κάθε
τόσο το ρολόι του, για να ύ-
πολογίση τη διαδρομή τους,
ξέροντας πόσο άνοιγμα περι-
που είχε το κάθε βήμα τους.

Ο υπολογισμός αυτός θα
μπορούσε να τους χρησιμεύση
για την επιστροφή.

Προχώρησαν έτσι ως ένα τέ-
ταρτο της ώρας παράλληλα με
το ποτάμι, χωρίς να συμβή τί-
ποτε καινούργιο. Ξαφνικά ό-
μως ο Σαίν-Κλαίρ είδε ότι, έ-
κατο βήματα μακρύτερα, το ύ-
πόγειο ποταμάκι χανόταν προς
τα δεξιά σε μία στοά, ενώ ο
δρόμος έστριβε άριστερά άκο-
λουθώντας μιαν άλλη στοά,
σχετικά στενή και χαμηλή.

—Αλτ! μουρμούρισε ο
Σαίν-Κλαίρ σταματώντας, γι-
ατί είχε άκούσει συγχρόνως
κάτι θορύβους διαφορετικούς
απ' το μακρινό τώρα μουγ-
κρητό του νερού κι' απ' τα βή-
ματά τους.

—Ακούω... είπε σιγά στο
φίλο του.

—Ναί, άκούω... απάντησε ο
Γιαπωνέζος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

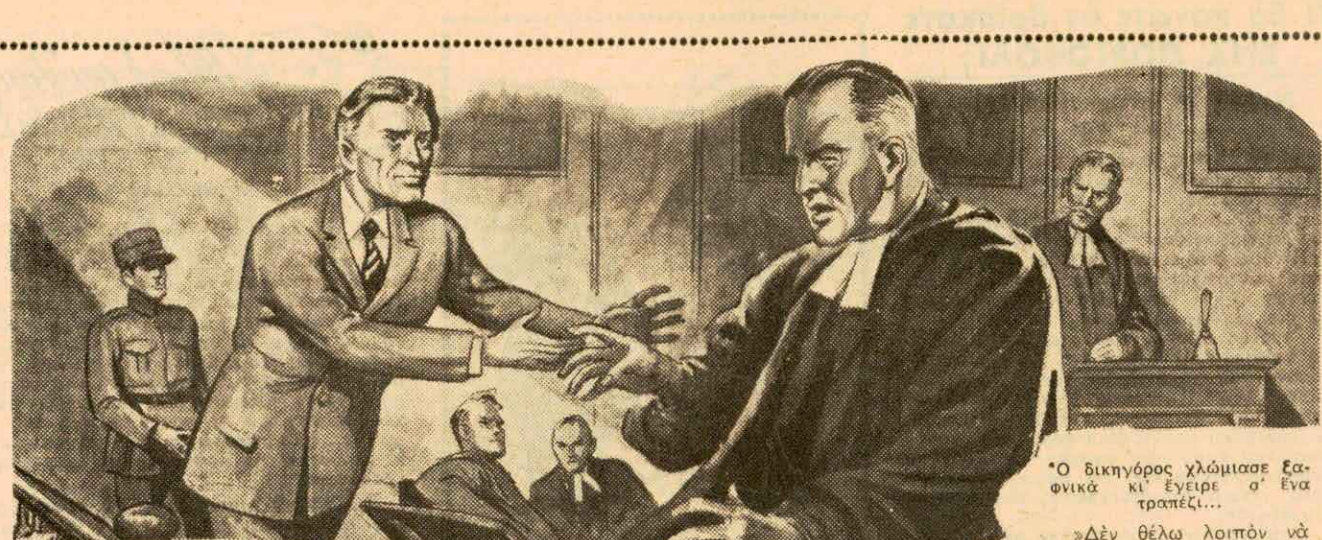
Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Ο δικηγόρος χλώμιασε ξα-
φνικά κι' έγειρε σ' ένα
τραπέζι!...

«Δεν θέλω λοιπόν να
προκαλέσω δημοσίως ένα
κοινωνικό σκάνδαλο. Μά έσεις, ό τι-
μιος έπιστήμονας και ό άπατημέ-
νος σύζυγος, δεν πρέπει να υπερα-
σπίσετε ένα τέτοιον έγκληματί!»

Όλο σχεδόν το υπόλοιπο εκεί-
νης της νύχτας ο Ίάκωβος Ντάλ το
πέρασε περιπλανημένος στους δρό-
μους, γεμάτος συντριβή, με θολω-
μένη τη σκέψι, τρεκλίζοντας σαν με-
θυμένος.

Όλες οι άναμνήσεις του παρελ-
θόντος ζωντάνευαν μπροστά του. Θυ-
μόταν την παρηγοριά και την χαρά
που του έδινε ή αγάπη της Λίλιαν,
της όμορφης γυναικούλας του...

Κι' έπειτα ήρθε εκείνη, ή παρά-
ξενη τύχη, που του χαμογέλασε με
τη μισητή τώρα μορφή του Λαμπ-
πέν: Αυτός τον βοηθούσε να όργα-
νώση ένα λαμπρό γραφείο και να
έξασφαλίση μεγάλη πελατεία.

Δραματικό διήγημα

Έτσι άναδείχτηκε ο Ντάλ. Και θυμόταν πόσο άνόητα έ-
λεγε, τότε, στη γυναίκα του και στο γιατρό:

—Σε σάς τους δυο χρωστά δολόκληρη την ευτυχία μου!
Στην αγάπη της Λίλιαν και στην άδερφική σου φίλια, καλέ
μου Παύλε!...

Μά άποψε το έβλεπε πως πολύ ακριβά είχε εξαγοράσει
την ευτυχία του. Την είχε πληρώσει με την τιμή του!

Ένα αίσθημα μίσους βάρυνε την καρδιά του. Μίσος για
την γυναίκα του — αν και νεκρή πιά: είχε πεθάνει στην με-
γάλη επήρεια του τυφού. Μίσος και για το γιατρό, τον κα-
τηγορούμενο.

Στην θυμωσι του τελευταίου άνατρίχισε: Λοιπόν τί έ-
πρεπε να κάνει τώρα; Να σηκωθεί αύριο μπροστά στο δικα-
στήριο και να βροντοφωνάξη: «Άκούστε, όλοι! Αυτός εδώ,
ο κατηγορούμενος, είναι ό άχρειότερος των ανθρώπων!»: Και
να τους εξιστορήσει όσα έγραφε το τρομερό γράμμα!

Δεν θα γινόταν γελοίος, παρ' όλη την τραγικότητα της
υποθέσεως... Ή, αντίθετα, να συνεχίσει την υπεράσπισί του
ως το τέλος... Να προστάτη την τιμή του; Ή να έκ-
πληρώσει το έπιστημονικό του καθήκον;...

Ή αΐθουσα του κακουργιοδικείου ήταν γεμάτη. Άκίνητος
στην θέσι του, ο δικηγόρος είχε το βλέμμα αφηρημένο, άπο-
λιδωμένο, άποφεύγοντας να κυττάξη τον κατηγορούμενο.

—Τον λόγο έχει ο κ. συνήγορος! είπε σε λίγο ο πρόεδρος.
Ο έγκριτος δικηγόρος σηκώθηκε με κόπο. Ή μορφή του
ήταν κατωχρή. Γύρισε, κύτταξε τον κατηγορούμενο κι' εκείνος
τουαίρε μια ματιά γεμάτη ίκεσία κι' έλπίδα.

Ή ματιά εκείνη έκανε μονομιάς το δικηγόρο ν' αλλάξει
άπόφασι: «Όχι, λοιπόν!» σκέσθηκε: «Δεν υπάρχει δίλημμα
πλέον! Υπάρχει εδώ ένας άνθρωπος, που έχει την ανάγκη
μου. Υπάρχει μονάχα το καθήκον, κι' ό όρκος του έπιστήμονα».

Κι' άρχισε το λόγο του με μία θαυμάσιαν έμπνευσι, ύπε-
ρασπίζοντας με συγκινητικά λόγια τον κατηγορούμενο!

Άργά το άπόγεμα γίνονταν ανάρπαστα τα παραρτήματα
των εφημερίδων, που άνάγγελλαν την άθώωσι του γιατρού
Λαμπέν, χωρίς στην εξαιρετή αγόρευσι του συνήγορου του
Ίακώβου Ντάλ.

Μά στο τέλος, πρόσθεταν την καταπληκτική πληροφορία,
ότι μόλις διαβάστηκε ή άπόφασι του δικαστηρίου κι' ενώ ό
άθώωσι φωνάς έσπευδε ν' άγκαλιάσει το συνήγορό του,
εκείνος χλώμιασε ξαφνικά, κι' έγειρε σ' ένα τραπέζι. Άπό-
τομα κατόπιν σωρίστηκε κάτω νεκρός από συγκοπή: «Οι συγ-
κινήσεις που δοκίμασε κατά τη διάρκεια της δίκης ό Ντάλ,
το θύμα αυτό του καθήκοντος, τον σκότωσαν»...

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΔΑΦΝΗ

Βραδείον τηλεπαθείας μακράς
άποστάσεως. Έταιρεία Ψυχικών
Έρευνών. Όδός Κυψέλης 34β.
Άραι επισκέψεως 9—6. Τηλ. 82.
529—ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΑΤΕ
ΤΑ ΠΟΝΕΜΕΝΑ
ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

μ' ένα ποδόλουτρο με ΣΑΛΤΡΑΤ-
ΡΟΝΤΕΛ. Όσο και αν είναι κουρα-
σμένα—φλογισμένα και τολαιπορη-
μένα, άμέσως θ' ανακουφισθούν
πραγματικά και θα νοιώσετε ένα εύ-
χάριστο ξεκούρασμα που θα σας έ-
πιτρέψει να κινήθετε έντελώς άνετα.

Δοκιμάστε το όραδό στο ποδό-
λουτρό σας το ΣΑΛΤΡΑΤ-ΡΟΝΤΕΛ
για να μην υποφέρετε για μην πο-
νότε! μην άμνηστε.

Το ΣΑΛΤΡΑΤ-ΡΟΝΤΕΛ πωλείται
σ' όλα τα Φαρμακεία. Είναι ψηηνό.

ΑΙΟΛΟΥ 54
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ

Λεό ΦΩΗΝΟ ΥΠΟΓΕΙΟ,
Αιόλου 54

ΠΡΟΙΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΑΙΟΛΟΥ 54
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ

Λεό ΦΩΗΝΟ ΥΠΟΓΕΙΟ,
Αιόλου 54

ΠΡΟΙΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Κα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪ-
ΔΟΥ. Το άρχαιότερον της Έτ.
Ψυχ. Έρευνών. Δέχεται Σκυ-
ρού 57.

Τί θά κάνατε αν βρίσκατε ΕΝΑ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ;

Μερικά χαρακτηριστικά παρα-
δείγματα

Τί θά κάνατε αν βρίσκατε ξαφνικά ένα ξένο πορτοφόλι; Θα τ'όπιστρέφατε ή θα τ'όκρατοσατε;

Δύσκολες ερωτήσεις, στις οποίες άλλοι θα απαντούσαν καταφατικά κι' άλλοι αρνητικά, ενώ μερικοί θα δίσταζαν να δώσουν κατηγορηματική απάντηση, ιπην ξέροντας κι' οι ίδιοι πως θα αντιδρούσαν σε μία τέτοια περίπτωση.

Γεγονός πάντως είναι ότι πρέπει να έχω κανείς πολύ γερές και τιμιές ήθικες βάσεις και πολύ ανεπτυγμένο το συναίσθημα της αξιοπρεπείας για να αντισταθί στον πειρασμό, στον οποίο μπορεί να τον βάλει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, ιδιαίτερα όταν είναι φτωχός. Εύτυχώς, η καθημερινή ζωή έχει να παρουσιάσει αρκετά τέτοια παραδείγματα αδαμάντινης τιμιότητας:

Στα Νταϊύτον του Όχαιο, πέντε ρακοσυλλέκται βρήκαν ένα δεματάκι με 7.220 δολάρια καθώς σκαλίζαν σ' ένα σωρό σκουπιδιών, έξω από την πόλη. Για τους φτωχούς αυτούς ανθρώπους, το ποσό αυτό έσημαινε ζωτά ρούχα και καλό φαγητό, για τους ίδιους και για τις οικογένειές τους. Κι' όμως, αφού κάθισαν και κουβεντάσαν με ηρεμία για λίγο, αποφάσισαν ομόφωνα να παραδώσουν τα χρήματα στην αστυνομία. Η τιμιότητά τους, ωστόσο, δεν έμεινε χωρίς ανταμοιβή, γιατί κανένας δεν πήγε να διεκδικήσει τα 7.220 δολάρια, που τελικώς διανεμήθηκαν μεταξύ των πέντε ρακοσυλλεκτών.

Στη Νέα Υόρκη, εξ άλλου, ένας οδηγός ταξί καθαρίζοντας το βράδυ το αυτοκίνητό του στο γκαράζ βρήκε ένα πορτοφόλι με 1200 δολάρια. Μολονότι θα μπορούσε να οικειοποιηθή τα χρήματα αυτά, χωρίς κίνδυνο, ο τιμιος σφφερ έσπευσε να βρή τον ιδιοκτήτη του πορτοφολιού την ίδια κιόλας νύχτα και να του τ'ό παραδώσει.

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα τιμιότητας είναι ο Ντούγκλας Μπριούς, από το Σάν Φρανσίσκο. Καθώς έψαχνε πρό καιρού ανάμεσα στα πράγματα που είχε αφήσει, πεθαίνοντας, ο αδελφός του Ουίλλιαμ, βρήκε ένα μεγάλο μεταλλικό κουτί. Φαντάζεσθε την έκπληξή του όταν ανοίγοντας το κουτί, είδε ότι ήταν γεμάτο από χαρτονομίσματα 100, 50 και 10 δολαρίων! Με χέρια που έτρεμαν άρχισε να μετρά τα χαρτονομίσματα. Όταν τελείωσε είχαν περάσει τρεις σχεδόν ώρες. Το ποσό που είχε βρή ξεπερνούσε τις 100.000 δολάρια! Ήταν αρκετά για να εξασφαλίσει τα γηραιά του και το μέλλον της κόρης του.

Κι' όμως ο Ντούγκλας Μπριούς δεν δίστασε καθόλου. Ήξερε ότι, εκτός από τον ίδιο, υπήρχαν άλλοι 16 κληρονόμοι του αδελφού του Ουίλλιαμ. Κάλεσε, λοιπόν, το δικηγόρο του και του παρέδωσε τα χρήματα με την έντολή να τα μοιράσει εξίσου σε όλους τους κληρονόμους!

Εκείνος όμως που κατέχει το ρεκόρ της τιμιότητας είναι ένας γερο-ζητιάνος, που — πριν από τον πόλεμο — περιφερόταν στις λαϊκές συνοικίες του Λονδίνου τραγουδώντας μπαλλάντες του παλιού καιρού και ζητιανεύοντας.

Μία μέρα, καθώς περνούσε από ένα μοναχικό προμάκο, βρήκε κάτω ένα πορτοφόλι γεμάτο χαρτινες λίρες! Με την ανάσα κομμένη από τη συγκίνηση, ο γέρος μέτρησε τα χαρτονομίσματα: Ήσαν χίλιες λίρες! Μπορούσε τώρα να ξεκουραστή κι' αυτός λίγο και να περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του κάπως πιο ανθρώπινα. Κι' όμως, όταν πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, ο γερο-ζητιάνος κουβέντισε με τον εαυτό του και αποφάσισε να επιστρέψει στον ιδιοκτήτη τους τα χρήματα που είχε βρή. Όταν τον ρώτησαν γιατί τ'ό έκανε αυτό, απάντησε:

«Το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή είναι να τάχω κανείς καλά με τον εαυτό του. Και δεν θα τ'ό είχα καθόλου καλά με τον εαυτό μου, αν κρατούσα ξένα χρήματα!»

—Πυροδότησε, λοιπόν, είμαι
περίεργη να δω τί έχει μέσα,
αυτό τό ξεροκέφαλο!..

Έξωφρενισμοί!..

—Νομίζω, ότι πρέπει να πω
«Ναι»!..

Η καλλονή

«Για να βάλετε το «φον-ντε-νέν» στο πρόσωπό σας είναι καλό να χρησιμοποιήτε ένα ειδικό γι' αυτό το σκοπό πινέλλο που θ' αποφύγετε να τ'ό πιέζετε πολύ. Αφού τελειώσετε το μακιγιάζ σας, πρέπει ν' αφαιρέσετε προσεχτικά μ' ένα ειδικό απορροφητικό χαρτί εκείνο που περισσεύει, ιδίως στις άκρες των χειλέων, γύρω στα μάτια και γενικά από όλα τα μέρη όπου το πρόσωπό σας σχηματίζει πτυχές. Θ' αρχίζετε τ'ό μακιγιάζ από τ'ό σαγόνι, θα προχωρήσετε στα μάγουλα και θ' απλώσετε τ'ό «φον-ντε-νέν» ως τους κροτάφους.

«Για να διατηρήσετε τ'ό φυσικό όντολάρισμα των μαλλιών σας, είναι απαραίτητο να τ'ό βουρτσίζετε συχνά προς τ'ό επάνω, αρχίζοντας από τις ρίζες των. Συνηθίστε επίσης να δίνετε στη βουρτσα σας μία περιστροφική κίνηση. Σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να χτενίζετε ή να βουρτσίζετε τα μαλλιά σας εκ των άνω προς τα κάτω. Γιατί έτσι θα καταστρέψετε τις φυσικές μπούκλες τους.

«Όταν φορήτε γυαλιά του ήλιου ή μυωπικά κτλ. πρέπει ν' αποφεύγετε τα σκουλαρίκια, τα περιδέραια, τις καρφίτσες στα μαλλιά κτλ. Όλα αυτά τα πράγματα δεν ταιριάζουν μαζί. Μπορείτε, αντίθετα, να φορήτε ένα βραχιόλι, μία μικρή καρφίτσα στο στήθος, ένα δαχτυλίδι κτλ.

Η κουζίνα

Να ένας τρόπος που υποδεικνύει ή Γεωργική Σχολή της Νέας Υόρκης για τη διατήρηση των αυγών.

Βάλτε τα αυγά επί 5 δευτερόλεπτα μέσα σε βραστό νερό. Η γεύσις του νερού αούγο θα διατηρηθή επί ένα χρόνο με θερμοκρασία 5 βαθμών και επί τρεις μήνες με θερμοκρασία 20 βαθμών. Αυτά τα αυγά μπορείτε να τ'ό βάλετε σε κλώσσα για να τ'ό κλωσήσετε, να τ'ό κάμετε κροκάδα, να χτυπήσετε τα ασπράδια τους κτλ.

Δεύτερος τρόπος: Βάλτε τα σ' ένα δικτυωτό και βυθίστε τα μέσα σε λυωμένη παραφίνη (ένα κιλό για 3000 αυγά). Αντί της παραφίνης μπορείτε να διαλύσετε λίγο πυριτικό κάλι ή πυριτικό νάτριο μέσα σε δέκα λίτρα βραστό νερό. Το δικτυωτό πρέπει να είναι φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να σχηματίζει μικρές θήκες, όπου να χωράει ένα μόνο αυγό στην καθεμία. Θα τ'ό βγάλετε κατόπιν, θα τ'ό βάλετε πάνω σε χαρτιά και θα τ'ό αφήσετε να στεγνώσουν. Τ'ό αυγά δεν πρέπει νάρθουν σ' επαφή τ'ό ένα με τ'ό άλλο ούτε κατά την εμβάπτισι, ούτε κατά τ'ό στεγνώμα. Θα τ'ό φυλάξετε ύστερα σε μέρος ξηρό και ψυχρό. Για να τ'ό κάμετε δ-ταν θελήσετε, αλά κόκ' πρέπει να τ'ό τρυπήσετε στο χοντρό άκρον τους.

Τρίτος τρόπος: Θα πάρετε φρέσκα αυγά, θα τ'ό τυλίξετε με χαρτί και θα τ'ό βάλετε σ' ένα κιβώτιο με τ'ό χοντρό άκρον των προς τ'ό πάνω ή μέσα σε πίττυρα ή ακόμη μέσα σε λεπτή στάχτη. Τ'ό κελύφος των δεν πρέπει νάρθη σ' επαφή τ'ό ένα με τ'ό άλλο.

Τέταρτος τρόπος: Βυθίστε τα επί μερικά δευτερόλεπτα μέσα σε βραστό νερό ή μέσα σε ασβεστόνερο (500 γραμμάρια ασβεστόνερο μέσα σε 10 λίτρα νερό). Κατόπιν θα τ'ό τοποθετήσετε στο υπόγειο τ'ό σπιτιού σας ή σε μέρος που να μην τ'ό βλέπη τ'ό φώς.

* Δεν πρέπει να τρυπάμε τ'ό κρέας με τ'ό πηρούνι όταν τ'ό ψήνουμε γιατί έτσι τ'ό κάνουμε να χάση τ'ό αίμα που περιέχει.

* Για να μην διακρύβουν τα μάτια σας, όταν καθαρίζετε κρεμμύδια, πρέπει να κά-νετε τ'ό καθαρίσμα βυθίζοντας τα μέσα σε νερό.

ΜΑΡΙ-ΚΑΛΙΡ

Ενα μεγάλο βήμα προ-
όδου πρόκειται να
συντελεσθή έφέτος
στη Μεγ. Βρετανία.

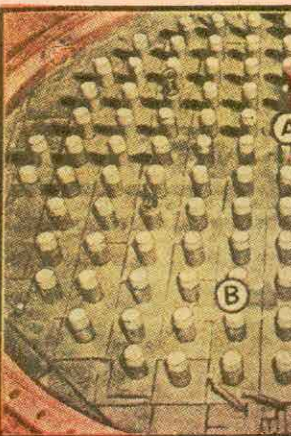
Θ' αρχίσει δηλαδή ή κατα-
σκευή της πρώτης «ατομικής
στήλης» για ειρηνικούς
σκοπούς. Στο νέο αυτό έρ-
γοστάσιο, ή ατομική ένερ-
γεια δεν θα παράγεται ύ-
πο μορφήν καταστροφικής
έκρηξης, αλλά βαθμιαία
και υπό έλεγχο, για να
μεταβληθή σε ηλεκτρισμό.

Διευρυγός του μεγάλου αυτού έργου θάνε ο *Αγγλος έ-
πιστήμιαν σέρ Τζών Κόκροφτ, ο πρώτος που διέσπασε τ'ό
άτομον πρό 19 ετών, στα εργαστήρια Κάδεντις του Καίμ-
πριτς. Πρέπει να σημειωθή ότι ο Κόκροφτ υπήρξε άλλοτε βο-
ηθός και συνεργάτης του δισσήμου λόρδου Ράδερφορντ, που
συνέδεσε τ'ό όνομά του με τ'ή μελέτη των ραδιενεργών στοι-
χείων. Η κατασκευή της πρώτης ατομικής στήλης για ειρ-
νικούς σκοπούς θ' αρχίση 100 χρόνια ακριβώς απ' τ'ή γέν-
νησι του Ράδερφορντ, θα συμπίση δέ με τ'ό φετεινό Φεστιβάλ
της Μεγ. Βρετανίας. Δυό συμπτώσεις που δεν είναι δίχως
σημασία.

Ο συντηρητικός σέρ Κόκροφτ προειδοποιεί ότι «ή ανά-
πτυξις της πυρηνικής ένεργειας θάνε βραδεία, όπως οι πε-
ρισσότερες μεγάλες ανακαλύψεις στις εφαρμογές τους». Ο
Φαραντάυ π. χ. ανακάλυψε τ'όν ηλεκτρομαγνητισμό στα 1832
άλλα χρειάστηκε να περάσουν άλλα 48 χρόνια για να λει-
τουργήσει τ'ό πρώτο ηλεκτρικό δυνάμει... Στην περίπτωση μά-
λιστα της ατομικής ένεργειας, τ'ό πράγματα περιπλέκονται
και δυσχεραίνονται απ' τ'ήν ύπαρξη της ισχυρής κι' έπικινδυ-
νης ραδιενεργίας. Όπωςόποτε, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι
ή ανθρώπινη έφευρετικήότης θα υπερνικήση κάθε εμπόδιο. Και
καίτοι δεν μπορεί να προβλέψη τις μελλοντικές εφαρμογές
της πυρηνικής ένεργειας.

Η Μεγ. Βρετανία φιλοδοξεί ν' αποκτήση τ'ό προβάδισμα
στην ευγενική αυτή άμλλα. Ο σέρ Κόκροφτ κι' οι συνεργά-
τες του, έπειτα από μακρά, συστηματική κι' άδούρη έρ-
γασία, συμπλήρωσαν τ'ό σχέδια και τους υπολογισμούς του
κόστους της νέας ατομικής στήλης. Πρέπει να σημειωθή ότι
είχαν να λύσουν πολλά και μεγάλα τεχνικά
προβλήματα, σχετικά ιδίως με τ'ήν παρό-
ξυνή ιδιότητα των διαφόρων μετάλλων
μέσα στην ατομική στήλη και τ'ήν προσφύ-
λαξη απ' τ'ήν παραγομένη ραδιενέργεια.

Το νέο έργοστάσιο — που θ' αποτελ-
γέται ένα υπόδειγμα για άλλα μεγαλύ-
τερα του ίδιου είδους — θα κοστίση 7½
έκατομμύρια λίρες, τριπλάσια δηλαδή α-
πό ένα έργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής με
κάρβουνο. Θα εξακολουθήσει όμως να λει-
τουργή με τ'ήν ίδια, τ'ήν αρχική ποσότη-
τα ουρανίου, επί 30 χρόνια. Και σ' όλο
αυτό τ'ό διάστημα δεν θα χρειάζεται κα-

Αυτή τ'ήν εικόνα παρουσιάζει ή συγκρότησις μιας στήλης ουρανίου.
Α: Η «δακτυλήθρα» που τροφοδοτεί με ύλη τ'ή στήλη. Β: Ρά-
βδοι ουρανίου.

θόλου καύσιμη ύλη. *Αν υπολογίσουμε λοιπόν ότι τ'ό κάρβου-
νο για τ'ή λειτουργία του επί 30 χρόνια θα κοστίσει περίπου
16 έκατομμύρια λίρες, βρίσκομε ότι με τ'ήν ατομική στήλη
έπιτυγχάνεται μία οικονομία 11 έκατομμυρίων λίρών στα 30
χρόνια.

Το νέο έργοστάσιο δεν θα παρουσιάζη εκ πρώτης όψεως
μάλιστα εξωτερικώς μεγάλη διαφορά απ' τ'ά συνηθισμένα
θερμοηλεκτρικά. Όαχη κι' αυτό καπνοδόχους — για να φεύ-
γη όχι ο καπνός, αλλά ή άχρησιμοποίητη θερμότης. Όαχη έ-
πισης πύργους ψύξεως για τ'ήν ύγροποίησι και τ'ήν ξανα-

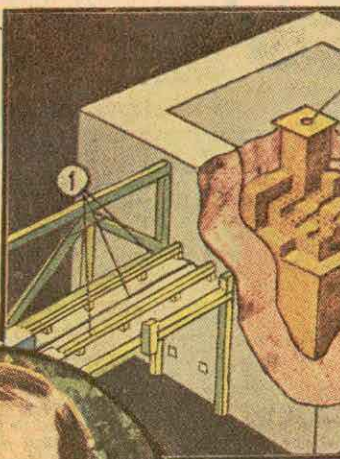
ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

Το πρώτο δήμα στην Άγγλία

σο δηλαδή αφαιρούνται αυτές οι ράβδοι, θα έπιταχύνεται ή
διάσπασις και θ' ανεβαίνει συνεπώς ή θερμοκρασία. Προβλέ-
πεται ότι ή ατομική στήλη θα διατηρηται συνήθως σε θερ-
μοκρασία 600 βαθμών περίπου, όση δηλαδή ύπάρχη και στα
περισσότερα θερμοηλεκτρικά έργοστάσια.

Πρέπει να σημειωθή ότι στην ατομική βόμβα ή διάσπασις
του ουρανίου γίνεται μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου
κι' ή κύλοσσίαία ποσότης θερμότητος, που εκλύεται όλη μαζί,
ανεβάζει τ'ή θερμοκρασία σε 1.000.000 βαθμούς!

Ο ρυθμιστής της στήλης θα βρίσκεται μέσα σ' ένα προ-
φυλαγμένο θάλαμο έλέγχου, απ' όπου θα παρακολουθή τ'ή
λειτουργία της με θερμομετρα κι' άλλα όργανα μετρήσεως.

Κάτοψις μιας τελειοποιημένης ατομικής στή-
λης. 1) Ράβδοι ασφαλείας. 2) Θερμική στή-
λη. 3) Γραφίτης και ούρανιον. 4) Άντανα-
κλαστήρ. 5) Θώραξ. 6) Ράβδοι έλέγχου. 7)
Κινητοί ράβδοι. Παραπλευρώς στο μέσον: Ο
*Αγγλος επιστήμιαν σέρ Τζών Κόκροφτ.

Πιέζοντας τ'ά κατάλληλα ηλεκτρικά κουμ-
πιά, θα μετακινή τις ρυθμιστικές ράβδους,
για ν' αυθή ή να ελαττώση τ'ήν ταχύ-
τητα της διάσπασεως. Θα μπόρη μάλι-
στα, σε περίπτωση κινδύνου, να «σβύση»
τελείως τ'ή στήλη.

Ενα πρόβλημα που άπασχόλησε πολύ
τον σέρ Κόκροφτ, ήταν τ'ό ότι δεν έπιτρέπεται να θερμαίνεται
ο άτμος απ' ευθείας απ' τ'ήν ατομική στήλη και να πηγαίνει
ύστερα στις τουρμπίνες, όπως γίνεται στα συνηθισμένα κα-
εναία, γιατί τότε θα παίρνε μαζί του και μία ποσότητα έπι-
κίνδυνης ραδιενεργίας. Φαίνεται όμως ότι βρέθηκε ή λύσις
δηλαδή ένας έξυπνος τρόπος έμμεσου θερμονέσεως του άτμου.

Μία παρόμοια ατομική στήλη μπορεί να εγκατασταθή και
στα ατμόπλοια, για τ'ήν κίνησή τους. Έξοσον μάλλον ή δι-
αρκεία της θάνε ίση περίπου με τ'ή «ζωή» του σκάφους, δη-
λαδή 25—30 χρόνια, θα μπόρη ν' αποτελ-εξ αρχής ένα
ένιαίο κι' αναπόσπαστο μέρος του πλοίου. Με τ'ό σύστημα
αυτό θα έπιτυγχάνεται μεγάλο κέρδος χώρου και όφελους
φορτίου, εφόσον δεν θα ύπάρχουν αποθήκες καυσίμου ύλης.
Και τ'ό πλοίο θα μπόρη να μένη συνεχώς στο πέλαγος, όσον
καιρό θάχη τρώφιμα και νερό.

Πόσα πράγματα, πόσες καινοτομίες, τί προόδοι!.. *Αλλά
— αυτό τ'ό «αλλά» που χώνει τ'ή μύτη του παντού ανατρέπει
κάποτε τις πιο ύπερόχες, τις πιο ευγενικές κι' ανθρωποσο-
φήριες προσπάθειες — αλλά, αν δεν ανακόψη τ'ό ρυθμό της
ευεργετικής αυτής κατεβύσεως των έπιταχύνων, ό πάντων
πατήρ, ό πάντων ανατροπέυς, ό άπείσιος πόλεμος.

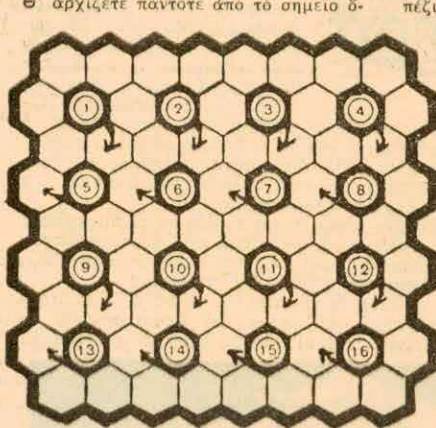
Ας εύχόμεθα, λοιπόν, εκ βάθους καρδιάς, να φανούν λο-
γικοί οι άρχηγοί των μεγάλων κρατών, εκείνοι που κρατούν
στα χέρια τους τις τύχες των λαών, ν' αποτραπή ή σύρρα-
ξη και να βολήση ή ανθρωπότης προς τ'ό καλύτερό αύριο,
που όλοι ποθούμε.

Γιατί ή ανθρώπινη διάνοια, που έφτασε στο σημείο να ύ-
ποδυναμώση σχεδόν τ'ή Φύσι με τις τεράστιες έφευρέσεις και
ανακαλύψεις της, δεν πρέπει να αποβλέπη στην καταστροφή
του πολιτισμού, αλλά στην ειρήνη και τ'ήν ευημερία του κό-
σμου

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλολέξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων ανταποκρινόμενη στην ερώτηση που θα έρθετε κατωτέρω.

που βρίσκεται το μικρό έλεος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Σφριγηλά.
- 2) Λεμός πλοίου.
- 3) Διευκολύνουν το εμπόριο.
- 4) Βούρδουλας.

Β'. ΣΕΙΡΑ

- 5) Γερμανός ποιητής.
- 6) Ο πρώτος... αεροπόρος.
- 7) Έτσι έλεπε τα πράγματα ένας εύτυχαμένος άνθρωπος.
- 8) Μετρικός πούς.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

- 9) Κατηγορία ζώων.
- 10) Αύθαδια.
- 11) Συνοδεύουν τη ζωή.
- 12) Διενεργήθηκε την περασμένη εβδομάδα.

Δ'. ΣΕΙΡΑ

- 13) Νέα που γεννήθηκε στην Πολυνησία από Ευρωπαίους ναυτικούς.
- 14) Ψάλλεται τις πρωινές ώρες.
- 15) Απαράτητη σ' έναν τυφλό.
- 16) Πρωτεύουσα της Σαζωνίας.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Κινηματογραφικοί ξοστέρες

Σας δίνουμε κατωτέρω μερικά επώνυμα που φέρουν πολλοί ξοστέρες του κινηματογράφου, χωρίς να έχουν καμία συγγένεια μεταξύ τους. Μπορείτε να έρθετε πόσα αστερία φέρουν το «α» ή να έρθετε πόσα αστερία φέρουν το «β» ή να έρθετε πόσα αστερία φέρουν το «γ» ή να τα ταξινομήσετε στα παρακάτω επώνυμα:

- 1) ΠΑΟΥΛΑ
- 2) ΜΑΡ ΣΑΛ
- 3) ΜΠΕΝΝΕΤ
- 4) ΠΑΡΚΕΡ
- 5) ΡΑ ΣΕΛ
- 6) ΚΑΡΡΟΛ
- 7) ΚΟΥΠΕΡ
- 8) Ο' ΜΠΡΑΙ' ΕΝ

Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 : Θεώρησε τον Χριστό αθώο.
- 2 5 4 3 2 4 : Εύρωπαικό κράτος.
- 3 6 7 5 6 7 : Σιδερένιος μοχλός.
- 4 5 5 3 6 7 : Βασιλείς της Περγάμου.
- 5 6 1 6 7 : Μέρος.
- 6 4 7 2 7 : Παραδείσος της ερήμου.
- 7 4 3 4 5 4 : Όρεκτικόν.

Φωνηεντέλιον

Σ. Τ. Ρ. Σ. Μεταξύ των συμφωνιών αυτών, είτε πρόκειται από αυτά τοποθετήστε διάφορα φωνήεντα, ούτως ώστε να σχηματισθούν λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Περιφωτισμός μουσουργός.
- 2) Θρησκευτικό σύμβολο.
- 3) Κατοικουδός μέσα στα δάση (μυθολ.).
- 4) Έκεί έγινε το 1823 ή Β' Έθνική Συνέλευση.
- 5) Θαλασσινό πλοίο γνωστό ως σταυρός.
- 6) Έμπνευση.
- 7) Ανδρικό όνομα.
- 8) Γερός.

Μεταμορφώσεις

Ο ΤΑΥΡΟΣ με 4 μεταμορφώσεις να γίνει ΜΙΚΤΟΣ.

Η ηλικία των παιδιών

Έννεα παιδιά, ή Άλίκη, ή Βασίλης, ή Γρηγόρης, ή Διονυσία, ή Έλλη, ή Ζαχαρίας, ή Θωδωράκης, ή Ίακωβος κι ή Καίτη έχουν προσκληθεί σε τραπέζι. Τα έξι από σ' ένα τριγωνικό τραπέζι, σύμφωνα με την αλφαριθμητική τάξη των ονομάτων τους και με τρόπο που το άθροισμα των ηλικιών των παιδιών που βρίσκονται σε καθένα από τις τρεις πλευρές να είναι πάντοτε 17. Δεδομένου ότι τα παιδιά αυτά είναι από 1-9 χρόνων, μπορείτε να έρθετε την ηλικία του καθενός;

Οι γκαμήλες

Ένας σείρης πεθαίνοντας, άφησε στους τρεις γιους του 17 γκαμήλες και όρισε ότι ο πρώτος θα πάρει το μισό του κοπαδιού, ο δεύτερος το ένα τρίτον κι ο τρίτος το ένα ένατο. Οι τρεις γιοι του μακαρίτη, άφοβησαν για πολλές ώρες το κεφάλι τους, κατέφυγαν στον καθόλη παρακαλώντας τον να τους μοιράσει τις γκαμήλες, σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα τους. Πώς έκαμε τη διανομή ο καθένας;

Τα περίεργα των αριθμών

Πάρτε έναν τριψήφιο αριθμό, που ή διαφορά μεταξύ των δύο ακραίων ψηφίων του να είναι τουλάχιστον 2, π.χ. τον 628. Αντιστρέψτε τα ψηφία του, όποτε θα έχετε 826. Αφαιρέστε το μικρότερο από το μεγαλύτερο: 826-628=198. Αντιστρέψτε και αυτό τα ψηφία. Θα έχετε έτσι 891. Προσθέστε τους δύο τελευταίους αριθμούς: 198+891=1089. Το ίδιο άθροισμα θα έρθετε, κάνοντας τις ίδιες πράξεις πάνω σ' όποιονδήποτε τριψήφιο αριθμό, με την προϋπόθεση ότι τα δύο άκρα ψηφία του θα έχουν διαφορά μεταξύ τους τουλάχιστον 2. Παραδείγματα: 137, Αντιστρέφόμενος μας δίνει 731, Η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο αριθμών είναι 594. Αντιστρέφουμε τα ψηφία και αυτού του αριθμού έχουμε 495. Το άθροισμα 594+495 είναι και πάλι 1089.

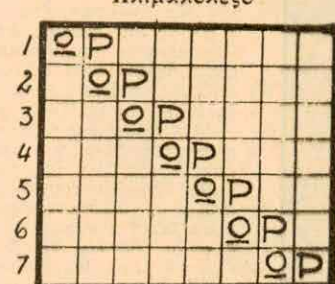
Τα τρία τρίγωνα

Τρία τρίγωνα, το Α, το Β και το Γ έχουν διαφορετικό χρώμα το καθένα. Τα χρώματά τους είναι το κόκκινο, το λευκό και το γαλάζιο.

Μπορείτε να έρθετε το χρώμα του καθενός, ξέροντας ότι από τις ακόλουθες τρεις προτάσεις μία μόνον είναι σωστή:

- το Α είναι κόκκινο
- το Β δεν είναι κόκκινο
- το Γ δεν είναι μπλε.

Κλιμακώλεξο

Συμπληρώστε με γράμματα τα τετραγωνίδια του σχεδίου μας, κατά τρόπον ώστε να σχηματιστούν όριζοντίως 7 λέξεις των 8 γραμμάτων που ν' ανταποκρίνονται στις κατωθι ερμηνείες. Η συλλαβή «ΩΡ» θα μετρήσει κλιμακωτά όπως δείχνει το σχέδιο μας.

- 1) Χριστιανός σοφός του γ' αιώνα.
- 2) Μένει μακριά από την πόλη.
- 3) Είναι πάντα μαζί (οὐδ.).
- 4) Πολύ μεγάλος.
- 5) Σχήμα λόγου.
- 6) Τροποποιώ προγενέστερη απόφαση.
- 7) Έχθρος της Δημοκρατίας.

ΝΙΚ.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Η ΓΗ ΗΤΑΝ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ψυχρή και χωρίς νερό ;

Μια επαναστατική επιστημονική θεωρία

Ένας Άμερικανός επιστήμονας, ο δόκτωρ Ουάλλτερ Λάττιμερ, καθηγητής της χημείας στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, διέτυπωσε τελευταία μια νέα θεωρία για την προέλευση της Γης, που χαρακτηρίστηκε ως επαναστατική, γιατί έρχεται σε τελεία αντίθεση με τα σημερινά δεδομένα της επιστήμης.

Ο δόκτωρ Λάττιμερ ξεκινάει από την υπόθεση ότι ή γή σχηματίστηκε από τη συμπύκνωση ενός κοσμικού νέφους χωρίς θερμότητα. Την υπόθεση αυτή τη στηρίζει στο γεγονός ότι ή σύσταση της ύλης της Γης είναι όμοια με τα στερεά μόρια ύλης που αποτελούν τα ψυχρά κοσμικά νέφη, όπως απέδειξαν οι παρατηρήσεις των τελευταίων ετών. (Παρούσια νέφη υπάρχουν και σήμερα στο διάστημα).

Κατά τον Άμερικανό επιστήμονα, ή Γή κι' οι πλανήτες προέκυψαν από το ίδιο κοσμικό νέφος. Αυτό το νέφος κατά τα πρώτα στάδια της συμπύκνωσης του, τεμαχίστηκε και τα κομμάτια του αποτέλεσαν τους πλανήτες του συστήματός μας, καθώς και τη Γή.

Το πρωταρχικό νέφος, από το όποιο αποτελείστηκε κατόπιν ή Γή, είχε όγκο 10.000 φορές μεγαλύτερο από τον σημερινό όγκο του πλανήτη μας. Κατά την περίοδο αυτή, ή δύναμις της έλξης ήταν πολύ μικρή και δεν μπορούσε να συγκρατήσει στο έσωτερικό του νέφους τα αέρια, που απομακρύνονταν ολόενα από αυτό. Ένώ, λοιπόν, τα αέρια διέφευγαν, τα στερεά μόρια του νέφους συσπινώονταν μεταξύ τους και σχημάτισαν με τον καιρό μια συμπαγή και στερεή μάζα. Έτσι ή Γή, κατά τα πρώτα στάδια της υπάρξεως και διαμορφώσεώς της, δεν είχε αξιοσημείωτη ατμόσφαιρα. Ήταν, έξ' άλλου, ψυχρή και το νερό έλειπε από αυτήν.

Κατά την συμπύκνωση οι ταχύτητες των διαφόρων στοιχείων δεν ήταν οι ίδιες. Έτσι, τα μέταλλα, όπως ο σίδηρος, συγκεντρώθηκαν στο κέντρον της Γης, ενώ τα βασαλτικά σώματα σχημάτισαν τα στρώματα της επιφάνειας. Τα στερεά στοιχεία που συνέρευσαν στο κέντρον της γής περιείχαν σημαντική ποσότητα καλίου, ουρανίου και άλλων ραδιενεργών στοιχείων.

Κατά τον καθηγητή Λάττιμερ, ή ραδιενέργεια που προερχόταν μόνο από το καλί ήταν αρκετή για ν' ανεβάσει τη θερμοκρασία της γήινης επιφάνειας στους 2000 βαθμούς επί 1½ εκατομμύριο χρόνια μετά την συμπύκνωση του νέφους.

Αυτή ή θερμότης προμήθευσε την απαιτούμενη ενέργεια για να παροαθούν διάφορες χημικές αντιδράσεις, από τις οποίες προέκυψαν ή ατμόσφαιρα, το νερό, οι ήπειροι και τα όρη της Γης. Ένα μέρος των βασαλτικών στοιχείων απορροφήθηκε σε γρανίτη και δουνίτη, που είναι τα βασικά πετρώματα της γής. Ο δουνίτης, λόγω του μεγάλου βάρους του, κατερχόταν ολόενα και περισσότερο στην περιοχή που κατείχαν τα μέταλλα, ενώ ο γρανίτης, που ήταν ελαφρότερος, ανερχόταν στην επιφάνεια και σχημάτιζε τις ήπειρους. Τα πυριτικά και λευκαργιλώδη στοιχεία που περιείχαν νερό, απορροφήθηκαν με τη σειρά τους και απελευθερώσαν υδρατμούς, που ανυψώθηκαν στην επιφάνεια της Γης και σχημάτισαν το σημερινό νερό. Από τ' άλλο μέρος, τα οξείδια του σιδήρου ενώθηκαν με διάφορα ανθρακικά αέρια και σχημάτισαν το ανθρακικό δέυ της ατμόσφαιρας, ενώ οι υδρατμοί που απελευθερώθηκαν από τα πυριτικά και λευκαργιλώδη στοιχεία επέδρασαν στα άζωτοα στοιχεία και σχημάτισαν το άζωτο της ατμόσφαιρας. Χάρις στα πρωτόγονα αυτά, τέλος, ή γήινη ατμόσφαιρα πλουτίστηκε με οξυγόνο.

Ο δόκτωρ Λάττιμερ υποστηρίζει, έξ' άλλου, ότι ή Σελήνη σχηματίστηκε πιθανότατα κατά την τελευταία περίοδο της συμπύκνωσης του γήινου νέφους. Φαίνεται πιθανόν, παρατηρεί, ότι, εκείνη την εποχή, σχηματίσθηκαν τεράστιες παλίρροιας έλευθους ύλης, που, με τον καιρό αποσπάσθηκαν από τη Γή και σχημάτισε τη Σελήνη.

Κατά τον Άμερικανό επιστήμονα, το ήμισυ περίπου των στερεών στοιχείων του σύμπαντος συμπυκνώθηκε και σχημάτισε τα διάφορα πλανητικά συστήματα. Το άλλο μισό είναι έγκλωστοπαμένο σε διάφορα κοσμικά νέφη. Από αυτά τα νέφη βγαίνουν διαρκώς νέοι κόσμοι και δημιουργούνται νέοι Γαλαξίες και πλανητικά συστήματα.

Το θαύμα του καλού Θεού

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό μέσα σ' ένα περιβόλι φύτευσε μία μπιζελιά. Ήρθε ο καιρός που ή μπιζελιά έκανε άνθη πολύχρωμα κι' ύστερα καρποφόρησε. Άνέμεσα σ' όλα τ' άλλα μέσα στο ίδιο τσόφλι μεγάλωσαν μαζί πέντε μπιζελιά. Ήταν όλα πράσινα κι' ένόμιζαν ότι κι' ο κόσμος όλος ήταν πράσινος! Τα πέντε μπιζελιά ζούσαν το ένα πλάι σ' άλλο, σαν καλά αδερφάκια.

Ο ήλιος τα ζέσταινε κι' ή βροχή τα δρόσιζε. Έτσι την ημέρα τα μπιζελιά είχαν το φως, κι' όταν νύχτωνε, το σκοτάδι τ' αποκοίμιζε γλυκά-γλυκά.

Άφου μεγάλωσαν, φούσκωσαν, το τσόφλι δεν τα χωρούσε πιά και μία μέρα, σοδαρα-σοδώρα, είπε το ένα από αυτά:

—Εδώ θα μένουμε για πάντα! Μου φαίνεται πως στον κόσμο υπάρχουν περιέργα πράγματα που πρέπει να τα δούμε. Πέρασαν λίγες μέρες και τα μπιζελιά κίτρινισαν.

—Όλος ο κόσμος είναι κίτρινος! Έλεγαν.

Ξαφνικά άκουσαν ένα δυνατό κρότο. Ήταν ένας άνθρωπος που έκοψε το τσόφλι με τα πέντε μπιζελιά και τόβαλε μαζί με τ' άλλα στο σακκούλι του.

—Θα μας ανοίξουν και θα μας βγάλουν από τη φυλακή μας! είπαν τα μπιζελιά με μία φωνή κι' επερίμεναν ανύποπτα ποτέ βάρδη ή στιγμή αυτή.

—Να δούμε ποιά θα προδεύσει πιο πολύ στον κόσμο! είπε το μικρότερο. Θα το μάθουμε σε λίγο.

—Ας γίνη το θέλημα του Θεού! φώναζε το πιο μεγάλο.

Τη στιγμή εκείνη κάποιος άνοιξε το τσόφλι και τα πέντε μπιζελιά κυλήσανε στο γέρι ενός παιδιού.

—Θα τα ρίξω ψηλά με τη σφεντόνα μου, είπε το παιδί.

Και καθώς έριξε το πρώτο, εκείνο φώναζε περήφανα:

—Γεια σας, αδερφάκια μου. Πάω ψηλά στον ήλιο!

Το παιδί πήρε και το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο μπιζέλι και βάζοντάς τα στη σφεντόνα του τα πέταξε ψηλά.

—Τώρα είναι ή σειρά μου! είπε το τελευταίο μπιζέλι. Ας γίνη, ό,τι θέλη ο Θεός.

Το παιδί σημάδεψε με τη σφεντόνα του και το μπιζέλι πέταξε ψηλά και σφηνώθηκε στη χαρμάδα ενός παραθυριού στη σοφία μιας φτωχής γυναίκας που την ημέρα ξενοδούλευε για να κερδίξη το ψωμί της.

Η γυναίκα αυτή είχε άρρωστη τη μικρή της κορούλα που παραδερνε μεταξύ ζωής και θανάτου, εδώ κι' έξη μήνες.

—Θα πάω να βρη την αδελφούλα της! έλεγε ή κακόμοιρη ή μάνα. Αυτά τα δύο παιδιά είχα και τ' ανάβρεφα με τόση δυσκολία. Ο Θεός το θέλησε και μου πήρε το ένα. Θα μου άφηση άραγε το άλλο; Είναι το καμένο, τόσο άρρωστο!

Το κοριτσάκι όμως δεν πέθανε. Ήρθε ή άνοιξη και ένα πρωινό ενώ ή μάνα της έτοιμαζόταν να φύγη, άκουσε την άρρωστη μικρούλα να λέει:

—Μανούλα μου, βλέπω εκεί στη χαρμάδα του παραθυριού κάτι πράσινο. Τι νάνε άραγε;

Η μητέρα πήγε και κύτταξε. —Μπιά! Ένα μπιζελάκι φύτευσε εδώ! είπε. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς

Το στοίχημα

Η ιστοριούλα σας

Η κυρία Μαρίκα έχει δύο ανηψάκια. Το Μανωλάκη και το Θωδωράκη, δυο παιδιά πολύ άτακτα. Μία μέρα, λοιπόν, πληροφορείται ότι κάποιο μικρό δυστύχημα τους συνέβη και τρέχει στο σπίτι τους, γεμάτη ανησυχία. Μπαίνει στο δωμάτιό τους και βλέπει τον μικρότερο, τον Θωδωράκη, ξαπλωμένο στο κρεβάτι, με το κεφάλι μαντηλοδεμένο. Ο Μανωλάκης έχει κρυφή κάτω από το κρεβάτι, αλλά βγάζει το κεφάλι του έξω. Η θεία του τον ρωτά:

- Τί κάνεις εκεί από κάτω; Έδω έξω.
- Δεν βγαίνω θεία!
- Πού είναι ή μαμά σου;
- Έχει σοδαρή δουλειά!
- Τί σοδαρή δουλειά;
- Ψάχνει να βρη σανίδα για να με δειρή.

—Μα τί έγινε τέλος πάντων; Γιατί ο Θωδωράκης είναι σ' αυτή την κατάσταση; —Δεν είναι τίποτα, θεία! Ένα μικρό στοίχημα είχαμε βάλει!

—Τί στοίχημα; —Παίξαμε και στοιχηματίσαμε ποιός θα σκύψη περισσότερο από το μπαλκόνι! —Λοιπόν; —Λοιπόν... λοιπόν... ο Θωδωράκης κέρδισε το στοίχημα!

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Η μικρή Πόπη άκούει το μπαμπά της που φωνάζει διαρκώς να κάνουν στο σπίτι οικονομία στο νερό.

Παίρνει λοιπόν από την κουζίνα τρία ποτήρια και τα βάζει κάτω από τις γλάστρες.

—Τί κάνεις εκεί, Πόπη; τη ρωτάει ή μαμά της. —Νά, μαμά, το νερό για να ποτίσω τις υπόλοιπες γλάστρες.

—Καλέ μαμά, δεν σφάζεις μία κόττα να τη μαγερέψεις σήμερα με δούτυρο;

—Μά, παιδί μου, είναι σαρακοστή. —Έ, τότε, μαγερέψε την με λάδι!

Το ένα είχε πέσει σ' ένα νεροχύτη και τ' άλλο δυο φαγωθήκαν από τα περιστέρια. Το τέταρτο είχε πέσει μέσα σε λάσπες. Εκεί, έμεινε θαμμένο ήμερες και βδομάδες, όπου μαλάκωνε και φούσκωνε.

—Αν πηγαίνω έτσι, έλεγε, θα σκάσω. Είναι βέβαιο, ότι κανένα μπιζέλι δεν έγινε τόσο μεγάλο σαν και μένα. Τ' αδερφάκια μου πήγαν πιο μακριά. Τί ωφελεί όμως; Εγώ εδώ μέσα θα σαπίσω!

Μία μέρα το κοριτσάκι της σοφίας, που είχε γίνει πια καλά, με μάτια γεμάτα ζωή και τριανταφυλλένια μάγουλα καθόταν όρθιο μπροστά στη μπιζελιά που είχε μεγαλώσει.

Και θαυμάζοντάς την σήκωσε τα χεράκια της στον ουρανό και από τα βάθη της καρδιάς της ευχαρίστησε τον αγαθό Θεό, που την έσωσε και γάτωσε κι ή μητέρα της από τη φρίχτη λύπη.

—Θεέ μου, είπε, σ' ευχαριστώ που μουστειλες το μπιζέλι κι' έγινε καλά!... Είσαι πολύ εύπλαχνικός, Θεέ μου κι' αγαπάς τους δυστυχισμένους και τους ταπεινούς...

—Αδελφούλα, έλα γρήγορα, ήρθαν οι σχολές!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΔΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ἡ τελεία ἐπιδιόρθωσις
τῶν καλτῶν σας
γίνεται μόνον με-
τὰς μηχανάς

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΡΡΕΟΔΟΣΙΑ
Ν. ΝΤΕΚΑΣΤΡΟΥΙΟΣ
ΜΑΡΜΑΡΕΣΣΑ 29, ΑΘΗΝΑ

ΣΤΟ ΧΕΡΙ
κάθε κομψής Κυρίας

2ο
ΚΡΑΓΙΟΝ
Linnia
ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΓΟΗΤΕΥΕΙ

1.895.000
Κουζίνες ηλεκτρικές
3 ράτια, φούρνο
και τὰ μαγειρικά οκέυη

900.000
Ραδιόφωνο
Παγκοσμίου λήψως
Εύκολοι πληρωμής
ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
Αριστέιδου 1

ΔΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ΕΠΙΚΕΡΑΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἦ ἐν Ἑλλάδι Γενική Ἀντιπροσω-
πεία τῶν νωτέρων καὶ τελειο-
τέρων ΜΗΧΑΝΩΝ ΜΑΝΤΑΡΙ-
ΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ "PROTARI",
ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν
τῆς τέχνης τοῦ μανταρίσματος
καλτῶν ἐξασφαλίζουσα ἐκ τῶν
προτέρων διαρκή ἐργασίαν με-
τὰ ἰκανοποιητικὰς ἀποδοχὰς.
Α. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 125
Στάσις Λυσοιερύου-Τηλ. 81.933

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
"PROTARI"

Μὴν προῆλθε εἰς ἀγορὰν μηχαν-
ῶν μανταρίσματος καλτῶν
πρὶν δοκιμάσετε τὴν παγκοσ-
μίου φήμης μηχανὴν "PROTARI".
Α. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
Πατησίων 215 (στάσις Λυσοιερύου-
Τηλ. 81-933)

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀπογευματινὸν Ταμ-
πουριώτην, ἀναγνώστην
Χ.: Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε γιὰ
τὸ περιστατικὸ ἐφ' ὅσον ἡ σ. ι-
κανότης εἶνε ἀρτία, πάντως ὑπάρ-
χει εἰδικὴ θεραπεία πρὸς θελτιώ-
σιν τοῦ φαινομένου: «ὁρμονοθερα-
πεία».

Ἀετὸν χωρὶς φτε-
ρά, Λάριαν: Ὅπως κ' ὁ ἀνα-
γνώστης Χ. ἔχετε ἀνάγκη εἰδικῆς
θεραπείας δι' ὁρμῶν. Γιὰ τὸ
δεύτερον νὰ κάμετε 12 ἐνέσεις sul-
fate de strychnine de 0,002 mil.
καὶ 3 φορές τὴν ἡμέρα, πρὸ τοῦ
φαγητοῦ, ἓνα κουταλάκι τοῦ γλυ-
κοῦ passiflorine.

Τατιάνα Χ.: Τὸ φαι-
νόμενο μὴ σὰς ἀνησυχῇ ἐφ' ὅσον
ὀφίσταται ἀπὸ τετραετίας. Πάντως
ἔχετε ἀνάγκην ἐξετάσεως ἀπὸ εἰ-
δικὸν κλπ. καὶ μίαν ἀκτινοσκοπι-
σεως θώρακος.

Ἐναν ἀτυχον νέον
Μ. Κ.: Ὅπως μοῦ τὸ περιγράφε-
τε τὸ περιστατικὸ σας ἀσφαλῶς
πρόκειται περὶ ἐπιληπτικῆς κρί-
σεως. Ἐχετε ἀνάγκην παρακο-
λουθήσεως ἀπὸ εἰδικὸν νευρολόγον.
Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἡ πάθησίς σας
θελτιώσεται.

Εὐριπὸν: Ἡ πάθησίς
σας εἶνε φύσεως νευρικῆς. Ἐχε-
τε ἀνάγκην εἰδικῆς ηλεκτροθερα-
πείας. Πρὸς τὸ παρὸν κάμετε 10
—15 ἐνέσεις Sulfate de strychnine
de 0,002 ὑποδορίως, καὶ συχνὰ
ψυχρὰ λουτρά... καὶ ὑπομονή.

Ἀ γνῶστον 444 Α. Θ.:
Ἡ περίπτωσηίς σας, καθὼς καὶ τοῦ
φίλου σας εἶνε συνηθισμένες. Καὶ
τῶν δύο σας τὸ νευρικὸ σύστημα
εἶνε ἐλαττωματικόν. Κι' ὅπως καὶ
ὁ ἄλλος χρειάζεται εἰδικὴ θερα-
πεία. Πάντως ἔχετε ἀνάγκην εἰδι-
κοῦ γιατροῦ.

Κάποιον Ἀθηναί-
ον: Ἡ πάθησίς σας, ὅπως μοῦ
τὴν περιγράφετε λέγεταὶ «συγκλι-
νὼν στραβισμό» καὶ ὀφείλεται εἰς
ἄλλα αἰτία, κ' ὅχι σ' αὐτὸ πού
λέτε σῆς. Ἡ θεραπεία θὰ γίνη
με χειρουργικὴ ἐπέμβασι πού θὰ
ἐπαναφέρῃ τελείως τὸν ὀφθαλμὸν
σὴν κανονικὴν τοῦ θέσι. Συμβου-
λεύητε ἓνα καλὸν ὀφθαλμίατρο.

Ἀ πολυόμορον στρα-
τιώτην Εὐρυτανίαν: Ἀπὸ
τὰ συμπτώματα πού μοῦ περιγρά-
φετε ἔχω τὴν γνώμην δι' ἀσχε-
τίαν ἀπὸ τὴν γνωστὴν ὑπερχλωρο-
δρίαν, με σημεῖα οπαστικῆς κωλι-
τιδος. Χρειάζεται ἀκτινογραφικὸς
ἐλεγχος στομάχου καὶ ἐντέρου.
Πρὸς τὸ παρὸν ὁμως, μέχρις ὅτου
γίνη αὐτὸ, θὰ παίρνετε πρωτὶ-
μεσημέρι-θρόν, πρὸ τοῦ φαγητοῦ,
μιά κουταλιά τοῦ γλυκοῦ, σὲ μισό
ποτήρι νερό, ἀπὸ τὸ φάρμακον Bis-
Ka-Ma.

Συγχρόνως θ' ἀποφεύγετε τὰ
πολλὰ ὑγρά, ἀλμυρά καὶ σάλ-
τσες, θὰ μασάτε τὸ φαγητὸ σας
καλὰ καὶ θὰ ἀναπαύεσθε λίγο με-
τὰ τὸ φαγητό. Αὐτὰ μέχρις ὅτου
σας ἐξετάσῃ εἰδικὸς στομαχο-
λόγος.

Μάριον, Α.Α.Α.: Ἐφ' ὅσον
τὰ φάρμακα καὶ οἱ συμβουλῆς
τοῦ γιατροῦ σας δὲν εἶχαν ἀμέ-
σως ἀποτέλεσμα, ἀν καὶ στὴν πε-
ρίπτωσί σας χρειάζεται ὑπομονή
καὶ ἐπιμονή, ἔχω τὴν γνώμην δι' ἃ
ἐπρεπε νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ἀκτινο-
γραφικὸν ἐλεγχον γιὰ σαφέστεραν
διάγνωσιν καὶ σχετικὴν θεραπεία
ἀκολουθῶν. Πάντως εἶμαι στὴ δι-
άθεσί σας.

Λέων 1948-50: Διάθεσα
με προσοχὴ τὴν ἐπιστολήν σας.
Πρωτίστως δὲν ὑπάρχει περίπτω-
σις ἀπογοητεύσεως καὶ αὐτοκτο-
νίας, ὅπως λέτε. Τὸ νόσημά σας
θὰ θελτιωθῇ ἀσφαλῶς με τὴν थे-
ραπεία πού θὰ σας ὑποδείξω, ἀρ-
κεῖ νὰ ὑπάρχῃ ὑπομονή καὶ ἐπι-
μονή ἐκ μέρους σας. Κάνετε ἐπὶ
8 ἐβδομάδες ἀπὸ 2 ἐνέσεις Oreton
τῶν 25 mil. ἢτοι 16 ἐνέσεις. Κα-
τόπιν ἐπὶ 20 ἡμέρες θὰ παίρνετε

ἀπὸ ἐν διακίον Oreton τῶν 10 mil.
καὶ μετὰ διακοπὴν 40 ἡμερῶν ἐ-
παναλήψις 15 διακίον Oreton τῶν
10 mil. Κατόπιν γράφετέ μοι τὰ
ἀποτελέσματα.

Ι. Καρχ. Τ.Γ.Γ. 908: Δὲν
πρέπει νὰ φοβόσαστε γιὰ τὸ πε-
ριστατικὸ σας. Ὅπως μπόρεσα
νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ
σας πρόκειται περὶ νευροτονικῆς
ταχυπαλμίας. Θὰ θελτιωθῇ ἡ κα-
τάστασί σας με τρία κουταλάκια
τοῦ γλυκοῦ ἡμερησίως Passineuril.

Νέον 18 ἐτῶν Ν. Σ.
Δ.: Πειραϊά: Γιὰ τὸ πρῶτον πού
μοῦ ζητᾶτε τὴν γνώμην μοῦ δὲν
πρέπει νὰ σας μὲν καμμιὰ ἀμ-
φιβολία. Σὲ τόσο χρονικὸ διά-
στημα θὰ ἐπρεπε νὰ εἶχε ἐκδηλω-
θῇ. Τὸ δεύτερον δὲν εἶνε τίποτε
σπουδαῖο. Πάντως ἔμετ ἐπίσκεψι
σ' ἓνα χειρουργὸν θὰ ἦταν σκό-
πιμη.

Καταδικασμένην
ἀπ' τὴ ζωὴ. Χιον: Γιὰ τὴν πε-
ρίπτωσί τῆς «μικρῆς» εἶμαι θε-
σάιος ὅτι μιά ἐπέμβασις ἐνός εἰ-
δικοῦ χειρουργοῦ (γιὰ τὴν ὡμορ-
φία τοῦ δέρματος) θὰ ἔχῃ ἀπολύ-
τως εὐχάριστα ἀποτελέσματα ὡ-
στε νὰ μὴ παραμείνῃ κανένα ση-
μάδι. Γιὰ τὴ δική σας περίπτωσι
θὰ ἐπρεπε νὰ ρωτήσετε ἓνα εἰδι-
κὸν χειρουργόν, ἀν καὶ νομίζω ὅ-
τι στὴν Ἑλλάδα τοῦλάχιστον,
τίποτα ἐπ' αὐτοῦ δὲν θὰ ἦταν δυ-
νατὸν νὰ γίνη.

Μαργαρίτα μικρὴ:
Ἐφ' ὅσον ὁ παθολόγος σας καὶ
καρδιολόγος θὰ τὸ ἐπέτρεπαν θὰ
σας συστήσουσι μερικὰ λουτρά ὕ-
δατος ἢ Μεθάνων. Θὰ εἶχατε θαυ-
μάσια ἀποτελέσματα. Ἀποφεύγε-
τε συγχρόνως τὰ ἀλμυρά καὶ τὰ
ποτά.

Μακράμενα νεῖδατα:
Μὲ τὸ νὰ κάμετε ἀπλῶς χρῆσιν
γυαλῶν δὲν θὰ πῇ ὅτι ἔρρηκατε
τὸ φάρμακον γιὰ τὴν πάθησί σας.
Ἐχετε ἀνάγκη εἰδικῆς ἐξετάσεως
γιὰ νὰ θεραπεύσετε καὶ νὰ θελτι-
ώσετε τὴν κατάστασί σας. Γιὰ τὸ
δεύτερον σὰς πληροφορῶ ὅτι πρό-
κειται περὶ ὑπερτενσίσεως τοῦ
νευρικοῦ σας συστήματος. Πάρτε
τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν
ἡμέρα Passiflorine.

Δυστυχισμένον Μ.
Μ. Μ.: Δὲν πρέπει νὰ νοιώθετε
καμμιὰ κατωτερότητα ὅταν ἐρι-
σκώσατε μεταξὺ φίλων σας. Εἴ-
σατε ἄλλωστε πολὺ μικρὸς ἀκό-
μα. Θὰ θελτιωθῇ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ
κατάστασί σας. Κάνετε τὴν ἐξῆς
θεραπεία: 12 ἕως 15 ἐνέσεις Te-
stosan Forte 25 mil., ἀπὸ τρεῖς
τὴν ἐβδομάδα ἐνδομυϊκῶς καὶ ἐν
συνεχείᾳ καταπότιν ἀπὸ τὸ ἴδιον
φάρμακον ἐπὶ 40 ἡμέρας, ἀπὸ δύο
ἡμερησίως. Μετὰ διακοπὴν 50—
60 ἡμερῶν ἀναλόγως τῶν ἀποτε-
λεσμάτων μπόρεῖτε νὰ ἐπαναλάβε-
τε τὴν θεραπεία αὐτή.

Βασανισμένον ψυ-
χῇ: Ἐγὼ τὴν γνώμην δι' αὐτὴν
Ἑλλάδα θὰ ἦταν δυνατὴ μιά ἀ-
ποτελεσματικὴ ἱατρικὴ ἐπέμβασις.
Θὰ ἦταν ὁμως προτιμώτερον ἀν ὁ-
πως μοῦ λέτε, μπόρουσατε νὰ πά-
τε στὴν Ἀμερικὴ. Ἀποφασίστε
λοιπὸν νὰ φύγετε ὅσο μπόρεῖτε
γρηγορώτερα.

Ἀπελπισμένον Νέ-
ον. Ἐνταῦθα: Ἡ περίπτωσί
σας εἶνε ἀπὸ τίς συνηθισμένες
στὴν ἡλικία σας. Δὲν χρειάζονται
μάλιστα πολλὲς προσπάθειες. Ἐ-
κλογὴ τοῦ φαγητοῦ, ὄχι ζυμαρι-
κά, γυμναστικὴ κάθε πρωτὶ, εὐθύς
μετὰ τὴν ἀφύπνισιν καὶ πάρα πολ-
λὴ πεζοπορία (ἐκδρομὴ κλπ.).

Καν ELSE 146: Ὁ τρό-
πος με τὸν ὁποῖον ἀποφεύγετε
τὴν κύσην εἶνε ἀπολύτως ἀπῆγο-
ρευμένος ὡς λίαν ἐπιβλαβής. Ἀν
ἐξακολουθήσετε, τ' ἀποτελέσματα
θὰ γίνουν πολὺ πονεῦσα, ἀπ' ὅ-
τι στὴν ἐπιστολή σας περι-
νοάφετε.

Λαοσάρμε πρώτοι
τὸ πλῆον πρωτότυπο
ἐφετεῖν Ἀνοϊοτικά
ΤΑΓΙΕΡ
Ἡ Ἀνοϊοτική Μόδα
τοῦ 51 ἔχει δική της γραμμή
καὶ δόση ἡγετῆς τῆς μόδας

Τὸ ΤΜΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ
ΦΟΡΜΑΤΩΝ μας ἐκδίδει
τὸ νέο στέλεχος εἰδικῶς
προσχεδιασμένα ἑσπαστικά
ὑφάσματα ἀποκαταστήτη-
τες τοῦ MINION

MINION

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία. Ἀν-
τιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἀνευ φόβου.
Πληροφορίαι δωρεάν. Πατήσια
Πιπίνου 38. Τηλ. 85-089.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
Θειόφως
διὰ τὴν καταπολέμησην
παντὸς ἐντόμου

AMERICAN CYANAMID Co.
Γενικὴ ὑπερνομήσις ἐν Ἑλλάδι
ΙΣΤΙΑΕΩΣ ΑΝΤ. ΚΑΛΑΕΡΙΝΙΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΠΙΣΤΑΣΕΩΣ 2 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ παραλυτικὴ

Ἐτσι πού καθόταν ἡ Ἀννούλα
στὸ μπαλκόνι, ἀνάμεσα στ' ἀνθι-
σμένο ἀγρίοκλημα, ἔμοιαζε σὰν μι-
κρὸς ἄγγελος.

Βλέποντάς τὴν, δὲν θὰ μπόρουσε
κανεὶς νὰ φαντασθῇ πὼς ἦταν δυ-
στυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη. Τὰ
πόδια τῆς ἦσαν παράλυτα!

Κύτταζε συχνὰ μεθ' ἑαυτὴν τὰ ἄ-
ψυχα ἐκείνα μέλη τῆς. Τάγγιζε,
τὰ ἔλουζε μετὰ τὰ δάκρυά της. Θά-
θελε νὰ τρέξῃ στὸν ἥλιο, σὰν ὁ-
λους τοὺς ἄλλους, νὰ γνωρίσῃ τὴν
ἐλεύθερη ζωὴ, τὸν ἔρωτα... Πόσο
ζήλευε τὴ μητέρα της, ὅταν τὴν ἔ-
δλεπε νὰ τρέχῃ στὴν ἀκρογιαλιά
νέα κι' ὡμορρή, νὰ παίξῃ μετὰ τὸ
νερό!.. Ἐνοιῶσε τότε ἓνα πόνο, τὰ-
δαζε μετὰ τὴ φύσιν, μετὰ τοὺς ἀνδρ-
ποὺς, μετὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της...

Μόνον ὁ πατέρας της τὴν παρη-
γορούσε, σ' αὐτὲς τίς κρίσεις της.
Μὰ ἐκεῖνος ἔλειπε συνήθως στὴν Ἀ-
θήνα γιὰ τὴ δουλειά του, κι' ἐρχό-
ταν σπάνια στὴν ἐξοχὴ νὰ δῇ τὴ
γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του. Ὡ-
στόσο, στίς ἐπισκέψεις του αὐτῆς,
ἔφερνε λίγη χαρὰ στὴν Ἀννούλα καὶ
καινούργιες ἐλπίδες. Τῆς μίλουσε
γιὰ τὴν θεραπεία της, γιὰ τίς προσ-
πάθειες τῶν καθηγητῶν, μ' ἓνα τό-
νο ἐξοργιστοῦ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ
ἓνα κροδύχημα πού γιαιτρεῖται
εὐκόλα. Ἐτσι, ἡ κοπέλλα ἐνοιῶσε
ἐλαφρότερη τὴ δυστυχία της καὶ
χαμογελοῦσε πάλι μ' ἐμπιστοσύνη.
Ὅταν ἔφευγε ὁ πατέρας της ἡ μη-
τέρα της φαινόταν πῶς εὐχαριστή-
μενὴ πούμενε μόνη, καὶ τὴν παρα-
μελοῦσε λίγο. Μὰ ἤξερε τὸ λόγο ἡ
παραλυτικὴ: Ὁ κύριος τῆς διηλάθῃ
β' ἄλλας ἐνδιέφερε πολὺ τὴ μητέρα
της. Μιλοῦσαν συχνὰ οἱ δύο τους.
Ἡ Ἀννούλα τοὺς ἔδλεπε καὶ λυπό-
ταν βαθεῖα γιὰ τὸν πατέρα της...

Ὁ κύριος ἐκείνος ἦταν ἓνας ὁ-
μορφος καὶ κομψοτυμένος μελαχροί-
νός νέος. Ἀν μπόρουσε νὰ περπα-
τήσῃ ἡ Ἀννούλα θὰ πήγαινε σπῆτι
τοῦ καὶ θὰ τοῦλεγε νὰ φύγῃ, νὰ μὴ
ἀπείλῃ πᾶς τὴν εὐτυχία μίας οἰκο-
γένειας... Ὅσα τοῦ θυμίζε πὼς ὑπάρ-
χε ὁ πατέρας της... Μὰ τὰ παρὰ-
λυτὰ πόδια τῆς τὴν κρατοῦσαν δι-
αρκῶς κορφομένη στὴν πολυθρόνα
τῆς, στὸ μπαλκόνι... Ὁ μελαχροί-
νός νέος περνοῦσε ἀπὸ κεῖ καὶ χαι-
ρετοῦσε μετὰ τὸ χέρι του ἀπὸ μα-
κριά, ὄχι τὴν Ἀννούλα, ἀλλὰ τὴ
μητέρα της πού στεκόταν σ' ἓνα
παράθυρο. Ἐκείνη ἔδωκε τότε ἀπ' τὸ
σπῆτι, λέγοντας:

— Πᾶς ὡς τὴ θάλασσα. Θὰ γυ-
ρίσω ἀμέσως...
Ἡ Ἀννούλα δὲν ἀπαντοῦσε. Μὰ
ὑπέφερε βαθεῖα...

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἡ Ἀννούλα
βοσκοῦταν στὸν κῆπο κι' ἡ μητέρα
τῆς μέσα στὸ σπῆτι, μαζί μ' ἐκεί-
νην. Τὴν εἶχε δὴ ἡ κοπέλλα νὰ τὸν

περνᾷ κρυφὰ ἀπ' τὴν πίσω καγκε-
λόπορτα.

Ἡ καμαριέρα ἔλειπε.
Ἡ Ἀννούλα ἦταν βυθισμένη σὲ
βλινδερὲς σκέψεις... Ὁ καμμένος ὁ
μπαμπάς της, ἐργαζόμενος, μακριὰ,
ἀνύποπτος. Κι' ἡ μητέρα της...

Ἐαφνικά, ἄκουσε νὰ σταματᾷ
ἀπ' ἔξω ἐν αὐτοκινήτῳ.
«Ὁ μπαμπάς! σκέφτηκε ἀνατρι-
χιάζοντας. Καὶ τώρα...»

Πραγματικὰ, ἦταν ὁ πατέρας της.
— Τί κάνεις, μικρούλα μου; τῆς
εἶπε. Σούφερα μιά ραδιογραφία πού
θὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Θὰ σοῦ τὴ δεί-
ξω, θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Πᾶω ὁμως
πρῶτα νὰ χαιρετήσω τὴ μαμά...

Ἡ Ἀννούλα ἐνοιῶσε νὰ τὴν λού-
ζῃ κρῶς ἰδρώτας.

— Στάσου μιά στιγμὴ, μπαμπά!
Ἐπρεπε νὰ... συγκρατήσῃ, νὰ
κάνῃ κάτι, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δύο
ἄλλους! Πᾶς ὁμως... Τί ἀγωνία!

— Γιὰ δεῖξῃ μοι τὴν πλάκα, εἶ-
πε ἡ Ἀννούλα στὸν μπαμπά της.

— Νά, κύτταζε, τῆς εἶπε ὁ πα-
τέρας της. Ὁ καθηγητὴς πού σὲ
κουράρει, βλέπει σ' αὐτὴ τὴ ραδιο-
γραφία κάποια καλτέρεψι. Αὐτῆς
ἐδῶ οἱ σκούρες γραμμὲς εἶνε τὰ
νεύρα... Μὰ ἀφίσε με νὰ δῶ καὶ
τὴ μαμά, ἐγώ, ὁ πατέρας!

— Κάθισε τώρα μαζί μου, ἐπέ-
μεινε ἡ κοπέλλα. Θάρρῃ ἡ μαμά...
Μὴ φέυγῃς!

— Θὰ γυρίσω ἀμέσως, εἶπε ὁ πα-
τέρας τραβώντας πρὸς τὸ σπῆτι.

Ἡ Ἀννούλα νόμιζε πὼς στρε-
γύριζαν ὅλα γύρω της.

— Μπαμπά!... φώναξε δυνατὰ,
μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς θ' ἀκούγαν οἱ
ἄλλοι.

— Μιά στιγμὴ λοιπὸν, κόρη μου!
Τί νευρική πού εἶσαι!...

Ἡ κοπέλλα ἐνοιῶσε μιά φλόγα
στὸ κεφάλι της, μιά ζάλη... Ὡ, ἂς
μπορούσε νὰ κουνηθῇ, νὰ ἐπέμβῃ!
Τὰ δευτερόλεπτα τῆς φαινόταν αἰ-
ῶνες...

— Μπαμπά! Ἐναφώνησε μ' ἄλ-
λαγμένη φωνή.

Ἐπρεπε νὰ τοὺς σώσῃ, γιὰ νὰ
σώσῃ τὸν πατέρα της... Τὸν κύτ-
ταζε, με γουρλωμένα μάτια, νὰ προ-
χωρῇ πρὸς τὸ σπῆτι... νὰ σταματᾷ
γιὰ νὰ θαυμάσῃ κατὶ τριανταφυλ-
λιές...

— Καινούργια εἶν' αὐτὰ τὰ λου-
λούδια, Ἀννούλα; τὴ ρώτησε ἀπὸ
μακριά.

— Νά, μπαμπά. Ἄκουσε... Στά-
σου...

Ἐτρεψε δολοκλήρη. Ἐσπῆξε δυνα-
τὰ τὰ δόντια της κι' ἔγυρε ἑαφνι-
κὰ πρὸς τὸ ἓνα μέρος... Ὡ, πόσο
βαρεία ἦταν τὰ παράλυτὰ πόδια
τῆς!

Ἐκανε μιά προσπάθεια ἀκόμη
καὶ σωριάστηκε κάτω ἀπ' τὴν πολ-
υθρόνα της.

— Μπαμπά!... Μπαμπά!... δόγ-
γησε.

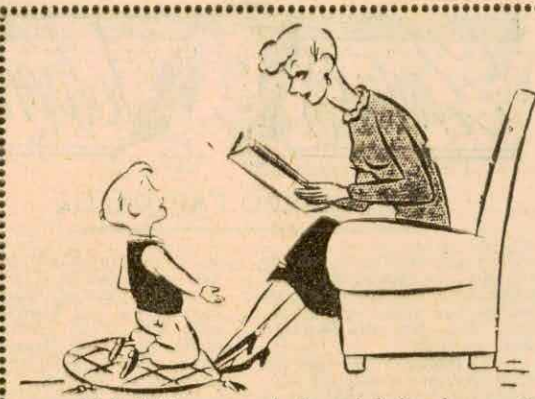
Ὁ πατέρας της γύρισε, τὴν εἶδε
πεσμένη κι' ἔτρεξε κοντὰ της, τρα-
μαγμένος. Ἐκείνη ἀρχίσε νὰ κλαί-
ει, ἀναφυλλῶντα, σφύριζοντας σχε-
δόν.

— Τί ἔχεις, κορούλα μου; τὴ ρώ-
τούσε ὁ πατέρας της. Πᾶς ἔπεσε;
Γιὰ τί κλαίεις; Γιὰ τί φωνάζεις;
Σὲ λίγες στιγμὲς, βγήκε ἀπ' τὸ
σπῆτι ἡ μητέρα, καταχλωμή καὶ μὴ-
νη... Ἡ παραλυτικὴ ἐνοιῶσε νὰ φέυ-
γῃ ἓνα βάρος ἀπ' τὴν καρδιά της.
Εἶχε προλάβῃ τὴν τραγωδία.

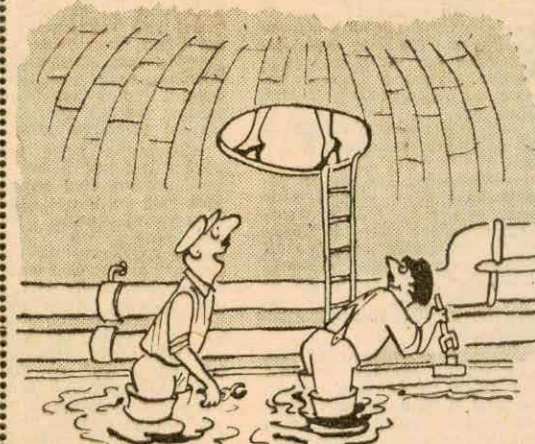
Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα ἔσκυ-
ψαν μαζί νὰ τὴ σηκώσουν.

— Μὰ πᾶς ἔπεσε; τὴ ρώτησαν.
Ἐκείνη ἔκλαιγε τώρα σιωπηλά,
ἀφίνοντας νὰ ξεσπάσουν ἐπὶ τέλους
τὰ νεύρα της.

— Νά, κούνησα λίγο τὰ πόδια
μου κι' ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου!
τραυλίσαι. Μὰ δὲν εἶνε τίποτα...
Εἶμαι καλύτερα τώρα, μπαμπά...

— Εἶν' ἀλήθεια, μαμά, ὅτι κι' ἐσένα ὁ μπαμπάς
σοῦ λέει παραμύθια;
— Νά, παιδί μου, ὅταν γυρίζῃ ἀργὰ τὸ
βράδυ!...

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΝΟΜΟΥΣ!...

— Πάλι ἡ ἴδια εἶνε!... «Samedi» Solin

Ὁ πιτσιρίκος: Ἀχ αὐτὰ τὰ νιάτα!

«Samedi» Solin

Τὸ φιλόδοξο του στρατηγού...

«France - Dimanche»

ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΓΑΡΥΦΑΛΟ»

Η συζήτηση ήταν για την τελευταία παράσταση του «Ουέλλου» που δόθηκε σ' ένα θέατρο των παρισινών μπούλβαρ, από ένα περιδουλούνα αγγλικό θίασο.

—Τι βαρβαρότης! είπε κάποια στιγμή η Λεονί ντε Ζορντάν, μια μικροπαντρεμένη με γοητευτικό προσωπικό, που το τραγικό τέλος της Δυσδαιμόνας την είχε συγκλονίσει. Να πνίξη τη γυναίκα του, στα καλά καθούμενα, με μίαν απλή υποψία!

—Θα προτιμούσατε να καταφύγει ο «Ουέλλου» στα δικαστήρια και να ζητήσει διαζύγιο; ρώτησε ο δόκτωρ Λερούας, με σαρκαστικό τόνο στη φωνή του.

—Νομίζω πως αυτό θα ήταν το καλύτερο, απάντησε η Λεονί.

—Μπαρβάρη βέβαια να γινόταν κι' έτσι, είπε ο γιατρός γελαστά. Στην περίπτωση, όμως, αυτή, ο «Ουέλλου» κι' η Δυσδαιμόνα δεν θα παρουσίασαν κανένα ενδιαφέρον για τον Σαίξπηρ. Κι' έτσι, ο μεγάλος Άγγλος θα μας άφινε ένα άριστο γράμμα λιγότερο!

—Όλη η συντροφιά έσκασε στα γέλια. Μονάχα η Λεονί δεν πήρε μέρος στη γενική ευθυμία. Και δαγκωνότας με χαριτωμένο πείσμα τα χείλη της, στράφηκε προς τον πλοίαρχο Ντυτούρ:

—Αγαπώ τη βοήθεια σας! Όλοι έχουν στραφεί εναντίον μου. Έρεϊς που γυρίζετε όλη την Αφρική και έχετε άναμνα στους ώμους, πείτε μας αν αυτό που έκανε ο «Ουέλλου» δεν είναι άγριο!

—Ο πλοίαρχος Ντυτούρ χαμογέλασε.

—Πολύ φοβόμαι ότι θα σας απογοητεύσω, αγαπητή μου κυρία, της είπε. Το έγκλημα που έκανε ο «Ουέλλου» του Σαίξπηρ, είναι απλό παιτάκι μπροστά σ' αυτό που έκανε ο Μαύρος Κεραυνός στο Μαρκαντού της Πορτογαλικής Γουινέας. Υπάρχει αυτοπύξη μάρτυς, κι' όποτε το θυμάμαι, με πιάνει ρίγος...

Η μικρή συντροφιά που ήταν συγκεντρωμένη στο σαλόνι της Λεονί ντε Ζορντάν έμεινε άφωνη, και όλοι κρεμάστηκαν κυριολεκτικά από τα

χείλη του πλοίαρχου που άρχισε να διηγείται:

—Το δραματικό περιστατικό που θα σας διηγηθώ συνέβη στα 1925, όταν είχα βρεθεί με μίαν εξερευνητική αποστολή στα βόρεια της Πορτογαλικής Γουινέας. Σ' ένα μικρό χωριό βγαίνων της φυλής των Γκίρσα, στο Μαρκαντού, βασίλευε ένας αιμοδόρος φυλάρχος, ο Ράο Μίντο, που στη γλώσσα μας σημαίνει Μαύρος Κεραυνός. Μας υποδέχτηκε με μεγάλες τιμές, γιατί του προσέφερε διάφορα δώρα, και, για να μας ευχαριστήσει, κάλεσε όλες τις γυναίκες του χωριού του, καμμία τριανταπενταριά κοπέλλες για να χορεύουν ολογυμνες μπροστά μας.

—Ανάμεσα στις γυναίκες αυτές ξεχώριζε με το υπέροχο κορμί της και με τον μαυρο γύρο της χορό μια μικρή, δώδεκα μόλις χρονών, που όπως μας είπαν, το ίδιο έβραδυ έπρόκειτο να γίνει γυναίκα του Μαύρου Κεραυνού, Μαύρου Γαρυφαλάου την έλεγαν στη γλώσσα της φυλής της. Κι' η ομορφιά της ήταν αγελαϊκή. Μετά το χορό, που κράτησε τρεις ολοκληρές ώρες κάτω απ' το άσπασμένο φως του φεγγαριού, ο Μαύρος Κεραυνός αποσυρθηκε στην αχυρόπλεκτη καλύβα του, όπου θα περνούσε με το Μαύρο Γαρυφαλάο, την πρώτη νύχτα του τριακοστού πέμπτου γάμου του...

—Εμείς τραβήξαμε για τις σκηνές, που είχαμε στήσει στην όχθη του μικρού ποταμού. Πέσαμε για ύπνο και κοιμηθήκαμε κάμποσες ώρες ήσυχα, όταν ξέσπασε, κατά τα χαράματα, ξυπνήσαμε από τους ήχους του Ταμ-Τάμ...

—Ντυθήκαμε βιαστικά και τρέξαμε στην κεντρική πλατεία του χωριού. Άλλα μόλις φτάσαμε, το αίμα πάγωσε στις φλέβες μας...

—Είδαμε το Μαύρο Κεραυνό καθισμένο στο θρόνο του, με τους αδικούς και τις γυναίκες του χωριού του συγκεντρωμένους γύρω του, αμίλητους, με τον τρόπο ζωγραφισμένων στα πρόσωπα όλων. Μπροστά στο θρόνο, κοντά στα γυναικεία πόδια του μαύρου βασιλιά, ήταν ανοιγμένοι τρεις λάκκοι. Απ' τα ουρλιαξίματα του αγριου μονάρου...

—Και που είναι τώρα το Μαύρο Γαρυφαλάο; ρώτησε η Λεονί με μάτια δακρυομένα.

—Ζη και βασιλεύει, απάντησε ο Ντυτούρ μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Τη γνωρίζετε άραυστε. Άλλα σήμερα έχει άλλο όνομα. Τη λένε Μαριντάν, όπως τη λέγανε και στη μαυρή πατρίδα της.

—Μαριντάν; Έκαναν όλοι με μια φωνή. Η χορεύτρια του Καζινό ντε Παρί;

—Μάλιστα! απάντησε ο πλοίαρχος. Αυτή είναι. —Όποτε δεν πέθανε, λοιπόν; έκανε η Λεονί, με κάποιαν απογοήτευση στη φωνή της. Κι' εγώ νόμιζα πως...

—Νομίζατε πως θα είχε το τέλος της Δυσδαιμόνας; σάρκασε ο δόκτωρ Λερούας. Θα το προτιμούσατε μήπως; Τι περιέργες είσαστε, τέλος πάντων, έρεϊς οι γυναίκες! Κανένας δεν μπορεί να καταλάβει πως σκεφτόσαστε...

—Δεν έννοω να βλέπουν τα χαρτιά μου!...

γη καταλάβαμε πως κάτι το τρομερό επρόκειτο να συμβεί. Και πραγματικά: Λίγα λεπτά της ώρας υστερότερα, έφθαν μπροστά στον Μαύρο Κεραυνό δυο άντρες και μια γυναίκα, ολόγυμνος, με αλυσίδες στα πόδια. Τους άντρες δεν τους γνωρίζαμε. Στο πρόσωπο της γυναίκας, όμως, αναγνωρίσαμε το Μαύρο Γαρυφαλάο. Τη συνείχανε; Ούτε προλάβαμε ν' αναρωτηθούμε. Στην άγρια προσαγή του βασιλιά, ένας γιγαντώσιμος όμιλος άρπαξε τους δυο άντρες και τους έριξε με κλωτσιές μέσα στους δυο λάκκους, που τους γέμιζε με χώμα, φροντίζοντας με ιδιαίτερη προσοχή ν' αφήνουν τα κεφάλια των θυμάτων του πάνω απ' την επιφάνεια του έδαφους. Ύστερα, πλησίασε το Μαύρο Γαρυφαλάο, που έτρεμε σαν το φάρι, κι' ετοιμάστηκε να κάνει το ίδιο.

—Τη στιγμή εκείνη, μη αντέχοντας στο θέαμα, σκέπασα το πρόσωπό μου με τα δυο μου χέρια, για να μη βλέπω.

—Την έβλεπαν λοιπόν ζωντανή; ρώτησε σε λίγο με αγωνία η Λεονί. Τί είχε κάνει η άμοιρη;

—Τίποτε απολύτως! απάντησε ο πλοίαρχος. Απλούς-στατα, επρόκειτο για μίαν από τις συνήθεις μηχανογραφήσεις, που είναι τόσο συνηγές στα αναρίθμητα μαύρα βασίλεια της Αφρικής. Ενώ οι γυναίκες του χωριού στολίζουν το Μαύρο Γαρυφαλάο, για να το οδηγήσουν με τιμές στην καλύβα του Μαύρου Κεραυνού, ένας σωματοφυλάκας πήγε στον βασιλιά και είπε ότι ο διάδοχος του θρόνου, ο γιός δηλαδή του Μαύρου Κεραυνού ήταν έρωτευμένος με το Μαύρο Γαρυφαλάο. Ο άθλιος εξεδαίωσε μάχιστα με όρκο, πως είχε δει τον πρίγκιπα να φιλείται με το Μαύρο Γαρυφαλάο, πίσω από τις καλαμιές του ποταμού. Αυτό ήταν αρκετό για ν' αποθηρνώσει το βασιλιά. Και χωρίς να ξέρεται αν η καταγγελία ήταν αληθινή, πρῶτα-τάδε να θάψουν ζωντανούς το Μαύρο Γαρυφαλάο, τον γιό του και τον σωματοφυλάκα που τους καταγγέλλει.

—Αντίς να με φωτίσει με υπέρ-δεσες περιουσιότερα, του είπε ο Σουλτάνος. Δός μου να καταλάβω τί σημαίνουν 'δλ' αυτά.

—Μετά χαράς, Σουλτάνε μου. Τα δυο πρώτα γρόσια τα ξοδεύω για να φάμε εγώ κι' η γυναίκα μου. Άλλα δυο γρόσια δίνω για το παλιό χρέος: Δηλαδή τρέφω μ' αυτά τον πατέρα μου και τη μητέρα μου, όπως είναι το καθήκον μου. Όπως μ' ανάστησαν αυτοί δηλαδή, πρέπει να τους συντηρώ τώρα κι' εγώ, για να εγώ το παλιό μου χρέος σ' αυτούς που μ' έφεραν στον κόσμο. Δύο γρόσια ξοδεύω την ημέρα για να συντηρήσω τα δυο μικρά παιδιά μου. Τα γρόσια αυτά, είναι να πούμε σαν να τους τα δανείζω. Γιατί όταν με πάρουν τα χρόνια και δεν θα μπορώ να εργαστώ, θα δουλεύουν εκείνα για μένα...

—Και τα δυο τελευταία γρόσια γιατί τα πετάς στον αέρα; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Χμ... Αυτά τα δυο γρόσια τα ξοδεύω για να θρέψω τις θυγατέρες της γυναίκας μου, που την παντρεύτηκα όταν ήμουν. Τα λεφτά αυτά δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω, γιατί όταν μεγαλώσουν και παντρευτούν τα κορίτσια, θα μου δώσουν πέντε φάσκελα και θα κυττάξουν για το δικό τους σπιτικό.

—Ο Σουλτάνος θαύμασε τη σοφία του Χότζα και τον πήρε εξύμνη του.

—Και τα δυο τελευταία γρόσια γιατί τα πετάς στον αέρα; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Χμ... Αυτά τα δυο γρόσια τα ξοδεύω για να θρέψω τις θυγατέρες της γυναίκας μου, που την παντρεύτηκα όταν ήμουν. Τα λεφτά αυτά δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω, γιατί όταν μεγαλώσουν και παντρευτούν τα κορίτσια, θα μου δώσουν πέντε φάσκελα και θα κυττάξουν για το δικό τους σπιτικό.

—Ο Σουλτάνος θαύμασε τη σοφία του Χότζα και τον πήρε εξύμνη του.

—Και τα δυο τελευταία γρόσια γιατί τα πετάς στον αέρα; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Χμ... Αυτά τα δυο γρόσια τα ξοδεύω για να θρέψω τις θυγατέρες της γυναίκας μου, που την παντρεύτηκα όταν ήμουν. Τα λεφτά αυτά δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω, γιατί όταν μεγαλώσουν και παντρευτούν τα κορίτσια, θα μου δώσουν πέντε φάσκελα και θα κυττάξουν για το δικό τους σπιτικό.

—Ο Σουλτάνος θαύμασε τη σοφία του Χότζα και τον πήρε εξύμνη του.

ΓΑΝΑΠΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΙΛΜΟΣ

Έσοδα και έξοδα του Χότζα

Μία μέρα, που ο Ναστραδίν Χότζας άφρονε το χωράφι του, πέρασε απ' το δρόμο καβάλλα σ' ένα λόφο του ο Σουλτάνος, πουκανε τον καιρό εκείνο το γύρο του βασιλείου του.

Ένας απ' την ακολουθία του του έδειξε το Χότζα και του είπε:

—Αυτός εκεί, πολυχρονιμένο μου, είναι τετραπέρατος άνθρωπος. Ναστραδίν Χότζα τον λέγε.

Για να δεξιωθεί ο Σουλτάνος, πλησίασε τον Χότζα, τον χαιρέτησε κι' έπιασε κουβέντα μαζί του.

Ο Χότζας τούδινε εξυπνάτσες απαντήσεις.

—Πόσα κερδίζεις απ' το χωράφι σου αυτό; τον ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Όχι γρόσια την ημέρα! απάντησε ο Ναστραδίν.

—Και σου φτάνουν για να ζήσης; —Και έβγαίνα. Μου φτάνουν και μου περισσεύουν.

—Δεν σε καταλαβαίνω, είπε ο Σουλτάνος. Για εξήγησε μου πως γίνεται αυτό;

—Δύο γρόσια την ημέρα, απάντησε ο Χότζας, τα ξοδεύω για να φάμε εγώ κι' η γυναίκα μου ή Φατίμ. Άλλα δυο γρόσια τα δίνω για να ξεπληρώσω ένα παλιό χρέος. Δύο ακόμα γρόσια τα δανείζω και τ' άλλα δυο τα πετώ στον αέρα.

—Αντίς να με φωτίσει με υπέρ-δεσες περιουσιότερα, του είπε ο Σουλτάνος. Δός μου να καταλάβω τί σημαίνουν 'δλ' αυτά.

—Μετά χαράς, Σουλτάνε μου. Τα δυο πρώτα γρόσια τα ξοδεύω για να φάμε εγώ κι' η γυναίκα μου. Άλλα δυο γρόσια δίνω για το παλιό χρέος: Δηλαδή τρέφω μ' αυτά τον πατέρα μου και τη μητέρα μου, όπως είναι το καθήκον μου. Όπως μ' ανάστησαν αυτοί δηλαδή, πρέπει να τους συντηρώ τώρα κι' εγώ, για να εγώ το παλιό μου χρέος σ' αυτούς που μ' έφεραν στον κόσμο. Δύο γρόσια ξοδεύω την ημέρα για να συντηρήσω τα δυο μικρά παιδιά μου. Τα γρόσια αυτά, είναι να πούμε σαν να τους τα δανείζω. Γιατί όταν με πάρουν τα χρόνια και δεν θα μπορώ να εργαστώ, θα δουλεύουν εκείνα για μένα...

—Και τα δυο τελευταία γρόσια γιατί τα πετάς στον αέρα; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Χμ... Αυτά τα δυο γρόσια τα ξοδεύω για να θρέψω τις θυγατέρες της γυναίκας μου, που την παντρεύτηκα όταν ήμουν. Τα λεφτά αυτά δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω, γιατί όταν μεγαλώσουν και παντρευτούν τα κορίτσια, θα μου δώσουν πέντε φάσκελα και θα κυττάξουν για το δικό τους σπιτικό.

—Ο Σουλτάνος θαύμασε τη σοφία του Χότζα και τον πήρε εξύμνη του.

—Και τα δυο τελευταία γρόσια γιατί τα πετάς στον αέρα; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Χμ... Αυτά τα δυο γρόσια τα ξοδεύω για να θρέψω τις θυγατέρες της γυναίκας μου, που την παντρεύτηκα όταν ήμουν. Τα λεφτά αυτά δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω, γιατί όταν μεγαλώσουν και παντρευτούν τα κορίτσια, θα μου δώσουν πέντε φάσκελα και θα κυττάξουν για το δικό τους σπιτικό.

—Ο Σουλτάνος θαύμασε τη σοφία του Χότζα και τον πήρε εξύμνη του.

—Και τα δυο τελευταία γρόσια γιατί τα πετάς στον αέρα; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Χμ... Αυτά τα δυο γρόσια τα ξοδεύω για να θρέψω τις θυγατέρες της γυναίκας μου, που την παντρεύτηκα όταν ήμουν. Τα λεφτά αυτά δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω, γιατί όταν μεγαλώσουν και παντρευτούν τα κορίτσια, θα μου δώσουν πέντε φάσκελα και θα κυττάξουν για το δικό τους σπιτικό.

Το ματωμένο ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ

Παράξενο διήγημα

Κάθε βράδυ, στις 11, άδειαζε ή ταβέρνα του χωριού κι' έμενα μόνος με τη γρηά ταδεοναίρισα. Ακούγαμε για λίγο το θόρυβο των κυμάτων πουδερναν το απόμερο εκείνο ακρωτήριο της Βρετάνης. Ύστερα η γρηά έφερνε το ρούμι, που φύλαγε αποκλειστικά για μένα...

Το ίδιο έγινε κι' αυτό το βράδυ... Σε λίγο, η ταδεοναίρισα με ρώτησε:

—Είπ' αλήθεια αυτό που λένε για το δολοφόνο του υπάουπα - Γκουαρέκ, που τον πιάσανε στο Παρίσι; Άκουσα πως θα τον φέρουν εδώ ά-ποψε για μια αναποράσασσι του θύου.

Τόχα μάθει κι' εγώ απ' το δημαρχο, πριν από λίγο. Μου είχε πη ότι ο δολοφόνος θάφτανε τα μεσάνυχτα κι' ότι θάμνε στο αστυνομικό κρατητήριο ως το πρωί.

—Είπ' ένας ξένος. Πολωνός, πρόσθεσε, έγκατεστημένος από χρόνια σε κάποιο γειτονικό χωριό. Λέγεται Κοζιέφσκυ... Ποτέ ένας γνήσιος Βρετόνος δεν θάκανε ένα τέτοιο έγκλημα: μια δολοφονία με σκοπό τη ληστεία...

—Ήσουν έτοιμος να επαναλάβω στην ταδεοναίρισα αυτά τα λόγια του δημαρχού, όταν άνοιξε η πόρτα και φάνηκε στο κατώφλι ένας άγνωστος. Η εμφάνισή του, μαζί με το σβούριμα του ανέμου, είχε κάτι το παράξενο, κάτι το τρομερό...

Μείναμε, εγώ κι' η γρηά Ναϊκ, σαν απόλιθωμένοι μπροστά σ' αυτόν τον κουρελή, που διέσχισε τη σάλα, αμίλητος, τοικίζοντας, κι' έπεσε σ' ένα καθίσμα. Προσέξαμε πως ήταν πληγωμένος παντού, γεμάτος αίματα, και πως είχε αποκρουστικό πρόσωπο και χοντρές γροθιές. Η ταδεοναίρισα πήγε κοντά του και του είπε:

—Είπ' αργά, θα κλείση το μαγαζί...

—Έκείνος απάντησε μόνο μ' ένα γρυλλισμό. Πλησίασα κι' εγώ και τούπα ξερά:

—Δεν ακούσατε;... Έμπρός, φύγετε αμέσως!

Γύρισε τότε το κεφάλι του προς το μέρος μου... Ω, δεν σας εύχομαι να δοκιμάσετε ποτέ τη φρίκη που ένοιωπα, ως τα βόθρα της ψυχής μου, όταν συναντήθηκαν οι ματιές μου!... Τα μάτια του άνοιξαν αλτή φανέρωναν απέραντη εξάντληση, τρολλό τρομο, ικεσία και υψος μαζί... κι' ακόμα κάτι ανεξήγητο, μυστηριώδες, που δεν υπέρεσα ως σήμερα να το αναλύσω! Η Ναϊκ τον λυπήθηκε.

—Άς είνε, είπε. Τί θέλετε να σας φέρω;

—Κόκκινο κρασί... πρόφερε ο άγνωστος.

Μιλούσε τη διάλεκτο της Βρετάνης. Αυτό μου έκανε να τον συμπαθήσουμε κάπως, με τη σκέψη πως ήταν απ' τους δικούς μας...

Η ταδεοναίρισα του γέμισε το ποτήρι του. Έκείνος το άδειασε απλάστα, και φάνηκε πως συνερχόταν κάπως. Ήτιε άλλα δυο ποτήρια κρασί.

Πέρεσαν μερικά δευτερόλεπτα. Έπειτα σηκώθηκε, τραβήξε προς την πόρτα την άνοιξε και χάθηκε, προτού σκεφθούμε καν να τον εμπόδισουμε.

Έτρεξε να τον προφτάσω, για να πληρώσω το κρασί. Στάθηκα στην πόρτα και κυττάξα έξω. Μα ο αλήτης είχε χαθεί, σαν να τον κατάπιε το σκοτάδι...

Όταν ξαναμπήκα στη σάλα, η Ναϊκ έτοιμαζόταν να πάρη το ποτήρι για να το πλύνη. Άλλα της άπαξα το χέρι.

—Μην τ' αγγίζετε! της φώναξα. Και πήσα με μεγάλες προσοχές στο ποτήρι εκείνο, πάνω στο οποίο είχε άφψει ο άγνωστος το αποτύπωμα ενός ματωμένου δαχτύλου του.

Όσο προχωρώ στα χρόνια, τόσο διαπιστώνω ότι στη ζωή ή έ-ξυπνάδα κι' ή λογική πέπει να υποχωρούν μπρος στις μυστηριώδεις δυνάμεις του ενστίκτου και του υποσυνείδητου...

Γιατί κράτησα, το βράδυ εκείνο, το ποτήρι του ξένου; Μου είνε αδύνατο να το εξηγήσω... Όσοσο, όταν το πήγαινα στην υπηρέσια της έγκληματολογικής σημασίας, δεν είχα καμιά αμφιβολία για το αποτέλεσμα της εξέτασής...

Το αποτύπωμα ήταν πρόσφατο και καθαρό, πράγμα που διευκόλυνε πολύ τις έρευνες. Ο αρμόδιος υπάλληλος, καλός μου φίλος, δεν άργησε να βρη την ταυτότητα του ανθρώπου που είχε μεταχειρισθή το ποτήρι.

—Αριθμός 97.642... άρχισε να λέπ.

Χωρίς να κυττάω διόλου την κόρτα που κρατούσε, πρόφερα το όνομα που ήτοχε μετά τον αριθμό του υποθώου:

—Κοζιέφσκυ...

—Μπιά! Πώς το ξέρετε; με ρώτησε εκπληκτός ο υπάλληλος.

—Μένω προσωρινός στο μικρό χωριό της Βρετάνης, όπου έκαμε μια δολοφονία αυτός ο άνθρωπος.

—Μα ποτέ πήρατε αυτό το αποτύπωμα που μου φέρατε να εξετάσω;

—Χτές το βράδυ λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα.

—Αδύνατον! Ο Κοζιέφσκυ ταξίδευε με το τρένο που έκτοραχίστηκε χτές, στις 9 ακριβώς, έξω απ' τη Βρεσπη. Το πτώμα του δρόθηκε, παραμορφωμένο, ανάμεσα στα συντρίμια. Δεν μπορεί λοιπόν ποτέ να πήρατε το δακτυλικό του αποτύπωμα τρεις ώρες αργότερα!

—Και γιατί;

—Διάβολε! Άφου ήταν σκοτωμένος πιά...

—Και τί μ' αυτό; Τί εμποδίζει τους νεκρούς να κυκλοφορούν όπως οι ζωντανοί!...

Απ' τη ματιά που μουρίεζε ο συνουιλητής μου, καταλάβα πως αμείβαλλε πολύ για τη διανοητική μου κατάστασι... Έπαιενα λοιπόν να τον ησυχάσω, λέγοντάς του:

—Καταλαβαίνω τί θα συνέβη. Φαίνεται ότι ο Πολωνός έπωλελήθηκε απ' την έκτοραχία για να δραπέτευσθ. Το πτώμα που δρόκανε, δεν θάταν το δικό του... Η ταβέρνα όπου υπήκαε κατά τις 12, απέχει 50 χιλιόμετρα απ' το μέρος της συγκρούσεως. Ίσως να τον έφερε ως εκεί κάποιο περαστικό αμάξι...

Η εξήγησις αυτή ήταν λογική, πιθανή, υλική. Κατά βάθος όμως, είχα την πεποίθησι ότι ή πραγματικότητα ήταν πολύ πιο απλή, αλλά και υπερφυσική... Είπε τόσα τα άγνωστα μυστήρια του κόσμου!...

Για τις μέλλουσες μητέρες

Σε πολλά γράμματα που παίρνω μου ζητούν οδηγίες και συμβουλές σχετικές με την «Υγιεινή της εγκύου γυναίκας». Μ' ερωτούν δηλαδή σ' αυτά, τί πρέπει να κάνει μια γυναίκα που περιμένει να γίνει μητέρα για να διατηρήση την υγεία της και για να κάνει μια καλή γέννα. Θα προσπαθήσω να εκλαϊκεύω τα κυριότερα πράγματα που πρέπει να γνωρίζη καλώς κάθε γυναίκα.

Η εγκύος γυναίκα έχει ανάγκη επιμελημένης υγιεινής και ξεχωριστών φροντίδων, για να περάση καλά τους μήνες της εγκυμοσύνης της και για να γίνει ευκόλη γέννα. Προς τούτο πρέπει να γνωρίζη καλώς τις απαραίτητες γενικές προφυλάξεις που πρέπει να παίρνη, ως και τον άριστο τρόπο υγιεινής, που πρέπει ν' ακολουθήσ' όλη την διάρκεια της εγκυμοσύνης της. Η εγκύος γυναίκα έχει ανάγκη καθαρού ατμοσφαιρικού αέρος, ως και διπλή ανάγκη άφθονου ύπνου απ' αυτόν, για ν' αναζωογονηται το αίμα της, από το οποίο τρέφεται και το έμβρυον. Γι' αυτό τον λόγο, εν πρώτοις, είναι απαραίτητο η εγκύος γυναίκα να φροντίζη για τον τακτικό και καλό αερισμό του διατιού της και να παραμένη μερικές ώρες της ημέρας στο ύπαιθρο.

Καθ' αριστεράς το σωματικό: Κάθε εγκύος γυναίκα πρέπει να διατηρή απόλυτη σωματική καθαριότητα και ιδίως εξωτερική των γεννητικών της οργάνων. Τα γενικά λουτρά του σώματος επιτρέπονται στην εγκύου γυναίκα με την διαφορά ότι το νερό δεν πρέπει νανε πολύ ζεστό. Τον χειμώνα 32ο, το δε καλοκαίρι 28-30ο βαθμοί είναι η κανονική θερμοκρασία. Πάντως πρέπει η εγκύος εισερχομένη στο λουτρό ν' ανέχεται εύχαραστα την θερμότητα του νερού, να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Υπάρχει και η ανάγκη να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Το σωματικό: Κάθε εγκύος γυναίκα πρέπει να διατηρή απόλυτη σωματική καθαριότητα και ιδίως εξωτερική των γεννητικών της οργάνων. Τα γενικά λουτρά του σώματος επιτρέπονται στην εγκύου γυναίκα με την διαφορά ότι το νερό δεν πρέπει νανε πολύ ζεστό. Τον χειμώνα 32ο, το δε καλοκαίρι 28-30ο βαθμοί είναι η κανονική θερμοκρασία. Πάντως πρέπει η εγκύος εισερχομένη στο λουτρό ν' ανέχεται εύχαραστα την θερμότητα του νερού, να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Υπάρχει και η ανάγκη να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Το σωματικό: Κάθε εγκύος γυναίκα πρέπει να διατηρή απόλυτη σωματική καθαριότητα και ιδίως εξωτερική των γεννητικών της οργάνων. Τα γενικά λουτρά του σώματος επιτρέπονται στην εγκύου γυναίκα με την διαφορά ότι το νερό δεν πρέπει νανε πολύ ζεστό. Τον χειμώνα 32ο, το δε καλοκαίρι 28-30ο βαθμοί είναι η κανονική θερμοκρασία. Πάντως πρέπει η εγκύος εισερχομένη στο λουτρό ν' ανέχεται εύχαραστα την θερμότητα του νερού, να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Υπάρχει και η ανάγκη να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Το σωματικό: Κάθε εγκύος γυναίκα πρέπει να διατηρή απόλυτη σωματική καθαριότητα και ιδίως εξωτερική των γεννητικών της οργάνων. Τα γενικά λουτρά του σώματος επιτρέπονται στην εγκύου γυναίκα με την διαφορά ότι το νερό δεν πρέπει νανε πολύ ζεστό. Τον χειμώνα 32ο, το δε καλοκαίρι 28-30ο βαθμοί είναι η κανονική θερμοκρασία. Πάντως πρέπει η εγκύος εισερχομένη στο λουτρό ν' ανέχεται εύχαραστα την θερμότητα του νερού, να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Υπάρχει και η ανάγκη να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Το σωματικό: Κάθε εγκύος γυναίκα πρέπει να διατηρή απόλυτη σωματική καθαριότητα και ιδίως εξωτερική των γεννητικών της οργάνων. Τα γενικά λουτρά του σώματος επιτρέπονται στην εγκύου γυναίκα με την διαφορά ότι το νερό δεν πρέπει νανε πολύ ζεστό. Τον χειμώνα 32ο, το δε καλοκαίρι 28-30ο βαθμοί είναι η κανονική θερμοκρασία. Πάντως πρέπει η εγκύος εισερχομένη στο λουτρό ν' ανέχεται εύχαραστα την θερμότητα του νερού, να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Υπάρχει και η ανάγκη να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

Το σωματικό: Κάθε εγκύος γυναίκα πρέπει να διατηρή απόλυτη σωματική καθαριότητα και ιδίως εξωτερική των γεννητικών της οργάνων. Τα γενικά λουτρά του σώματος επιτρέπονται στην εγκύου γυναίκα με την διαφορά ότι το νερό δεν πρέπει νανε πολύ ζεστό. Τον χειμώνα 32ο, το δε καλοκαίρι 28-30ο βαθμοί είναι η κανονική θερμοκρασία. Πάντως πρέπει η εγκύος εισερχομένη στο λουτρό ν' ανέχεται εύχαραστα την θερμότητα του νερού, να μην κινηται απότομα και να μείνη 10' λεπτά μόνο.

